

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

CINDA WILLIAMS CHIMA

BÜYÜCÜ VÂRIS

Bro
Sis

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Eşsiz yeteneğinin dışında kaybedecek hiçbir şeyi ve hiç kimsesi olmayan genç bir adam...

Kötülüğün ve efsanenin ötesinde büyü dünyasına hükmeden gizemli ve tehlikeli bir güç...

On altı yaşındaki Seph McCauley son üç yılını seçkin özel okullardan atılarak geçirmiştir. Sorun davranışlarında değil, talihsizliklerin peşini bırakmamasındadır. Seph bir büyücüdür, eğitimsizdir ve güçleri kontrolden çıkmaya başlamıştır. Üstelik başına bela sihirli kazalar artarken bir de ebeveynlerinin ölümü hakkında bildiği her şeyin yalan olduğunu öğrenir; güvendiği insanlar ona hayatı boyunca yalan söylemiştir.

Sonunda Havens adlı, ücra bir liseye gönderilen Seph, burada güvenebileceği ve sihir becerilerini geliştirebilecek insanlarla karşılaştığını düşünse de çok geçmeden eğitimin ağır bir bedeli olduğunu ve etrafındaki herkesin sır sakladığını öğrenir. Canlı çıkacağı belirsiz bir savaşın ortasına düştüğünde nereye sığınacaktır?

"İyi ve kötünün destansı karşılaşması."

School Library Journal

www.pegasusyayinlari.com

ISBN 978-605-343-985-1

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Eşsiz yeteneğinin dışında kaybedecek hiçbir şeyi ve hiç kimsesi olmayan genç bir adam...

Kötülüğün ve efsanenin ötesinde büyü dünyasına hükmeden gizemli ve tehlikeli bir güç...

On altı yaşındaki Seph McCauley son üç yılını seçkin özel okullardan atılarak geçirmiştir. Sorun davranışlarında değil, talihsizliklerin peşini bırakmamasındadır. Seph bir büyücüdür, eğitimsizdir ve güçleri kontrolden çıkmaya başlamıştır. Üstelik başına bela sihirli kazalar artarken bir de ebeveynlerinin ölümü hakkında bildiği her şeyin yalan olduğunu öğrenir; güvendiği insanlar ona hayatı boyunca yalan söylemiştir.

Sonunda Havens adlı, ücra bir liseye gönderilen Seph, burada güvenebileceği ve sihir becerilerini geliştirebilecek insanlarla karşılaştığını düşünse de çok geçmeden eğitimin ağır bir bedeli olduğunu ve etrafındaki herkesin sır sakladığını öğrenir. Canlı çıkacağı belirsiz bir savaşın ortasına düştüğünde nereye sığınacaktır?

"İyi ve kötünün destansı karşılaşması."

School Library Journal

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-985-1

9 786053 439851

"Chima sihir ve sıradanlığın çarpışma-
sını edebi bir dehayla hayata geçiriyor."

Children's Literature

"Savaşçı Vâris'in takipçileri serinin bu
muhteşem ikinci kitabına bayılacak. Chi-
ma kalemini sihirli değnek gibi kullanıp
inanılmaz zenginlikte bir ağ örmüş."

VOYA

"Bu devam romanında ilk kitaptaki olay-
lar daha da heyecanlı bir hal alarak so-
nunu merak eden hayranları sabırsız-
landırıyor."

Kirkus Reviews

BÜYÜCÜ VÂRİS

Pegasus Yayınları: 1454

Gençlik: 269

Büyücü Vâris

Cinda Williams Chima

Özgün Adı: The Wizard Heir

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Sibel Yıldız

Düzeltili: İlker Sönmez

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Cansu Gümüş

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2017

ISBN: 978-605-343-985-1

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017

Copyright © Cinda Williams Chima, 2007

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

CINDA WILLIAMS CHIMA

BÜYÜCÜ VÂRİS

İngilizceden çeviren:

Sefa Emre İlikli

PEGASUS YAYINLARI

Her şeyi değiştiren Rod'a.

❧ GİRİŞ ❧

Hedefleri, Londra'nın henüz burjuvalaşmamış bir bölgesinde bulunan yıkık dökük üç katlı bir binaydı. Etrafındaki sokaklar insan ve trafikten arındırılmıştı, pislik içindeki kaldırımlar boğucu havaya kesif bir koku saçıyordu. Sihirli bariyerlerle kaplı olan isli tuğlalar, camla örtülmüş gibi güzel duruyordu. Dışarıdan bakıldığında buzdan bir heykel ya da içindeki kötülüğü gizleyen bir peri şatosu sanılabilirdi.

Ejderha ilk kez onların yerini tespit edebilecekleri kadar uzun süre çevrimiçi olmuştu. Belki de sabahın erken saatlerinde ortaya çıkmanın daha güvenli olacağını düşünmüştü.

Kapıdan hayalet gibi altı büyücü girdi; kalkanları hazır, Ejderha'nın köşeye sıkıştığında saldıracağını biliyorlardı. Dairede öldürecek kimsenin olmadığını anlamaları bir dakikadan az sürdü.

Arkalarından D'Orsay girdi. Daire eski püskü ve küçüktü. Mobilyalar yıllar boyunca oradan buradan toparlanmış döküntülere benziyordu. Halının üzerindeki kat kat birikmiş pislikten dolayı asıl rengini tahmin etmek olanaksızdı. D'Orsay girişteki odadan ve mutfaktan geçerek yatak odasına girdi. Klavye ve ekran hâlâ

oradaydı, kasa birbirine geçmiş kablolarla bağlıydı ancak laptopun nerede durduğunu sadece masanın üzerindeki toz izi belli ediyordu.

Dairenin arka tarafındaki bir merdiven çatıya çıkıyordu. Bu daire herhalde dekor için değil, bu yüzden seçilmişti. Hızla yukarı çıktıklarında çatıda sadece kedilerin bulunduğunu gördüler. D'Orsay binanın etrafındaki sokakları taradı. Hiçbir yerde herhangi bir hareket yoktu.

Bir şey onu korkutmuştu. Belki de sihir kullanmaları onları ele vermişti. Bir şekilde onları yanıltmak için kurduğu bütün çevrimiçi çıkmaz sokakları ve bıraktığı e-postaları aşarak onu netten takip ettiklerini hissetmişti.

Ya da biri ona gizlice bilgi vermişti. Ejderha'nın casus ağı efsaneviydi, onun için çalışanlar şaşırtıcı derecede sadıktı. D'Orsay aylarca bu sistemin bir kusurunu, ucu çekildiğinde bu ağı bozacak olan gevşek ipliği aradı.

Sürünün dışında kalmış, Kuzgun Geçidi'ndeki zindanlara götürüp Ejderha'nın sırlarını alana kadar işkence edebileceği birini.

Ancak hiçbir şey bulamamıştı. Daha da kötüsü, D'Orsay'ın kendi örgütünün gizliliği tehlikeye girmiş olabilirdi.

Yeni kurulmuş olan Büyücü Konseyi hizmetkâr loncalarının yakın geçmişteki ayaklanmalarıyla başa çıkabilmek için Kızıl ve Beyaz Gül Haneleri arasında yüzyıllardır süregelen kan davasını ortadan kaldırmaya çabalıyordu. En iyi koşullarda bile bu kan davasını sona erdirmek zor olacaktı fakat Ejderha eski rekabet alevlerini körüklerken, söylentiler yayarken ve internete gizli bilgileri sızdırırken neredeyse imkânsız hale geliyordu.

Bu da D'Orsay gibi saklayacak çok şeyi olan biri için özellikle rahatsız ediciydi.

Büyücüler Londra'nın arka sokaklarında, İskoçya'daki kalelerde ve Hong Kong'un parıltılı gece kulüplerinde birbirlerini öldürüyorlardı. Kasalardan ve şarap mahzenlerinden sihirli eşyalar çalınıyordu. Normalde itaatkâr olan efsuncular, kâhinler

ve simyacılar, büyücü efendilerinden kaçıyorlardı. Ve hepsinde de Ejderha'nın parmağı vardı.

Bu, Kuzgun Geçidi'ndeki turnuvadan bu yana üçüncü kez ellerinden ucu ucuna kaçışydı. Altı hafta önce, Ejderha'yı Sao Paulo'daki bir gettoda köşeye sıkıştırdıklarından eminlerdi. Sonra ise hata yaparak sihirli bir çıkmaza düşmüşlerdi, bir dizi ölümcül tuzak D'Orsay'in suikastçı takımının büyük bir kısmını yok ederek Konsey'i eli boş bırakmıştı. Üç büyücüleri ölmüş ve öldüreni bulmak üzere herhangi bir adım atamamışlardı.

D'Orsay bunun Ejderha'nın eseri olduğunu, büyülerin ve düzeneklerin zarif sadeliğinden anlamıştı. Büyücü her yere imzasını atsa da olurdu yani.

Ejderha en son Galler'de bir kalede bulunan bir düzine simyacıyı kurtarmıştı. Bu D'Orsay'i kat kat daha fazla kızdırmıştı çünkü bu D'Orsay'in kendi projesiydi. D'Orsay, yeterince baskı yapabilirse simyacıların geçmişin sihirli silahlarının bazı sırlarını yeniden keşfedebilir diye ummuştu.

Dairede herhangi bir fotoğraf veya kiracının kim olduğuna dair herhangi bir kanıt olabilecek kişisel bir eşya bulamamışlardı.

D'Orsay hayal kırıklığına uğramış ancak şaşırmamıştı. Ejderha'nın kimliğini bildiğinden emindi. Yine de doğruyu bildiği için yaygara koparmıyordu. Ama bu sıradan bir tuzağa düşecek biri değildi. D'Orsay bu tür bir operasyondan da rahatsızlık duyuyordu zaten. O bir suikastçı değil, strateji uzmanıydı. Burada olmasının tek sebebi düşmanın kuvveti ve gizliliğe duyulan gereksinimdi. Bir anlamda bu yetki verilmemiş bir görevdi, Konsey'in kapsamının dışındaydı.

Bir büyücü neden daha düşük sihirli loncaların ayaklanmasına karıştırdı ki? Ne kazanabilirdi?

Yirmi dakika sonra, Whitehead elinde bir dosyayla mutfağa döndü. "Bunu dosya dolabıyla duvar arasında buldum." Kadın onu D'Orsay'e uzattı. "Herhalde onun orada olduğunu fark etmemişti."

D'Orsay dosyanın içeriğine göz gezdirdi; reşit olmayan birinin vesayeti hakkında mektuplar ve Londra'daki bir hukuk bürosuna gönderilen ve onlardan gelen e-postaların kopyaları vardı. Aynı zamanda da İskoçya'daki özel bir okulla yurt, okul ücreti ve parasal düzenlemelerle ilgili yazışmalar da bulunuyordu. Hepsi en az iki yıllıktı.

Öğrencinin ismi Joseph McCauley'di. D'Orsay kaşlarını çattı. Bu isim Ejderha'nın bilinen veya şüpheli ortaklarının hiçbirini çağrıştırmıyordu. İsimle hiçbir Weir ailesi arasında da ilişki kuramamıştı, tabii veri tabanlarını kontrol etmek daha güvenilir olurdu. Yüzyıllar boyu soyağacı sistemi Büyücü Hanelerinin ihtiyaçları olduğunda savaşı bulabilmelerini, bu cevhere sahip olup bunun farkında olmayanları avlayabilmelerini sağlamıştı. Bilgisayarlar sadece bu sistemi daha etkin kılmıştı.

Bu çocuk ve Ejderha arasında nasıl bir bağlantı olabilirdi? Büyük ihtimalle hiçbir bağlantı yoktu ancak D'Orsay'in içgüdüleri ona aksini söylüyordu. Düşmanın yaşadığı yerin tam ortasında bu kadar kişisel bir dosyanın varlığı başka nasıl açıklanabilirdi ki? Ve niçin bu tür rutin bir yazışmayı bir hukuk bürosu hallediyordu? Amaç zayıflık oluşturabilecek bir ilişkiyi gizlemek olabilirdi. D'Orsay gülümsedi. Bu fazla iyi olurdu.

Bunun üzerine biraz zaman harcamaya değerci. Şimdiye kadar diğerleri mutfağa dönmüşlerdi. Elma şarabını bitirip dosyayı Whitehead'e verdi.

"Bu çocuğu bul, Nora. Mektuplardaki okulla bağlantıya geç ve hâlâ orada olup olmadığını öğren. Onlarla çalışan hukuk bürosundan bilgi edinebilir miyiz bak." Çenesini kaşıyarak bir an düşündü. "Nüfus Müdürlüğü'nü de kontrol et. Doğum kaydı veya vaftiz edilme dokümanları, ne bulabilirsen. Eğer İngiliz kayıtlarında bir şey bulamazsan, yurt dışını da kontrol et. Diğer Weir veri tabanlarında olup olmadığına bak. Ancak bunu kimseye belli etmeden yap."

Geldikten yarım saat sonra binadan ayrıldılar, küçük de olsa Ejderha'nın geri dönmesi ihtimaline karşı birkaç tuzak bıraktılar. En azından Ejderha'yı bir süreliğine saklanmak zorunda bırakmışlardı. Her türlü gecikme onların yararınaydı. Tekrar işe koyulduğunda onun için artık çok geç olabilirdi.

Belki de o zamana kadar ellerinde oynayacakları yeni bir kart olurdu.

❧ BİRİNCİ BÖLÜM ❧

TORONTO

Ağustos sıcak gecenin geç saatlerine kadar sürmüştü. Ontario Gölü'nün üzerinde gürleyen gök sağanak yağışın habercisiydi. Seph ambara gece ikiden birkaç dakika sonra girdiğinde, kendini sanki şehrin içindeki bir yağmur ormanına girmiş gibi hissetti. Hareket eden yüzlerce insanın kokusunu ve ısını içine çekip odanın içindeki buhara doğru gözlerini kısıp baktı.

Partilere geç gelmek alışkanlığıydı.

Kapıdaki güvenliğe gülümseyip başıyla selam verdi. Adam yaşı küçük olanların girmesini engellemekle görevliydi fakat Seph'e sadece gülümsedi ve geçmesi için işaret etti. Bir yerlere girmek onun için hiçbir zaman sıkıntı olmamıştı.

Ambarın tavanındaki direklere bağlı olan yüksek teknoloji hoparlörlerden bangır bangır müzik geliyordu. Kalabalık dans pistinde kendilerini kaybetmişçesine dans ederken tahta döşemelere ter damlıyordu. Siyah ışık dans pistindekilerin yüzlerini renklendirirken alanın çevre kısmına dokunmuyordu. Bir köşede

kaçak bir bar faal bir şekilde iş yapıyordu ve buranın müdavimi olan müşteriler çoktan kendilerini dağıtmışlardı.

Kalabalıktan geçerken onunla daha sonrası için plan yapmak isteyenler tarafından altı kere durduruldu.

Seph ve arkadaşları her zaman sahnenin sağ tarafında yer alırlardı. Carson ve Maia, Drew, Harper ve Cecile çoktan gelmişlerdi; Seph onların akşamdan beri orada olduklarını görebiliyordu. Hepsi Seph'in etrafım çevirdi, saatler boyunca beklemenin verdiği heyecan ve mutluluk hissiyle yerlerinde duramıyorlardı. Arkadaşları ondan büyüktü ama o gelmeden parti asla başlamazdı.

Hepsi bir ağızdan konuşmaya başladı; bir kızdan bahsediyorlardı.

Ellerini yukarı kaldırıp sırtarak, “Durun bir,” dedi. “Tekrar alabilir miyim?”

Harper çemberdeki herkes susana kadar etrafındakilere dik dik baktı. “Adı Alicia. Toronto’ya yeni taşınmış ve acayip karizma.”

Cecile, “Bana biraz seni anımsattı,” diye ekledi. “Yani o... şey... onda bir şey var,” diye devam etti. “Ona senden bahsettik, o da belki sonra gelirim dedi –şey– seninle tanışmak için.”

Aralarında pek etkilenmemiş görünen bir tek aksi Maia’ydı. “Bence sana *hiç de* benzemiyor.”

Maia Asyalıydı. Toronto’daki ırklar karmaşasının bir parçasıydı. Dik saçlarıyla ve garip desenli kıyafetleriyle bir anime karakterini andırıyordu. Aynı zamanda üç farklı Çin lehçesinde küfredabiliyordu.

Seph sesini duyabilmesi için Maia’nın kulağına fısıldadı: “Yani onu sevmedin mi?”

“Bilmiyorum. Sanki ona güvenmiyorum gibi.” Maia ipuçları ararcasına Seph’in yüzünü inceledi, sonra da elini omzundaki boncuklu çantaya daldırdı. İçinden peçeteye sarılmış bir paket çıkardı. “Sana bir şey yaptım.” Paketi ona doğru itti.

Seph paketi avucunda tarttı. İnsanlar ona bir şeyler verip duruyordu. “Bu da ne? Niye zahmet ettin...”

“Doğum günün için. Haydi aç.”

“Doğum günüm iki ay önceydi.” Ona gülümseyip paketi yırttı. Bir zincirin ucunda altından bir kelt haçı, ortasında da düz taçyaprakları olan bir gül vardı, Maia’nın kendine özgü zarif stilinde dökülmüştü. “Bunu bana veremezsin. Saatlerce uğraşmış olmalısın.”

“Bu sadece okul için bir sanat projesiydi.” Kolyeyi ondan aldı, ayaklarının ucunda yükseldi ve gerekenden fazla bir süre içinde boynuna bağladı. “Hoşuna gider diye düşünmüştüm.”

“Gerçekten beğendim, çok güzel. Ama...” Doğru kelimeleri aradı. Aralarındaki şeyi bozacak bir şey söylemek istemiyordu. “Yani, sen çok harika bir dostsun ve ben bunu...”

“Sadece bunu kabul et, tamam mı? Bir... bir dost hediyesi olarak. Arkasında başka bir şey yok.”

Bunu geri çeviremedi. “Eh, teşekkür ederim. Muhteşem bir şey bu.” Ona dikkatlice sarıldı. Bedenini değdirmekten, sadece kollarıyla; aralarında biraz mesafe bırakmak için dirseklerini büktü. Fakat kız kendini ona gömdü, ellerini lülelerine doladı ve onu içine çekmek istercesine yüzünü gömleğine bastırdı. Seph de onun sırtını okşadı, dokunuşuyla onu sakinleştirdi. Dikkatli bir şekilde azar azar güç aktardı.

Dirseğinin yanında oldukça heyecanlanmış olan Carson, “İşte geliyor!” dedi. “Alicia bu.”

Seph başını kaldırıp bakınca kalabalığın arasından geçen bir kız gördü, dans edenler o geçsin diye yol veriyordu. Küçük olmasına rağmen tıpkı egzotik bir çiçek gibi gösterişliydi. Dar, siyah bir kot pantolon ve omuzlarından düşen dantelli bir bluz giyiyordu. Simsiyah buklelerinin arasında mor çizgiler vardı ve saçlarını çiçekli bir eşarpı ile gevşek bir şekilde toplamıştı. Omzunda hippy tarzı bir çanta vardı. Gözleri bir kedininkiler kadar sarıydı.

“Sen şu meşhur Seph McCauley olmalısın.” Hayal kırıklığına uğramaya alışkınmışçasına onu baştan aşağı süzdü, sonra da yüzüklü parmaklarını uzattı. “Ben Alicia.”

Maia’yı bırakıp elini tutarak, “Tanıştığımıza sevindim,” dedi.

Seph elini bir prize sokmuş gibi hissetti. Uzun bir an boyunca donmuş bir şekilde oldukları yerde kaldılar, aralarındaki akım gidip geldi. Sonra ikisi de ellerini bıraktı, bir adım geri atıp, birbirlerine bakarak öylece durdular. Bütün hayatı boyunca insanlar dokunuşuna tepki vermişti. Şimdi bunun nasıl bir his olduğunu anlıyordu.

İlk Alicia kendine geldi. “Vay, vay,” dedi, onu yeni bir ilgiyle incelemeye koyuldu, dilini kırmızı boyalı dudakları üzerinde gezdirdi. “Sen gerçekten de güçlüsün, değil mi?”

Seph, “İdare ediyorum,” dedi, parmaklarına masaj yaparak ona hücum eden umut dalgasına karşı koymaya çalışıyordu. Güç. Onda da güç vardı. “Sen... sen... Sen nereliyim demiştin?”

“Bir oradayım bir burada. Daha yeni Amerika’daydım ama oradan ayrılmak zorunda kaldım.”

Seph bu fırsatı hemen kullandı. “Neden oradan?..”

“Acayip sıkılmıştım.” Ona doğru gözlerini kıstı. “Sen kaç yaşındasın bu arada?”

Otomatik olarak yaşma iki yaş daha ekleyerek, “On sekiz,” dedi Seph. “Dinle, sana... sana bir içki ısmarlayabilir miyim?” Beceriksiz. Çok beceriksizdi. “Belki bir yere gidip konuşabiliriz?”

“Olur.” Alicia Seph’in etraflarında sıkı bir çember oluşturmuş olan arkadaşlarına göz gezdirdi. Maia kaşlarını çattı, saçının püsküllerini arkaya savurdu, dudağını ısırды ve bir Seph’e bir Alicia’ya baktı.

“Sen.” Alicia Carson’a işaret etti. “Tatlım bize içecek bir şeyler getir. Bana Absolut ve lime.” Sorgulayan bir şekilde Seph’e baktı.

Ellerini kaldırıp, “Ben içki...” diye başladı.

Başını sallayarak, “Ve içmeyen Seph’e de bir kola,” dedi.

istiyorum, biraz daha... eğitim almak istiyorum.” Biraz eğitimi olduğunu ima etmişti.

Alicia tek kaşını kaldırdı. “Eğitim Haneler tarafından verilir. Hangisine bağlısın?”

“Bağlılık mı?”

“Büyücü Hanen.”

Seph sadece gözlerini kırıştırdı, sonra da kollarını katlamaya odaklandı, kabaca dokunmuş pamuk kumaşı dikkatlice sıyırdı. Git gide daha da sıcak oluyordu.

Alicia öne eğildi, sesini alçalttı. “Bak, bugünlerde ne kadar dikkatli olursak o kadar iyi. Kimse artık kuralların ne olduğunu bilmiyor.” Yele gibi buklelerini geriye savurdu. “Kuzgun Geçidi’nde ydım ben.”

“Neredeydin?”

“Kuzgun Geçidi. Kuralların değiştirildiği turnuvada. Şey, eskiden Jack Swift’le çıkıyordum. Ondan ayrılmısaydım bunların hiçbirini olmayabilirdi diye düşünmekten kendimi alamıyorum.”

Alicia onun tepkisini bekledi ama Seph ona sadece bakmakla yetindi, bilgisizliğini açığa vurmıyacak bir cevap arıyordu. Kendini aptal gibi hissediyordu, buna alışık değildi ve bundan hiç hoşlanmamıştı.

Bardağına uzandı. Kolası boğazından akıp göğüs kemiğinin altında bir yerlerde patladı, nefesini kesip başını döndürdü. Ona neler oluyordu böyle? Aklını başına toplamalıydı.

Gülümseyip Alicia’nın gözlerine baktı, bu teknik geçmişte hep işe yaramıştı. “Birlikte çalışabiliriz diye umuyordum. Bilirsin işte, işbirliği yapabiliriz.” Genelde tek yapması gereken istemektir.

Alicia onun yüzünü yabancı dilde yazılmış bir kitap gibi inceledi. Uzanıp başparmağını Seph’in çene kemiğinde gezdirdi, kemik yapısından büyülenmiş gibi görünüyordu, daha sonra başını ışığa doğru yatırıp lülelerini arkaya aldı. Dokunuşları tenindeki küçük patlamalar gibiydi.

“Gözlerinin renk değiştirdiğini biliyor muydun? Yeşil, kah-verengi ve mavi.”

“Daha önce de bunu söyleyenler olmuştu.” Dikkatli bakışları karşısında Seph huzursuzca kıınıldadı.

Sonunda Alicia bir karar vermiş gibiydi. “Tamam. Sana hangi haneye mensup olduğumu söyleyeceğim. Normalde söylemezdim ama ilginç insanlarla tanışmak çok zor oluyor ve bence sen... şey... ilginç birisin.” Bluzunu pantolonundan çıkardı ve kıskırtıcı teni ve göbek deliğindeki pirsingi ortaya çıktı. Orada, kotunun bel hizasının üzerinde beyaz bir gül dövmesi vardı. Sanki bu her şeyi açıklamış gibi, “Pekâlâ,” deyip kıyafetini düzeltti. “Sıra sende.” Seph’e beklentiyle baktı. “Kızıl Gül mü yoksa Beyaz Gül mü?”

Seph, “Neden bahsettiğini bilmiyorum,” diye itiraf etti, hileli bir Doğruluk mu Cesaret mi oyununa karışmış gibi hissediyordu. Elini yakasından içeri sokup alev alev yanan teninden çekti.

Alicia sinir olmuş gibi duruyordu. “Bana güven, hangi Haneye ait olduğun umurumda değil. Ben politik işleri Büyücü Konseyi’ne bırakıyorum. Ben bir tacirim. İnsanlara istedikleri şeyleri satarım. Herkesle iş yapmak zorundayım.”

“Bak, sana bilmediğim bir şeyi söyleyemem.” Bardağındakini bitirip masaya yapıştırdı. “Büyücü olduğumu biliyorum. Güçlerim olduğuna biliyorum ama nasıl kullanacağımı bilmiyorum. Benim gibi başkalarının olduğunun farkındayım ama ulaşabildiklerim de benim kadar az bilgiye sahip.”

Seph, Alicia’nın elini tutup masaya çiviledi. “Dediğim gibi. Eğitilmem lazım. Sormak istediğim şeyler var.” Çok fazla bilgi verdiğinin, güçleri olan bir yabancıya ne kadar çaresiz olduğunu belli etmenin iyi bir şey olmadığını farkındaydı.

Alicia onun bu umutsuzluğundan utanıp elini geri çekmeye çalıştı ancak yapamadı. “Peki ya ailen? Weir kitabın? O sana en azından bir başlangıç olabilir.”

Seph yavaşça yutkundu. Başı patlayacak gibi hissediyordu. “Ailem yok. Yani bildiğim kadarıyla. Weir kitabım da yok, o her neyse. Sütannem bana az bir şeyler anlatmıştı ama öldü. Ve hayatım... kontrolden çıkmış durumda. Eğer sen bir tacirsen, o zaman bana bir öğretmen bul. Eğer gerekiyorsa bir Weir kitabı bul. Çok param var. Ne kadar istersen veririm.”

Alicia ona masanın öbür tarafından bakıp gülmeye başladı. “İnanamıyorum. Sen bir tür sihir bakirisin. Suratını görmen lazım. Ne kadar da ciddi.” Elinin tersiyle Seph’in elmacık kemiğini okşadı. “Muhteşemsin, biliyor musun? Bir tanrının yüzüne sahipsin. Öfkeli bir tanrının. Ve çok da... güçlü,” diye fısıldadı.

Seph’in teni karıncalandı ve yandı. Yakasından yukarıya doğru bir tür kurdeşen yayılıyordu. Dudakları uyuşmuş, dili ağzının içinde büyümüş gibiydi. Konuşamıyordu. Derisinin altında kötülük dolu bir şey geziniyor, bir çıkış noktası arıyordu. Bedenine sığmıyor gibi hissediyordu, sanki omurgası yırtılacakmış da deri değiştiren bir yılan gibi yere saçılacakmış gibi.

“Ne... neler oluyor?” diye mırıldandı. Müzik kulaklarında patlıyordu, ışıklar da durdukları karanlık köşeye kadar gelmişti. Yüzünü gölgeye alabilmek için kolunu kaldırdı.

Alicia elini okşadı. “İnan bana harika bir şey bu. Daha önce hiç tatmadığın bir zevk.”

Alicia’nın elini daha da sıktı, çaresizce güç saçıyordu. “Bana ne yaptın? Bu bir tür büyü mü, yoksa... yoksa...”

Alicia elini renkli çantasına daldırdı ve kristal kapaklı, rengârenk camdan bir şişe çıkardı. “Rahatla. Buna büyücü alevi deniyor. Sokaklardaki ismiyse ‘Zihin-Yakar.’ Simyacılar bunu takas için yaparlar. Buna benim özel başlangıç teklifim diyelim.”

Bilincinin sınırlarında panik geziniyordu. “Bana uyuşturucu mu verdin sen?”

“Bu yetenekliler için bir hızlandırıcı. Bütün bariyerleri yıkıp gücün akmasını sağlıyor. Buna bayılacaksınız. Bu geceden sonra, günlük yaşam sana siyah beyaz gelecek.”

Başını salladı. “Hayır. Anlamıyorsun. Ben *ayıkken* gücümü kontrol edemiyorum daha. Başıma bir şeyler geliyor.”

Alicia onun rahatsızlık duymasına güldü. “Endişelenme, bir saat falan sonra etkisi geçecek. Bak, sana başka bir şey göstereyim.” Öne doğru eğilip onu dudaklarından öptü. Sonra da birden geriye sıçradı, parmaklarını yanan dudaklarında gezdirdi. “Hey!”

Dudakları artık uyuşuk değildi, yanıyordu. Teni yanıyordu. Müzik ona saldırıyordu. Kalabalığın pis kokusu midesini bulandırdıyordu. Düşünemiyordu.

Alicia elini çekmeye çalıştı. “Beni yakıyorsun! Bırak elimi!” Sefh elini bıraktı ve Alicia geriye doğru tökezleyip görüş alanından çıktı. Buna rağmen sanki duyuları bilenmiş gibi içerideki herkesi görebiliyor, aynı anda yüzlerce konuşmayı duyabiliyordu.

Dışarı çıkmalıydı. Kalabalığın arasından kayarak, kimseye değmemek için eğilip bükülerek, ardında kömürleşmiş ve dumanı tüten ayak izleri bırakarak kapıya ilerledi. Bir masaya sürtündü ve masa alev aldı. Parmak uçlarından yakıcı kıvılcımlar uçuşuyor, sahnenin etrafındaki perdeleri, duvarları kaplayan ses kesici örtüleri ateşe veriyordu. Her tarafta yanıcı maddeler alev alıyor, buharlaşıp küle dönüyordu. Alevler duvarları yalıyor, erimiş metal tavandan damlıyordu. Müzik hâlâ devam ediyor ve siyah ışıklar dans ediyordu fakat şimdi bir de yangın alarmı dünyanın sonunu haber veriyormuş gibi avaz avaz bağırmaya başlamıştı.

“Dışarı çıkın!” diye bağırdı. Garip bir şekilde yükselmiş olan sesi bütün ambarda yankılandı. Kızıl karanlığın içindeki solgun noktaları andıran suratlar ona döndü, bir havai fişek gibi ateş saçıyordu. Pamuklu giysileri için için yanıp tütüyordu. Herkes korkuyla ona baktı, sonra da çıkışa doğru koşmaya başladı. Çığlıklar atıyor, ondan uzaklaşmak için birbirlerini savuruyorlardı.

Kalabalık, yukarıdan kor yağarken dar bir oyuğa zorla girmeye çalışan panik içindeki bir canavar gibi girişte toplanmıştı. Kapıda çok fazla insan sıkışmıştı ve kimse çıkamıyordu. Ya ezilecekler ya da yanacaklardı.

Seph kollarını uzatarak ambarın duvarına doğru koştu, sadece saf kuvvet ve başka bir faciaya sebep olmama isteğiyle güdülenmişti. Parmak uçlarından alevler kükredi, yıpranmış ahşabı patlattı ve dumanı tüten bir açıklık oluşturdu. Kışın yakılan odunlar gibi kokuyor, cehennemin dışına açılan bir kapıya benziyordu. Bir an sersemlemiş bir halde oraya bakakaldı, sonra da bağırdı: “Buradan! Haydi!”

Kalabalık yeni kapıdan dışarı akın etti. Güruh onu önüne kattı ve bedenler tarafından itildi.

Sonunda caddeye çıkmıştı. Bütün gün kopmayı bekleyen fırtına kendini bıraktı ve Seph bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun altında durdu. Saniyeler içinde sırlıslıkam oldu. Olay yerinden kaçmamış olanlar caddenin karşısındaki bir tentenin altına sokulmuşlar, temkinli bir şekilde onu izliyorlardı. Bir yerlerden siren sesleri geldi.

Carson, Maia ve diğerleri neredeydiler? Kirpiklerini kırıştırıp gözlerindeki suyu temizledi, kalabalığı taradı ama arkadaşlarını bulamadı. Bütün bu olaylara sebep olan Alicia’yı da.

İnsan dalgasına karşı koyarak tekrar girişe doğru ilerlemeye çalıştı.

“Maia!” Maia küçüktü ve ezilebilirdi. Sonunda kendini zorla içeri soktu ancak tek karşılaştığı ateşten ve dumandan oluşan bir duvardı. “Drew!”

Bir giriş bulabilmek için umutsuzca ambarın dışını dolaştı ve bulamadı. Bir tufanın ortasında nasıl böyle yanabilirdi ki? Çatı çökerken gökyüzüne kıvılcımlar fırladı. Alevler o kadar sıcaktı ki tekrar caddenin karşısına geçmek zorunda kaldı.

Binaya sırtını yaslayıp yere oturdu ve kollarını dizlerine sardı. Maia'nın verdiği haçı tuttu, altının sıcak parmakları arasında yumuşadığını hissetti, yüzünü yağmura çevirip hararetili tenini serinletti; yağmur keşke yaptığı şeyi zihninden de silebilseydi.

Toplantı Sloane, Houghton ve Smythe hukuk bürosunun Toronto ofisinde gerçekleşecekti. Seph gelince ona cevizden kitaplıkların bulunduğu, halının sesi emecek kadar kalın olduğu gösterişli küçük bir süit verdiler. Seph'in yasal velisi Denis Houghton bu toplantı için ta Londra'dan gelmişti. Herhalde Seph'in genel merkezden oldukça uzakta olduğundan emin olmak istemişti.

Seph velisini sadece iki veya üç kere görmüştü. Avukatı, saçları grileşmeye başlamış, pahalı saatlere ve özel tasarım yüzüklere ilgisi olan uzun boylu bir adamdı. Özel dikim takımları şişmeye başlayan göbeğini saklayamıyordu.

Seph bu adamın ona velilik yapmasının kaç takım veya yüzük almaya yaradığını merak ediyordu. Sütanesi Genevieve LeClerc üç sene önce ölmüştü. Ancak o zaman bir yasal velisinin, çok yüklü bir güven fonunun ve onun çıkarlarını gözetecek bir grup avukatının olduğunu öğrenmişti.

Sütanesi çok fazla sır saklamıştı. Genevieve ona omler yapmayı, duvar kâğıdı yapıştırmayı ve pansiyondaki misafirleri için şarap seçmeyi öğretmişti fakat sihir konusundaki azıcık bilgisini gelişigüzel bir şekilde, istemeye istemeye, istiridylere inatçı kabağundan sökmeye çalışır gibi zorla edinmişti.

Kadın diğer simyacılar gibi büyücülere ve acımasız davranışlarına karşı güvensizlik duyuyordu, kendi de doğduğu Fransa'da uzun süre bir büyücünün hizmetindeydi. Bileklerindeki yara izleri bir bilezik oluşturmuş, taktığı kelepçelerin kanıtı olmuştu. Seph'i kendini ona adarcasma seviyordu ancak bir yanı eğer üstüne gidilmezse büyücülüğünün kaybolacağını umuyordu. Onun yerine

zamanla birikmiş, dallanıp budaklanmış ve kaldırım taşlarının arasından filizlenmişti.

Anaokulundaki arkadaşları, *Seph'in parmakları gıdıklıyor*, demişlerdi. Öğretmenleri onu o zamanlar çok seviyordu; koyu bukleli, gözleri renk değiştiren ve tatlı bir gülümsemeye sahip bu çocuğa kendilerini teslim etmişlerdi. Sınıfın kobay faresi onun masasının altına yuva yapmış, Seph'ten başka kimseye kendini sevdirmiyordu. Parktaki küçük havuz, temmuzun ortasında Seph buz pateni yapmak istediği zaman donmuştu. En çok da teneffüsleri seviyordu. Bazen bütün gün sürüyordu. Tek yapması gereken kibarca rica etmektir. Ta ki Genevieve bunu öğrenip araya girene kadar.

Fakat büyüdükçe büyü güçleri arttı, daha tehlikeli ve kontrolü zor hale geldi. Genevieve'in ölümünden bu yana daha da kötü olmuştu. Serçe yuvasındaki çirkin kargaya dönüşmüştü, kimse görmezden gelemiyordu.

Houghton devasa ceviz masasından kalkıp Seph'e pencerenin yanındaki masayı işaret etti. Demek ki baş başa, şefkat dolu bir toplantı olacaktı.

Seph deri koltuklardan birine oturdu, Houghton da karşısına geçti. Avukat bir an Seph'e hüznü gözlerle baktı, gözlüklerini çıkardı, camlarını parlattı ve tekrar taktı. Sonra da derince iç çekti.

"Evet. İyiyiz, değil mi?"

Seph avukatın gözlerinin içine bakarak, "İyiyim," dedi, başka bir soru daha sormaya cüret edip etmeyeceğini merak etti. Seph ambar hakkında konuşmak istemiyordu. Kontrolü kaybedeceğinden korkuyordu.

Houghton durmadan devam etti. "Kötü bir olay," dedi. "Gerçekten de kötü bir olay. Ancak bu gece partilerinde ne olacağı hiç belli olmuyor. Tamamen gözetimsiz. Çoğu zaman yanlış kişileri çekebiliyor."

"Evet." Tek kelimelik cevaplar en güvenli seçimdi.

“Oralarda uyuşturucu, alkol gibi şeylerin olduğunu duyabiliyoruz.” Houghton durdu ve sorgularcasına tek kaşını kaldırdı ama Seph derin nefesler almaya çalışarak pencereden dışarı bakıyordu.

Houghton, “Evet,” dedi, hayal kırıklığına uğramıştı. “Eh, neyse ki bu akıl almaz suçlamalardan kurtulmayı başarabildik.”
“Güzel.”

“Yani, gerçekten. Bir çizgi roman karakteri gibi parmaklarının uçlarından alevler saçmak mı? Saçmalık. Ama insanlar kendilerini kaybedebiliyorlar.”

“Evet.”

“Tabii burada üniversitenin de biraz suçu var. Bütün yaz okulu öğrencilerinin saat onda yurtlara geri dönmüş olması gerekiyor, broşürde yazan bu. Ve buna rağmen sen, on altı yaşındaki bir genç, gecenin dördünde Toronto’nun caddelerinde koşuşturdun.”

Seph sonunda konuşmaya teşvik olmuştu. “Caddelerde koşuşturmuyordum. Bir partideydim. Birçok partiye gitmiştim daha önce ve asla...”

“O zaman bir kat daha suçlular. Biliyorlardı veya bilmeleri gerekirdi ki...”

Seph öne eğildi. “Gece kulüplerine gittiğimi biliyorsun. Faturaları sen ödüyordun.”

Houghton yüksek sesle boğazını temizledi. Seph bir yandan onun parmaklarını kulaklarına sokmasını bekledi. “Pekâlâ o zaman. Sanırım senin yazı Toronto’da üniversitede geçirime fikrinin... bir facia olduğu konusunda hemfikiriz.”

Seph, “Sorun Toronto değil,” dedi. “Toronto iyi. Ben...”

“Hayır.” Houghton gergin bir şekilde kâğıt ağırlığıyla oynadı. Alnı terden parlıyordu. “Bu sefer değil. Metropolitan Polisi senin şehirden hemen ayrılman için desteğimi istedi.”

Seph koca bir ağırlığın midesine oturduğunu hissediyordu. “Bana bütün suçlamalardan azledildiğimi söyledin sanıyordum.”

“Birkaç görgü tanığı yangını senin çıkardığını söyledi.”

Seph sandalyenin kollarını tuttu. “Gerçekten mi? Peki sen ne düşünüyorsun?”

Houghton bembeyaz bir mendille alnını sildi. “Ne düşünmeliyim? Senin yanıcı maddelere karşı bir eğilimin var gibi görünüyor. İsviçre’deki o olay vardı, şapelin çatısındaki alevler ve patlamalar, çan kulesinin... şey... tahribatı.”

“Oraya bir... bir arkadaşımla çıkmıştık. Çan kulesinde bir delik açmak için çıkmadım.” *Seph, Maria yıldızları görmek istemişti*, diye düşündü. Patlamalar öpüştüklerinden sonra başlamıştı.

“Ve St. Andrews’daki o çocuk. Şu Henri Armand. Bir kuzgun sürüsü tarafından saldırıya uğramıştı, değil mi?”

Seph omuz silkti. Henri konusunda hiçbir pişmanlık hissetmiyordu. Armand Marseille’den gelen yaşça daha büyük bir yatılı öğrenciydi, söylentilere göre bir Fransız suç ailesinin liderinin gayrimeşru çocuğuydu. Aynı zamanda da usta bir dövüşçüydü, özel okul öğrencileri arasında nadir görülen bir yetenekti bu.

Armand Marie’yi tıpkı şatafatlı altın mücevherleri ve İtalyan spor arabası gibi kendi malı olarak görüyordu. Şapelin çatısında olanları duyunca, kampüsün uzak bir köşesinde Seph’i kıştırdı, izleri açıkça görünmesin diye de karnını yumruklamaya başlamıştı.

O anda kuzgunlar geldi.

Houghton, “O kuşlar çocuğun giysilerini paramparça etmişlerdi,” diye devam etti.

Armand o kadar korkmuştu ki altına işemişti.

Sonrasında büyük kuşlardan birkaçı yumuşak bir şekilde Seph’in kollarına ve omuzlarına konmuş, parlak siyah gözleriyle çıplak Armand’ı izlemişlerdi. Seph’in de en az Armand kadar korkmuş olması önemli değildi.

Eh, belki de onun kadar korkmamıştı.

Seph Houghton’a bakıp bir kaşını kaldırdı. Mantiğa başvurmak genelde etkili oluyordu. “Yani Henri’nin peşine bir kuzgun sürüsü saldıgımı mı söylüyorsun?”

Houghton gergin bir şekilde gülümsedi. “Diyorum ki son üç yılda dört okuldan kovuldun. Seçeneklerimiz azalıyor.”

“Ama UTS’ye gidiyorum. Her şey hazır.”

“O artık mümkün değil.”

“Peki ya St. Michael’s?”

“Hayır.”

Seph bunun nereye gittiğini görebiliyordu. Toronto’da kalması gerekiyordu. O Alicia denen kızı bulup bazı cevaplar alması gerekiyordu. O kız tek ipucuydu.

Yalvarmaya kadar düştü. “Lütfen. Okul için burada kalmama izin ver. Beni kabul edecek bir yer olmak zorunda. Yemin ederim sorun çıkarmayacağım.” Elini Houghton’a uzattı. Onunla bir temas kurabilse...

Houghton Seph’e karşı koyarcasına ellerini kaldırıp arkasına yaslandı. “Yapma... İşe yaramayacak. Ellerimiz bağlı. Polis tutumunu açıkça ortaya koydu.”

“Onlarla konuşmama izin ver.”

“Kimseye bulaşmaman çok daha iyi olur. Çok şükür, sana olan ilgilerini kaybettiler. Artık konuşarak kendini her yerden kurtaramayacağını öğrenme zamanı geldi.”

“Bunu zaten biliyorum.”

“Ayrıca, her şey ayarlandı.”

Ne ayarlandı?”

“Yeni okulun.”

“Neresi?”

“Maine.”

“Maine mi?”

“Fotoğraflarda çok güzel bir yer gibi duruyor. Tam okyanusun kıyısında.” Houghton Seph’in yüzüne bir broşür iteledi.

1 Toronto Üniversitesi. (ç.n.)

“Şansımız varmış ki bunu tam ambar olayından sonra posta kutusunda buldum.”

Seph isteksizce broşürü aldı. “Okyanustan nefret ederim.”

“Belki zamanla seversin.”

Kapağında bir yelkenli vardı. Metni inceledi ve başını salladı.

“Bir *erkek* lisesi mi?”

Houghton omuz silkti. “Misafir umduğunu değil bulduğunu vermiş. Ve belki de genç hanımların olmaması senin... odaklanmana yardımcı olur.”

“Bana hiç *benim* ne istediğimi sormadın.” Seph ayakkabısının ucunu el dokuması kilime sürttü.

“Dediğim gibi. Artık bu saatte fazla bir seçeneğimiz kalmadı.”

“Maine’de bir şehir bile var mı ki?”

“Evet, sanırım var. Galiba ismi Portland’dı.” Kaşlarını çatıp çenesini kaşdı. “Yoksa o New Hampshire’da mıydı? Eh, fark etmez,” dedi kısaca. “Hemen gitmen gerekiyor. Dönem başladı bile.”

Seph omuz silkti ve broşürü cebine soktu. Normalde olsa tartışmayı sürdürürdü. Fakat o anda Maine’e gitmeyi hak etmiş gibi hissetti.

Houghton saatine baktı, Seph daha fazla mücadele etmediği için rahatlamıştı. “Evet. Pekâlâ. Herhangi bir sorun var mı?”

“Evet. Annemle babam kim?”

Houghton iç çekti. “Yine mi bu? Belgeleri gördün. Fotoğrafları da. Başka ne istiyorsun anla...”

“Onların sahte olduğunu biliyorum. Kontrol ettim. İnternette. Hepsini uydurma.”

Houghton ayağa kalktı ve manşetleriyle oynadı, pantolonundaki kırışıklığı düzeltti, kendisiyle müşterisi arasında biraz daha boşluk bıraktı. “Bu son üç yılın biraz zorlayıcı olduğunu biliyorum. İnsanın genç yaşta ailesini kaybetmesi kolay değil. Ve büyük ihtimalle sütannenin ölümü senin terk edilmişlik hislerini canlandırdı...”

Seph ayağa kalktı ve Houghton hemen bir adım geri attı. “Sen bir avukatsın. Kimse senden kahrolası bir psikiyatrist olmanı beklemiyor.” Ellerinde ve kollarında gücün titreşimini hissetti ve öfkesini yatıştırmaya çalıştı. *Önemi yok*, dedi kendine. *Buna değmez.*

“... ve şimdi de bu... ambardaki olay. Çok trajik. O genç kız. Adı neydi?”

“Maia.”

“Onu tanıyor muydun?”

“Evet.” Tekrar tek kelimelik cevaplara dönmüştü.

“Eh, bunu her yerde söylememek en iyisi. Tam işler yoluna girecekken olayları karıştırabilir.” Houghton tereddüt etti, sonra da temkinli bir şekilde Seph’in omuzlarına bir kolunu koydu. Pahalı tütün, yün ve tıraş losyonu kokuyordu. Seph geri çekilme isteğine karşı koydu.

“Belki bu tam da ihtiyacın olan şeydir, Joseph. Maine’e git. Derslerine odaklan. Bütün bunlardan bir süre uzaklaş.” Avukatın sesi kaba değildi. “Bunlar siciline işlenmeden kurtulmayı başardın. Notların iyi. Havens’ta liseyi bitirebilecek misin bir bakalım. Sonra üniversite konusunu konuşabiliriz. Belki de okumak için tekrar Toronto’ya geri gelebilirsin.”

Seph, iki yıl daha, diye düşündü. İki yıl daha geçsin, o zaman güven fonunu alıp Sloane, Houghton ve Smythe’dan kurtulabilirim. İki yıl daha geçsin, o zaman gerçekten kim olduğumu bulmak için yeterli zamanım ve param olacak.

İki yıl kulağa sonsuzluk gibi gelmişti.

İKİNCİ BÖLÜM

HAVENS

Seph yüzünü uçağın serin camına bastırıp New England'm engebeli kıyı şeridinin altından geçişini izledi. Bu yükseklikten bakınca Atlantik koyu yeşil-gri renkte, dalgaların sahile vurduğu yerlerde narin beyaz dantel işlemleri olan sakın bir gölü andırıyordu.

Kulaklıklarından gelen yüksek sesli müzik, sürekli düşünceler içindeki zihnini meşgul edemiyordu.

Elini sweatshirt'ünden içeri soktu ve Maia'nın ona yaptığı yarısı erimiş haçı çıkardı. Maia gibi biri için şaşırtıcı derecede eski moda bir şeydi. Gözlerini kapattığında hâlâ onun Seph'e sıkı sıkı sarılışım hissedebiliyordu.

Seph kendini çok da çekici bulmuyordu. Klasik güzellik standartlarına uymadığını bilecek kadar sanattan anlıyordu. Suratı sanki içini doldurması gereken bir şey gibiydi: kemikli çıkıntılar ve keskin açılar. Saçları eğer jöle sürmezse kontrolden çıkmış buklelere dönüyordu. O kadar kısa bir süre önce boy atmıştı ki hâlâ kendini garip ve acemice monte edilmiş gibi hissediyordu. Fakat kızlar yine de ona dokunabilmek, saçlarıyla oynayabilmek

için bahaneler bulup duruyordu. Maia her zaman gözlerinden, ışığa göre nasıl kahverengi, yeşil veya altın rengine dönüştüklerinden bahsederdi.

Şimdiyse ölmüştü. Seph yüzünden.

Başını eğip ellerine baktı. Normal etten ve kemikten gibi görünseler bile, katil elleriydi bunlar. O... patolojikti. Bu sadece bilgi eksikliğinden miydi yoksa ölümcül bir hata mıydı?

Yumurğunu göğsüne bastırdı ve içindeki ağırlığı hissedebildiğini hayal etti. Genevieve, “*Vous avez un cristal sous votre cœur,*” demişti. *Kalbinin altında bir kristal var.* Her bir lonca için farklı bir güç kaynağı. Simyacılar, efsuncular, savaşçılar ve kâhinler için güç kullanımı aşağı yukarı doğuşandı.

Ancak büyücülerin güçlerini kullanmak ve kontrol edebilmek için eğitmeye ihtiyaçları vardı. Genevieve bunu ona sihirli kazalar meydana geldiğinde söylemişti. Cizvitlerin o daha küçükken iddia ettikleri gibi cin çarptığını düşünmemesi için.

Ama Genevieve ona ebeveynleri hakkındaki gerçeği anlatmamıştı. Ve bu nedenle, kendini ihanete uğramış hissediyordu.

Bir öğretmene ihtiyacı vardı. Eğer bu yeteneğini kontrol etmeyi öğrenemezse bu güçlere sahip olmamak daha iyiydi. Bu taş hastalıklı bir safra kesesi gibi aldırılamaz mıydı?

En azından Genevieve ambar konusuyla uğraşmak zorunda kalmamıştı. Kiliseye gidip bir mum yakarak dua ederdi. Seph’e Tanrı’nın gözlerinde onun hâlâ kusursuz olduğunu söylerdi, bunu nereden biliyordu, işte Seph onu biliyordu.

Seph’in kulakları inişe geçtiklerini haber verdi. Uçak on altı koltukluydu, görünüşe göre avcı ve turistlerden oluşan altı yolcusu vardı sadece. Seph küçük uçakların verdiği hissi seviyordu. Belki de artık uçuş dersleri almak için yaşı tuttuğuna göre kendine bir uçak alırdı. Bu düşünce karşısında gülümsedi, bugün ilk kez gülüyordu, sonra da kulaklıklarını çıkardı.

Uçak bir yana doğru yatıp daire çizdi. Alçalıp çim piste iniş yaptı. Daha tam olarak durmadan Seph ayağa kalkmış, çantasını üstteki bölmeden alıyordu.

Gözlerini kapayıp Genevieve'in ona öğrettiği gibi kendini dengeledi. Bunu başarabilirsin. Daha önce de yaptın bunu. İnsanlarla kaynaşmakta iyisin. Tek sorun şuydu ki bu okul küçüktü, broşüre göre yaklaşık yüz öğrenci vardı. Küçük bir havuzda boğulmamak için fazla dalga çıkarmıştı.

Bir şekilde burada başarılı olmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. İki sene sonraysa şehre geri dönüp ortadan kaybolabilirdi.

Havalimanında sac levhalı tek bir bina bulunuyordu. Çimler otoparkın asfaltını yumuşatıyordu.

İniş şeridini çevreleyen tel örgünün yanında bir adam bekliyordu. Uzun boyluydu; Seph'ten en az on beş santim uzundu. Tamamen keldi ama doğal olarak mı öyleydi yoksa kafasını kazıttığı için mi, Seph anlayamadı. Rüzgârlı havaya rağmen beyaz, kısa kollu, kaslarını gösteren bir golf tişörtü giyiyordu. Elli yaşlarında gibiydi fakat kel erkeklerin yaşını anlamak zordu.

Seph bagajların indirilmesini bekledi, sonra diğer çantasını alıp omzunun üstünden savurdu. Kapılara doğru giderken adam onunla karşı karşıya gelmek için ona doğru bir adım attı.

Yüksek sınıfa mensup kişilere ait bir İngiliz aksanıyla, "Sen Joseph McCauley olmalısın," dedi. "Ben Dr. Gregory Leicester, Havens'm müdürüyüm."

"Yakından bakınca, okul müdürünün gözleri acayip bir düz gri renkteydi, birbirinin aynısı bilyeli rulmanlara benziyordu. Saçlarının olmayışı ve dudaklarının suratının geri kalanıyla aynı renkte oluşu ona garip, robotumsu bir hava katıyordu.

Müdürün onunla tokalaşmak için elini uzatmaması içini rahatlattı, Seph de gülümsedi ve "Tanıştığımıza memnun oldum, efendim," dedi. *Eğer okulun müdürü sizi almak için havaalanına geliyorsa herhalde okulun az sayıda personeli vardır*, diye düşündü.

Dr. Leicester bavullara doğru başını sallayıp, “Eşyalarımm hepsi bunlar mı?” diye sordu.

“Hepsi bu. Birkaç kitabımı ve bilgisayarımı önden kargoladım,” dedi. Seph hafif seyahat ederdi, onun kadar çok seyahat eden biri için kolaylık oluyordu.

Dr. Leicester Seph’i otoparkta kümelenmiş yarım düzine aracın içinden kapısında HAVENS yazısı ve altın renkli bir yelkenli resmi bulunan beyaz kamyonete doğru götürdü. Kamyonetin kapıları kilitlenmemişti. Müdür Seph’in çantalarını aldı ve onları zorlanmadan arka koltuğa attı. Seph’e ön koltuğa geçmesini işaret etti ve sürücü koltuğuna geçti.

Leicester, “Okuldan sadece bir saat mesafedeyiz,” diye açıkladı. “Bu süre bize birbirimizi tanıma fırsatımız olur.”

Çakıllı otoparktan çıktılar ve çift şeritli bir otobana döndüler. Seph, haritalardan hatırladığı kadarıyla havaalanının güneyinde küçük bir köy olduğunu biliyordu. Ancak gitmekte oldukları yer seksen kilometre kuzeydeydi ve yol üzerinde pek bir şey yoktu. Neden böyle uzak bir yere özel okul yaptırmışlardı ki? Orası bir avcı kulübesi veya hapishane olsa anlardı.

Leicester gözlerini yoldan ayırmadan, “Doğrudan St. Andrew’s’tan mı geldin yoksa evinde biraz zaman geçirdin mi?” diye sordu.

Seph, “Toronto’dan geldim. Yaz boyunca orada yaz okulundaydım,” diye yanıtladı. Baş ağrısı, sanki alnında metal bantlar kafasını sıkıştırıyormuş gibiydi, başı döndü ve yönünü şaşırdı. Normalde uçak yolculukları rahat geçerdi ama herhalde uçuşun yan etkisiydi bunlar.

İki benzinlikten, oraya buraya saçılmış evlerin yanından geçtiler, sonra da çam ve toz ağaçlarından oluşan kalın bir ormana girdiler. Temiz hava onu uyandırır diye umarak camı açtı ve çamların keskin kokusuyla ödüllendirildi.

Dr. Leicester, “O zaman senin için uzun bir gün olmuştur herhalde,” diye onun dalgınlığını böldü. “Umarım uçakta uyuyabilmişsindir.”

“Evet. Biraz.”

“Nerelisin?”

“Amerika’da doğdum ama Toronto’da büyüdüm.”

“Ailen hâlâ Toronto’da mı yaşıyor?”

“Annemle babam öldü.” Seph gözlerini ileri dikmişti.

“Ah. Pekâlâ. Velin Bay Houghton’la görüştük. O zaman İngiltere’de akrabaların vardır herhalde?”

“Bay Houghton sadece bir aracı. Bir avukat. Ailem hakkında çok bir bilgim yok.” *Aslında hiç yok.*

Annesi ve babasıyla ilgili ona anlatılanlar zayıf ve renksizdi, sanki çöp insanların olduğu bir resim gibi, hikâyenin eti ve kemigi olmayan bir taslağı gibiydi. Annesi Torontolu bir hostesti; babasıysa yazılım girişimcisi. Seph bir yaşındayken Kaliforniya’daki kanyon evlerinde çıkan yangında ölmüşlerdi. Genevieve LeClerc ona bakıcılık yapmış ve sütannesi olmuştu. Küçüklüğünden beri bu hikâye ona anlatılıp duruyordu.

Ve artık o bunun bir yalan olduğunu biliyordu.

Leicester, “Bence buraya yerleştğinde, Joseph, burayı seveceksin,” dedi. “Birkaç kez okul değiştirdiğini biliyorum. Yetenekli öğrenciler ihtiyaçları karşılanmadığında sık sık güçlkle karşılaşır. Biz Havens’ta neredeyse hiç öğrenci kaybetmedik. Aslında, yüksek başarı gösteren orta öğretim öğrencilerimizi daha özel programlara yerleştiriyoruz. Biz müfredatı öğrenciye göre ayarlayanın doğru olduğuna inanıyoruz.”

Seph, “Anlıyorum,” dedi. “Bu iyi bir yaklaşıma benziyor.”

Seph manzaraya bakmaktan kendini alamadı. O bir şehir çocuğuydu. Son yarım saattir küçük bir yol şeridinin iki yanındaki ağaçlardan başka bir şey görmemişti. Başka bir araba bile. “Biraz... şey... soyutlanmış gibi görünüyor.”

Leicester, “Kilometrelerce dolaşsan bile okuldan çıkmamış olursun,” dedi, sanki bu bir artıymış gibi.

Artık geçtikleri kavşakların çoğu sahillerin ismini gösteren toprak yollardan oluşuyordu. Boşluksuz ağaçların sıralandığı uzun bir yoldan sonra, üzerinde HAVENS ve ÖZEL MÜLKTÜR yazan tuğla ve taştan yapılmış şık bir tabelanın bulunduğu sapağa geldiler.

İki tarafta da gözünün alabildiğine yüksek duvarlar uzanıyordu. Herhalde ağaçlar içeriye sarkmasın diyeydi. Gözlerini kırıp ovaladı. Duvar bulanık ve fluydu, sanki hafif bir sisle kaplı gibiydi.

Belki de migren ağrılarından biri gelmek üzereydi.

Sağa dönüp yüksek demir kapılardan geçtiler ve toprak yolda ilerlemeye başladılar.

Ağaçlar o kadar yakınındaydı ki Seph uzansa onlara dokunabilirdi. Yapraklı uçları eğilip tepelerinde birleşiyor, gelen ışığı süzerek yere hafifçe renk veren ince huzmeler oluşturunuyordu. Havada uzun süre önce ölmüş ve çürümekte olan yeşilliklerin kokusu vardı. Ağaçlar seyrelip ışık artana kadar bu sıkı ormanlık alandan geçtiler. Suyu görüp temiz havayı alınca gidecekleri yere vardıklarını anladılar.

Sudan geniş bir ahşap platformla ayrılmış, sedir ve taştan yapılma büyük bir binanın önünde durdular. Uzun bir iskele limana açılıyordu. Hizasında birkaç yelkenli sallanıyordu, yelkenleri katlanıp direklerine bağlanmıştı.

Dr. Leicester, “Burası idare merkezi,” diye açıkladı. “Kafeterya, spor salonu, kütüphane, ortak alanlar ve diğer bütün öğrenci tesisleri burada.” Yaklaşık yüz metre daha ilerleyip başka bir binanın önünde durdu. “Burası Gareth Binası. Derslerin çoğu burada işlenir, beden eğitimi, resim ve müzik dersleri hariç. Okul birkaç hafta önce başladı, bu yüzden sıkı çalışman gerekecek.”

Resim ve müzik dersleri aynı binayı paylaşıyordu. Buraya tam anlamıyla bir kampüs denemezdi; yeterince açık alan yoktu. Her bina kendi alanında tek başına duruyordu, orman her taraf-

larını çevrelemiş, sanki kendini tutmakta güçlük çekiyor gibiydi. Ağaçların uzun, düz gövdeleri karanlıkta birbirine geçene kadar düzenli bir şekilde uzanıyordu.

Bütün binalar aynı şekilde inşa edilmişti, sanki okulun tamamı aynı anda topraktan fırlamış gibi. Antik taşlardan yapılmamı dersliklere, çan kulelerine ve yeşil bahçelere, her manzarada arkadan yükselen dağlara sahip St. Andrew's'la çarpıcı bir kontrast oluşturunuyordu. Bir de UTS, şehrin görüntülerini aklından çıkarmaya çalıştı.

Seph, “Buralarda bir sürü vahşi hayvan görüyor olmalısınız,” diye gözlemini aktardı çünkü Dr. Leicester onun yorum yapmasını bekler gibiydi. *Dağ başında bir yerdeyiz*, diye düşündü.

“Her şeyden biraz var; geyikler, ayılar, kurtlar, karacalar. Rakunlar ve ayılar biraz sıkıntı yaratabiliyor.” Leicester sanki zorluk çekiyormuş gibi güldü. Bu adamı bir bağış toplama kampanyasına liderlik ederken veya sahte bir samimiyetle velilerle tokalaşırken hayal etmek zordu.

Daha mütevazı, üç katlı bir yapının önünde durdular, diğer binalar gibi taş, cam ve sedirden yapılmıştı ancak daha küçük boyuttaydı. “Burası kalacağın yurt.” Seph'e bir kart verdi. “302 numaralı süittesin. Bavulların için yardıma ihtiyacın var mı?”

“Hayır, teşekkürler. Hallederim.” Seph dışarı çıktı ve çantalarını arka koltuktan aldı.

“Öğrencilerimizden birini ayarlayıp pazartesi olmadan sana okulu tamamen gezdirmesini isteyeceğim. Eğer acıırsan idare binasındaki kafeteryada yiyecek bir şeyler bulabilirsin.”

Seph aç değildi. Baş ağrısı giderek kötüleşiyordu. Sanki biri kafatasına vuruyormuş gibi hissediyordu.

Leicester, “Saat dörtte yüzme var,” dedi. “Mayonu giyip okları izleyerek koya gel. Herkes orada olacak ve sen de diğer çocuklarla tanışma fırsatı bulacaksın.” Müdür ona cevap verme

fırsatı tanımadı. Kamyonet ileriye atıldı, tekerleklerin altından çakıllar püskürdü.

Seph etrafına baktı. Güneş ışığı ağaçların tepesini aydınlatıyordu ve tepsindeki gölgeliğin orasından burasından geçip ormanın zeminine ulaşıyordu. Onun haricinde zemin soğuk, yeşil bir alacakaranlık içindeydi. Rüzgâr esince yukarıdaki yapraklar hışırdadı, dallar kımıldadı. Bir sincap onu yakındaki bir ağaç kökünden kızgınca azarladı. Kapüşonlu sweatshirt'ünün içinde bile ürpermişti. Belki bu Maine'de yüzmek için uygun bir havaydı ama onun geldiği yerde işler böyle değildi.

Orası artık her neresiyse.

Çantalarını omzundan geriye savurdu, asansörü görmezden geldi ve üç kat çıktı. Odası binanın bir ucunda, koridorun sonundaydı, biraz dışlanmış gibiydi. Leicester oda arkadaşı konusunda bir şey söylememişti ve Seph de odasının kendine ait olduğunu öğrenince şaşırmadı. Pahalı okullardaki öğrenciler kendilerine ait odalarının ve çok daha fazlasının olmasına alıştı.

Gittiği her okul aklma tek bir görüntüyle kazanmıştı: İskoçya'da gittiği Dunham's Field School'daki devasa yemek salonu; İsviçre'de gittiği St. Andrew's'taki çan kulesinden bakıldığında görülen manzara; kışın ortasında güneş öğleden sonra battığı için alacakaranlıkta ışıkları yanmış olan Montreal.

Odasında gazla yanan bir şömine ve ormana doğru bakan korkuluklu bir veranda vardı. Ağır meşeden karyola başlığı olan tek kişilik bir yatak, çam ağacı desenli kalın bir yorgan, bir giysi dolabı, bir çalışma masası ve kitaplık, misafirler için kumaş kaplı iki koltuk, yerde iki kilim ve banyoda seramik fayanslar vardı.

Duvarları boş bırakmışlardı, birinin üzerinde çalışabileceği boş bir tuval gibiydi. Fakat Seph artık kaldığı odayı kişiselleştirmek için pek bir şey yapmıyordu. Bir anlamı yoktu. Artık kendini yanında taşımayı öğrenmişti.

Bir meyve sepeti ve birkaç şişe su küçük bir masanın üzerine konmuş, üzerine de, *Hoş geldin, Joseph*, yazan yelkenli kabartmalı krem renkli bir kart yerleştirilmişti.

Kitapları gelmişti ve kitaplığın önünde kutularında duruyorlardı. Bilgisayarı açılmamış ve masanın üstüne konmuştu. Fakat telefon veya telefon soketi yoktu. Cep telefonunu çıkarıp ekrana baktı. Sinyal yoktu. Yavaşça küfredip cebine geri koydu.

Her zaman yaptığı gibi çantasını boşalttı; diş fırçasını, diş macununu ve banyo malzemelerinin geri kalanını yerleştirdi ve iki tane ağrı kesici aldı. Prizlerin yerini bulup CD çalarını yerine yerleştirdi ve hoparlörleri kurdu. Müziğin sesini açtı, belki birkaç misafir çeker diye bekledi. Kimse gelmedi.

Giysileri altı çekmecenin üçünü doldurdu sadece. Kitaplarını kutulardan raflara yerleştirdi, parmaklarını tanıdık Fransızca ve İngilizce isimleri üzerinde gezdirdi.

Belki de yanında bu kadar çok kitap taşıması da gerekmiyordu. Ne zaman bir kitabı bir seferden fazla okumuştur ki? Azaltmayı, sadeleşmeyi öğrenmişti, bütün hayatını bavula sığdırmak zorunda kalan bir işadamı gibi.

Saat dörde doğru baş ağrısı biraz hafıflemişti sanki.

Tek istediği kapıyı kilitleyip yatağına serilmektir. Ancak tanışma faslını erkenden bitirmek âdetiydi.

Merdivenin diğer tarafında kalan koridorun ucundaki odanın kapısını çalana kadar yakındaki odaların hiçbirinden cevap gelmedi. Kapıyı atletik, sağlam yapılı, üzerinde sadece mayosu olan siyahi bir öğrenci açtı. Boynundaki zincirin ucunda gümüş bir kolye ucu vardı: Fatma'nın Eli.

Kem gözlere karşı koruma.

Seph gülümsedi ve elini uzattı. "Seph McCauley. Koridorun diğer ucuna yeni taşındım." Değerlendirmelerinde, *Olağanüstü akademik başarı'nın* yanında hep, *İyi sosyal beceriler*, yazardı.

Çocuk, “Trevor Hill,” diye cevap verdi, Seph’in elini sıkı, sonra da birden irkilip hemen elini bıraktı. “Oha, beni çarptın!”

Seph omuz silktili, kendi üzerine alınmadı. Bunu kaç kere duymuştu kim bilir.

“Bu hafta yeni birinin geleceğini duymuştum.” Trevor’ın sesi yavaşça akan bir ırmak gibiydi: Sıcak ve Güney kumuyla zenginleştirilmişti. “İçeri gelmek ister misin?”

Trevor, Seph içeri girebilsin diye kenara adım attı. Seph’in odasının aynısıydı ama daha küçük duruyordu çünkü fazladan eşyalar vardı: küçük bir buzdolabı, bir televizyon, sporcuların posterleri. Seph’in odası bu odayla karşılaştırıldığında daha sadeydi.

Seph, “Bu çok havahlı!” dedi. “Bütün bunları üç hafta içinde mi yaptın?” diye sordu.

“Yok, üç yıldır aynı odadayım.” Trevor tedirgin bir şekilde saatine baktı. “Sanırım biraz daha zamanımız var. Şu koltuktaki şeyleri kaldırıp oturabilirsin.”

Seph çalışma masasının koltuğuna oturdu. “Sen son sınıf mısın?” diye sordu, çocuğu rahatlatmaya çalışıyordu, bunu bir dokunuşuyla yapabileceğini biliyordu ancak daha yeni tanıştığı birinde denememek en iyisiydi.

Trevor, “Üçüncü sınıf,” diye yanıtladı. “Atlanta’dan geliyorum. Buckhead bölgesi. Bu kadar kuzeyde olmak hiç bana göre değil. Her sonbaharda neredeyse soğuktan donacağım.” Yataktan kalın bir sweatshirt kapıp başından geçirdi.

Seph, “Ben de üçüncü sınıfım,” diye katıldı.

Trevor kaçınılmaz soruyu sordu. “Sen nereden geliyorsun?”

“Toronto, ama en son gittiğim okul İsviçre’deydi. Soğuğa alışığım.”

“İsviçre, ha?” Trevor tedirginliğini üzerinden atmıştı, etkilanmiş görünüyordu. “Neden bıraktın orayı?”

“İşler pek yürümedi.” Seph gözlerini devirdi.

Trevor başını salladı, sanki bu cevap beklenmedik değil gibiydi. “Havens ailenin fikri miydi?” Belli belirsiz etrafını gösterdi.

Seph, “Annemle babam öldü. Bir velim var. Avukat. O ayarladı,” diye yanıtladı, TORONTO’DAN GELEN ÖKSÜZ yazılı bir tişört almalıyım diye düşündü. Böyle durumlarda zaman kazandırır.

“Ee, burada durum nedir? Çalışanlarla aranız nasıl?” diye devam etti. Kendi durumundaki biri için Trevor’ın tavsiyesi işe yarayacağından değil de, neyse.

Trevor öne eğildi, ellerini dizlerine koydu. “Ah, ben de buraya gelmeden önce başımı birçok kez belaya soktum. Sadece kurallara uyman gerekiyor. Uyarsan her şey yolunda gider. Diğer okullarda sıkıntı yaşamış olan çocuklar üzerine uzmanlaşmışlar.”

“Gerçekten mi?” Seph, harika, diye düşündü. Yüksek sınıfa mensup ailelerin çocukları için kurulmuş bir ıslah merkezine düştim. Trevor yeterince normal görünüyordu ve üç senedir oradaydı. “Eğer başın belaya girirse okuldan atıyorlar mı?”

Trevor, “Kimse Havens’tan atılmaz,” dedi. “Göreceksin. Programları çok –nasıl derler– etkin.”

Etkin deyişindeki bir şey neredeyse şeytani gelmişti kulağına. Seph konuyu değiştirmek istedi. Trevor’ın laptopu gözüne çarptı. “Bilgisayarımı kurdum ama odada kablo göremedim. Kablolar da dahil mi yoksa ödeme mi yapmam lazım?”

Trevor, “Kendi internet erişimimiz yok,” dedi.

Seph ona bakakaldı. “Neden yok? Çok kolay halbuki. Kablo döşemek istemiyorlarsa kampüs çapında kablosuz bir ağ kurabilirler.”

Trevor başını salladı. “Hayır, yani, izin vermiyorlar demek istedim.” Kütüphanede bilgisayarlar var. Eğer istersen orada arama yapabilirsin ama girdiğin siteleri tarıyorlar.”

“Bu saçmalık. Bunu yapamazlar. Benim internetten görüşüğüm arkadaşlarım var.” Seph *bunun* o cafcacılı broşürde yazdığını hatırlamıyordu.

Trevor omuz silkip tekrar saatine baktı. “Eh, yüzme saati geldi. Eğer geç kalmak istemiyorsan üzerini değiştirsen iyi olur.”

Seph ağrıyan şakaklarını ovuşturdu. “Ben gelmeyeceğim. Zaten zor bir gündü.”

Trevor’m gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Dr. Leicester sana izin mi verdi?”

“Pek sayılmaz.”

Trevor ayağa kalktı. “O zaman hazırlanmaya başlasan iyi olur.”

Görünüşe göre ziyaret sona ermişti, Seph de ayağa kalktı. “Tam-aam, o zaman hazırlanayım,” dedi.

“Eğer acele edeceksen seni bekleyeyim.”

Fakat Seph yeterince acele edemedi çünkü birkaç dakika sonra kapısından Trevor’m sesi geldi. “Ben önden gidiyorum. Orada görüşürüz.”

Seph mayosunu giydi ve üzerine sweatshirt’ünü ve kot pantolonunu geçirdi. Merdivenleri ikişer ikişer inerek binadan çıktı ve kıyıya giden talaşlı yolu izledi. Etrafta başka hiçbir öğrenci görünmüyordu; çoktan koya gitmiş olmalıydı. İskeleye bir ok onu sağa doğru, kıyı şeridine giden çok kullanılmış bir patikaya yönlendirdi.

Ensesindeki tüyler diken diken olup ona izlendiğini haber vermişti. İki kere dönüp arkasındaki yolu taradı, sonra da omuz silkip yürümeye devam etti. Sonunda yol tekrar ormana döndü.

“Hey.”

Tekrar arkasını döndü ve bu sefer yolun ortasında tel çerçeveli gözlükleri ve kanlı canlı bir suratı olan tıknaz bir çocuk gördü. Bol kot pantolon ve sweatshirt giyyordu, sanki gerginmişçesine gözlerini hızlı hızlı kırptırıyordu.

Seph, “Hey,” dedi. “Sen de mi yüzmeye geç kaldın?”

“Hayır, ben... ah.. ben yüzmem...” Çocuk öksürmeye başladı, nefes alabilmek için mücadele ediyordu. Cebine elini sokup inha-

lerini çıkardı. Ondan uzun bir nefes çekip yerine koydu. Sonra, yüzünde kararlı bir ifadeyle elini Seph'e uzattı.

"Seph McCauley," dedi, belki de astımı olanların yüzmeye katılması gerekmiyordu diye düşündü. Diğer çocuğun elini tuttu sonra da güç akımını hissedip irkildi. "Hey! Sen bir?.."

"Dinle. Seninle ko... konuşmam lazım." Çocuk yola gözlerini gezdirdi, sweatshirt'ünün koluyla alnındaki teri sildi.

Seph, "Ben de *seninle* gerçekten konuşmak isterim," dedi, birkaç hafta içinde iki büyücüyle birden tanıştığına inanamıyordu. "Ama yüzmeye gitmem gerek. Daha sonra buluşabilir miyiz, akşam yemeğinde falan?"

"Hayır. Ya... yapamam... Olmaz..."

"Merhaba, beyler." Seph kafasını kaldırıncı dirseklerinde deri yamaları olan tüvit spor ceketli, hırpalanmış bir deri çanta taşıyan yakışıklı bir genç adam gördü.

"M-merhaba, Aar... B-Bay Hanlon." Diğer öğrenci taş kesilmiş gibi görünüyordu, sanki neredeyse altına yapacaktı. Veya yeni bir astım krizi geçirecek gibi.

Bay Hanlon, "Joseph. Yüzmede olman gerekmiyor mu?" diye sordu, gülümsüyordu.

"Ben de oraya gidiyordum."

"Güzel. Yola koyulsan iyi olur. Geç kalırsan Dr. Leicester bundan hoşlanmayacaktır." Hanlon çocuğun omzuna elini koydu ve onu patikanın diğer tarafına yönlendirdi.

Seph arkasından, "Adm neydi?" diye bağırdı. Fakat çocuk sadece omuzlarını kamburlaştırıp yürümeye devam etti.

Seph, *bu çocuğun sorunları var*, diye düşündü. Bana ne kadar yardımcı olabilir, bilmiyorum. Ama onu akşam yemeğinde bulmaya çalışırım.

Sonunda patika okyanusun kıyı şeridine temas ettiği bir yerde ağaçların arasından çıkıp korunan küçük bir körfeze çıktı. Taşlarla çevrilmişti ve okul binalarından görünmüyordu.

Suda en az altmış genç olmalıydı, koyu renk saçları gri yüzeyde belli oluyordu. Birkaçı da kıyıda giysilerini çıkartıyordu. Hepsi çok üşümüş gibi görünüyordu. Seph kıyıdan on metre ötede yüzen Trevor'ı gördü.

Dr. Leicester kıyıda duruyordu, üzerinde kalm bir sweatshirt, kot pantolon ve mont vardı. Seph'i görünce herkesin dikkatini çekmek için hızla düdüğünü çaldı. "Çocuklar, Joseph McCauley ile tanışın. Havens'ta daha ilk günü ve yüzmeye geç kalmış."

Buna karşı tepkileri acayıptı. Diğer oğlanların hepsi yere veya başka bir yere bakıyor, sanki onun bu kuralı çiğnemesiyle ilgili herhangi bir bağlantıdan kaçınmaya çalışıyorlardı. Bazılarıysa Leicester görmeden ona baktı.

Seph gülümsedi, ellerini özür dilercesine havaya kaldırdı. "Üzgünüm. Kafam karıştı. Herkesi hamamda bekliyordum."

Suyun üzerinde kahkahalar uçuştı, sonra da Leicester'm onaylamayan bakışları altında hemen kayboldu. Müdür, Seph'in efsanevi büyüleyiciliğinden etkilenmemiş görünüyordu.

Seph giysilerini suyun kenarından biraz ötede bıraktı, taşlı sahilden yürüyüp suya girdi. Suyun havadan daha sıcak olmasını ummuştı ancak hayal kırıklığına uğradı. Erimiş karın içine basmak gibiydi. Ayakları hemen uyuştı. Önce dizlerine kadar, sonra da beline kadar suya girdi, kesik kesik nefes alıyordu.

Su çamurlu ve rahatsızlık vericiydi. Suyun dibindeki kayalar kaygan ve görünmezdi, bu nedenle koydaki dalgalar bile onu yıkabilirdi. Sol ayağının altında bir şeyler kıvrandı, geriye sıçradı ve birden beklemediği kadar derin suya battı. Başı içeri girdi ve bir ağız dolusu su yuttu. Bir balina gibi sesler çıkararak yüzeye çıktı, her yere su püskürttü.

Canına yetmişti. Birkaç kulaç onu kıyıya geri götürdü. Soğuktan titreye titreye, dişleri birbirine vura vura kendini kıyıya çekti. Tam kıyafetlerinin yanma gelmişti ki biri kolundan tuttu.

Trevor'dı, soğuktan derisi kabarmış, dudakları morarmış, koyu bedeninden kayaların üzerine sular damlıyordu. Seph'le göz göze gelmeden, "Suya geri gir, Seph," dedi. "Sadece gir. Haydi." Onu da birlikte götürmek istercesine soğuk elini Seph'in omzuna koydu.

Seph gözlerini kırıştırdı. Omzunun üzerinden ifadesiz bir yüzle onları izleyen Dr. Leicester'a baktı. Pekâlâ, diye düşündü. Eğer burada iki sene kalacaksa, daha ilk günden irade savaşıma girmemek en iyisiydi. Dişini sıkıp tekrar suya girdi, Trevor arkasında mı diye bakmadı.

Bu defa su daha dayanılabilir sıcaklıktaydı. Belki de alışıyordu. Uzuvarlarına yeniden ısı gidince karıncalandı ve artık üşümüyordu. Daha kendinden emin bir şekilde yüzüyordu, boynuna kadar suya girdi. Güneş etraftaki ağaçlardan dolayı görünmüyor olsa da kendini neredeyse ısınmış hissediyordu.

Etrafına baktı. Diğer çocuklar donup kalmış, hayretle suya bakıyorlardı. Bir dakika geçti ve suyun yüzeyi soğuk havaya buhar saçmaya başladı. Sanki Karayipler'in sıcak sularındaydı.

Hayır. Bu olamaz. Seph kıyadaki çocuklardan biriyle konuşan Leicester'a baktı. Bir şeylerin garip gittiğini fark etmemişti. Seph kıynın yakınında bir tarafta duran bir grup oğlanın yanma doğru yüzdü, kendini sudaki kafalardan biri gibi görünecek şekilde konumlandırırdı. *Şimdi, sadece sakinleş,* diye kendine emir verdi, gözlerini kapadı, kaslarını gevşetip zihnini boşaltmaya çalıştı.

Ne kadar dayanabilecekti? Şimdiden başı beladaydı, hem de daha ilk günden.

Okul yıllarından bazı anıları düşündü. St. Andrew's'taki ölümcül kuzgunlar. İskoçya'daki patlamalar. Philadelphia'daki rahibeleri korkutan kurtlar.

Artık su hamam sıcaklığındaydı. Koydaki bütün konuşmalar kesilmişti. Yüzücüler yüzeyde toplanıp dağlık bir bölgedeki sis gibi etraflarında yükselen buhara baktı. Kimse bir şey söylemiyordu; ne birbirlerine ne de Leicester'a.

Sonunda müdürle konuşan çocuk yanından ayrılıp suya adım attı. Bir şaşkınlık nidasıyla geriye doğru sendeleyip çat diye kayalara oturdu. Gregory Leicester dönüp sudaki oğlanlara ve etraflarında biriken buhara baktı. Sonra da sudakilerin yüzlerini taramaya başladı, Seph'e gelene kadar.

Seph başka bir yere bakmaya çalışsa da yapamadı. Müdür durmuş, onu slayt üzerindeki bir örnek gibi inceliyordu. Soru, kuşku, mücadele veya şaşırma yoktu, sadece bu yoğun ve klinik inceleme vardı, sanki içeride ne olduğunu tam anlamıyla biliyormuş gibi Seph'in ruhunun derinliklerine bakıyordu. Sonra Leicester Noel gelmiş gibi gülümsedi.

Seph titreyerek bir adım geri attı.

Müdürün bakışları bütün grubun üzerindeydi. "Baylar, belki de hava *gerçekten* yüzmek için biraz soğuk anlaşılan. Akşam yemeğine kadar serbestsiniz."

Bir an için kimse kılmıdamadı. Sonra da akın başladı, geri geri giden lemmingler kadar sessizlerdi². Seph suyun diğer ucundan, Leicester'la aralarında olabildiğince çok mesafe bırakarak çıktı. Islak teninin üzerine sweatshirt'ünü ve kotunu geçirip ayakkabılarını eline aldı, onları giymeye çalışarak burada daha fazla zaman geçirmek istemiyordu. Havlusunu omzuna atıp, diğerlerinin arkasından ormana yöneldi.

"Joseph."

Seph adımının ortasında donakaldı ve arkasını dönmeden bekledi. Müdürün bakışları ensesindeydi.

"Yemekten sonra ofisime gel. Sanırım sana programımız hakkında daha çok açıklama yapmamın zamanı geldi."

Seph başını salladı ve ağaçlara yürüdü.

2 Lemminglerin topluca denize girerek intihar ettiğine dair yaygın bir inanış vardır. (ç.n.)

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SİHİRLİ ORTAKLIK

Seph kapısına güm güm vurulurken uyandı. Uyku sersemi bir halde sendeleyip kapıyı açtı. Trevor'dı, çekingen bir şekilde gülümsüyordu, dışarıya çıkacak gibi giyinmişti.

“Seph. Akşam yemeği yedi buçukta. Eğer etrafı gezmek istersen yemekten önce zamanımız var.”

Seph gözlerini ovuşturup yatağına baktı. “Tabii. Sağ ol. Gelmene sevindim. Yoksa uyuyakalacaktım.” Esnedi. “Akşam yemeği için nasıl giyinmemiz gerekiyor?”

“Gömlek veya kazak. Kot veya sweatshirt giymek yasak.”

“Tamam. Bir dakika.”

Seph üstünü değiştirip saçlarını düzeltirken Trevor kapının orada bekledi. Merdivenden inip ön kapılardan geçtiler.

Cılız sonbahar güneşi çoktan uçup gitmişti. Binalar arasındaki yollar boyunca dizili ışıklar olmasa, ağaçların altı zifiri karanlık olurdu. Seph kendini koyda meydana gelen garip olaylar hakkında soru ve yorumlara karşı hazırladı ancak hiçbir şey söylenmedi, bu yüzden Seph, “Çok garipti. Hani şu yüzerken olanlar,” dedi.

Trevor omuz silkip, “Burada ne olacağı belli olmaz,” dedi.

“Ne demek istiyorsun? Ben... bundan önce de garip şeyler oldu mu?”

“Bir şey demek istemiyorum.” Trevor kabuğuna çekilen bir kaplumbağa gibi omuzlarını kamburlaştırdı.

“Ormanda bir çocukla karşılaştım. Sanırım bir öğrenciydi; şişman ve gözlüklüydü. Onun kim olduğunu biliyor musun?”

Trevor onun gözlerinin içine baktı. “Öyle birini hatırlamıyorum.”

Seph acaba konuyu sürdürse mi diye düşündü. Trevor’dan ne isterse öğrenebileceğini tahmin ediyordu. Fakat konuyu kapadı. *Daha ilk günüm*, diye düşündü. *Ne kadar çok arkadaşım olursa o kadar iyi.*

Trevor tur rehberi görevini ciddiye almıştı, kampüsün tesislerini gösterdi; tenis kortlarını, amfiyi.

“Burada neredeyse yüz öğrenci var, birinci sınıftan dördüncü sınıfa kadar. Dünyanın her yerinden gelen var, çoğu da burs alıyor. Bir de burada kampüste yaşayan birkaç mezun var, Dr. Leicester’la araştırmalar yapıyorlar.” Birkaç yurt binasından daha geçtiler. “Yurtların hepsi birbirinin aynısı neredeyse. Mezunların kendi yurdu, kafeteryası ve ortak alanı var.”

Seph, “Mezunlar okul bitince neden kampüste kalıyormuş ki?” diye sordu. “Üniversiteye gitmiyorlar mı?”

Trevor başını çevirdi, önündeki yola odaklandı. “Onlara sorman lazım.”

Gareth Binası’ndan, sınıfların olduğu binadan, boş dersliklerin yanından geçtiler. Trevor, “Okul birkaç hafta önce başladı, bu yüzden derslerde arayı kapatman gerek,” dedi. “Eğer yardıma ihtiyacın olursa bana söyle.”

Resim ve müzik binası daha kuzeye doğru kıyı şeridi üzerindeydi. “Herkes bir enstrüman çaldırıyorlar,” diye açıkladı. Seph başını salladı. Her zamanki gibi. Saksafonunu getirmişti yanında.

Sonra Trevor onu suyun kenarına, iskeleye götürdü. “Dr. Leicester yelkenli delisidir. Yelkenli takımımız üç yıldır Atlantik Sahil Okulları Kupası’na sahip. Herkesin katkısı oluyor.”

Seph, “Mmm,” dedi, hiçbir şeye söz vermedi. Trevor’a yılbaşı gelmeden buradan atılmayı beklediğini söyleyemezdi tabii, özellikle de koydaki başlangıca bakılacak olursa.

“Burası kayıkhanemiz.” Trevor, Seph’in buraya geldiğinde fark ettiği küçük, hava koşullarından yıpranmış binanın kapısını iterek açtı. Sade, sert tahta döşemeli, kare, ahşap bir yapıydı. Kulübenin uzak tarafında dar, ahşap bir yol, gemi kazağını çevreliyordu. Dalgalar altlarındaki demirlere çarpıp geri çekiliyordu. İçerisi deniz motoru yakıtı ve Seph’in balık bağırsağı olduğunu düşündüğü bir şey kokuyordu.

“Deniz motorunu genelde burada tutarlar ve bazen de eğer tamir edilmesi gereken bir yelkenli varsa buraya getirilir. İnan bana cila yapmakta ustalaşacaksın.”

Sorun değildi. Seph sıkı çalışmaya alıştı. Yaz aylarını hep Genevieve’in pansiyonunda temizlik yaparak, yatakların çarşafalarını değiştirerek ve bulaşık yıkayarak geçirmişti.

Trevor, “Yemek zamanı,” diye haber verdi ve kıyıya yöneldi.

Yemek salonu idare binasının birinci katındaydı, bir duvarı tamamen camdan ve deniz manzaralıydı. Garsonlar salonda dolaşıp duruyor, masaları temizleyip su bardaklarını dolduruyorlardı.

Hamburger ve pizzanın yanında, kızarmış biftek, balık antre, günün sotesi, vejetaryen dürüm, ızgara sandviç ve bir salata barı vardı. Daha kötüsü de olabilirdi. Seph iyi yemeklerin tadını bilerek büyümüştü fakat şımarık değildi.

Seph yemek salonunu gözleriyle taradı ama gözlüklü çocuğu göremedi.

O ve Trevor tepsilerini camın kenarındaki büyük, dikdörtgen bir masaya taşıdılar. Yarım düzine oğlan orada oturmaktaydı. Trevor ve Seph oturunca konuşmaları durdu ancak sonra herkes

sırayla kendini tanıttı. Troy küçük, bilgili görünümlü siyahi bir öğrenciydi, beyaz bir gömlek giymiş ve papyon takmıştı. Harrison'da insanları yanıltan o temiz, uslu görünüm vardı, James ise dobra ve ukalaydı, saçları aşırı bir şekilde siyaha boyanmıştı, birçok pirsingi ve dövmesi vardı.

Troy, Philadelphia'dan geliyordu. "Devlet okuluna gittim, özel okula gittim, aklıma gelebilecek her türlü dini okula gittim," diye açıkladı. "Benim hiperaktif olduğumu söylediler." Seph onun bu tertipli görünüşüne bakarak buna inanmakta güçlük çekti. Troy son sınıf öğrencisiydi ve gelecek sene Yale'e gitmeyi umuyordu.

Harrison ve James üçüncü sınıftaydı, Harrison San Diego'dan, James'de Houston'dan geliyordu. İkisi de parti düşkünü olduklarını hemen itiraf etti.

Harrison hamburgerinin son lokmasını ağzına sokup kolasından bir yudum alarak, "Benim bir güven fonum vardı, tamam mı? Bu yüzden okula gitmenin anlamsız olduğunu düşündüm. Birçok kez uyuşturucu kullandım, dersleri astım. Bu sırada annemle babam bütün zamanlarını boşanma için harcıyordu. Sonra büyükbabam burada okumam gerektiğini, yoksa zırnık vermeyeceğini söyledi. Sanırım güven fonunun başında birinin olduğunu unutmuşum," dedi. Yüksek sesle güldü ve Seph'in omzuna şakadan yumruk attı.

Seph omzunu ovarken, *burası hiçbir yere uyum sağlayamamış insanlarla dolu*, diye düşündü. Tıpkı benim gibi.

Eh, tam olarak benim gibi değil.

Bir kez daha koydaki olaydan bahsetmelerini bekledi ama kimse konuşmadı. Hiç olmamış gibiydi.

James Seph'e, "Peki ya sen?" diye sordu. "Sen buraya nasıl düştün?"

"Eski okulumdan ayrılmak zorunda kaldım." Seph masadan biraz geri çekildi, avuçlarını masanın kenarına koydu ve sandalyesinde sallandı. "İdareyle farklı görüşlere sahiptim."

"Hangi konuda?" Troy öne eğildi.

Seph her biriyle göz kontağı kurarak, “Derslere gelmem gerektiğini düşünüyorlardı,” diye cevapladı. “Başka önceliklerim vardı.”

Harrison beklentiyle sırtarak, “Ne gibi?” dedi.

“Bilirsin işte. Kızlarla takılmak. Okul bilgisayarını hack’lemek.” Öne doğru kendini bıraktı, sandalyenin dört bacağı da bam diye yere çarptı. “Fakülte havuzuna çıplak girmek.”

Harrison buna kahkahalarla güldü, herkesin yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. Sorgu sona ermişti.

Konuyu değiştirme zamanı, diye düşündü. Seph bir sohbeti yönlendirmekte asla sıkıntı çekmemişti. “Ders programını nasıl alabilirim? Sanırım Dr. Leicester’a bunu sormam gerekirdi.”

Trevor, “Pazar gecesinden önce ihtiyacın olan kitaplarla birlikte odana gönderirler,” diye yanıtladı.

Seph her zamanki soru listesinin üzerinden geçti. Bütün öğrencilerin posta kutuları idare binasındaydı. Veznedarın ofisinden para alınabiliyordu ama para harcayacak bir şey yoktu. Öğrenci kartını kullanarak film kiralayabilir ve kitapçıdan pizza siparişi verebilirdi.

Seph tabağındaki son balık lokmasıyla oynarken, “Peki burada eğlenmek için ne yapıyorsunuz?” diye sordu.

Troy, “Pek bir şey yapmıyoruz,” diye yanıtladı. “Film izliyoruz, takılıyoruz. Ve hey, gidip çöplükteki ayları ve rakunları görebilirsin.”

Harrison, “Birçok spor var, kros kayağı ve snowboarding. Yelkenli sezonu kapandı ama baharda tekrar açılacaktır. Eğlence alanında da tenis ve squash oynayabilirsin.” diye ekledi ve omuz silkti. “Bu kadar.”

“Peki ya kızlar?” Seph daha önce de erkek lisesine gitmişti ama genellikle şehir içinde, sosyalleşmek için birçok fırsatın bulunduğu yerlerde olurdu.

Harrison pişman bir ses tonuyla, “Yaza kadar beklemen gerek,” dedi. “Ya da kış tatiline kadar.”

Seph bu haberi felsefi bir mesaj olarak algıladı. *N'exigez pas beaucoup et vous ne serez pas déçu*. Çok beklentiye girmezsen hayal kırıklığına uğramazsın.

Gerçekten tek beklentisi internet erişimiydi. “Bu internete girememe olayı ne peki?”

Harrison, “Garip,” dedi. “Diğer birçok konuda çok modernler.”

Seph, “Haydi gidip Dr. Leicester’a soralım bunu,” diye önerdi. “Bu önerisi apaçık bir isteksizlikle karşılandı. Bu şaşırtıcıydı çünkü insanlar fikirlerini hep severdi. Tekrar denedi. “İmza toplayabiliriz. Protesto edebiliriz.”

Troy boğazını temizledi. “İ... bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Seph, “Umursamıyor musunuz?” diye sordu, bitkin düşmüştü. Online olmak nefes alabilmek gibiydi.

James devam edip, “Sen Dr. Leicester’a bunu sorabilirsin,” diyerek Seph’in bu konuda tek başına olduğunu açığa kavuşturdu. “Ama yerinde olsam çok umutlanmazdım. Sanırım mezunlar internete girebiliyor ama hepsi bu.”

Seph, “Bir konu da o,” dedi. “Mezunlar. Onların sorunu ne? Burada dağın başında işleri ne?” Masaya göz gezdirdi fakat kimse onunla göz göze gelmedi. “Yani, hiçbiriniz merak etmiyor musunuz?” Omuz silkip boğazlarını temizlediler. Ancak kimseden gerçek bir cevap gelmedi.

“Pekâlâ. Demek merak etmiyorsunuz.” Seph cep telefonunu çıkardı, acaba yer değişimi herhangi fark yaratır mı diye baktı. Olmadı. “Cep telefonum çekmiyor. Hattımı mı değiştiresem?”

Trevor, “Sanırım buraya yakın bir baz istasyonu yok,” dedi. “Kimsenin telefonu çalışmıyor. Sabit hatlardan birini kullanman lazım.”

Bu tanıştığı en pasif öğrenci grubuydu. Sanki bir şey onlardaki mücadele ruhunu onlardan söküp almıştı.

“Buralara yakın bir Katolik kilisesi var mı?”

James, “Buralarda ğidebileceğın herhangi bir kilise yok,” dedi. “Tanrı’ya borcunu yazın ödemek zorundasın.”

“Hiçbir şey yok mu?” Seph masanın etrafına baktı. “Buna inanmıyorum.”

Trevor, “Burada bir açık hava şapeli var ama böyle bir iklimde neden öyle bir yer yapmışlar, gerçekten bilmiyorum,” dedi. “Haf-tada bir kere dini tören oluyor, ya orada ya da idare binasında.”

Genevieve kendini dinine adanmış bir Katolik’ti, bu nedenle Seph Cizvit okullarına gitmek zorunda kalmıştı, ta ki Genevieve ve rahipler Seph’in sihirli aşırılıklarıyla nasıl başa çıkılması gerektiği konusunda anlaşmazlığa düşene kadar. Cizvitler şeytan çıkarma ayini yapmayı önermişler ancak Genevieve geri çevirmişti.

Kilise onun için hep bir sığınak olmuştu. Latince yapılan ayinler onu rahatlatıyordu. Bu eski dilin karanlığa karşı eski bir sihir gibi güven veren ahengini, tütsülüklerden çıkan hoş kokulu dumanı, sorunlarının küçük ve halledilebilir görüldüğü devasa yapıyı seviyordu. Bu ritüele karşı bir bağlılığı vardı.

Ayinler de yoktu. Eh, burada çok uzun süre kalmayı beklemiyordu.

“Joseph McCauley hanginiz?”

Seph afallamış bir şekilde baktı, masadaki sohbetin sona erdiğini fark etti. Büyük ihtimalle üniversite çağında olan iki genç adam masanın başında duruyordu. Biri uzun ve tazi gibi inceydi, saçları ve kirpikleri nerdeyse saydam olacak kadar açık renkliydi. Diğeri de koyu saçlı, geniş omuzlu ve yapılıydı. Boynunun arkası kat kat olan, iki günde bir tıraş olması gereken heriflere benziyordu.

Seph elini kaldırıp parmaklarını oynatarak, “Benim,” dedi. “N’oldu?”

“Dr. Leicester seni ofisinde bekliyor.”

Seph masadaki herkesin yere odaklandığını fark etti. Sanki sınıfta ödevini yapmamışsın da öğretmen seni seçmiş gibi. “Pe-kâlâ. Sizler de?..”

Sarışın olan, “Ben Warren Barber,” dedi. “Bu da Bruce Hays.” Sanki bu her şeyi açıklamış gibi.

Seph saatine bir göz attı. Neredeyse sekiz olmuştu ve kestirmiş olmasına rağmen yorgunluktan ölüyordu. Görüşme biter bitmez uyumayı hayal etti. Sandalyesini geri itip masadakilere gülümsedi. “Hey. Tanıştığımıza sevindim. Bilgiler için teşekkürler. Sanırım sonra görüşürüz.”

Hepsi onu sanki görünüşünü akıllarına kazımak istercesine inceledi, sanki gittikten sonra neye benzeyeceğini unutabilirlermiş gibi.

Trevor alçak sesle, “İyi şanslar, Seph,” dedi.

Hays kafeterya katındaki merdivenlerden üçüncü kattaki idari ofislere doğru çıkarken, “Havens’a hoş geldin,” dedi.

Seph, “Teşekkürler. Ah, siz öğretim elemanı mısınız?” diye sordu, bu ikisinin ne öğretiyor olabileceğini hayal etmeye çalıştı.

Barber, “Yok. Biz mezunuz,” diye karşılık verdi. “Biz kurum-daki alfa kurtlarıyız. Üzgünüm ama, koyunlarla yemek yiyordun.”

“Ben... hmmm...” Seph buna nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu.

Hays sırtına hafifçe vurarak, “Adamım, burayı seveceksin,” dedi. “Söz veriyoruz.”

Dr. Leicester’m ofisi binanın ön tarafındaki en güzel konumda bulunan en iyi okyanus manzaralı ofisti. Seph’in gördüğü hiçbir müdür ofisine benzemiyordu: pürüzsüz bir şekilde moderndi; faks makinesi, bilgisayar, yazıcısı ve tarayıcısı vardı. Her zamanki diplomalar, ödüller ve okullar arası yarışmalardan kazanılan o diğer döküntüler yoktu, birkaç büyük yelkenli kupası hariç.

Seph hasretle bu son model cihazlara baktı, sonra da pencerenin yanındaki bir masaya yaslandı. Hays ve Barber’a, “Sizin buradaki göreviniz tam olarak ne peki? Öğretim asistanı falan mısınız?” diye sordu.

Hays ve Barber birbirlerine baktılar. Barber sırtarak, “Sanırım biz daha çok araştırma asistanı oluyoruz,” dedi.

Seph'in onların *haydutlara* benzedikleri düşüncesi daha da kuvvetlenmişti. Hays ve Barber'ı sokakta görseniz yolunuzu değiştiririniz.

Eh, belki de iyi yardım bulmak zordu. Seph, "Araştırmanızın konusu ne?" diye sordu. "Bursunuz falan mı var?"

Hays, "Dr. Leicester sana o –ah– araştırma hakkında bilgi verecektir," dedi. "Unutmaman gereken şey şu ki kampüsü biz yönetiriz. Sadece Dr. Leicester'a hesap verimiz."

Seph, *eh, eğer öyleyse burası ıssız bir krallıktı*, diye düşündü. *Buranın kralı olmaktansa Toronto'nun birkaç bloğunu...*

"Merhaba, Joseph."

Seph arkasını döndü. Dr. Leicester kapıda duruyordu.

"Geldiğin için teşekkür ederim. Otur." Leicester köşedeki bir masanın koltuklarından birine işaret etti. Seph oturdu. Leicester diğer koltuğa geçti. "Bay Hays ve Bay Barber'la tanıştın sanırım? İyi."

Masada bir klasör vardı. Leicester onu kendine doğru çekti ve içindekilere göz gezdirmeye başladı. "Joseph, sana daha önce bizim burada Havens'ta müfredatı öğrenciye göre ayarlamaktan gurur duyduğumuzu söylemiştim. Senin sicilin ve yaşadığın zorluklara bakacak olursak senin özel ilgiye gereksinimin olduğunu söyleyebilirim."

Seph Leicester'm elindeki sayfalara baktı, tersten okumaya çalıştı. "Ne demek istediğinizden emin değilim. Nasıl zorluklar?" Yorgunluktan kafası bulanmıştı, akli her zamanki gibi çalışmıyordu. "Oldukça iyi durumdayım. Transkriptime bakacak olursanız..."

"Ben bu akşamüzeri koyda olan olaydan bahsediyorum."

Hiçbir şeyi kabul etme; ilk kuralı buydu. "Geç kaldığım için özür dilerim. Bir daha bunun gerçekleşmeyeceğinden emin olabilirsiniz."

Leicester cevabını sabırsızca savuşturdu. "Okyanus neredeyse kaynıyordu. Yazın ortasında bile böyle bir şeyin olması neredeyse imkânsız. Ashında, bu daha önce hiç olmamıştı."

Mantığa başvur; ikinci kural. “Bunun benimle ne alakası var?” Seph Leicester’dan gözlerini ayırıp iki mezuna baktı, sonra da tekrar ona döndü.

“Biz bunun sebebinin sen olduğunu düşünüyoruz; isteyerek veya değil.”

Kaçınılmazı ertele; üçüncü kural. “Bakın, gerçekten çok yorgunum ve bu dediklerinizin hiçbiri mantıklı değil. Bu konuyu yarın konuşabilir miyiz lütfen?”

Leicester belgelerine bir göz attı. “Son üç yılda dört kez okul değiştirmişsin.”

“Bazen doğru yeri bulmak zaman alır.”

“Anladığımı kadarıyla başka olaylar da olmuş. Yangınlar. Patlamalar. Uçan koyunlar?” Leicester bir kaşını kaldırdı.

Seph afallamıştı. Eğer Leicester geçmişini biliyorsa, o zaman zaten onu neden okuluna kabul etmişti ki? Koltuğunu itip ayağa kalktı. “Uçan koyunlar mı? Üzgünüm. Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Gerçekten gitmeliyim.” Kapıya yöneldi fakat Hays ve Barber yolunu kesmişti.

Leicester sakince, “Otur, Joseph,” dedi. “Lütfen. İnan bana, dediklerimi dinlemen senin yararına olacak.”

Hays ve Barber kııldamadı. Seph masaya geri dönüp oturdu.

“Bu daha iyi.” Leicester iç çekti ve bir an için sanki nasıl başlayacağını bilmiyormuşçasına düşündü. Sonunda uzandı ve elini Seph’in kolunun üzerine koydu. Seph irkildi, vücut geliştirmeyi bir din gibi benimseyen adamların genelde yaptığı gibi elinin kolunu ezmesini bekledi. Şaşırtıcı olan şeyse kuvveti değil, ondan kükreyerek geçen güç akımıydı.

Seph nefesini içine çekti, yüzünde sersemlemiş, aptal bir ifade oluşmaması için mücadele ediyordu ve bunu başarabildiğinden emin değildi. Bir süre sonra Leicester elini çekti. Elinin izi kalmıştı.

Dr. Leicester da bir büyücüydü.

Leicester'in sesi zihnine sızdı, Genevieve'in konyağı gibi insanı yakan bir patlama yaratıyordu. "Olanların hiçbirisi senin suçun değil Joseph. Büyücülerin eğitilmeleri gerekir ve senin sanırım hiç eğitimin yok. Ve gördüğüm kadarıyla çok güçlüsün. Ve bu güç bir şekilde... dışarı çıkmanın yolunu bulacak." Durdu, sonra da yüksek sesle konuştu. "Evet. Şu ana kadar söylediklerim doğru mu?"

Seph, tek kelime etmeden başıyla onayladı, hâlâ olayların bu anı gelişimini kavramaya çalışıyordu.

Leicester omzuna hafifçe vurdu. "Bunun biraz... sarsıcı olduğunu biliyorum." Büyücü tekrar koltuğuna oturdu. "Bir zamanlar, Bay Hays ve Bay Barber da tıpkı senin gibiydiler; yetenekli ama eğitimsiz. Şimdiyse ustalaşma yolunda ilerliyorlar."

Hays ve Barber alçakgönüllü bir şekilde gülümsedi.

Seph, *eğer büyü ustası olsam biraz tipimi düzeltirdim*, diye düşündü.

"Peki ya diğerleri?" diye başladı. "Yoksa hepsi?.."

"Çoğu değil. Çoğu sadece yaramaz diyebileceğimiz tipler." Leicester umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Başka yerlerde sıkıntı çeken öğrencileri okulumuza alıyoruz çünkü sık sık aralarından senin gibileri çıkıyor. Eğitimsiz yetenekliler." Müdür sol elinin orta parmağındaki güzelce işlenmiş yüzükle oynadı. "Loncalar ve güç elementleri hakkında ne kadar bilgiye sahipsin?"

"Az."

"Anlat bana."

Seph aklım kurcaladı. "Hımm. Yetenekli olanlar Weir cevheriyle, kalbin arkasında duran kristalden bir güç kaynağıyla dünyaya gelir," diye ezberden anlattı. "Güç aileden gelir. Şey... ah... Weir cevherinizin türü gücünüzün doğasını ve miktarını, ayrıca hangi loncaya ait olduğunuzu belirler.

Seph durunca Leicester başıyla onayladı ve devam etmesi için onu cesaretlendirdi.

“Sihirli loncalar simyacılar, kâhinler, savaşçılar, efsuncular ve büyücülerden oluşur. Uzmanlık loncalarında sihir daha elementsel, daha doğrudandır. Büyücüler en güçlü sınıftır çünkü sihri kelimelerle şekillendirirler.”

“Ve bütün bunları sana kim anlattı?”

“Sütannem. O Simyacıydı.”

Genevieve annesi ile babasına onu büyücülerin tehlikeli dünyasından uzak tutmaya söz vermişti. Bu yüzden onu binlerce soruyla ve kontrol edemediği bir güçle tek başına bırakmıştı.

“Ve sütannen nerede?”

“Üç yıl önce öldü.”

“Yazık.” Leicester o tanıdık, duygularını paylaştığını gösteren bakışı attı. “Demek ailen yok.”

“Biraz öyle.”

“Hangi haneye aitsin?”

Bu Alicia’nın sorduğu soruyla aynıydı. Belki de artık en sonunda bu konuyla ilgili bilgi edinebilirdi. “Sanırım haneleri pek bilmiyorum.”

Leicester onu bilyeli rulmanları andıran gözleriyle inceledi, doğruyu söyleyip söylemediğine karar vermeye çalışır gibi. “Lider lonca olarak, büyücüler güç dağılımı için sistemler geliştirmek zorunda kaldı. Yoksa dünyanın sonu gelebilirdi.”

Seph Leicester’ın bu konuşmayı daha önce birçok kere yapmış olduğunu hissetti.

“İki büyük büyücü hanesi vardır. Kızıl Gül ve Beyaz Gül Haneleri. Büyücü aileleri bunlardan biriyle bağ kurar ve bu bağlılıkların çoğu on beşinci yüzyılın İngiltere’sinde yapılan Güller Savaşı’na dayanır. Bu haneler arasındaki etkileşimler, savaşı sona erdiren antlaşma olan Angajman Kuralları isimli bir belgeyle yönetilir.

“Yüzyıllarca, haneler arasındaki güç bir dizi turnuva yoluyla dağıtılmıştır. Savaşçılar Loncası’nın üyeleri, Güller için vekil ola-

rak savaşıdır. Kazanan hane Weir'i –sihirli loncaları– yönetir, ta ki bir sonraki turnuva yapılana kadar. Bu iyi işleyen bir sistem."

Seph öne doğru eğildi. Yorgunluğu geçmiş gibiydi. "Ben bunu daha önce neden duymadım?"

"Burada, Amerika'da, Weirlerin çoğu yetenekli olduklarını bilmez. Eski bağlar kopmuş durumda. Buraya gelenlerden bazıları hanelerini geride bırakma konusunda bilinçli bir karar aldı." Leicester iç çekti. "Samırım alt loncalar bunu hizmet etmekten kaçabilmek için bir fırsat olarak gördü. Ancak büyücüler için bunun sonucu senin gibi bireylerin rehbersiz ve eğitimsiz kalmasıdır. Ve bu da felâketlere yol açabilir. Bizim buradaki amacımız bu sorunu ortadan kaldırmak."

"Yani beni büyücülük konusunda eğitebileceğinizi mi söylemek istiyorsunuz?"

Leicester gülümsedi. "Evet, öyle diyorum."

"Ve ben de güçlerimi kontrol etmeyi ve... kazalara yol açmamayı öğreneceğim."

"Evet."

Anbardan sonra Seph bir daha sihirle ilgili hiçbir şeyin hayatında olmasını istemiyordu. Ancak başka hiçbir seçeneği yoktu. Güçleri kontrolsüzce ortaya çıkmanın bir yolunu buluyordu. Sihri kontrol edebilmek, onu doğru düzgün kullanabilmek... bu bir mucize olurdu.

Fakat armağanlarla gelen büyücülerden şüphelenmesi gerektiğini biliyordu.

Seph, "Peki sizin bundan çıkarınız ne?"

Leicester ayağa kalkıp pencereye yürüdü. Elleri arkasında, iskeleye doğru baktı. Sonra da Seph'e geri döndü.

"Şu anda haneler zor günler yaşıyor, büyük tehlike altındalar. Geçtiğimiz yaz, İngiltere'deki bir turnuva ters gitti. Angajman Kuralları bozuldu. Çoğu hizmetkâr loncalarından oluşan bir grup Ohio'da saklanıyor. Kendine Ejderha diyen bir anarşist isyanları

köröklüyor ve dünyanın dört bir yanındaki büyücülere saldırıyor. İttifaklar değişiyor. Eğer haneler arasında tekrar savaş çıkarsa hepimiz risk altında oluruz.”

Bir tepki bekleyerek durdu ama Seph hiçbir şey söylemedi. Sessizce beklediği zaman hep daha fazlasını öğrendiğini görmüştü.

“Sorunu cevaplamam gerekirse, ben hâlâ sözde Beyaz Gül’e bağlıyım. Ama umuyorum ki buradaki çalışmalarımız sayesinde Havens’ta yeni bir yol, kan dökülüşünü sona erdirecek ve haneler arasında bitmek bilmeyen savaşı ortadan kaldıracak bir düzen kurabiliriz.”

Bu mantıklıydı.

Seph, “Burada diğer loncalardan gelen öğrenciler var mı?” diye sordu. “Savaşçılar... simyacılar gibi?”

“Onların benim eğitimime ihtiyaçları pek yok. Ne de olsa, onlar belli bir amaç uğruna yetiştirilir.” Leicester’ın ifadesinde hafif bir küçümseme vardı. “Hayır, bizler büyücülere odaklanmış durumdayız. Mezunlarımız dünyadaki en güçlü büyü ustaları olur.”

“Bunu ne kadar zamandır yapıyorsunuz?”

“İlk mezunlarımızı beş yıl önce verdik.”

“İnsanlar Havens’ı nereden öğreniyor? Ben üç yıldır yardım arıyordum ve burayı hiç duymamıştım.”

Leicester belli belirsiz güldü. “Büyücü ilişkilerinin doğasında gizli olmak vardır. Bizim buradan dışarıya sağlanan iletişimi sıkı kontrol altında tuttuğumuzu duymuşsundur. Bunun bir sebebi var.”

“Ama anlamıyorum neden...”

Leicester kısaca, “Daha fazlasını öğrendiğinde anlayacaksın,” dedi. “Barış için tek umudumuzu yok edecek insanlar tarafından keşfedilme riskini göze alamayız. Şu anki durumu korumak adına çok bedel ödemiş insanlar var. Bu yüzden burası hakkında herhangi bir fısıltının bile Güllere ulaşmaması önemli.”

Büyücüler hakkında bildiklerini göz önüne alınca, Seph Leicester’ın politik bir hedefi olmasına şaşırmadı. Genevieve büyücü

politikalarına karşı şüphe duymayı onun kalbinin derinliklerine yerleştirmişti. Bu politikalar genellikle alt loncaların kana bulanmasını içeriyordu. Şüphesiz, müdür er ya da geç onu da bu işin içine sokmaya çalışacaktı. Ancak Seph istediği yardımı alabilirse onunla başa çıkabilirdi. “Nasıl işliyor? Dersleri kim veriyor? Ne kadar sürecek?”

“O zaman senin bizim sihirli ortaklığımıza katılmakla ilgilenmesini söyleyebilir miyiz?” Leicester’ın gözleri parladı.

“Evet. Kesinlikle.” Büyücünün sözlerinin kesinliği bir uyarıydı fakat hayır deme şansı yoktu.

Leicester, “Güzel,” dedi. “Cevabının bu olacağını tahmin etmiştim.”

Seph, “Ne zaman başlıyoruz,” diye üsteledi.

“Yerleşip diğer derslerinde arayı kapatmak için birkaç gün geçsin. O zaman tekrar konuşacağız. Bu süreci düzene koymak için bazı tekniklerimiz var.”

“O sırada okuyabileceğim bir şey yok mu, hazırlık olsun diye?”

Leicester bir an için onu süzdü. “Olabilir. Weir kitabın var mı?”

“Onun ne olduğunu bilmiyorum.” Alicia Middleton partide Weir kitabından bahsetmişti.

“Weir loncaların üyelerinin her birinin doğumda oluşturulan bir Weir kitabı vardır. Hizmetkâr loncaların bile. Bireyin sihirli soy ağacını ve aile geçmişini gösterir. Büyücülerin Weir kitapları yüzyıllar boyu ailelerden miras kalan büyüler ve sihirli sözler içerir.” Durdu, sorgulayarak tek kaşını kaldırdı.

Seph, “Bende o kitaptan yok,” diye itiraf etti.

Dr. Leicester, “Aslında, senin de var,” dedi. “Sadece yerini tespit etmemiz gerek. Buradaki kilit nokta şu: Büyücülük eğitimi alan öğrencilerimizden tam bağlılık bekliyoruz. Bunu becerebilir misin?”

Seph, “Evet efendim,” diye yanıtladı. “Hayal kırıklığına uğramayacaksınız.” Yıllardır sanki ölümcül bir hastalığı varmışçasına

tehlike içinde yaşıyor, birkaç aydan ötesini planlayamıyordu. Kararının sonuçları ne olursa olsun, bu riski göze alacaktı.

Leicester, “Güzel,” dedi. “Ah ve bunların hiçbirini Anaweir’lerle konuşmazsan iyi olur.” Seph’in boş bakışları karşısında ekledi: “Yetenekli olmayan öğrencilerle. Sadece kin beslemeye yol açar ve onların Havens’tan ayrıldıkları zaman etrafa söylentiler yaymalarını istemeyiz. Aslında derslerin dışında onlarla mesafeni koruman en iyisi olacaktır.”

Seph Trevor’ı, Harrison’ı, Troy’u ve diğerlerini düşündü. “Anlamıyorum. Neden?..”

Leicester sabırsızca elini salladı. “Ah, tabii ki onlara karşı kibar ol. Fakat eğitimin ilerledikçe onlarla çok az ortak noktana ulaşacağını göreceksin. Doğru düzgün bir şekilde kaydın yapıldığında, seni diğerlerinin yanına, Mezunlar Binası’na alacağız.”

Seph Trevor ve diğerlerinin mezunlardan bahsettiği zaman nasıl tepki verdiklerini hatırladı. “Büyücü öğrenciler Mezunlar Binası’nda mı yaşıyor?”

Leicester onayladı. “Bütün mezunlar yetenekli.”

Seph Hays ve Barber’a baktı. “Onların hepsi... mezun mu oldu? Yani... benim yaşlarımda biri var mı? Hâlâ diğerleriyle derslere mi gireceğim?” Trevor’la ve diğerleriyle tanıştığı için onlarla bağlantı kurmuş gibi hissediyordu kendini.

“Eğitimin başlayınca bu konulara değineceğiz.” Büyücü ayağa kalktı, bu da görüşmenin sona erdiği anlamına geliyordu. “Şimdi gidip uyusan iyi olur. Uzun bir gün geçirdin.”

Ve Seph çıkması gerektiğini fark etti.

❧ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ❧

MEZUNLAR BİNASI'NI ZİYARET

Söz verildiği gibi, Seph'in kitapları ve ders programı pazar sabahının erken saatlerinde kapısına bırakıldı. Dersliklerin olduğu binanın yerini kampüs haritasında belirledi, müfredatı gözden geçirdi ve okumalarını yapmaya başladı. Her zaman iyi bir öğrenci olmuştu, bu nedenle arayı kapatmada hiçbir sıkıntı çekmeyeceğini düşünüyordu. Büyüculük dersleri başlayana kadar birçok şeyi aradan çıkarmış olmayı hedefliyordu.

Fakat akşamüstü olunca, on sekizinci yüzyıl Avrupa tarihi konusuna odaklanmakta güçlük çekmeye başladı. Kulaklıkları çıkarıp denedi. Yataktan kalkıp masasına oturdu, dik oturursa belki biraz disiplinli çalışabilirdi. Ancak kendini arada bir klavyesindeki tuşlara basıp, keşke internete girebilsem diye düşünürken buldu. Her gün saatler boyunca arkadaşlarıyla internette zaman geçirmeye, insanın merakını kamçılayan bir dizi medya aracına, müziğe, mesajlaşmaya ve en son ödevlerini yapmaya alışmıştı.

Leicester'ı ve mezunları düşündü. Acaba yeteneğini kontrol altına almak ne kadar sürecekti, Leicester buna yetenek demişti.

Dersler nasıl olacaktı? Leicester diğerlerine yetişebilmesi için onunla bire bir çalışır mıydı? Derslerde büyüleri ezberden mi okuyacaktı? Futbol sahasında büyü alıştırılmaları mı yapacaklardı? Weir kitabının yanında olmaması bir sıkıntı olur muydu? Anaweir'ler arasında her zaman popüler olmuştu. Yetenekliler arasında arkadaş edinmekte güçlük çekecek miydi?

Leicester Seph'in bir yerlerde bir Weir kitabının olduğunu söylemişti. Eğer öyleyse, sorularının cevaplarını bu kitabın sayfalarında bulabilirdi.

En azından bazılarını.

Belki de mezunlardan birkaçıyla hemen tanışsa iyi olurdu. Bir çalışma grubu organize edebilirdi. Ona yardımcı olabilecek müttefikler bulabilirdi.

Hays ve Barber'dan farklı birileri olmasını tercih ederdi.

Sonunda pes edip kitabını kenara koydu. Ayakkabılarını giyip koridoru geçerek Trevor'ın odasına gitti. Kapısı açıktı ve Seph koridorun yarısına geldiğinde yüksek sesli basın ağır titreşimlerini hissedebiliyordu.

Trevor şöminesinin önündeki koyun postuna serilmiş, laptopuna iki parmak yazı yazıyordu. Etrafına kâğıtlar ve kitaplar saçılmıştı. Seph'e baktı, şaşırmışçasma gözlerini kırptırdı.

Seph, "Haydi bir şeyler yapalım."

Trevor müzik çalarının sesini kapadı ve Seph'e gözlerini kıstı. "Ne gibi mesela?"

Seph içten bir şekilde, "Ne olursa," dedi. "Haydi gidelim."

"Bilemedim şimdi. Biraz ödevim vardı." Trevor tereddüt etti, Seph'i dikkatlice süzdü. "Bu arada iyi misin? Leicester'la görüşmen nasıl geçti?"

"İyiymi. Harikaydı. Sorunlarımızı konuşarak çözdük ve şimdi aramız daha iyi."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Trevor o kadar içten görünüyordu ki Seph gülümsemek zorunda kaldı. “Evet, şaka yapıyorum. Gibi. Geliyor musun? Nasıl olsa yakında yemek saati gelecek.”

Akşam karanlığının içine çıktılar. Seph sonbahar ormanının saçtığı kompleks, yanmış ekmek kokusunu içine çekti.

Trevor yurdu ve ödevi geride bırakınca canlandı. “Acaba bir squash kortu ayarlayıp yemekten önce oynasak mı?” dedi.

Seph kot pantolonuna ve sweatshirt’üne baktı. “Peki ya, yemek kıyafetleri ne olacak?”

Trevor sırtıttı. “Bugün pazar. Hafta sonu kuralları geçerli. Dr. Leicester genellikle okulda olmaz.”

Mezunlar Binası’ndan geçiyorlardı. “Hey, bir saniye. Gel bir içeri göz atalım.”

“Hayır, Seph, buraya gel.” Trevor kolunu tutmaya çalıştı ancak Seph çoktan kapılardan geçmişti.

Antre ucunda kitaplıkla çevrili büyük bir şömine bulunan bir salona açılıyordu. Deri koltuklar bir İran kiliminin etrafında hareket edemeyen büyükbaş hayvanlar gibi dizilmişlerdi. Seph’in gördüğü diğer binalarla benzer tarzdaydı fakat daha lüks, daha zengin döşenmiş ve oldukça erkeksiydi. Burada kimse yoktu ancak Seph yakındaki odalardan birinden gelen konuşma ve gümüş çatal bıçak seslerini duyabiliyordu.

Trevor sertçe kolunu tuttu. “Burada olmamamız gerekiyor,” diye fısıldadı. Seph, “Sadece biraz etrafa bakmak istiyorum, diye fısıldadı. “Endişelenme. Sıkıntı yok.”

Trevor ısrar etti. “Ciddiyim, buradan çıkalm.”

Seph merdivenin yanını taradı. “İkinci katta bir kütüphane var. Hiç oraya gittin mi?”

“Hayır. Dedim ya. Girmemize izin yok.”

“Bahse varım internet bağlantıları vardır.”

“Seph. Ben gidiyorum. Haydi.” Trevor kapıya doğru iki adım attı.

“Hemen geliyorum.” Seph merdivenleri ikişer ikişer çıktı, en üstte durdu, koridordan sola döndü, bir dizi isimsiz kapının yanından geçti. En sondaki kapı hafif aralıktı. İçeriye göz atınca tozlu, deri kaplı kitaplarla dolu sıra sıra rafları gördü. Sağ taraftaki ufak bir hareket ödünü kopardı. Geriye sıçradı, kendini koridorun duvarına yapıştırdı. Sonra da giriş katından gelen yüksek sesleri duydu.

Biri, “Burada ne işin var?” diye buyurdu. Ses tanıdıktı. Sonra bir şey ya da biri sertçe duvara yapıştırıldı.

Seph merdiven korkuluğundan eğildi. Bruce Hays, Trevor’ı duvara yapıştırmıştı. Seph sandalyelerin itilme sesini duydu, sonra altı kişi daha yemek salonundan çıkıp Bruce ve tutsağı etrafında bir yarım çember oluşturdu. Warren Barber da aralarındaydı.

Trevor ona karşılık verdi, o kadar kısık sesle söylemişti ki Seph dediklerini duymadı. Her ne dediyse, tatmin edici olmasa gerekti çünkü Bruce bir şey yaptı ve Trevor haykırdı.

“Hey!” Seph merdivenlerden koştu. Çemberi yararak geçti ve Bruce’un kolundan tuttu. “Bırak onu!”

Bruce irkildi, Trevor’ı bıraktı ve arkasını döndü, dövüşmeye hazır halde ellerini kaldırmıştı. Seph’i görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ne? Sen onunla mıydın?”

Warren Barber, Trevor’a döndü. Yumuşak bir sesle, “Buraya girmeye iznin olmadığını biliyorsun,” dedi. Barber bir elini uzattı ve Trevor kendini duvara yapıştırdı, gözlerini kapadı, hava soğuk olmasına rağmen alm boncuk boncuk terlemişti.

Seph aralarına girerek, “Ağır ol. Bu benim fikrimdi,” dedi. Gülümseyip omuz silkti, cazibesini kullanıyordu. “Sadece etrafa bir göz atmak istemişim.”

Warren etkilenmemiş görünüyordu. “Bunu bilmesi gerekirdi.” Warren’ın nefesi bira kokuyordu ve zil zurna sarhoş olduğunu

gösteren bir şekilde konuşuyordu. Seph'in yanından Trevor'a uzandı ve Trevor arkaya sıçradı.

Seph, Warren'ın elini itti. "Neden bu kadar önemli bir şey, anlamadım. Burada ne saklıyorsunuz?"

Warren avucunun içiyle kirli sakalını kaşıyarak, "Eh, çünkü öyle," dedi. "Önemli bir şey."

"Warren..." Bruce boğazını temizledi.

Warren, Trevor'a başıyla işaret ederek Seph'e, "Dr. Leicester sana kimlerle takıldığına dikkat et dememiş miydi?" dedi.

Seph boyun eğmez bir şekilde çenesini kaldırdı. "Yok artık. Siz Leicester'm size söylediği her şeyi yapıyor musunuz?"

Warren'm gülümsemesi soldu, yerini kırgınlık aldı. "Ne demek istiyorsun?"

Seph büyücülerin oluşturduğu çembere baktı, bakışları her bir suratın üzerinde biraz durdu. "Demek istiyorum ki kiminle takıldığım sadece beni ilgilendirir."

Kimse uzun bir an için bir şey demedi. Sonra Warren omuz silkip gülümsedi, sanki biraz önce ettiği tehditleri ve dokundurmaları yalanlamaya çalışır gibi. Ancak gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Tamam o zaman," dedi. "Bu sadece –şey– bir yanlış anlaşılmaydı."

Bruce güven verircesine, "Sıkıntı yok, Joseph," dedi. "Buraya taşmana kadar bekle. Harika olacak. Buraya göre diğer yurtlar berbattır. Yemekler de daha iyi. Hey, gelip bizimle akşam yemeği yesene? Seni bazı şeyler hakkında bilgilendiririz."

Bu açıkça Trevor'u kapsamayan bir davetti.

Seph'in ilgisini çekmişti. Kesinlikle bilgi edinmek işine yarayabilirdi. Fakat bir tür mesafe oluşturması gerektiğini hissetti, kim olduğu ve neleri tolere edebileceğini gösterecek bir duruş sergilemeliydi. Gülümseyerek, "Bu akşam için önceden planlarım vardı," dedi. "Belki başka bir gün?"

Bruce, “Tabii ki,” dedi. “Yarın akşam yemeğe gel. Saat yedi gibi başlıyoruz.”

Trevor, Bruce’a, Seph’e ve Warren’a baktı. “Dr. Leicester’a burada olduğumu söylemeyin,” diye fısıldadı. “Lütfen.”

Warren bir kurt gibi güldü. “Ne oldu? İhtar alırım diye mi korktun?”

Trevor, “Lütfen,” diye tekrar etti. “Çok üzgünüm. Leicester’a söylemeyin yeter.”

Warren, “Belki de bir ay boyunca kölem olmak hoşuna gider. Hımm?” dedi. Diğer büyücülere sırtıttı. “Trevor çok iyi çamaşır yıkar. Buradaki hizmetlilerden çok daha iyi. Renkleri ıslı ıslı yapar.”

Seph sesini hafif tutarak, “Hey, Warren,” dedi. “Yeter ama. *Onu rahat bırak* cümlesinin nesini anlamadın?”

Warren elini kaldırdı, sırtıyordu. “Tabii. Sorun yok. Yarın görüşürüz.”

Seph, Trevor’ın omzuna dokundu. “Haydi, Trevor. Gitmemiz gereken bir yer var.”

Dışarı çıktıklarında, Trevor konuşmadı, onun yerine dönüp yurlara doğru hızla ilerlemeye başladı; başı eğik, yaprakları saça saça gidiyordu.

Seph ona yetişebilmek için hafifçe koşmak zorunda kaldı. “Hey! Trevor! Bak, özür dilerim. Haklıydın. Seni dinlemem gerekirdi.”

Trevor dönüp bakmadı, adımları da aynı hızda devam ediyordu. Sonunda Seph kolundan tuttu, onu kendine çevirdi. “Benimle konuşur musun?”

Seph, Trevor’m kaçmaya çalışmasını, ona yumruk atmasını veya başka bir şey olmasını bekledi fakat o sadece durmuş yere bakıyordu, çenesi kasılmıştı.

Seph, “Seni dinlemiş olmam gerekirdi dedim,” diye tekrar etti. “Bu gerçekten garipti. Ama bir zararı olmadı, değil mi?”

Trevor, Seph’e sanki adice bir şaka yapmış gibi baktı. “Evet. Tabii. Bir zararı olmadı.”

Arkasını dönmeye çalıştı ancak Seph olduğu yerde durması için kollarını daha da sıkıca tuttu.

“Beni. Bırak.” Trevor sanki ona bakmak tehlikeli olabilirmiş gibi gözlerini başka yöne çeviriyordu.

Seph bırakmadı. “Ne? Ne oldu?”

Trevor sadece başını salladı.

Seph dikkatlice Trevor’a hafif bir güç akımı gönderdi. Kendini kötü hissetti ama bilmesi gerekiyordu.

Trevor’ın cevap vermek istemediğini görebiliyordu fakat kelimeler yine de ağzından dökülüyordu. “Bana onlardan biri olduğunu söylememiştin.”

Seph, “Kimlerden biri?” diye sordu cevabı bilmesine rağmen.

Trevor, Mezunlar Binası’na baktı.

Seph boş boş, “Ben mezun değilim,” dedi. “Ben üçüncü sınıftayım. Sadece özel bir programa yazılacağım.” Trevor hiçbir şey demedi. “Ah... neden? Onlar hakkında ne biliyorsun?”

Trevor titredi. “Onların... sizin hakkınızda hiçbir şey bilmek istemiyorum.” Şimdi gerçekten kurtulmaya çalıştı ve Seph onu bıraktı. “Bizim başımıza ne gelirse gelsin umurunuzda değil. Birkaçımız Jason’ı dinledi ve...”

“Jason kim?”

“O bize mücadele etmemizi söyledi ve biz de denedik, şimdi de Sam öldü, Peter ve Jason da Mezunlar Binası’nda yaşıyor.”

Trevor, Japonca konuşsa bu kadar olurdu. Seph daha ilk cümlede olaydan kopmuştu. “Neyle mücadele etmek? Kim öldü? Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Trevor kulaklarını elleriyle kapatmıştı, Seph’i duymasını engelleyecek kadar yüksek sesle konuşuyordu. Sanki Seph’in onu kelimeleriyle etkilemesinden korkuyor gibiydi. “Altı aydır hiç disiplin uyarısı almamıştım, şimdi de bu...”

Seph, “Dr. Leicester’a gideceğim,” diye önerdi, hâlâ bu duygu yoğunluğunun şoku içindeydi. “Durumu açıklarım. Ne gerekirse.”

Trevor, “Hayır,” dedi. “Bana hiçbir iyilik yapma. İşleri daha da kötüleştireceksin. Sadece benden uzak dur.” Dönüp yurda doğru uzaklaştı. Ta ki ağaçların gölgesinde kaybolana kadar Seph ardından onu izledi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

TAM BAĞLILIK

Ertesi gece Seph pamuklu bir gömlek, bej pantolon ve bir ceket (kravatsız) giyip saçlarına jöle sürdü, Dr. Leicester'm yemekte olma ihtimali vardı. Söylenen saatte Mezunlar Binası'na gitti, bu akşamın bir öncekinden daha güzel geçmesini umuyordu.

Dürüst olmak gerekirse, şu ana kadar tanıştığı büyücülerden pek hoşlanmamıştı.

Ormanda tanıştığı Bay Hanlon onu yemek kapısında karşıladı. Hanlon, "Bana Aaron de," dedi.

Seph zamanında gelmeye dikkat etmiş olsa da yemek başlamıştı. Salon çok pahalı bir kayak kulübündeki yemek salonuna benziyordu: yüksek kirişli tavanlar, yassı taş döşemeler, devasa bir şömine ve şelale manzaralı bir sıra pencereden oluşan duvar.

Mezunlar uzun bir masada oturuyordu. Toplamda Seph haricinde on beş kişi vardı: fakülte üyeleri ve Warren ve Bruce gibi "araştırma" asistanları. Leicester orada değildi. Garsonlar sıkıntı vermeden dolaşüyor, içecekleri dolduruyor, aperatif tabaklarını koyuyor, biten servisleri götürüyor ve üst seviye bir menüden si-

parişleri alıyorlardı. Seph bira, şarap ve likör gibi içkilerin serbest olduğunu görünce şaşırdı ancak sonra mezunların çoğunun reşit olduklarını tahmin etti.

Aaron, Seph'i şeref konuğu olarak masanın ortasına oturttu, sonra da yanma kendi oturdu, diğer tarafında beden öğretmeni Kenyon King, karşındaysa Bruce ve Warren oturuyordu. Birileri önüne baharatlı karides tabağı, sağ elinin hizasınaysa bir bardak şarap koydu. Masadaki mezunlar sırayla kendilerini tanıttı.

Masanın diğer ucunda saç baş dağınık, gözlüklü ve seçiren bir çocuk oturuyordu, kendini Peter Conroy diye tanıtmıştı. Bu Seph'in iki gün önce, yüzmeye giderken ormanda karşılaştığı çocuktur. Peter'la göz göze gelmeye çalıştı fakat çocuk ona dönüp bakmıyordu. Seph omuz silkti. Burada, büyücülerle çevriliyken, o gün olduğundan daha az önemli gelmişti onunla konuşmak.

Seph şarabından dikkatlice bir yudum aldı, aklının başında olmasını istiyordu. Keskin bir Gewürz³ aroması vardı. Kendi kendine gülümsedi. Genevieve, şarabı sudan daha az riskli bulduğundan şaraplara karşı bir Fransız yaklaşımı benimsemişti. Bu nedenle Seph de onun masasında ve Avrupa'da yeterince zaman geçirmişti.

Aaron, "Bize biraz kendinden bahset, Joseph," dedi. Herkes öne doğruldu.

Bu sorudan nefret ediyordu. "Şey... Toronto'da doğdum ama birçok farklı yerde yaşadım. Sütannem vardı. Kendisi simyacıydı."

Bruce suratını buruşturup, "Bu çok eğlenceli olmalı," dedi. "Bir simyacı tarafından büyütülmek. Kurbağa dışkısı avına çıkıyor muydun? Ya da kurbağa dillerini kurutmak gibi şeyler yapıyor muydun?"

Seph gözlerini kırptırdı. "Yok. Hayatımda hiç böyle bir şey yapmadım." Aslında, *Çin mahallesine gidip egzotik kökler ve bitkiler alırdık*, demeyi düşündü.

Ancak demedi.

3 Şaraplık bir üzüm türü. (ed.n.)

“Her neyse, büyüçülük konusunda fazla bir eğitimim yok. Bana buradaki programdan biraz bahsedersiniz diye ummuştum.”

Aaron, “Mezunların kullanımına ayrılmış harika bir kütüphane var,” dedi. “Büyüler, tılsımlar, saldırı büyüler ve kalkanlar üzerine binlerce cilt bulunuyor. Aynı zamanda da farklı ailelerden gelen çeşitli Weir kitapları.”

Seph, “Demek öyle. Çoğunlukla bireysel çalışma mı?” diye sordu.

Bruce, “Eh. Biraz öyle,” dedi. “Dr. Leicester’ın hepimizin bilgi ve güç paylaşımı yapabilmek için sihirli bir kestirme sistemi var. Hemen yetişirsin.”

“Kestirme mi?” Leicester buluşmaları sırasında böyle bir şeyden bahsetmişti. Seph masaya doğru baktı ve ayakların kırmıldığını, koltukların oynatıldığını fark etti.

Warren, “Ayrıca kampüs dışı birçok göreve de gönderiliyoruz,” dedi. “Özel görevler.”

“Ne gibi?”

Warren huzursuz olmuş görünüyordu. “Sanırım Dr. Leicester sana büyüçü hanelerini birleştirme hayalinden biraz bahsetmiştir. Biz de bu konu üzerinde çalışıyoruz.”

Bruce, “Gerçekten güzel. Kendi başımıza dışarı çıkmak,” dedi. “Bütün dünyayı dolaştık. Tayland. Londra, Brezilya.”

Seph sanki hâlâ olayı anlamamış gibi hissediyordu. Sanki seksten bahsediyorlar gibiydi, herkes konunun etrafında dolaşiyor fakat sen yine de olayın özünü bilmiyordun. “Bütün bunların parasını kim ödüyor?” diye sordu.

Aaron, “Dr. Leicester’ın destekçileri var,” dedi. “İnan bana, para sorun değil. Eğitim, kıyafetler, yemek, yatak ya da herhangi bir şey için tek bir kuruş harcamıyoruz.” Bir karides aldı. “Gördüğün gibi, her şey en iyi kalite.”

Seph tabağın garsona vererek, “Program ne kadar sürüyor?” diye sordu. “Genelde öğrenciler ne kadar kalıyor?”

Bu sanki çok zor bir soruymuş gibi herkes ona baktı.

Tekrar denedi. “Yani, gelecek sene mezun olunca, bilmem gereken her şeyi öğrenmiş olacak mıyım?”

İlk Aaron kendine geldi. Gülümseyerek, “Evet,” dedi. “Gelecek sene bilmen gereken her şeyi öğrenmiş olacaksın.

Sonraki iki hafta boyunca, Seph Havens’taki yaşamın ritmine alıştı. Okullar birbirinden tamamen farklı ve birbirinin tamamen aynıysıydı. Dersler korktuğu kadar zor değildi. Aslında biraz yüzey-seldi. Görünüşe göre idare, sınıfların çoğunu dolduran Anaweir öğrencileri pek takmıyordu.

Burası küçük bir okul olduğu ve hem Seph hem de Trevor üçüncü sınıfta oldukları için ortak birkaç dersleri vardı: cebir II/trigonometri ve fizik, sosyal bilgiler ve İngiliz edebiyatı. Ancak Trevor’m dost canlısı hali gitmiş, yerine kasvetli ve sürekli gidip gelen bir kuşku yerleşmişti.

Trevor, Mezunlar Binası’nda olanları diğerlerine de anlatmış olmalıydı. Harrison, Troy ve James hâlâ onunla konuşuyorlardı ve neşeliydiler fakat bu sadece, genellikle polis muhbirlerine ve zenginlere, senede bir kere görülen o katlanılmaz akrabalara ayrılmış olan boş laflardan ibaretti. Seph eğer isterse onları geri kazanabileceğini biliyordu ama ikna güçlerini dizginledi. Eğer zorlama olursa dostluğun bir anlamı yoktu. Haftada bir ya da iki kere Mezunlar Binası’nda yemek yiyordu. Acaba o yokken ne konuşuyorlardı diye merak etti.

İlk bakışta fakülte karışık bir gruptan oluşuyormuş gibiydi; etkileyici Aaron Hanlon’dan tut, aksi Elliott Richardson’a, yapılı beden öğretmeni Kenyon King’den tut, ufak tefek, asil Ashton Rice’a. Çeşitlilik vardı fakat aynı zamanda da hepsinin benzer bir tarafı, bir tür ortak yaşanmışlık da vardı.

Harvard’lı erkekler gibi. Hepsinde Havens’in izi var.

Bir akşam yemekten Seph’e yelkenli resimli bir zarfın içinde bir not geldi.

LÜTFEN SAAT 9'DA MEZUNLAR BİNASI'NDA OL.

G. LEICESTER.

Akşam dokuz buluşmak için garip bir saatti ama bu belki de sihir eğitiminin başlamak üzere olduğu anlamına geliyordu. Seph içinde yükselen heyecanla birlikte endişe hissetti. Şu zamana kadar Leicester *ya da* mezunlar pek umurunda olmamıştı. Ancak onlardan ihtiyacı olan şeyi alıp devam etmeliydi.

O gece, Atlantik'ten gelen sis yoğunlaşıp yağmura dönüştü; Genevieve'in *larmes d'ange*, melek gözyaşları dediği durmak bilmeyen hafif, soğuk yağmur. Seph üzerine onun ördüğü kalın kazağı, kotunu ve deri ceketini giyip, sınıslıkam yaprakların ve su damlaları akıtan ağaçlarının arasından randevusuna doğru yola çıktı.

Mezunlar Binası'na vardığında oturma salonunda kimse olmadığını görünce şaşırdı, bir tek Warren Barber vardı, şömine rafına yaslanmış sigara içiyor, külleri şömineye döküyordu.

Warren sigarasını ateşe attı ve en yakındaki koltuktan bir kucak dolusu giysi aldı. "Herkes bizi şapelde bekliyor," dedi. "Gidelim."

Seph duraksadı. "Dışarıda mı toplanıyoruz?" *Bu bir tür kabul töreni miydi?*

"Harika, değil mi?"

Seph'in onu takip etmekten başka seçeneği yoktu. Warren onu ormana doğru, bazen ufak bir derenin üzerinde köprü oluşturmuş olan talaşlı bir patikadan götürüyordu. Yerde sis vardı, bazı yerlerde bele kadar geliyordu, yağmur sisi yere sermişti. Seph yüzündeki suyu sildi, pusuya düşürülmemek için dikkatle etrafına bakıyordu.

Ormanın yaklaşık bir buçuk kilometre içine girdiklerinde ağaçlar seyrekleşti ve kabaca yapılmış bir amfiyi gözler önüne serdi. Sıra sıra taş oturaklar, ortasında bir sunak bulunan plat-

forma dönüktü, etrafı dik duran taşlarla çevrilip meşalelerle aydınlanıyordu, ışık sisten bulanık görünüyordu.

Burası Seph'e İngiltere'de gördüğü yerleri anımsattı; druid sihrine sahip Kelt tapmakları. "Bütün bunlar da ne?" diye mırıldandı ürpererek.

Warren platforma doğru orta koridordan ilerlemeye başladı. Ön tarafa geldiklerinde Seph'e bir parça bez verdi. "Bunu giy," dedi.

Ham yünden dokunmuş, kukuletalı bir cübbeydi, beyazlatılmıştı. Seph nemli kıyafetlerinin üzerine onu giydi. Warren da kendi koyu gri renkli cübbesinin içine girdi. Ağacların altındaki karaltılar fırl fırl döndü ve kımıldadı, sonra gri cübbeli kişiler görüldü; sessizce platforma, sunağın arkasına yürüyorlardı.

"Sen. Orada dur." Warren Seph'i oturakların önünde bir noktaya sabitledi, sonra da sahnedeki diğerlerine katıldı.

Ve sonra, sonunda, platformda siyah cübbeli uzun ince bir figür belirdi. Yüzü gölgelerin içinde gizliydi, meşalelerin ışığı ona arkadan vuruyordu ancak Seph bunun şüphesiz Gregory Leicester olduğunu biliyordu.

Leicester'm elinde bir asa vardı, uzun metal bir direk; altın ve bronz katmanlı, tepesinde çok yüzlü bir kristal vardı. Kristalin içinde karanlık bir şeyler gömülüydü, bir gölge veya kusur gibi. Bir muska. Seph gözlerini ondan alamıyordu; başka bir yere bakabilmek için kendini zorlaması gerekti.

Bu, belki de bir şovdu; beraberlik sağlamak için yapılan bir tür seremoni. Bir loncaya katılmak gibi. Bütün bu ritüeller ve kostümlerle eğlendirici olması beklenirdi ancak Leicester şovmene pek benzemiyordu. Seph tek başına sunağın önünde bir adak gibi beklemekten hoşlanmamıştı. Teni karıncalandı ve ağzı kupkuru oldu.

Leicester monoton bir sesle, "Joseph McCauley büyücü yoldaşlığımıza katılmak için bize geldi," dedi, sesi kara kukuletasından geliyordu. "İstedğin şey gerçekten de bu mu?"

Seph boğazını temizledi, cevap vermesi için yoğun bir baskı hissediyordu. “Ben... ah... sanırım öyle,” diye yanıtladı.

Bu gevşek cevaptan rahatsız olmuş gibi görünmeyen Leicester devam etti. “Bu isteği gözden geçirmeye karar verdik. Aday ondan nelerin beklendiğini anlıyor mu?”

Tekrar üzerine odaklanmış olan o baskı hissini, evet demeye zorlandığını hissetti. İçgüdüsel olarak, Seph geri çekildi. “Hayır, pek değil,” dedi. “Bana anlatabilir misiniz?”

Leicester durdu, sanki bu cevabı beklemiyor gibiydi, sonra da garip bir şekilde cevap verdi. “Weir cevherinin benimkiyle bağlantı kurması gerekiyor.”

Seph refleks olarak parmaklarını cübbesinin üzerinden göğsüne bastırdı. Gözleri sunağın üstünde duran yayvan bir taş çanağa kaydı. Ve de yanındaki bıçağa. Dudaklarını yalayıp yutkundu. “Ne?”

Leicester cübbesinin kukuletasını arkaya savurdu. “Büyülü sözler ve kan akıtma yoluyla.”

Seph, “Bu gerekli mi?” diye sordu, sesini kibar bir merak tonunda tutmaya çalışıyordu. “Ben sadece büyücülük eğitimi almak istiyorum.”

Leicester cübbesinin kollarını ameliyata hazırlanan bir cerrah gibi sıyırdı. “Büyücülük erken yaşlarda ortaya çıkar,” diye yanıtladı. “Çoğu eğitime çok erken yaşta başlar. Sen diğerlerinden çok geridesin. Bu sistem bir kestirme yol. Bu yol, güçlerinin geniş çaplı bir düzeltici eğitime ihtiyaç duymaksızın kullanılabilmesini sağlıyor. O eğitime zamanımız yok.”

Seph, Leicester’m kelimelerini dikkatle seçtiği izlenimine kapılmıştı. Sanki dedikleri teknik olarak doğru ancak bilerek yanıltıcıymış gibiydi. Seph daha hafif bir baskı, alttan alttan bir büyü yapıldığını hissetti. Kasları gevşedi ve başı belirsiz düşüncelerle döndü.

Cılız bir itirazı oldu. “Yani eğer bu... hımm... seremoniyi yapmazsak, beni eğitmeyeceğinizi mi söylemek istiyorsunuz?”

“Büyücülüğü güvenli olarak yapmak için gereken becerileri edinmenin yıllar süreceğini söylüyorum. Çok geç başladığını söylüyorum. Biz Havens’ta işleri böyle yapıyoruz diyorum.” Leicester bıçağı alıp Seph’in arkasındaki birine işaret etti. “İsteğin sahibini getirin.”

Bruce Hays ve Warren Barber birden Seph’in arkasında belirdi ve onu dirseklerinden tuttular. İleri sürüklediler, basamaklarda biraz kaldırdılar, sonra da sunağın önünde dizlerinin üstüne çöktürdüler. Kolunu sıyrıp soğuk, sert taşa bastırarak bileğinin iç kısmını açtılar.

Bir rüya gibiydi. Sanki bunun başka birine oluşunu izliyor gibiydi. Etine saplanan bıçağı, taş çanağa akan kanını neredeyse hissetmedi. Leicester çanağın üzerinde büyü dilinde bir şeyler söyleyip, asasının kristal ucunu kana batırıp, sonra da o kanı içmek için kaldırırken, Seph’in korkudan ödünün kopması gerekirdi.

Seph, *bu doğru değil*, diye düşündü. Ancak kendini sersemlemiş, uykulu ve pasif hissediyordu, seremoni boyunca rüzgâra kapılmış bir yaprak gibiydi.

Leicester Seph’e, “Şimdi ayağa kalk,” dedi, “ve benden sonra şu kelimeleri tekrar et.” Barber ve Hays Seph’i ayağa kaldırdı ve onu dik tuttular. Elleri cübbesinin sert kumaşından geçip tenini yakarken zihninde de bir düşünce alevlendi.

Bu açıkça bir tür pagan ritüeliydi. Leicester’m ellerine tam olarak neyi feda etmesi gerekiyordu?

Kanayan kolunu yanma bastırdı. Asanın kristal ucu parladı ve ritüele katılanların üzerine yeşilimsi bir ışık saçtı. Görüşünün kenarlarında bir şeyler kıpırdadı, bir tür siyah kumaşı andırıyorlardı. Tekrar tekrar meşalenin ışığını perdeliyorlardı. Bunlar yarasaydı. Bir yarasa bulutu mezunların kafalarında kanat çırpı-

yor, sessizce bu merasimin içine dalıyorlardı. Ayin liderlerinden birkaçı kafalarını kollarıyla kapadı.

Bir işaretti bu.

Seph mezunlardan birinin durup olanları izlediği sunağın öbür ucuna baktı. Peter Conroy'du. Suratı dehşet ifadesi içindeki bir maskeydi. Seph'in baktığını görünce, gözleri gözlüklerinin arkasında büyüdü. Kafasını neredeyse görülmeyecek kadar salladı.

Bu bir uyarıydı.

Leicester sihirli sözcükleri söyledi, sonra da Seph'in tekrar etmesini bekleyerek durdu, şeytani bir düğünde edilen bir yemin gibi. Kukuletalı figürler beklenti içinde öne yaklaştı.

Seph, "Hayır. Yapamam," dedi.

Leicester yumuşak bir şekilde cesaretlendirerek, "Tekrar etmemi ister misin, Joseph," dedi.

"Hayır. Yani fikrimi değiştirdim," dedi.

Bir an için Leicester konuşamayacak kadar şaşırılmış gibi göründü. "Ne?" Ağzından çıkan bu kelime sanki sisin içine dökmüştü.

"Reddediyorum."

Mezunlar arasından şaşkınlık içinde bir homurdanma duyuldu, sonra da hemen sustular. Peter nefesini bırakırken gözlerini kapadı, sanki rahatlamış gibiydi.

Leicester'in sesi sakın ve güven vericiydi. "Seni ne rahatsız etti, Joseph? Acılı kısmı sona erdi. İşimiz bitince, Mezunlar Binası'na gidip o çizige pansuman yapacağız ve hemen taşınma işlemlerini başlatacağız."

"Beni ne mi rahatsız etti?" Seph ürperdi. Yağmur artık daha da şiddetli yağıyordu, saçlarını alnına yapıştırmış ve neredeyse her yeri sırlıklam olmuştu. Nedense zihnini açmıştı.

Kolundan hâlâ kan akıyordu ve onu yanma sıkıca bastırmıştı. "Kanımı içiyorsun. Tam olarak anlamadığım bir yemin etmemi

istiyorsun. Böyle bir ritüele katılamam. Sanki korku filmi gibi. Dürüst olmam gerekirse kafayı yiyecekmiş gibi hissediyorum.”

Leicester sabırsızca tısladı. “Büyücülüğü öğrenmek istediğini söylemiştin.”

“İstiyorum.” Seph cübbeli büyücülerden oluşan çembere baktı, içlerinden birinin onu savunmasını umdu.

“Bu iş bitene kadar olmaz.”

Seph derin bir nefes aldı. “O zaman olmayacak.”

“İki hafta önce sana tam bağılılığa hazır olup olmadığını sormuştum. Bana hazır olduğun konusunda güvence vermiştin.”

Seph, Hays ve Barber’ın elinden kurtuldu. “Sanırım tam olarak neye bağlanacağımı bana söylemeniz gerekiyor.”

Müdürün çenesi kasıldı. Leicester’ın sesi hâlâ yumuşaktı fakat içinde şimdi bir parça sertlik vardı. “Eğer geri çevireceksen bunun sonuçlarını da sorman gerekirdi.”

Kulağa bir tehdit gibi gelmişti. “Ne sonucu?”

Leicester, “Büyücü eğitiminin erken yaşlarda başlamasının bir sebebi var,” dedi. “Eğitimsiz büyücüler ergenliğe ulaştıklarında onlar... kendilerini yok eder.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

Leicester hassas bir şekilde, “Belki hormonal bir şeydir,” dedi. “Belki de gelişimsel bir şeydir. Her şey kontrolsüz güç salınımlarıyla başlar. Sonra da sihir içe döner ve zihni yok eder, sonucunda da depresyon ve halüsinasyonlar olur. Eğitimsiz büyücülerin delirmesi olağan bir şeydir.”

Seph ambarı düşündü. Çan kulesinin yok olmasını. Görünüşe göre bütün hayatı boyunca kontrolsüz güç salınımları olmuştu. Ve git gide daha da kötüleşiyorlar gibi görünüyordu; sıklaşıyorlardı. Kendisindeki belirtilere baktı. Ambardaki yangından beri depresyondaydı. Odaklanamıyordu. Fakat bu eline masum birinin kanı bulaşan bir kişi için normal değil miydi?

Leicester mantıklı olmak için çok çaba harcayan bir adam gibi, “Joseph,” dedi. “Buradaki diğer herkes kabul etti.”

Seph çemberdeki yüzlere göz gezdirdi. Hays ve Barber açık açık sırtıyorlardı, gözleri yağmurdan kısılmıştı. Ayın liderlerinden bazıları ifadesizce bakışlarına karşılık veriyordu.

Peter ve bazılarıysa, ayaklarına veya uzağa bakıyordu. Pek de güven verici sayılmazdı.

Seph, “Üzgünüm, yapamam.”

Leicester zehir saçarak, “İyi,” dedi. “O zaman sonuçlarına katlanacaksın.” Büyücü Seph’e doğru bir adım attı ve asasını uzattı. Seph geri çekildi ama biri –Hays veya Barber– onu olduğu yerde tuttu. Leicester asasının kan bulanmış ucunu Seph’in göğsüne, delirmiş gibi atan kalbinin üzerine bastırdı. Güç kalbinin içinden sanki sihirli bir kalp masajı makinesi gibi geçti.

“Çok geçmeden yeni bir şans için yalvaracaksın.” Mezunların geri kalanına işaret etti. “Gelin. Burada zamanımızı boşa harcıyoruz.”

Mezunlar ağaçların arasına karıştı, Seph’i ıslak ormanın içinden geri dönmesi için tek başına bıraktılar.

ALTINCI BÖLÜM

SONUÇLAR

Seph karanlığın içine uyandı; donuyordu ve sırlıslamandı. Doğruldu, avuçları ıslak, parçalara ayrılan tahtanın üzerinde kaydı. Ayışığı duvardaki iki pencereden içeri giriyordu. Beline kadar gelen buz gibi suyun içinde oturuyordu, zemindeki bir delikten daha fazla su giriyordu. Hâlâ kendine gelememişti, tökezleyerek ayağa kalktı.

Kayıkhanedeydi. Kampüsü Trevor'la turlarken buraya gelmişlerdi, oradan hatırladı. Duvarda asılı aletlerin belli belirsiz şekillerini seçebiliyor, suyun karanlık yüzeyinde kabaran küçük şekilleri görebiliyordu.

Ormandaki yarını kalan seremoniden sonra odasına dönmüştü. Nasıl buraya gelmişti? Bu su nereden geliyordu?

Su duvarlara çarptı, daha da yükselmişti, neredeyse Seph'in dizlerine geliyordu. Beyni yavaş algılıyordu. Gelgit mi olacaktı? Herhalde gelgite dayanabilecek bir kayıkthane inşa etmişlerdi. Okyanusları tanıyan insanlar, bunu da bilirdi.

Islak bej pantolonu rahatsız edici bir şekilde bacaklarına yapışmıştı. Su dizlerinin üstüne ulaşmıştı. Zorlukla kapıya gidip koluna asıldı. Kımıldamadı. Kola tekrar asıldı, bu sefer bir ayağını kapının kasasına koydu. Takılmıştı. Veya kilitliydi. Göğüs kemiğinin altından panik yükseldi. Sular yükseliyordu ve oradan çıkamayacaktı.

Mantıklı değildi. Görünüşe göre bu yapı su geçirmez değildi. Bina âdeta bir süzgeç gibi su sızdırıyordu. Seph'e ilaç mı içirmişlerdi, büyülemişler miydi, Leicester'ın emirleri üzerine mezunlar tarafından buraya mı taşınmıştı? Ne içindi peki?

Karanlığa gözlerini kısıp baktı, dizleri korkudan ve soğuktan titriyor, buradan kaçmanın bir yolunu arıyordu.

Yelkenli boşluğundan yüzerek çıkabilirdi ancak bu kapkara sulara dalma fikrinden pek hoşlanmamıştı. Artık derinleşmişti, sadece yüzeydeki bir hareketlenme girişinin nerede başlayıp zeminin sona erdiğini gösteriyordu. Soğuktan uyuşmuş ayaklarıyla kenarlara dokunarak dikkatlice ilerledi. Ucuna gelince tökezleyip buz gibi suya daldı. Akıntıda savrulurken tekrar yüzeze fırladı ve yüzündeki ıslak saçları savurdu. Belini bükerek dalmaya çalıştı fakat her seferinde geriye itildi, nefes almaya çalışıyordu. O taraftan çıkış yoktu.

Öksürüp tuzlu su püskürterek tekrar zeminin kenarını buldu. Doğrulduğunda su boynuna kadar geliyordu. Daha yükseğe çıkmalıydı. Balık temizleme masasını buldu, kendini yukarı çekti ve ayaklarını üzerine koymayı başardı. Şimdi sadece beline kadar geliyordu su ancak kafasını tavana vurdu ve su hâlâ yükseliyordu.

"İmdat!" diye bağırdı. Sesi cılız ve etkisiz çıkıyordu. "Kayıkhanede kilitli kaldım! Yardım edin! Boğuluyorum!"

Masanın üzerinde bir tarafa doğru iyice uzanırsa küçük pencerelerden birine ulaşabiliyordu. Duvarda asılı duran büyük bir ağı alıp cama vurdu. Ağ hafıftı ve durduğu açıdan dolayı

çok fazla güç uygulayamıyordu. Sonunda ayağı kaydı, bir an çılginlar gibi kollarını salladı ve tekrar suya düştü. Su üstüne çıktı, su püskürtüyor, ayaklarıyla yüzeyde kalmaya çalışıyordu. Sonra yanından bir şey kayarak geçti ve Seph hızla nefesini içine çekti. O şey büyük bir yılan gibi siyah suyun yüzeyini kaldırmıştı, yanından geçerken sert derisi onu çizmişti.

Seph nefesini tutup hareket etmeyi kesti, bir tek kalbi güm güm atıyordu. Su bir an için sakindi. Sonra kalm, kash bir dokunaç bacağına dokundu, yukarı kaydı ve belinden tuttu.

Seph, yarattığı itti, ona vurdu, iki eliyle tutuşundan kurtulmaya çalıştı, bu arada da ağız dolusu su yuttu. Kalın derisinin üzerinde yumrukları pek bir etki yaratmıyordu. Savırulan ayağı yumuşak ve bükülen bir şeye çarptı ve bir an için canavarın tutuşu gevşedi. Seph kendini yukarı fırlatıp kollarıyla çatıyı destekleyen kirişlerden birine sarıldı.

Nefes almak için çabalayarak oraya tutundu ancak kendini suyun üzerinden tamamen kaldıramıyordu. Yaratık su üstüne çıkarken uzaktaki köşede suyun yüzeyi dalgalandı. Pencereden gelen ışık solgun, sakın gözlerini ve jilet gibi dişlerini ortaya çıkardı. Bu bir mürekkepbahçı mıydı? Ahtapot muydu? Şimdiye dek okyanusun derinliklerinde saklanmış olan bilinmeyen bir canavar mıydı?

Bir kez daha, dokunaçlarından biri öne fırladı, büyük bir yılan gibi suyun altında kaydı. Baldırını yokladı, sonra da kalçasına sarıldı.

Yavaşça, acımasızca kendini ona doğru çekti. Seph kırış çaresizce daha da sıkıca tutundu, nefes alabilmek için yüzünü yukarı çevirdi. Artık saldırganını kovalamaya çalışmıyor, sadece hayatta kalmak için mücadele ediyordu. Durmak bilmez bir kuvvet onu parçalara ayırmaya çalışırken eklemleri çatırdadı.

Canavar aniden sular sıçratarak ileri atıldı ve dişlerini sağ bacağına geçirdi. Seph çığlık atıp onu çekmeye çalıştı, kırışi bıraktı.

Hava ve tuzlu suyla karışık son bir nefes almayı başarabildi, sonra da suyun derinliklerine ve karanlık çaresizliğe çekildi.

Işık bir kez daha Seph'i uyandırdı, ışığın verdiği acıdan kaçabilmek için yüzünün üstüne dönmek zorunda kaldı. Yataktaydı. Hafızasında korkunç bir şeyler dönüyordu, zihnini arka odalarına hapsedilmiş bir canavar.

Yutkundu; boğazı o kadar kuruydu ki gözleri yaşardı. Dayak yemiş gibiydi. Bedenindeki bütün kaslar ağrıyordu. Dizlerinin üzerine doğruldu ve o anda bir önceki gece olanların hepsini hatırladı. Yatağının kenarına ve yere kustu. Boğazı daha da kötü olmuştu.

Tekrar sırtüstü yatıp tavana baktı. Yavaş yavaş yatağında olduğunu, yurttaki odasına dönmüş olduğunu hatırladı. Deniz suyundan değil, terden sıırıslıklamdı ve hayattaydı. Elini temkinli bir şekilde sağ bacağına, sonra da sağ bacağına götürdü ve herhangi bir yaralanmaya rastlamadı. Emin olmak için iki kere kontrol etti. Rahatlamayla birlikte gözleri doldu, kenarlarından yastığına aktı.

Canavar onu ikiye ayırmıştı. Kendi kanı okyanusu boyarken çaresizce suyun yüzeyine bakmış, tadını almıştı, büyük çenesini parça parça kopardığını hissetmişti. Oksijen yetmezliği ve kan kaybına yenik düşerken çabaları zayıflamıştı.

Yine de ölmek uzun sürmüştü.

Doğruldu, dizlerini koruyucu bir pozisyonda kendine çekti ve çenesini ellerinin üzerine koydu, titriyordu. O zaman bu bir rüya mıydı? Eğer öyleyse daha önce hiç böyle bir rüya görmemişti. Eşi benzeri görülmemiş, üç boyutlu, surround ses efektli ve capcanlı renklere sahip bir rüyaydı.

Yatak örtüleri tamamen birbirine girmişti, bütün gece süren bir mücadelenin kanıtıydı bu. Tavan ve duvarlarda yanık izleri vardı, sanki kıvılcımlar saçmış gibiydi. İyi ki alev almamıştı yoksa yanarak ölebilirdi.

Yataktan çıktı, yerdeki pisliği görmezden geldi, banyoya gitti ve ağzını yıkadı. Yüzü aynadan ona bakıyordu, solmuş ve bitkindi.

Yavaşça gözlerinin etrafındaki çatlak kılcal damarlara dokundu. Avuçlarında yarım ay şeklinde izler vardı, tırnak izleri.

Bir havlu alıp yeri elinden geldiğince sildi. Onu koridora götürüp çamaşır sepetine attı, sonra da otomatik çarşaf dispenserinden temiz havlular aldı. Yatağa uzanıp yüzünü duvara döndü, uyumaya korkuyordu, çok yorulmuştu ve başka hiçbir şey yapamayacak kadar üzgündü.

Leicester'm sözlerini hatırladı.

Eğitimsiz büyücülerin delirmesi olağan bir şeydir.

Ertesi gün pazartesiydi. Seph kahvaltıya inmedi, sabahki ilk derslerine katılmadı. Saat on sularında Dr. Leicester ofisine döndüğünde, Seph kapısında bekliyordu, yere oturup kollarını dizlerine sarmıştı.

Müdür ona bakıp, "Joseph," dedi. "Derste olman gerekmiyor mu?"

Seph, "Sizinle konuşmam lazım." dedi. Sesi fısıltı gibi çıkmıştı. Sesli konuşmak canını yakıyordu.

"İstersen öğleden sonra derslerin bitince gel, ne dersin? Yanlış bir başlangıç yapmak istemezsin."

"Yanlış bir başlangıç yaptım bile. Sizinle hemen konuşmam gerekiyor."

"Tabii. İçeri gel." Seph ofisine girebilsin diye kenara adım attı. Seph temkinli bir şekilde hareket ediyordu çünkü her yeri acıyordu, hem bedeni hem de ruhu.

Müdürse neredeyse neşeli görünüyordu.

Leicester, "Otur," dedi. Arkasından kapıyı kapattı ve pence-renin kenarındaki masayı gösterdi.

"Oturmayacağım. Bu uzun sürmeyecek." Seph düşüncelerini topladı. "Size bunun yürümediğini söylemek için geldim, buraya yerleştirilmem yani. Burada büyü eğitimi alamayacağıma

göre, velimle iletişime geçip transfer edilmem için gerekenleri ayarlayacağım.”

Leicester konuşmayı bölmek için elini kaldırdı. “Joseph, otur.” Seph cevap vermeyince ekledi. “*Otur*, dedim.”

Seph oturdu. Leicester karşısına geçti, ellerini kavuşturup çenesini parmak uçlarına koydu. “Ben buraya fikrini değiştirdiğini söylemeye geldiğini umuyordum.”

“Öyle zaten. Buraya gelmenin bir hata olduğunu fark ettim.”

“Bundan emin misin? Yardım için başka nereye gideceksin?”

“Beni eğitmesi için başka birini bulacağım.”

“Gerçekten mi? Kimi? Bana kendin iki yıldır bir öğretmen aradığını söylemiştin. Korkarım zamanın azalıyor.”

“Şu güne kadar bir sıkıntı yaşamadım.”

“Yaşamadın mı?” Müdür onu inceledi. “Belirtiler gösteriyorsun, değil mi?”

Seph gözlerini içine baktı. “Hayır.” Hayatı boyunca yalan söylemişti ve bunda uzmanlaşmıştı.

Leicester etkilenmemişti. “Ne oldu? Halüsinasyonlar mı? Sesler? Rüyalar? Paranoya?”

“Hiçbir şey.”

“Eğer halüsinasyonlar görüyorsan bu senin suçun. Sana yardım etmemize izin vermen gerekiyor.” Leicester kollarını kavuşturdu. “Bizimle işbirliği yap, Joseph. Tek istediğimiz bu.” Gülümsedi.

Seph şapeldeki sahneyi hatırladı: titreşen meşaleleri, sunağı, kanının taş çanağa akışını, asanın parlamışını.

Peter’ın yüzündeki uyarıyı.

Seph öne doğru eğildi. “Eğer bana yardım etmek istiyorsanız, o zaman bana öğretin. Ama bu tarikatınız mıdır nedir, ona katılmayacağım.”

Leicester’ın yüzündeki gülümseme dondu. Sonra da uçup gitti. “Seninle açık konuşayım. Düşmanlarımız bir araya geliyor. Benim Hanem –Beyaz Gül– şu anda Hazine’nin sahibi. Bu tur-

nuva sistemiyle yüzyıllardır kuşaktan kuşağa devredilen sihirli eşyalar koleksiyonu.

“Geçen hafta Ejderha için çalıştığını düşündüğümüz casuslar İngiltere’nin güneybatısındaki bir sihirli mahzene saldırı düzenledi. Akıl almaz derecede güçlü silahlar çaldılar.

“Ancak, bazıları bu hırsızların Kızıl Gül için çalıştığına inanıyor. Misilleme hareketinden bahsediliyor. Gördüğün gibi, risk büyük. En ufak bir kıvılcım dünyada görülmemiş bir yangına dönüşebilir. Ben bu girişimimin barış için son büyük umut olduğuna inanıyorum. Senin gibi bağlılığı şüpheli olan güçlü birini eğitme riskini neden alamayacağımı görüyor musun?”

Mantıklıydı. Tamamen mantıklıydı. Ve Seph de içgüdülerine güvenmeyi öğrenecek kadar yalnız başına kalmıştı. Ve onun içgüdüleri Leicester, Barber’m ve Hays’in barışçıl kişiler olmadığını söylüyordu. Belki de deliriyordu ama başka hiçbir şeyi yoktu.

En iyi gülümsemesini takındı. “Dr. Leicester. Size ve mezunlara Büyücüler Dünya Savaşı’nı önlemede iyi şanslar diliyorum.” *Tabii eğer olay gerçekten buysa.* “Ancak ben gerçekten –şey– apolitigim. Halletmem gereken birçok kişisel mesele var. Bir *harekete* katılamam. Dışarıda beni eğitecek birini bulacağım. Ve belki de yaşam ilerleyince farklı düşünürüm.” Güzel bir konuşmaydı.

Seph ayağa kalktı. “Londra’da bulunan Sloane’u arayacağım. Bana bir uçak ayarlayacaklar ama havalimanına birinin beni götürmesi gerekiyor. Yurttaki telefonumda arama kartımı denedim ama bağlanamadım. Bu sabah, mesai saatlerinde aramam gerek.”

Gregory Leicester, “Korkarım bu mümkün değil,” dedi.

Seph yanlış duyduğundan emindi. “Arama yapmama müsaade etmeyecek misiniz?”

Leicester ayağa kalkıp masaya dayandı. “Artık büyümenin ve birkaç gerçeği anlama zamanı geldi, Joseph. Velin seni teslim etti. Sen reşit değilsin ve velin kâğıtları imzaladı. Bu ne anlama geliyor, biliyor musun?”

“Beni teslim mi etti? Zihinsel olarak yetersizmişim gibi falan mı?”

Müdür iç çekti. “Görünüşe göre Bay Houghton seninle açık konuşmamış. Bu okul, aslında, dengesiz ve duygusal olarak rahatsız gençler için. Ben de aslında bir psikoloğum.”

“Ne?” Seph önünde yelkenli bulunan parlak broşürü düşündü. “Houghton psikiyatrik tedavi hakkında hiçbir şey söylememişti.”

“Olay şu ki Bay Houghton artık felaketlerin yaşanmasını istemiyor. Sadece senin iyileşmekte olduğunu bilmek istiyor.”

Müdür masaya geri dönüp oturdu, önündeki cilalı ahşaba dosyayı bıraktı. Cebinden bir kalem ve dosyadan boş bir kâğıt çıkardı ve birkaç not aldı.

Seph, “Size inanmıyorum,” dedi. Leicester karalamaya devam etti. “Alkol veya uyuşturucu kullanmıyorum. Kimse benim kendime veya bir başkasına tehlike oluşturduğumu söylemedi.”

Leicester dosyasına göz attı. “İsviçre’deki bir öğrenci senin hakkında suç duyurusunda bulunmamış mıydı?”

Seph’in sırtından ter aktı.

Nemli avuçlarını kotuna sildi. “O bir yanlış anlaşılımdı. Dava düştü.”

Müdür kalemiyle önündeki kâğıtlara vurdu. “Bir de... Philadelphia’daki olay varmış.”

Seph sessizce ona baktı. Leicester nasıl olur da Philadelphia’ya bilebilirdi?

Tabii Dennis Houghton ona söylemediyse.

Genevieve öldükten sonra, Seph ailesi hakkında daha çok şey öğrenmeye karar vermişti. Sloane ona yardım etmeyi reddetmişti. Bu yüzden Seph internette arama yapmıştı. Evlatlık çocuk kaynaklarını, soyağacı sitelerini ve mail listelerini ve elektronik nüfus kayıtlarını kullandı. Sonunda kendi doğum kaydını buldu, Toronto’da Helen Jacoby ve Jared McCauley’nin çocukları olarak dünyaya geldiğini gösteriyordu. Daha fazla bilgi edinmeye

çalışınca onların doğum kayıtlarını bulamadı, büyükanne veya büyükbabası, amca veya teyzesi yoktu. Kaliforniya veya Toronto şehir rehberinde yoklardı, yangın hakkında hiçbir haber yoktu, gayrimenkul kayıtları yoktu, hiçbir şey yoktu.

Bunların hepsi arkasında hiçbir gerçek bulunmayan bir düzmededen ibaretti.

O zamanlar gittiği Philadelphia'daki okulun idari ofisine gizlice girmişti. Orada ailesiyle ilgili bir bilgi veya bazı sorulara cevap verecek bir para izi bulabileceğini ummuştu. Dosyasında tek bulabildiği Sloane'dan gelen okul taksitlerinin ve geçim masraflarını karşılayan makbuzların kopyalarıydı. Çılgına dönüp ofisi dağıtmıştı. Bu nedenle tekrar kovulmuştu.

"Bir de ambarda çıkan yangın var tabii." Leicester tekrar dosyayı açtı ve içindeki bir belgeyi inceledi. "Polislerde bayağı bir sicilin var. O kıza yazık olmuş."

Seph'in ellerinde ve kollarında karıncalanan bir ısı toplandı, genellikle bir güç salınımının belirtileriydi. Öfkesini kontrol etmeye çalıştı. "Houghton... sihir hakkında hiçbir şey bilmiyor. Neden beni suçlasın ki?"

"Bay Houghton senin bir büyücü olduğunu düşünmüyor. Bay Houghton senin yangın çıkarmayı ve bir şeyleri patlatmayı seven serserinin teki olduğunu düşünüyor."

Seph, Toronto'daki son toplantılarını, Houghton'ın omuzlarına kolunu koyuşunu hatırladı. Fakat Houghton'ın ne yapacağını kim bilebilirdi ki? Sloane Seph McCauley'nin sorunları için oldukça pahalı bir partnerlik yapıyordu.

Seph sonunda, "Eğer Houghton beni teslim ettiyse bunu ondan duymak istiyorum," dedi. Yüzü yanıyordu, kolları da sanki güçle dolmuş gibi ağırdı. Ve o anda gücünü kontrol etmek istemedi.

Leicester omuz silkti. "Eğer istersen ona yazabilirsin. Bu... tutarsız halinde telefon görüşmesi yapmana izin verilmeyecek."

"O zaman ona e-posta atayım."

“Joseph. Anlaman gerekiyor. Havens’ın düşmanların dikkatini çekmesi riskini göze alamam. Senin de siciline bakacak olursak, sana bir parça kontrol olmaksızın büyücülüğü öğretemem. Delinin birinin eline silah vermek gibi olur.”

Müdürün sözlerini vurgulamak istercesine, faks makinesi patladı, metal parçaları ve toner bulutları onlara fırladı.

Leicester biraz şaşırmış gibiydi. “Joseph...”

Leicester’m masasında dizili bir dizi Çin vazosu vardı. Titreşmeye başladılar; sonra teker teker, atış poligonundaki hedefler gibi patlamaya başladılar.

Müdür psikiyatrist sesiyle konuştu. “Joseph. Kontrolden çıkmış durumdasın.”

Işıklar titreşti ve lambalar patladı. Ön cam dışa doğru büküldü, sonra da paramparça oldu, cam parçaları limana düşerken güneş ışığında parladı.

Seph, “Güller’e giderim ben de,” dedi. “Onlar bana ihtiyacım olan eğitimi verecektir.”

Leicester elini uzattı ve büyülü sözler söyledi. Seph’e sıkıştırılmış havadan yapılma bir silah gibi bir şey çarptı ve sırtüstü yere yapıştı, hareket edemiyordu.

Leicester yukarıdan konuştu. “Buna bir *subduen* büyüsü deniyor.”

Seph hiçbir şey demedi.

“Şu anki politik duruma bakacak olursak, senin gidip Güller’i buradaki durum hakkında alarma geçirmen riskini göze alamam. Hepimizi katlederler.” Leicester durdu. Seph yine cevap vermedi. “Kendini kontrol edebildiğinde kalkmana izin vereceğim.”

Seph bir an için orada durdu, nefes nefeseydi, sonra, “Tamam,” dedi. Leicester Latinceyi andıran birkaç kelime söyledi ve Seph ayağa kalkabildi. “Yani beni burada esir tutacaksınız.”

“Leicester sağ elindeki yüzüğü çevirdi. “Joseph, istersen bir mektup yaz, biz de onu postalayalım. Ve önündeki seçimi dikkatlice

değerlendirir. Eğer gücünü kontrol etmeyi öğrenemezsen seni yok edecek. Bizim amacımıza katkıda bulunmayı ve liderliği kabul etmeyi istemeyen hiç kimse için zamanımı boşa harcamayacağım. Üzücü ancak durum bu. Seremoni tamamlanana kadar hiçbir şey olmayacak.”

“Dünyada birçok avukat var. Eğer Denis Houghton beni düzgün bir değerlendirme olmadan teslim ettiyse ikinizi de dava edeceğim.” Seph dışarı çıktı, kapıyı çarptı ve merdivenlerden gürültüyle indi.

Seph’in gittiğinden emin olunca, Gregory Leicester telefonu eline aldı ve bir dahili numara çevirdi. “Joseph McCauley dışarıya arama yapmaya çalışabilir,” dedi. “Bunu yapmasına izin vermeyin.” Bir an için düşündü, sonra da ekledi, “On dakika içinde ofisimde olun. Hepiniz.” Telefonu kapadığında yeniden gülümsüyordu.

Pencereye doğru yürüdü. Güzel bir sonbahar günüydü. Güneş limandaki dalgaları ıslık ıslık parlatıyordu ve burundaki ağaçların hepsi canlı renktelerdi, bu altın ve kırmızı renkleri turistleri çekiyordu. İç çekti, parmaklarını küttetti. Havaalar değişmeden tekrar denize açılacak zaman yaratmalıydı.

Joseph inanılmaz güçlüydü. Leicester oğlanın kelimeleri dikkatle seçilmiş tavsiyelerini gözden geçirdiği anda anlamıştı. Onca yıldan sonra, artık bir sezgisi vardı. Fakat fazla hevesli davranmıştı. Çok hızlı davranmaya çalışmış, çocuk da direnmişti. Zemini hazırlamış olmalıydı, bağlanmasını istemeden önce onu yumuşatmış olmalıydı.

Yine de Leicester onun halledilebileceğini düşünüyordu, eğitimsizdi çünkü. Şu anda korkunaktan çok kızgınlık duyuyordu. Ancak bu durum değişecekti. Leicester onu yenecek, o vahşi gücü dizginleyecek ve kullanacaktı. Gözlerini kapadı ve nefesi biraz hızlandı.

Eğer McCauley daha genç olsaydı, her şey daha kolay olurdu. On iki ideal yaştı ama on altı da olurdu. Bu sistem her zaman

işe yaramıştı, bir sefer hariç. Geçen sene başka bir yerde biraz eğitim görmüş bir yaşça daha büyük bir genci okula almıştı. Bu bir hataydı. Oğlan hâlâ Havens'taydı ama belki de çok uzun süre orada kalmayacaktı.

Kapı çalındı. Leicester, "Girin!" dedi. Mezunlar içeri doluştu, on beşi de yetenekli büyücülerdi. Fakat hiçbiri Joseph McCauley kadar güçlü değildi. Leicester zihinsel notlarını gözden geçirerek onları inceledi. Onlarla bağlantıda olduğu için, hiç bilmedikleri kadar çok tanıyordu onları.

Warren Barber birine hizmet etmekten nefret ediyordu. Bu ve grubun en güçlüsü olması onu tehlikeli yapıyordu. Fakat merhametsizliği ve ahlaksızlığı onu kullanışlı kılıyordu.

Bruce Hays başkalarının üzerine güç sahibi olmayı seviyordu. Eğer ona hizmet edilirse o da hizmet ederdi.

Aaron Hanlon telaşsız ve netti, zihin büyülerinin ustasıydı. Kenyon King güçlü sayılırdı, fiziksel olarak kuvvetli ve gizli operasyonlarda iyiydi. John Hughes sistem uzmanı olarak çok kıymetliydi. Merkez grubu onlar oluşturuyordu.

Wayne Eggars'ın rolü doktorluktu. Ashton Rice ve Elliott Richardson çekinik de olsa hizmet ediyorlardı. Mantıklı adamlardı. Şu ana kadar çok şey başarmışlardı.

Martin Hall ve Peter Conroy zayıftı. Güç eksikliğinden değil, gerektiği zaman acımasız olamadıkları için. Özellikle Conroy serseri mayın gibiydi ancak ikisi de gruba güç katıyorlardı.

Leicester, "Günaydın, beyler," dedi. "Joseph McCauley hâlâ bize katılmamakta ısrar ediyor."

Mezunlar arasında bir şaşırma nidası yükseldi ama hemen sustular.

"Güllere gitmekle tehdit etti. Bu kabul edilemez. Bire bir yaklaşımının etkili olabileceğine inanıyorum. Onun, hangi yöntemle olursa olsun bize katılmaya ikna edilmesi görevini size bırakıyorum.

“Bizle bağlantı kurduğunda cömertçe ödüllendirileceksiniz. Eğer karşı koymaya devam ederse, eh, sanırım hepiniz bunu sonuçları olduğunu anlıyorsunuzdur.” Şimdi hepsi yere bakıyor, aralarından birini örnek olarak kullanmasından korkuyorlardı. Bunu daha önce yapmışlığı vardı.

Warren, “Onu bana verin,” diye öneride bulundu. “Onu bir günde değiştiririm.”

Leicester iç çekti. “Eğer bu bir kaba kuvvet meselesi olsaydı, Warren, ben olayı çoktan halletmiş olurdum. Bu incelik isteyen bir iş. Yaratıcılık. Cezbetme. Korkarım bu senin güçlü yönlerinden biri değil.” Ellerini birbirine sürttü. “Bu konu hakkında iki hafta içinde tekrar toplanacağız. Sorusu olan?”

Kimsenin sorusu yoktu.

Ertesi gün, eziyet veren rüyalarla dolu bir geceden sonra, Seph resim ve müzik binasına gitti ve bodrumdaki otomatların olduğu yerde bir telefon buldu. Ahizeyi eline alıp sıfıra bastı. İdare binasındaki sekreter açınca, “Telefon kartımı kullanarak dışarıyı aramak istiyorum,” dedi. Ona kartı ve ülke koduyla birlikte telefon numarası bilgilerini verdi.

Kısa bir duraklama oldu. “İsminizi alabilir miyim?”

Seph, “Joseph McCauley,” dedi, umutları havaya uçmuştu.

Kadın kısaca, “İdareden izin almanız gerekiyor,” dedi. “Sizi Dr. Leicester’a bağlamamı ister misiniz?”

Seph, “Hayır teşekkürler,” dedi ve telefonu kapadı.

Derslerin rutini ona rahatlatıcı bir şekilde tanıdık geliyordu, Havens’taki çılgın hayatının içindeki bir girdaptı. Konu anlatımı, tartışmalar, ödevler, sınavlar. Bildik araçların hepsi vardı: sıra sıra dizilmiş tahta ve demirden çalışma masaları, sınıf tahtaları, kimya laboratuvarındaki lavabolar, ocaklar ve dedantörler. Mü-

rekkep kokan, açtığınızda çatırdayan yeni ders kitapları. Bütün öğrenciler gibi, Havens'taki öğrenciler de ödevlerden yakınıyordu.

Seph matematik sınıfında oturmuş, çenesini yumruğuna koymuş, Bay Richardson'ın tahtaya işlemleri yazmalarını izliyordu. Richardson açık hava şapelinde uzun gri cübbesini giymiş, o sihirli kurban törenine yardım ediyor da olabilirdi. Geriye bakınca, kötü bir rüya gibi geliyordu. Onu ne korkutmuştu? Yağmur, sis, yarasalar ve maskeler.

Ve bunun Leicester için ne kadar önemli olduğu.

Müzik dersinde Bay Rice Seph'e ders dışında piyano veya saksofon veya başka bir enstrüman için özel ders ayarlayabileceğini söyledi. Seph'e üflemeliler grubuna katılmasını önerdi.

Lanet olası üflemeliler grubu. Her şey çok *normaldi*. Uyuma korkusuyla, yatağa girme korkusuyla yüzleşmek çok zordu.

Son dersinden sonra ve yemekten önce Seph odasına geri dönüp bilgisayarını açtı. Mektubunu yazmaya karar vermişti.

ALICI: Denis Houghton, Avukat, Joseph McCauley'nin velisi.

GÖNDEREN: Joseph McCauley

KONU: Havens okuluna yapılan kayıt.

Havens'a vardığımda, buraya psikiyatrik tedavi için gönderildiğim söylendi. Maksudınızın ne olduğunu bilmiyorum ancak burada çalışanlar kalifiye değil ve kullandıkları metotlar acımasız, keyfi ve tutarsız, bu yüzden etkin olması olası değil.

Buraya yapılan kayıt ihtiyaçlarımı karşılamamakta. Bir an önce buradan alınmamı rica ediyorum, böylece derslerimi olabildiğince az kaçırmış olurum. Eğer daha kolay olacaksa özel terapi sağlayan bir devlet okuluna yazılabilirim, nerede olursa olsun. Bunun yürümesi için ne gerekiyorsa yapacağım.

Bu isteğimin hemen cevaplandırılması acil önem taşıyor. En azından buluşup durumumu tartışmamız ve ikinci bir

fikir almamız gerekiyor. Eğer benim terapi görmemin yararlı olacağını düşünüyorsanız daha iyi seçenekler olduğuna eminim.

Mektubu tekrar tekrar okuyup işlerin yürümesi için ne gerekiyorsa yapacağının altını çizdi. Mektubun kulağa, eh, *delirmemiş* gibi geldiğini düşündü. Ve suçlama yoktu. Postalanmaya hazır hale getirdi ve akşam yemeğine giderken idare binasındaki posta kutusuna bıraktı.

Rüyalar, Seph'in ruhunda açığa çıkarılmaması gereken o yerleri aydınlatan yaz fırtınasındaki şimşekler gibi vurdu. Bu şiddet bazen fizikseldi, bazen duygusal bazen de her ikisi birden. Bütün korkuları ve güvensizlikleri yüzeye çıkıp ona karşı birer silaha dönüştü. En kötüsü de neyin geleceğini hiç bilmiyordu. Bazen uyanık kalmak için mücadele ediyor, sonra sabahın erken saatlerinde dayanamayıp sızıyor, sonra da alarmı çalana kadar sorunsuzca uyuyordu. Bazen üç gece art arda kâbus görüyor bazen de üç gün görmüyordu.

Seph'in peşini bırakmayan garip şeyler artmışa benziyordu. Odasındaki ışığın düğmesine dokununca üç binanın elektrikleri kesildi. Etrafındaki pastalar çöktü, sütler bozuldu. Şahinler ve balık kartalları yurdunun çatısında toplanıp derslere giderken ona eşlik etti, yolda fakülteye inmişlerdi. İdare binasının su boruları dondu ve ağaçlar mevsimleri gelmeden çiçek açtı. Bir süreliğine kampüse bir kurt sürüsü dadandı, ağaçların arasında gri gölgeler gibi dolaştılar.

Seph durmadan acaba yanlış karar mı verdim diye düşünüyordu. Havens dışında yardım bulabileceğine dair bir garanti yoktu. Belki de Leicester'm ofisi tek seçeneğiydi. Belki de kuduz bir hayvan gibi vurulacağı güne kadar bu büyü patlamaları artacaktı.

Seph ilk mektubunu Sloane'a gönderdiğinde toz ağaçlarının yaprakları sararmaktaydı. İkinci mektubunu gönderdiğinde yap-

raklar yerde altın tozu gibi dağılmıştı. Gerçekten bir şeyler yapıyormuş gibi hissedebilmek için haftada birkaç kere göndermeye başladı. Aklı başında ve suçlamayan tonundan vazgeçip çaresiz ve tehditkâr bir ton denedi. Hiç cevap gelmiyordu.

Birkaç kere farklı telefonlardan ve başka isimlerle kampüsün dışını aramaya çalıştı. Her seferinde onu Dr. Leicester'a yönlendiren kibar çalışanlar tarafından engellendi.

Mezunlar Binası'nda yemek yemeye devam etti. Onlar sahip olduğu tek potansiyel bilgi kaynağı, tek umut dayanağıydı. Büyüculük eğitimi almışlardı, güçlerini kontrol etmeyi biliyorlardı. Onlardan birkaçını kendi tarafına çekebilirse, belki de bu rüyaları önleyebilecek sırrı onunla paylaşırlardı.

Özellikle Peter Conroy üzerine odaklandı. O ilk gün, Peter onunla konuşmaya hevesliydi, paylaşmak istediği bir sırrı olduğu barizdi. Fakat artık Seph yaklaştığında kaçıyor desek yalan olmazdı. Onu bir yerde kısıtırmayı başarabilse bile, diğer mezunlar araya giriyordu. Bu onun için huzur bozucu bir durum haline gelmişti.

Diğer mezunlar onu kazanmak için sıkı çalışıyordu. Onunla işe yarar bir büyü bilgisi paylaşmıyorlardı ama ona durmadan yiyecek, içki ve uyuşturucu vermeye çalışıyorlardı. Öğretim üyeleri ve mezunlar onun istemeden şeref konuğu olduğu partilerde bir araya geliyordu. Belki de uyuşturucu ve alkolün yardımı olabilir, diye düşündü.

Fakat bir şey ona olmayacağını söylüyordu.

Bruce Hays, Seph'e fısıldayarak avuçlarının içindeki sınırsız güçten bahsetti. Hays, "Belki sen Dr. Leicester'm emrine gireceksin," diye açıkladı. "Ama düşünecek olursan, dünyanın geri kalanı da senin emrine girecek."

Aaron Hanlon ona şimdiki karışık politik durum göz önüne alınacak olursa, güçlü bir büyücinün emrine girmenin en iyisi olduğunu söyledi. "Kan dökülecek," diye uyardı. "Dr. Leicester

bunun olmaması için elinden geleni yapıyor olsa bile. Tıpkı ortaçağlardaki gibi, bir hamiye sahip olmak çok da kötü olmaz.”

Genç adam kendini sanki umutsuzluğa düşmüş olan, şeytani bir kardeşlik tarafından acele etmeye zorlanıyormuş gibi hissediyordu. Fakat Trevor ve diğer Anaweir’ler ondan kaçtığı için, Seph onlarla git gide daha çok zaman geçirdiğini fark etti.

Seph ambardaydı, karanlıkta tökezleyerek ilerliyordu, yağlı dumandan korunabilmek için ıslak tişörtünü yüzüne bastırıyordu. Boğazı bağırmaktan ve toksik havayı içine çekmekten yanıyordu. Hiçbir şey göremiyor, duyamıyordu; kulaklarında sadece alevlerin kükreyişi ve kalaslar yanarken binadan gelen gıcırtilar vardı.

“Maia! Maia, beni duyabiliyor musun?”

İtfaiyeciler gelmiş, çatıya su sıkıyorlardı. Bedeninin üst yarısındaki derisi yanıp su toplarken, dizlerine kadar gelen suyun içinde yürüyordu. Yere eğildi, tişörtünü tekrar ıslattı ve yüzüne bastırdı. Burnuna yanık saç kokusu geldi ve kendi saçlarının yandığını fark etti.

Şimdi de bir koridordaydı. Kollarını uzatınca iki yanındaki duvarları hissedebiliyordu. Arka taraftaki ofislerin orada olmasıydı. Belki de çıkış yolu kapalı olduğu için buraya sığınmıştı. Birkaç kapı aralığından geçti ve alevleri biraz daha tutar diye kapıları ardından kapattı. Sonunda uzaktan gelen cılız çığlığı duydu. “İmdat!”

Tökezledi, yol gösterebilirler diye arada bir duvarlara dokunuyordu. Duvarlar sıcaktı, eline boya yapışmıştı. “Maia!”

Bir kapıdan daha geçti.

“Seph!”

Ses zayıf ve incedi ama yakındı, artık sağma doğru birkaç metre kalmıştı.

“Konuşmaya devam et Maia, seni buradan çıkarmaya geldim.” Yerde emekleyerek ilerledi, elleriyle etrafı yokladı, kumaşı hissedene kadar. Bir köşeye sığınmıştı, yüzünü dumanın altında tutmaya çalışıyordu.

Onu kollarına almaya çalıştı ancak ona dokununca kızın derisi yandı ve kül oldu, yere döne döne düştü. Seph tekrar denedi ve eti ellerinde ezildi, kemiği görüldü. Çılgılık atarak onu bıraktı ve kız düştü.

Seph, “Maia,” diye soludu, yere kaydı, cansız bedenini kucağına alıp çok hafifçe salladı. “Maia, çok üzgünüm.” Isı yakıcıydı. Gözyaşları akar akmaz tıslayarak buhar oluyordu.

Durmak bilmeyen bir kapı sesiyle uyandı. İtfaiyeciler. Cevap vermedi. Kalıp yanmaya karar vermişti. Bir yerlerde bir kapı açıldı ve kapandı.

“Seph?”

İsmi nereden biliyorlardı?

Herkes biliyordu. Herkes suçlu olduğunu biliyordu.

Maia’nın bedenine sıkı sıkı tutunarak, “Git,” diye fısıldadı.

“Çok geç kaldın.”

Biri kolundan tutmuş onu sallıyordu. “Seph! Yapma! Kendine gel.”

Seph gözlerini açınca Trevor’ın endişeli yüzünü gördü. Trevor’m arkasına baktı. Kendi odasıydı. Güneş ışıkları ahşap parkelerde benekler oluşturmuştu. Saatin kaç olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. “Üzgünüm.” Acı içinde bu sözü söyledi, inledi ve parmaklarını nevesime geçirdi. “Şimdi iyiyim. Lütfen. Beni yalnız bırak.”

Trevor yatağın yakınına bir sandalye çekerken tahtayı çizdi. Otururken gıcırdadı. “Anlamıyorum,” dedi.

Seph yüzünü çevirdi. Rol yapmanın bir manası yoktu. Kendini berbat hissediyordu ve bunun tipinden belli olduğunu da biliyordu. Oda hâlâ kusmuk ve dehşet içindeydi.

Küçükken onun içine şeytan kaçmış derlerdi. Delirmiş demelerini tercih ederdi. Sizi sadece maaş verdiğiniz kişiler umursadığında ne olacağını biliyordu. Böyle yerlere düşerdiniz. Bir plan yapması gerekiyordu, strateji oluşturmalıydı. Ancak önce Trevor'dan kurtulması gerekiyordu.

“Bak, bütün gece kustum, tamam mı?”

Trevor boğazını temizleyip başka bir tarafa baktı. “Sesini duydum.”

“O yüzden kimseyi istemiyorum.”

Trevor hareket etmedi ve altdudağım ısıarak oturdu. “Anlamıyorum,” diye tekrar etti. “Sen onlardan birisin.”

Seph gözlerini kırptırdı, elinin tersiyle gözlerini sildi ve tekrar Trevor'm yüzüne odaklandı. “Ne?”

“Sen onlardan birisin. Mezunlar Binası'nda takılıyorsun. Peki neden her gece çığlıklar atıyorsun? Uyuyabilmek için kulaklık takmam gerekiyor.”

“Ah. Şey. Özür dilerim. Hastalanınca kâbuslar görüyorum. Hepsi bu.”

“Ne yaptın? Çok pis batırmış olmalısın?”

“Neden bahsediyorsun sen?” Seph sırtının üzerine döndü, tavana bakmaya başladı.

Trevor yakınına eğildi, birilerinin duymasından korkuyormuş gibi kulağına fısıldadı. “O buna terapi diyor.” Trevor kendi ellerine baktı. “Yani rüyalar için.”

Seph'in altüst olmuş zihni bu detayı yakaladı; bir şeyler açıklığa kavuşuyordu. “Bana Leicester'ın bununla bir ilgisi olduğunu mu...”

Trevor'm suratındaki ifade *evet* diyordu. “Korktuğun şeyi sana karşı kullanıyor.”

Seph yarı oturur pozisyona doğruldu, oymalı yatak başına yaslandı. “İnsanların halüsinasyon görmelerine neden oluyor yani. Rüyalar. Kâbuslar.”

“Evet, öyle diyorum.”

Seph zayıf bir şekilde pislik içindeki odayı göstererek, “Bu sana da mı oldu?” diye sordu. Trevor yavaşça yutkundu. Koyu suratı neredeyse grileşmişti, kahverengi gözleri anımsadığı acıyla buğulandı, elleri sıkıca kenetlenmişti. “Ben buraya ilk geldiğimde çok olay çıkarttım.”

“O bunu bir... ceza olarak mı kullanıyor?”

Trevor, “O buna terapi diyor,” diye tekrarladı. “Eğer işbirliği yapmazsan, o senin daha çok terapiye ihtiyacın olduğunu düşünüyor. Böylece... bir şekilde...”

“Ve diğerleri de rüya görüyor mu? Ana... diğer öğrenciler? Sadece biz değil miyiz?”

“Herkes önceleri rüya görüyor, en azından ilk başta. Onların saldırganlıkları üzerinde çalıştığını söylüyor. Ama sen farklı olursun sanmıştım. Yani, sen onun gibisin. Sen ve mezunlar. Hepiniz... bir tür güce sahipsiniz. Yoksa mezunlar niye kalsın ki? Ben olsam bir an önce kaçırdım.”

Seph bunların yarısını duyuyordu sadece. Delirmemişti. Aklını yok eden şey kendisi değildi. Bunu yapan şey bir büyüydü. Leicester ona büyü yapıyordu, delireceğini düşünmesine sebep oluyordu, onu çaresiz bırakıp kabul etmesini sağlamaya çalışıyordu... ama neyi?

Trevor, sanki zihnini okumuşçasına, “Sadece söylediklerini yap,” dedi. “Her ne isterse. Tecrübeli biri olarak sana onunla mücadele edersen neler olacağını söyleyebilirim. Sana kalmış tabii ama tavsiyem ne gerekiyorsa yapman. Bir kere alıştıktan sonra yalalaklık yapmak o kadar zor değil.”

Seph, “Kimse şikâyet ediyor mu?” diye sordu.

“Ne diyeceksin?” Trevor ellerini kaldırdı, avuçları yukarıdaydı. “Kâbus gördüğünü ve bunu Dr. Leicester’ın yaptığını mı? Benim gibi bir sicili olan birinden böyle bir hikâye gelse kim inanır?”

“Leicester buranın... psikiyatrik vakalar için olduğunu söyledi. Bana halüsinasyon gördüğümüzü söyledi.”

“Sanırım bu mümkün. Buraya gelmeden önce ben de biraz sorunluydum ama kimse deli olduğumu söylememişti. Havens’a gelmeden önce rüyasını gördüğüm tek şey kızlardı.”

“Eğer ailene sorsan, onlar seni buradan götüremezler miydi?”

Trevor acı acı güldü. “Bak. Annemle babam Havens’a bağlıyor. Burası beni altı ay içinde kovmayan ilk okul. Bütün kötü davranışlarım –nasıl dersin– söndü. Notlarım iyi. Büyük ihtimalle üniversiteye gideceğim. Artık bir problem değilim. Beni buradan alıp götürmeleri için onları nasıl ikna edeceğim?”

“Ben buradayken, aileler duydukları bir şey yüzünden birkaç kez öfkeyle okula gelmişti.

Leicester onlarla buluştu, onlar da tatmin olmuş bir şekilde ayrıldı. Ya da en azından buradan gittiler. Sanırım oldukça ikna edici olabiliyor. Kim şikâyet ettiyse de sonradan bedelini ağır ödüyor.” Boğazını temizledi. “Ayrıca, eğer ona bulaşmazsan çok da kötü değil.”

Seph, Mezunlar Binası’na gittikleri günü hatırladı, Trevor’m Warren’a Dr. Leicester’a söylememesi için yalvarışını. “Leicester ve mezunlar ne yapıyorlar?”

Trevor başını salladı. “Bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Doğruyu söyleyeyim, diğer öğrencilerle pek ilgileniyor gibi görünmüyor. Beni diğer suçlular arasında teşhis edebilir mi emin değilim. Ancak aptal değilim. Anladım ki eğer dersleri asarsam, öğretmenlere bulaşırsam ve soyunma odasında sigara içersem, bunun bedelini ödüyorum. Bu yüzden ben de bıraktım bunları. O zamandan beri de benimle uğraşmadı.”

Seph terden matlaşmış saçını arkaya itti. “Dinle, buradan dışarıyı nasıl arayabilirim?”

Trevor, “Kampüsteki herhangi bir telefonu kullanabilirsin,” dedi. “Eğer arama kartın varsa ofis senin için aramayı yapıyor.”

“Hayır. Kendi başıma kullanabileceğim bir telefona ihtiyacım var.”

“Doğrudan aramalar için bir tür kod var. Ofis yapıyor aramaları.” Trevor tereddüt etti. “Kimi arayacaksın?”

“Velime ulaşmam lazım. Buradan çıkmam gerek. Leicester arama yapmama izin vermiyor.”

“Dikkatli ol, Seph. Leicester her şeyi bilir. Bilmediği şeyleri de senden bir şekilde öğrenir.”

“Yani eğer sana bu konuşmamızı sorsacona anlatır mıydın?”

Trevor ellerini kaldırdı, avuçları yukarıdaydı. “Bak, adamım, beni suçlama. Elinde olmuyor. Adam hipnozcu gibi bir şey.”

Gibi bir şey. Tabii. Bu da Seph’in kimseye güvenemeyeceği veya kimseden yardım isteyemeyeceği anlamına geliyordu.

“Jason diye birinden bahsetmiştin. O ne yaptı? Ona ne oldu?”

“Bak, onun hakkında söylediklerimi unut.”

Seph elini hafifçe Trevor’m omzuna koydu, gözlerinin içine baktı. “Anlat bana.”

Trevor kelimeleri durdurmaya çalışır gibi yutkundu. “İşleri kızırtıyordu. İnsanlar Dr. Leicester’a karşı savaşmaya çalıştılar. O, Sam ve Peter. Sonra Sam boğuldu, Peter ve Jason ise mezunlara katıldı.”

Seph, “Sam boğuldu mu?” diye tekrarladı. “Sen ne düşünüyorsun...”

“Ben hiçbir şey düşünmüyorum.” Trevor, Seph’e bir bakış attı. “Ve sakın zorlayayım deme çünkü tek bildiğim bu.”

Seph buradan kaçmanın bir yolunu bulmak zorundaydı. Leicester istediğini elde edene kadar onun buradan gitmesine izin vermeyeceğini açıkça belli etmişti. Leicester ona her gece

işkence ederken, Seph ona daha ne kadar süre hayır diyebileceğini bilmiyordu.

Trevor'la sohbetinden sonra, Seph Havens'a karşı çok küçük, güç bakımından hiç eşit olmayan bir savaş açtı. Ekimde üç kere kaçmaya çalıştı fakat hareketlerini inanılmaz bir şekilde takip ediyorlardı. Kargo kamyonetine saklandı ancak girişte durduruldu. Okul kamyonetini çalmaya kalktı ama elektrikli sistem anahtarı takınca kısa devre yaptı.

Derslere daha az giriyordu. Mezunlar Binası'ndan bir kasa bira aldı ve bayılana kadar içti, kendini uyuşturmaya çalıştı. Kasımın başında derslerden sonra resim ve müzik binasını ateşe verdi. Onu Leicester'm ofisine götürdüklerindeyse, "Beni kov," dedi. Bunun yerine onu odasına kapattılar ve rüyaların şiddeti arttı.

Gece ve gündüzler uzun ve sancılı bir sürekliliğe dönüştü. Eğer bütün gece uyumazsa gün içinde halüsinasyon görüyordu. Birkaç kez, çaresizce kafası karışmış bir halde Trevor'a uyanık mı yoksa uyuyor mu olduğunu söylemesi için yalvarmıştı.

Trevor, Seph'in yetenekli olma suçunu affetmiş gibi görünüyordu. Seph'in bütün deneylerinde ona eşlik ederken yardımcı olmaya çalıştı. Rüyaları odasındaki bir şeyden dolayı görüyor olabilir teorisi üzerine, Seph geceyi Trevor'ın odasının zemininde geçirdi. Ancak rüyalar onun peşini bırakmadı. Trevor, Seph'in odasında kaldı, rüyalar başladığında onu uyandırabilecekti. Ancak Seph'i kâbuslarından uyandırmak imkânsızdı ve Trevor bu sırada yakınında olmaya dayanamıyordu.

Bu arada Leicester ve mezunlar onu yaralı avını takip eden bir avcı gibi izliyor, son darbeyi vurabilmek için yaklaşımadan önce bocalamasını bekliyorlardı.

Gregory Leicester en sevdiği koltuğunda oturmuş, karamsar bir şekilde denize bakıyordu. Günün bu saati için garip bir şekilde karanlıktı ve iskelenin ışıkları yanmaya başlamıştı bile.

Kuzeydoğudan bir fırtına geleceğini tahmin ediyorlardı, mevsimin ilk fırtınası. Leicester her zaman bir fırtına yaklaşırken basıncın düştüğünü algılayabilirdi.

Joseph McCauley hem inanılmaz derecede güçlü hem de inanılmaz dayanıklıydı. Üç aydır Havens'ta yoğun baskı altındaydı. Tek bir sefer haricinde, kimse o kadar dayanamamıştı. Joseph Jason'la iletişime geçmiş olabilir miydi? Hayır. O ikisini birbirinden ayırmaya dikkat ediyordu.

Her zamanki gibi Leicester bu süreçte sabırsızlanıyordu, özellikle de bu sefer elde edeceği ödülü düşününce. Göreve alım süreci her zaman karışık ve kontrolsüzdü, her zaman için beklenen kişinin intihar ederek kaçma ihtimali vardı. Onun bu devam eden isyanı bir uyarıydı. Çalışanların ona daha yakından göz kulak olmasına karar verdi.

Bu durumla daha etkin bir şekilde ilgilenilebileceğinden emindi. Eğer çocukla dilediği gibi ilgilenebilse, istediği şeyi hemen elde edebileceğinden şüphesi yoktu. Bu daha yumuşak yaklaşımda, bedende değil ruhta iz bırakan bu rüyalar üzerinde ısrar eden kişi D'Orsay'di. D'Orsay, eğer işler oraya varırsa bu tür yavaş bir zehri Büyücü Konseyi'nin onlara kadar takip etmesinin zor olacağına inanıyordu. Ayrıntıya çok takılıyordu ama ne de olsa bu politikacıların göreviydi.

Leicester keşke Joseph'in Weir kitabına sahip olsaydım diye düşündü. Onun hakkında bilgi edinmesine, güçlü ve zayıf yönlerine yardımcı olurdu. Bu da biraz anlayış sağlayıp bir strateji geliştirmesini sağlayabilirdi. Bu muhteşem gücü kullanma fırsatı için yanıp tutuşuyordu.

Bardağındakini bitirdi, kendini biraz daha iyi hissediyordu. Çocuk bir kaçış yolu olduğunu biliyordu; sonunda dayanamayıp o yolu seçecekti. Biraz araştırma, biraz daha baskı gerekebilirdi ancak Leicester sonunda başarılı olacağından emindi.

YEDİNCİ BÖLÜM

JASON

Seph, *anlaman gerekmiyor, sadece hayatta kalmalısın*, dedi kendine.

Artık her gece kâbus görüyordu ve kâbuslar öncekilerden daha uzun ve daha çarpıcıydı. Zihinsel ve fiziksel olarak bitkin hissediyordu ama yine de kendini yataktan kalkıp kafeteryaya gitmeye ve kahvaltı etmeye zorluyordu. Bazen derslere giriyor bazense sadece odasına dönüp yatıyor, tavana bakıyordu.

Gündüzleri de geliyor, birdenbire ortaya çıkıp onu bir anda gerçeklikten koparıyorlardı. Matematik dersinde haykırarak uyanıyor, hükümet dersinin ortasında feryat ediyor, kimya dersinde mırıldanıp seğiriyordu. Laboratuvardaki kimyasalları tutuşturduğunda neredeyse binayı havaya uçuracaktı.

Herkes fark etmiyormuş gibi davranıyordu. Sanki korkunç bir yara iziyle kampüste dolaşıyormuş da etrafındakilere ona bakmamaları, parmakla göstermemeleri söylenmiş gibi. Hiçbir şey öğrenemiyordu. Artık karşı koymuyor, onlara karşı planlar yapmıyordu. İçindeki isyan kıvılcımı sönmüştü, sadece istedikleri o tek

şeyi onlara vermeyi reddetmesi dışında. Sanki sebebini unuttuktan uzun süre sonra hâlâ şifreyi söylemeyen işkence altındaki bir esir gibi. Hayatta kalabilmek için tek yapabildiği buydu.

İyi gelen tek şey yürüyüş yapmaktı. Hareket ettiği sürece, iblisler onu yakalayamıyordu. İlk başta durmadan binadan binaya yürüdü. Daha sonra, kar botlarını giyip ormanda kilometrelerce yürüdü. Bir keresinde sınırı çizen duvara kadar gelmişti. Ancak geçiş kapısını bulamadı ve daha tırmanamadan gelip onu götürdüler.

Ya da bu sadece bir rüyaydı.

Noel yaklaşıyordu ancak Seph bunu dört gözle beklemiyordu. Trevor, Seph'i yılbaşını geçirmesi için Atlanta'ya davet etti ama Leicester bu fikri geri çevirdi. Seph'in durumu fazla hassas dedi. Seph onu gören herkesin buna katılacağını itiraf ediyordu. Korkunç görünüyordu. Ne kadar yemeye çalışsa da kilo kaybetmeye devam ediyordu.

Kendini öldürme yollarını düşünmeye başlamıştı: onu hastaneye düşürmeyecek zekice, kesin yolları. İki kapılı bir odada kilitli kaldığını hayal etti. Bir kapının dışında ölüm, diğerindeyse Leicester ve teklifi vardı. Başka bir çıkış göremiyordu.

Trevor Hill Seph için endişeleniyordu. Tecrübelerinden o bir gecelik "terapinin" insanın hayatını değiştirdiğini biliyordu.

Gördüklerine ve duyduklarına göre Seph bu terapilerden kırk ya da elli tanesine maruz kalmıştı. Fakat Seph'in içinde çelikten bir şeyler vardı, onu hayatta tutan, inatçı bir hayatta kalma içgüdüsü.

Yine de Trevor, Seph'in yenilmekte olduğunu görebiliyordu. Cılız, kuvvetsiz görünüyordu, ruhu bedenini yiyip bitiren biri gibi. Artık günler ve geceler boyu süren işkencelerden sonra zihinsel sağlığını kaybetmiş bile olabilirdi. Trevor hiçbir şekilde yardım edemediği için kendini suçlu hissediyordu. Çünkü bunları yaşayan kendisi değil Seph'ti. Kafası karışık çünkü Seph'in neden hedef

alındığını bilmiyordu. Trevor ve diğerlerini gördüklerinde onlara pislik gibi davranan diğer mezunlar gibi de değildi.

Trevor, dönemin sona erdiği gün toparlanırken Seph'i yalnız kalmasın diye odasına davet etti. Noel hediyelerini postayla evine göndertmişti. Seph için birkaç kitabı paketlemişti ve onları açması için ısrar etti.

Seph, ısrarcı bir tür alacakaranlıkta Trevor'ın yatağına yayılıp yatmıştı. Yumruklarını sıkıp açıyor, sırayla seçirip titriyor, renk değiştiren gözleriyle sanki kimsenin göremediği şeyleri görebiliyormuş gibi dünyayı izliyordu. Bazen boynundan çıkartmadığı haça dokunup kendi kendine Fransızca bir şeyler mırıldanıyordu.

Trevor sonunda, "Bak," dedi. "Bana o Londra'daki hukuk bürosunun numarasını ver. Evden onları arayayım."

Bir an için Trevor onun duymadığını düşündü. Sonra Seph kımıldadı. "İşe yaramaz. Onlara yüzlerce kere yazdım. Hiç cevap vermediler."

"Eh, belki başka birinin ağzından duyarlarsa bir işe yarar," diye ısrar etti.

"Tamam. Sana numarayı veririm."

Trevor onu inceledi. Yavaşça, "Hey," dedi. "İyi olacak mısın?"

Seph bir an cevap vermedi ve bu duraksama Trevor'ı daha da endişelendirdi. Sonunda, "İyi olacağım," dedi. "Bana başka ne yapabilirler, bilmiyorum."

Kampüs diğer öğrenciler gidince ürpertici bir sessizliğe büründü. Tatilde yemek servisi yapılmıyordu fakat Mezunlar Binası'ndaki yemek salonu hâlâ hizmet veriyordu. Seph yemeklerini okulda kalan diğer öğretim üyeleri ve mezunlarla birlikte orada yiyordu.

Mantıksızdı. Bu insanların aileleri yok muydu? Tatilde gidecekleri daha iyi bir yer yok muydu?

Seph kendini romanların içinde kaybederim belki diye Trevor'ın verdiği kitapların sayfalarını karıştırdı ama odaklanamıyordu.

Günler bir bütün olarak hafızasından siliniyordu. Canı isterse arada bir yürüyüşe çıkıyordu.

Sloane ona büyük bir hediye sepeti ve cömert bir hediye çeki, üzerinde kendi ismi basılı bir kart göndermişlerdi. Eylülde Noel olmadan Havens'tan kovulmuş olacağına emindi. Şimdiye tek düşünebildiği şey kaçabilmektir.

Noel arifesi yemeği mezun ve çalışanların iki katlı yemek salonunda mum ışığında verildi. Bruce Hays ve Warren Barber, iki goril, Seph'in iki yanına oturdu. Diğer on üç mezun masaya dağılmışlardı. İsimlerini hatırlamaya çalıştı, çoğunu hatırlayınca sevindi. Birkaç gündür kâbus görmemişti ve zihni normalden daha açıktı.

Martin Hall içki servisi yapıyordu, masanın etrafında dolaşarak, şarap açıp bardaklara dolduruyordu. Açık barda içkiler su gibi akıyordu ve her bir yemekle farklı bir şarap eşleştiriliyordu. Leicester orada değildi.

Gerginlik huysuz bir köpek gibi salonda dolaşıyordu ve Seph bunun kaynağının kendisi olduğunu düşünmeden edemiyordu. Diğerleri arkasından konuşuyordu ve masanın uzak uçlarında fısıldaşıyorlardı.

Balık yemeği önlerinden götürülürken Bruce'a, "Dr. Leicester nerede?" diye sordu.

Hays elinin tersiyle ağzını sildi. "İki gün önce gitti. İngiltere'ye, memleketine gitti sanırım. Bir hafta gelmez."

"Bu yüzden iç bakalım, Joseph." Barber şarap kadehini eline verdi. "Meydan boş."

Seph aslında kendini tutuyordu, şarabından bir yudum alır gibi yapıyor ve Barber'ın sağ tarafına koyduğu viski bardağını görmezden geliyordu. Diğerleriyse kederliymişçesine durmadan içiyordu.

Tatlıdan sonra, Ashton Rice piyanoya geçip Noel ilahileri çalmaya başladı. Sesleri sarhoş, uyumsuz notalar halinde yükseldi.

Hays ve Barber söylemiyorlardı. Aralarına bir viski şişesi koymuş, sırayla bardaklarını dolduruyorlardı.

Seph, bu zorlama neşeye dayanamayıp, yine de belki bir şeyler öğrenirim diye, “Kimse Noel için evine gitmiyor mu?” diye sordu.

Hays, “Ev artık... önemsiz,” diye mırıldandı, bu kelimeyi bulabildiği için şaşırmış görünüyordu. Bir baykuş gibi Seph’e gözlerini kırptı. “Öğreneceksin. Göreceksin. Bizler... kan kardeşi gibiyiz. Lanet... siyam ikizleri gibi.” Şişeye sarıldı.

Barber bardağını masaya vurdu, tabak çanaklar şingirdadı. “Ama Joseph bize katılmayacak kadar iyi, unuttun mu?”

Şarkı söylemeyi bıraktılar ve Seph yine istemeden ilgi odağı olmuştu. Boğazını temizledi. “Belki bana neler olduğunu anlatsanız...”

“Delirmeyi tercih ediyor.” Barber, Seph’in gömleğinin önünü yakalayıp onu ayağa sürükledi. “Hepimiz Leicester’ın emrindeyiz ama Seph’in *prensipleri* var.”

Seph, Barber’m kirli sakallı suratıyla burun burunaydı. “Hey, bırak!” Seph kurtulmaya çalıştı ve kumaşın yırtıldığını duydu. “N’apıyorsun?”

Hays beceriksizce Barber’in omzuna yumruk attı. “Yapma, Warren. Joseph iyi olacak. Ona zaman ver.”

“O sırada bunun cezasını biz çekiyoruz.” Barber, Seph’i duvara savurdu. “Belki de düzgün bir şekilde açıklamadık... üyeliğin avantajlarını. Biz senin tek dostunuz artık, beni duyuyor musun? Bizden başka kimsen yok.”

Seph içinde gücün yanmaya başladığını hissetti. “Beni bırak. Seni uyarıyorum.”

“Warren...” Hays endişeliydi. Eggars araya girmek istercesine kalktı ancak ne yapacağını bilemedi. Diğerleri mutsuzca etraflarında kümelenmişti.

Barber, “Leicester... Eylül’den beri... tepemizde,” deyiverdi, Seph’i duvara vurarak konuşmasını vurguluyordu. “Ne yapma-

mız gerekiyor?” “Beni... bırak... dedim!” Seph iki eliyle birden itti. Genç adamın aylardır içinde biriken korku ve çaresizlik sanki parmaklarından patlamıştı ve bir silah patlaması güm diye Barber’ı geriye doğru, masanın üstüne itti. Masanın üstünde sırtüstü kaydı ve diğer tarafa düştü, kadehler ve tatlı tabakları düşüp kırıldı. Seph ardından fırladı, masanın üzerinden sıçradı ve yerde yatan Barber’m üstüne uçtu. Kısa bir süre için güreştiler, Seph yumruğunu Barber’m suratına geçirdi, Barber kaçamayacak kadar sarhoştı. Sonra Seph’i geri çektiler, birkaçı birden kollarını tuttu, ellerindeki ısı ve elektrik hissediliyordu.

Barber ayağa kalkıp yüzünde öldürecekmiş gibi bir ifadeyle Seph’e doğru tökezledi. Ama yardım beklenmedik bir yerden geldi. Martin Hall aralarına girdi, elinde kuzu kaburgasını kesmek için kullandıkları kasap bıçağı vardı. Bıçak elinde sallanıyordu ama çok büyüktü. “Geri çekil, Warren. Kendinde değilsin.”

Barber yaklaşarak, “Yolumdan çekil!” dedi.

“Peki Dr. Leicester gelip onu döverek öldürdüğünü görünce ne olacak o zaman?”

Barber yavaşladı ve durdu.

“Kes şunu, Warren! Yeterince kan dökülmedi mi?” Martin çılgın gibi bıçağı salladı ve Barber geri çekildi. Martin, Seph’e döndü ve Seph onun yüzündeki gözyaşlarını görünce şaşırdı. Bıçakla Seph’i işaret ederek, “Bırakın onu. Onun düşmanımız olmadığını siz de en az benim kadar biliyorsunuz,” dedi.

Bir an sonra Seph’in kollarındaki tutuş gevşedi. Sıcak ellerini çektiler.

“Sizin sorunuz ne?” Seph arkasını döndü, böylece her birinin mum ışığında aydınlanıp kararan yüzlerine bakabiliyordu. “Neden burada kalıyorsunuz? Sizin üzerinizde nasıl bir kontrolü var?”

Barber yumruklarını sıktı. “Sen kim oluyorsun da *bizimle* böyle konuşuyorsun?”

Seph'in artık umurunda değildi. "O gitti! İngiltere'de. İşte bizim için bir şans. Buradan kaçalım. Ya da, eğer siz burayı o kadar çok seviyorsanız, o zaman bırakın gideyim."

Martin büyük bir ağırbaşlılık ve kederle konuştu. "İstediğin şeyi yapamayız, Joseph. Şimdi odana git ve arkadaşlarım aylana kadar kapını kilitle."

Hepsi Seph yemek salonundan aklında daha çok soruyla ayrılırken onu izledi.

Mezunlar Binası'ndaki olaya rağmen Seph, Noel arifesi ve Noel'de huzurlu bir şekilde uyudu, toplamda neredeyse yirmi dört saat. Leicester uzakta olduğu için diye düşündü. Sonuç olarak da zihni uzun süredir hiç olmadığı kadar açıldı ve Mezunlar Binası'nda olmak ona bir fikir verdi.

Sloane'a giden mektuplarının engellendiğini biliyordu. Ne de olsa Seph bir gün kontrolü eline geçecek büyük bir güven fonuna sahip değerli bir müşteriydi.

Bu da aklına yeniden e-postayı getirdi.

Mezunlar kesin internete erişebiliyorlardı. Kendi kütüphaneleri vardı herhalde. Eğer kütüphanede erişim yoksa birinin odasına girerdi. Belki Trevor Sloane'u aramıştı ama Seph bunu öğrenmek için derslerin yeniden başlamasını beklemeyi göze alamazdı. O zamana kadar Leicester geri dönmüş olurdu ve Seph de Mezunlar Binası'na kolay kolay giremezdi.

Bu ay üçüncü kez doğru düzgün uyuyabildikten sonra Noel'in ertesi gününü bekledi. Martin ve Peter'la Mezunlar Binası'ndaki yemek salonunda geç kahvaltı yaptı. Özellikle onlarla oturmaya çalışıp onları sorgulamaya çalıştı fakat hiçbir yere varamadı.

Barber tam kahvaltı biterken yorgun argın geldi, bayağı akşamdan kalma görünüyordu. Omzuna dokununca Seph yerinden sıçradı ama o, akşam yemeğinde olanları hatırlamıyor gibi davranıyordu. Belki de hatırlamıyordu. Çok sarhoştı.

Salon boşalmaya başlayınca Seph tuvalete gidip bekledi. Sonunda koridordan geçip sonundaki arka merdiven boşluğuna gitti. Merdiven boşluğuna açılan kapının üzerinde, ÖĞRETİM ÜYELERİ VE MEZUNLARDAN BAŞKASI GİREMEZ yazıyordu. Derin bir nefes aldı. Ne yapabilirlerdi, onu okuldan mı atacaklardı? Ona bir kâbus daha mı göndereceklerdi?

Merdivenlerin başındaki kapı küçük dairesel bir açıklığa çıkıyordu, iki tarafında koridorlar, tam karşısında da üçüncü kata çıkan merdivenler vardı. Koridorlar ıslıl ıslıl ahşap parkelerle, duvar aydınlatmalarıyla ve sıra sıra kapalı kapılarla döşeliydi. Etrafta kimse yok gibi görünüyordu.

Önce kütüphaneyi denedi. Neden orada bulunduğunu açıklamak daha kolay olurdu.

Soldaki koridorda sınıflar ve en sonunda da kütüphane vardı. Şansına ağır ahşap kapılar kilitli değildi. Omzunun üzerinden baktı, içeri adımını attı ve kapı arkasından kapandı.

Kütüphane Genevieve'im tavanı gibi kokuyordu: toz, küf ve çürüyen kâğıt. Hapşırığını bastırdı. İlk baştaki raflarda bulunan kitaplar oldukça eski görünüyordu, koyu deri kapakları ve altın baskı yazıları vardı. Seph, merak içinde ciltlerden birini aldı, okuyabilmek için ışığa doğru eğdi. Latince gibi görünüyordu. *Transformare*. Diğerinin başlığı *Extracten Poysoun 1291*'di. Tam olarak Latince değildi. Cizvitlerle Latince çalışmıştı. Fakat yakın sayılırdı. Ortaçağ İngilizcesi miydi? Odanın içine yürüdü, arka tarafta aradığı şeyi bulmaya çalışıyordu.

Arka duvara doğru ilerledi. Başka eski kitaplar ve birkaç yeni kitap vardı. Yeni kitaplardan birini çekti. *Büyülemek: Başkalarını Etkileme Sanatı*. Okuması gereken şeyler işte buradaydı. Sıralar dolusu büyük ciltler aynı raflara konmuştu, birbirine benzeyen kitaplardı bunlar. Başlıkları da benzerdi. *Weir Smythe John Artur*. *Weir Thompson Harold Franklin*. *Weir Huntingdon Bru Amfeld*.

Weir kitapları. Öyle olmalıydı. Seph birini alıp sayfalarını karıştırdı. İlk bölümde tamamı elle çizilmiş bir soyağacı vardı, parlak renklerle resimlendirilmişti ve yüzyıllar öncesine gidiyordu. Kitabın diğer bir bölümünde “Büyüler ve Sihirli Sözler” yazıyordu. Bu kitaplardaki bir şey Seph’e bir şeyler çağırıyordu, tam olarak yakalayamadığı bir anıyı. İstemeyerek kitabı raftaki yerine koydu.

Sonunda odanın arkasındaki pencerelerin altında aradığını buldu. Masalarda sıralanmış altı bilgisayar vardı ve duvara giden bir kabloyla hepsi birbirine bağlıydı. Ortak bir yazıcı kullanıyorlardı.

Seph izlendiği hissini içinden atamıyordu. Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve kolları karıncalandı. Bina rüzgârın saldırısı altında gıcırdadı. Omzunun üzerinden baktı; sadece kitaplar, toz ve dar koridorlar gördü. Omuz silkip bilgisayarlardan birinin düğmesine bastı. Açılırken sessizliğin içinde fazla gürültü çıkardı.

Daha bilgisayar başlatılma rutinine girmeden koşma sesleri duydu. Seph alçak sesle küfrederek tekrar düğmeye bastı ve ekran karardı. Kapı çarparak açıldı ve üstteki lambalar titreşip yandı.

Biri nefes nefese, “Birinin burada hareket ettiğini gördüm,” dedi.

Diğeri, “Sen kapıda dur,” diye karşılık verdi. “Ben kontrol edeceğim.”

Seph rafların arasından kaydı ve ufak adımlarla çıkışa doğru duvar hizasındaki koridordan ilerledi. Peter Conroy kapının yanında bekliyor, rafların arasını gözleriyle tarıyordu, alm gelen ışıkların altında parlıyordu.

“Yine bir şeyler görmediğine emin misin?” Diğer ses tanıdıktı ve inanılmaz yakından geliyordu. “Beni buraya boşu boşuna getirmemişsindir umarım.” Seph ona yaklaşan ayak seslerini duyabiliyordu. Kapana kısılmıştı.

Biri elini ağzına koyup kolundan tuttu ve duvara doğru çekti. Bir ses kulağına, “Sessiz ol!” diye tısladı. Bir de Seph’in anlayamadığı bir şeyler söyledi.

O sırada, Warren Barber köşeden döndü ve onlara doğru yürüdü. Hâlâ dün geceki sarhoşluğunun etkisi altında gibiydi biraz. Seph mücadele etmedi. Sessizce durup mezunlar kütüphanesine gizlice girmenin cezasının ne olacağını merak etti.

Barber tam yanlarından geçip kütüphanenin önüne gittiğinde donakaldı. “Burada kimse yok.”

“Ekranada birini gördüğüme yemin edebilirim.”

“Öyle mi? Eh belki de pencereden uçmuştur. Sanki kimse lanet bir kütüphaneye gizlice girermiş gibi.”

Ses, “Hareket etme!” diye fısıldadı. Seph başını çok hafifçe çevirip onu kimin tuttuğunu görmeye çalıştı. Arkasında kitap raflarından başka bir şey göremeyince şoke oldu. Orada kimse yoktu. Ağzındaki el daha da bastırıp şaşkınlık nidasını boğdu.

Kendini hasta hissediyordu. Tekrar halüsinasyon görüyordu. Öyle olmalıydı. Avuçları terledi ve onları kotuna sildi.

Barber ve Conroy odanın ön tarafında buluşup tekrar rafların arasında dolaştılar, Seph ve onu esir alan görünmez kişinin birkaç santim ötesinden geçtiler. Barber hâlâ leş gibi bira kokuyordu.

Barber başını sallayarak, “Sen kafayı yemişsin, Conroy,” dedi. “Yanlışlıkla bilim kurgu kanalını açmış olmalısın.” Dışarı çıkıp arkalarından kapıyı kapatırlarken Conroy hâlâ onunla tartışıyordu.

Seph’i esir alan kişi, “Bir dakika sakın ol,” dedi. “Onların gittiğinden emin olalım.” Seph titremeye başlayıp kalbi güm güm atarken elinden geldikince hareketsiz durmaya çalışıyordu. Bir dakika sonra, onun ağzını tutan kişi elini bıraktı.

Görünmeyen ses, “Haydi,” dedi. Biri Seph’i odanın ön tarafındaki koridora, sonra da AV Deposu yazılı bir kapıya doğru itti. Ses, “Buraya,” dedi ve Seph kapıyı itip açtı. Büyük bir dolaptı, içinde projeksiyon aletleri, tekerlekli televizyon sehpaları ve birkaç tane eski bilgisayar vardı. Seph içeri adım attı ve kapı kapatıldı.

Ses, “Burada kamera yok,” diye açıkladı, ardından da Latinceye benzeyen bir şeyler fısıldadı. Birden sanki yerden bitmişçesine, sesin sahibi belirdi.

En fazla on yedi on sekiz yaşlarındaydı, hafif yapılydı, siyah bir tişört ve kot giyiyordu. Saçları koyu renkti ancak uçları beyazlatılmış ve amatörce dikilmişti. Bir kulağında iki tane, diğerinde de bir tane küpe vardı. Çok mutluymuşçasına sırıtiyordu.

“Demek yeni öğrenci sensin,” dedi. “Senin burada olduğunu duymuştum. Tabii, kimse bizi *tanıştırmayı* teklif etmedi.” Tekerekli sehpalardan birine doğru bir kolunu attı. Çok ciddi bir şekilde, “Yeraltı mezarlıklarına hoş geldin. Otursana,” dedi.

Seph sehpalardan birine oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. İki gece uyuyunca zihni kendine geldi sanmıştı. Görünüşe göre yanılıyordu.

“İyi misin?”

Seph kafasını çevirince yabancınn ona gözlerini diktiğini gördü. Seph dikkatlice, “Ben... emin değilim,” diye yanıtladı. “Ben... ah... pek iyi değildim.”

Genç adam duvara yaslandı. “Geç de olsa Havens’a, bütün rüyalarının kâbusa dönüştüğü bu yere hoş geldin demek istiyorum.”

Seph dayanamayıp güldü. En son güldüğü, en son birinin gerçekten espri yaptığı zamandan bu yana ne kadar uzun süre geçtiğini fark edince çarpılmışa döndü. “Ben Seph McCauley.” Duraksadı. “Bunu nereden biliyorsun? Mezunlardan biri misin? Seni Noel yemeğinde gördüğümü hatırlamıyorum.”

Yabancı gözlerini devirdi. “Hayır, o özel kulübe katılmayı planlamıyorum. Sadece bu perili evin hayaletiyim. Adım Jason Haley.”

Jason. Trevor’a göre onları o kötü biten isyana götüren oydu. Sam’in ölümüne yol açan.

“Yeteneklisin ama onlardan değil misin?”

“Hayır.”

“Benim duyduğum bu değildi.”

“Eh, yanlış duymuşsun. Ayrıca eğer ortalıkta gizlice dolaşacaksan onların her yerde kameralarının olduğunu bilmelisin. Aşlına bakacak olursan, eğer paylaşmak istemediğin bir şey varsa, odanda yapma veya söyleme.”

Seph, “O halde öğrenci misin?” diye devam etti.

Jason duygusuzca, “Deyim yerindeyse öyleyim,” dedi. “Burada da olmamam gerekiyor ama ufak bir bağımsız araştırma yapıyorum.”

“O zaman orada ne yaptın? Sanki görünmez olduk.”

Jason, “Ah, görünmezden daha da iyiydik,” diye yanıtladı. “*Fark edilmezdik.*” Güzel bir espri yapmış gibi güldü. “Ne kadardır buradasın, Seph?”

“Eylül’den beri.”

“Neredeyse dört aydır buradasın hâlâ pes etmedin mi?” Jason’ın sesine bir parça saygı girdi. “Ve senin icabına mı bakıyorlardı?” Parmaklarının ucuyla kafasına dokundu.

“Artık neredeyse her gece.” Seph parmaklarını birbirine kenetleyip yere baktı.

Jason, “Sen acayip dayanıklı olmalısın,” dedi. “Ama yine de seni mahvediyorlar, değil mi?”

Seph gözlerini kaldırmadan başıyla onayladı.

“Ve sen burada neler döndüğünü hiç bilmiyorsun.” Bu bir soru değildi.

“Sanki beni delirtmeye çalışıyorlar.”

“Böyle düşünmenin sebebi, yaptıkları şeyin bu olması. Seni onlara katılacak kadar deli birine dönüştürmeye çalışıyorlar.” Jason duvardan ayrılp sehpanın üstüne, Seph’in yanına oturdu. Ona uzun süre yakından baktı. “Ailen seni buradan kurtaramaz mı?”

Seph başını salladı. “Hiç kimsem yok. Sadece bir veli. Londra’daki bir avukat var.”

“Kütüphanede ne yapıyordun?”

“Velime ulaşmaya çalışıyorum. Dr. Leicester onu aramama izin vermiyor. Mektuplar gönderdim ama hiç cevap gelmedi. Ben de ona buradaki bilgisayarlardan e-posta gönderirim diye düşündüm.”

Jason başını salladı. “İşe yaramaz. Her şeyi toplayıp dışarı çıkmadan önce bütün mesajları kontrol ederler, Mezunlar Binası’nda bile. İdaredeki makinelerden birini kullanman gerek. Ve mektuplarını unutabilirsin. Eğer doğrudan parçalayıcıya gitmedilerse Leicester onları alıp yatağında okuyordur.”

Seph gözlerini kırptırdı. Jason Haley gerçekçi, otoriter ve ikna ediciydi. “Peki ya sen? *Sen* neden katılmadın?”

Jason durdu. “Bak, benim seninle herhangi bir bağlantı kurmam yasaklandı. Eğer birlikte görülürsek çok ağır bir bedel öderiz.”

“Yani sonumun Sam gibi olabileceğini mi söylüyorsun?”

Jason başıyla onayladı, sanki acımış gibi burnunun kemiğini ovdu. “Evet. Ya da benim sonum olur.” Boğazını temizledi. “Her neyse. Seninle tanıştığımıza sevindim, Seph. İyi şanslar.” Arkasını döndü.

Seph Jason’la kapı arasına kaydı ve yüzünü Seph’e döndü. “Hayır. Bana neler döndüğünü anlat. Eğer neyle savaştığımı bilmezsem, onlarla savaşamam. Eğer burada biraz daha kalırsam gerçekten delireceğim.” Etrafta silah olarak kullanabileceği bir şey aradı. “Eğer bana yardım etmezsen, o zaman onlara bu görünmezlik olayını anlatırım. Kaybedecek hiçbir şeyim yok.”

Jason, elleri ceplerinde, dudaklarını birbirine bastırmış, cevabı sanki duvarda yazıyormuş gibi kenara bakarak bekledi. Uzun bir sessizlikten sonra, “Dinle,” dedi. “Biraz düşüneyim. Yarın saat altıda ormandaki açık hava şapelinde buluşalım. Ve sakın kimsenin seni takip etmesine izin verme.”

Seph başını salladı ve kenara çekildi. Jason ona sürtünerek geçti ve gitti.

Sonraki akşam Seph yurttan çıktı, yollardan kaçınarak ormanda ilerledi. Hava soğuk ve ferahtı, burnunu yakıyor, ağzından buhar olarak çıkıyordu. Kış güneşi çoktan batmış ve ay yükselmemişti ama karlar var olan ışığı yansıtıyor ve ağaçların arasından gitmesini kolaylaştırıyordu. Trevor, Jason'ın mezunlarla birlikte olduğunu söylemişti. Fakat Jason öyle olmadığını söylemişti ve Seph onu ormandaki seremonide veya akşam yemeklerinde görmemişti. Sanki biri Jason'ı Seph'ten ve belki de diğer herkesten saklamıştı. Neden Jason'a ondan uzak durması söylenmişti?

Şimdi de Jason, Seph'le açık hava şapelinde buluşmak istemişti. Acaba bu bir tuzak mı diye düşünmeden edemedi.

Seph şapele sağ tarafındaki ağaçlıktan yaklaştı. Yükselen çamlarla çevirili şapel ilkel bir katedrali andırıyordu. Ondan önce biri buraya gelmişti. Arka taraftaki oturakların üzerini kar tutmuştu ancak ön taraftaki pek çok taş sıra temizlenmişti. Açıklıktaki kar ayak izleriyle bozulmuştu ve oturakların etrafındaki karlar birçok ayak tarafından ezilmişti. Aklına tekrar tuzak ihtimali geldi.

Taş platforma tırmandı. Orada da yeni izler vardı. Birileri merkezinde gri taşlardan oluşan bir çember yapmış ve ortasındaki ateşin kararmış kalıntıları bırakmıştı. Başka bir seremoni mi yapılmıştı yoksa? Ateş bu hafta içerisinde yakılmış olmalıydı çünkü Noel'den önceki birkaç gün boyunca kar yağmıştı.

Seph ürperdi ancak sebebi soğuk değildi. Rüzgâr ağaçların arasından üflüyordu.

Eline kırık bir dal alıp derme çatma ocağın içindeki külleri ve yanmış odunları karıştırdı. Ağaçlardan sızan donuk ayışığımda parıltıyan bir şey vardı. Seph onu dala geçirip kaldırdı. Altın uçlu bir kolyeydi, ateşin ısısından kararmıştı. Tanıdık geliyordu ancak ne olduğunu çıkaramadı. Kolyeyi cebine koydu.

“Görünüşe göre birileri gündönümünü kutlamış.” Seph dönünce Jason’m birkaç metre ötesinde durduğunu gördü. Ay arkasında, yüzü karanlıktaydı, gölgesi taşın diğer ucundan Seph’e uzun ve açılı bir şekilde uzanıyordu. Jöleli saçları kafasının üstünde bir taç gibi görünüyordu. Kadim bir kavmin şamanlarından biri gibi duruyordu, deri ceketli ve kotu pantolonlu bir şaman.

“Gündönümü mü?”

Jason başını salladı. “Eski sihirleri uyandırmak için en iyi zamandır. Leicester dikkatli olsa iyi eder yoksa yanabilir.” Öne eğilip ateşten bir tahta parçası alıp cebine koydu. “Bunu temizlememiş olmalarına şaşırdım.”

Taş oturaklardan birine geçti, gölgesi küçüldü ve Seph’e yanma oturması için işaret etti. Seph, temkinli bir şekilde dediğini yaptı.

Jason soğumuş ateşe uzun uzun baktı, çenesi gerilmişti. Fakat konuşmaya başladığında, kelimeler sanki kararını vermiş ve bunu bir an önce halletmek istermiş gibi ağızından aceleyle dökülmeye başladı.

“Bak. Sana bazı şeyler anlatacağım. Ama eğer Leicester bunun kokusunu bile duyarsa öldüm demektir, bunu bil. Sana yapacaklarını tahmin bile edemiyorum. Sam ve Peter’a olanlardan sonra, tek başıma çalışmaya yemin ettim.” Tekrar durdu. “Yani diyorum ki sana yardım edersem ve Leicester canını yakınca her şeyi anlattırsan seni öldürürüm.” Gözlerini açıp Seph’in gözlerine baktı ve Seph, Jason Haley’e inandı.

“Yani asıl soru şu: Ona hayır diyebilecek kadar güçlü müsün?” Jason’ın gözleri parlak mavi kristaller gibiydi.

Seph başını onaylarcasına salladı. Leicester’a hayır demişti bile ve bunun bedelini her gece ödüyordu.

Jason, “Güzel,” dedi. Bir an için durup düşündü, sanki nasıl başlayacağını bilemiyor gibiydi. “Sihirli loncalar hakkında ne kadar bilgin var?”

“Az. Kimse beni eğitmedi, eğer demek istediğin buysa.”

Jason sırtıttı. “Cidden. Yaptıklarını gördüm. Kimya laboratuvarında iyi iş çıkarmışsın.”

“Bana söyleyecek bir şeyin var demiştin.”

Jason’m gülümsemesi kayboldu. “Pekâlâ. Leicester senin gibi genç, bilgisiz büyücülerin kontrolünü ele geçirmeye çalışıyor.” Jason ona yandan bir bakış attı. “Anaweir ailelere doğan büyücüler. Genellikle sıradan serserileri alıyor. Çoğu mahkeme kararıyla buraya geliyor. Buradaki program onlar için iyi. Leicester onlara korku filmlerinden birkaçını gösteriyor ve hemen uysallaşıyorlar. Bu nedenle başarı oranı çok yüksek.” Jason doğrulup taş oturağından indi, kürsünün önünde ileri geri gitmeye başladı. “Ama çok nadiren istiridyelerinin içinden bir inci çıkıyor. O da sensin Seph.”

Seph taş platforma doğru başını salladı. “Ben okula geldikten sonra beni buraya getirdi. Bir tür ritüelin... şeref konuğuydum.”

Jason elini sunağın üstüne koydu. “Bu Eski Sihir. Senin onunla bağlantı kurmanı istiyor. Öğretim üyelerini ve mezunları gördün. Hepsi eski öğrenci, hepsi büyücü ve hepsi Leicester’m kontrolünde. Sanırım çoğu için kolay bir anlaşma bu. Ergenlik çağındasm, bütün hayatın boyunca sıkıntılar yaşamışsın ve sonra o gelip ‘çağın en güçlü büyücülerinden biri’ yapacağım diye sana söz veriyor. Yani sözleşmenin satır aralarını kim okur ki?”

Jason, Leicester’ın İngiliz aksanmın aynısını yapmıştı ve Seph kendini tutamayp güldü. “Onlardan ne istiyor?”

Jason, “Tam olarak bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Ama eğer iki üç büyücün bile varsa, bir orduya sahipsin demektir. Onların birkaçını eğitiyor zaten. Kütüphane bu yüzden var. Bütün büyüler, zehirler ve sihirli sözler. Saldırı büyüler hakkında dev bir bölüm. Mezunlardan birkaçı burada yıllar boyu çalıştı. Leicester’m acelesi yok çünkü büyücüler çok uzun süre yaşar. İki üç yılda sadece bir kez turnayı gözünden vuruyordur herhalde. Ben geçen yıl bonus olarak geldim ama işler benim için pek iyi gitmedi. Fakat sen...”

Jason'm yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı. "Senin kadar güçlü birini mi? Seni asla bırakmayacak."

"Neden benim güçlü olduğumu düşünüyorsun?" Seph absürt bir şekilde pohpohlanmış hissetti.

"Güven bana. Bu kadar çok sıkıntı yaşamamanın sebebi bu. Nasıl kullanacağını ve dağıtacağını bilmezsen büyü içinde birikir ve sonunda patlar. Bu bir gazoz şişesini sallamak gibi."

Seph, "Peki bir büyücü ordusuyla ne yapmayı düşünüyor?" diye ısrar etti.

"Kuzgun Geçidi'nde neler olduğunu duydun mu?"

Kuzgun Geçidi. Ambardaki Alicia denen kız oradan bahsetmişti. "Bir tür turnuva mı?"

Jason tekrar oturdu. "Bunu sana söylemeyi hiç istemezdim ama büyücülerin hepsi pislik insanlardır. Güçlü, kaprisli, acımasız, egoist ve her şeyin istedikleri gibi olmasına alışık insanlar. Elimden geldiğince kibar anlatıyorum bu arada. İki büyük büyücü hanesi var; Kızıl Gül ve Beyaz Gül Haneleri. Güller Savaşı sırasında çarpışmaya başlamışlardır, eğer İngiliz tarihini biliyorsan aşinasındır. Birkaç yüzyıl boyu kan döküldükten sonra, *Angajman Kuralları* diye bir belge imzaladılar. O olmasaydı yıllar önce birbirlerini yok etmiş olurlardı.

"Yüzyıllar boyunca, izin verilen tek çatışma Oyun yoluyla yapılmaktadır. Turnuvalarda bile dövüşenler büyücüler değil, savaşırlardır. Ölümüne savaşırlar. Eski çağ silahlarıyla savaşırlar ve hepsi kurallara bağlıdır. Kazanan hane Hazine'yi kontrol eder: bir sürü mülk, sihirli eşya falan. Yine de perde arkasında meydana gelen birçok gayriresmi öldürme olayı ve entrika var. Buna *büyücü politikaları* diyorlar.

"Geçen ilkbaharda Kuzgun Geçidi'nde bir turnuva oldu. Bir hayalet ordusu geldi, savaşılar başkaldırınca kurallar değiştirildi. Gidip onca yerin içinde Ohio'da bir sığınak oluşturdular. Trinity denen küçük bir kasabada.

“O zamandan beri Güller planlar yapıyor ve Hazine’nin kontrolünü nasıl koruyacaklarını ve diğer loncaların kontrolünü nasıl ele geçireceklerini bulmaya çalışıyorlar.” Durdu. “Diğer loncaları biliyor musun?”

Seph başını salladı. “Simyacılar, kâhinler, savaşçılar ve efsuncular. Simyacıları iyi tanırım. Diğerlerini daha az.”

“Diğer loncalar büyücülerin kontrolü altındadır çünkü büyücüler sihre sözleriyle şekil verebilir. Fakat hepsinin özel bir yeteneği vardır. Simyacılar materyallerde, sihirli objelerde, iksirler, bitkiler ve bunun gibi şeylerde iyidir. Kâhinlerin kehanetlerde bulunma yetenekleri vardır. Savaşçılar dövüşlerde herkesin kaçını tekmler. Efsuncular...” Burada rüyadaymış gibi gülümsedi. “Efsuncuların karizması vardır. Onlar zihni büyüleyip şeyi –ah– hisleri harekete geçirirler.”

“Pekâlâ.” Seph loncaların daha önce hiç bu şekilde tarif edildiğini duymamıştı.

Jason biraz efkârlı bir şekilde, “Daha önce hiç bir efsuncuyla tanışmadım,” dedi. “Evet. Güller, yeni kuralların gerektirdiği loncalar arası konseyin planlamasını kolaylaştırmak için Büyücüler Konseyi diye bir şey kurdu.

“Bir de Ejderha denen biri tarafından yönetilen loncalar arası gizli bir ağ var. Onlar Gülleri birbirleriyle savaştırarak meşgul tutuyor. Mesajları engelliyor, sahte mesajlar gönderiyor, bir şeyleri havaya uçuruyorlar. Konsey, Hazine’yi vermeyi reddedince, Ejderha’nın casusları dünyanın her bir yanındaki kasaları yağmalamaya başladı. Ben buradan çıkınca gidip o adama katılacağım. Ya da o kadına. Leicester’ın düşmanı kim olursa olsun benim dostumdur diye düşünüyorum.”

Seph, “Yani Leicester Güller için mi çalışıyor?” diye sordu. “Böyle olmadığı izlenimini edinmiştim.”

“Leicester, D’Orsay diye başka bir güçlü büyücüyle ortak, kendisi Konsey’in Oyun Efendisi. Bazen burada toplantı yaparlar.

Bir şeyler planlıyorlar ve kesin mezunlar da işin içinde. Tekrar büyücü savaşları çıkabilir.”

Seph, “Sen nasıl buraya düştün?” diye sordu.

Jason omuzlarını kamburlaştırıp uzaklara baktı. “Ben karışık bir evliliğin sonucuyum. Annem bir köy büyücüsüydü; spiritüellik ve Eski Sihir alanında uzmandı. Babam Anaweir’di. Bu doğaüstü şeylerle arası pek iyi değildi, bu yüzden annem yeteneğini pek göstermedi. Ben doğunca bana basit birkaç kolay büyü yapmayı, tılsımların nasıl kullanılacağını falan öğretti, çocuk işi şeyler genellikle. Sihrin aletlerde ve sözlerde değil, içimizde olduğunu anlamam uzun zaman aldı.

“Ben on üç yaşındayken öldü. Bir büyücü için çok genç bir yaş.” Jason anlattıklarını çok dikkatle seçiyormuş gibi görünüyordu. “Her neyse, babam yeniden evlendi, bu sefer Anaweir bir kadınla. Onlar mutluysa ama ben öfkeliydim. Annem bu büyük yükü bana bırakıp gitmişti ve konuşabileceğim, bana bunları öğretebilecek kimse yoktu. Üvey annemle iyi geçinmiyorduk.”

Suratı geçmişten gelen bir acının anısıyla büzüldü. “İkisi de ben delirmişim gibi, tehlikeliymişim gibi davranıyordu. Büyük ihtimalle haklılardı da. Başıma bela almamasını bilirdim ama tersini yaptım. İşin içine mahkemeler girdi. Bu yüzden beni buraya gönderdiler. Buranın gerçekten daha iyi olabileceğini... düşünmüştüm. Kaçmanın yani.” Acı acı güldü. “Yanılmışım.”

“Ne kadardır buradasın?”

“Son sınıftayım, buraya üçüncü sınıfın ortasında geldim.”

Seph, “Neden geri geldin?” diye sordu. “Buradan çıkabilmek için her şeyimi verirdim.”

“Hiç çıkmadım. Beni bütün yaz burada tuttu, yaz okulunda eksik çalışmalarımı tamamlamam hakkında saçmalıklar uydurdu.” Jason gözlerini devirdi. “Tam bir zevkti. Ben, Leicester ve Mezunlar Kulübü’ndeki zombiler. Benim için çok geç kalmıştı. Eski Sihir hakkında herhangi bir bağlantıya evet demeyecek kadar

çok şey biliyorum.” Ceketinin ceplerini karıştırdı, bir paket sigara çıkardı. Elleri titredi, kibriti ancak üçüncü seferde yakabildi. Ateşi yüzünün keskin hatlarını açığa vurdu. “Gördün mü Seph, ben de senin gibiyim. Beni evde bekleyen kimse yok.”

Buna söylenecek hiçbir şey yoktu, Seph de hiçbir şey demedi.

Jason dumanı ve duygusallığı savuşturdu. “Yuh. Duygu seline neden olmak istemedim. Her neyse. Daha fazla duramam. Buraya iki sebepten geldim. Birincisi, kendi kendime büyücülüğü öğreniyorum ve kütüphaneleri harika. İkinci olarak da D’Orsay ve Leicester’ın neler planladıklarını öğrenmeye çalışıyorum. Eğer Ejderha’ya katılmayı istiyorsam işe yarar bir şey sunmam gerek.”

Seph onu şüpheyle süzdü. “Nasıl kaçacaksın? Eylülden beri kaçmaya çalışıyorum. Kampüsün ucuna kadar bile gelsem, duvarı geçemiyorum.”

“O bir büyücü duvarı. Sihirli bir bariyer. Asla tırmanacak kadar yakınına yaklaşamazsın ve kapısını bulmayı da unut.” Jason bu uzman rolünü çok sevmişe benziyordu.

“O zaman nasıl çıkacaksın?”

“Araştırdığım şeylerden biri de bu. Ben gitmeye hazır olduğumda o piç beni burada tutamayacak.” Jason’da Seph’in kaskandığı bir tür pervasız özgüven vardı.

Seph aklındaki soru listesinin üzerinden geçti. “Eğer annen bir büyücüydüyse yani kadınlar büyücü olabiliyorsa o zaman Leicester neden bir erkek lisesi?”

Jason burnundan nefes verdi. “Büyük ihtimalle Leicester’ın kadınlara karşı tavrıyla ilgili bir şeydir herhalde. Pek eşitlikçi değil, bana sorarsan.”

“Kütüphanede o şeyi nasıl yaptın? Görünmezlik olayını.”

“Fark edilmezlik. Bu gözlemciyi etkileyen bir büyü. İnce bir fark var. *Görünmez* olan nedir? Sen mi? Giysilerin mi? Taşıdığın eşyaların mı? Fark edilmezlik büyüsü için bir tılsım gerekir. Sihirli bir eşya. Barber ve Conroy bizi *fark etmediler* ama bizde hiçbir

değişildik yoktu. Tek sorun var, fark edilmezken büyü yapamazsın. Çünkü büyüler fark edilebilirdir, tabii ki.”

Tabii ki. “Leicester nasıl yapıyor? Yani o kâbusları demek istiyorum.”

Jason omuz silkti. “O bir büyücü. Bir tür büyü olmalı, büyü ihtimalle sözlüdür. Sanırım çok zor olmasa gerek, eğitimsiz insanlara karşı kullanıldığına göre.

“Anlamıyorum. O eğitimli bir büyücü. İstedğini elde etmenin başka bir yolu olmalı.”

“Seni delirtmek için Yüksek Sihir kullanabilir ancak boyun eğmen için kullanamaz. Bağlantı büyüleridir. Kendi isteğinle olmalıdır. Ayrıca, bağlantı büyüleridir çift yönlüdür. Yani her zaman için kendinden daha güçlü bir büyücüyle karşılaşma olasılığı vardır, o zaman mahvolur.” Seph’in boş bakışlarını görünce sabırsızca ekledi, “Bu Eski Sihir. Bunu diğer büyücüler pek bilmediği için kullanıyor ama uzman da değil.”

“Eski Sihir ile Yüksek Sihir arasındaki fark ne?”

“Eski Sihir daha basittir, bağımsız büyücüler ve arka sokak sihirbazları tarafından kullanılır. Bir sürü kan kurban etme olayı falan var.”

“Seremonide kullandığı bir asası vardı.”

“Aynen. Herhalde içinde sihirli bir element vardır. Bir ejderha pulu gibi bir şey.” Seph şaka yapıp yapmadığını anlayamadı.

Seph donmuş ellerini ceplerine sokuşturdu. “Sam ve Peter’a ne oldu?”

“Sam ve Peter.” Jason uzaklara baktı ve oturakların alt kısmından sarkan bir buz saçığını tekmeledi. Parıldayan buz parçacıklarına dönüştü. “Benim bir darbe fikrim vardı. Yani mezunların mutsuz ve Anaweir’lerin korku içinde olduğu belliydi. Ben de hepimiz bir araya gelirse kazanabiliriz diye düşündüm.

çok şey biliyorum.” Ceketinin ceplerini karıştırdı, bir paket sigara çıkardı. Elleri titredi, kibriti ancak üçüncü seferde yakabildi. Ateşi yüzünün keskin hatlarını açığa vurdu. “Gördün mü Seph, ben de senin gibiyim. Beni evde bekleyen kimse yok.”

Buna söylenecek hiçbir şey yoktu, Seph de hiçbir şey demedi.

Jason dumanı ve duygusallığı savuşturdu. “Yuh. Duygu se-line neden olmak istemedim. Her neyse. Daha fazla duramam. Buraya iki sebepten geldim. Birincisi, kendi kendime büyücülüğü öğreniyorum ve kütüphaneleri harika. İkinci olarak da D’Orsay ve Leicester’ın neler planladıklarını öğrenmeye çalışıyorum. Eğer Ejderha’ya katılmayı istiyorsam işe yarar bir şey sunmam gerek.”

Seph onu şüpheyle süzdü. “Nasıl kaçacaksın? Eylülden beri kaçmaya çalışıyorum. Kampüsün ucuna kadar bile gelsem, duvarı geçemiyorum.”

“O bir büyücü duvarı. Sihirli bir bariyer. Asla tırmanacak kadar yakınına yaklaşamazsın ve kapısını bulmayı da unut.” Jason bu uzman rolünü çok sevmişe benziyordu.

“O zaman nasıl çıkacaksın?”

“Araştırdığım şeylerden biri de bu. Ben gitmeye hazır olduğumda o piç beni burada tutamayacak.” Jason’da Seph’in kaskandığı bir tür pervasız özgüven vardı.

Seph aklındaki soru listesinin üzerinden geçti. “Eğer annen bir büyücüydüyse yani kadınlar büyücü olabiliyorsa o zaman Leicester neden bir erkek lisesi?”

Jason burnundan nefes verdi. “Büyük ihtimalle Leicester’ın kadınlara karşı tavrıyla ilgili bir şeydir herhalde. Pek eşitlikçi değil, bana sorarsan.”

“Kütüphanede o şeyi nasıl yaptın? Görünmezlik olayını.”

“Fark edilmezlik. Bu gözlemciyi etkileyen bir büyü. İnce bir fark var. *Görünmez* olan nedir? Sen mi? Giysilerin mi? Taşıdığın eşyaların mı? Fark edilmezlik büyüğü için bir tılsım gerekir. Sihirli bir eşya. Barber ve Conroy bizi *fark etmediler* ama bizde hiçbir

değişiklik yoktu. Tek sorun var, fark edilmezken büyü yapamazsın. Çünkü büyüler fark edilebilirdir, tabii ki.”

Tabii ki. “Leicester nasıl yapıyor? Yani o kâbusları demek istiyorum.”

Jason omuz silkti. “O bir büyücü. Bir tür büyü olmalı, büyük ihtimalle sözlüdür. Sanırım çok zor olmasa gerek, eğitimsiz insanlara karşı kullanıldığına göre.

“Anlamıyorum. O eğitimli bir büyücü. İstedğini elde etmenin başka bir yolu olmalı.”

“Seni delirtmek için Yüksek Sihir kullanabilir ancak boyun eğmen için kullanamaz. Bağlantı büyüler zordur. Kendi isteğinle olmalıdır. Ayrıca, bağlantı büyüler çift yönlüdür. Yani her zaman için kendinden daha güçlü bir büyücüyle karşılaşma olasılığı vardır, o zaman mahvolur.” Seph’in boş bakışlarını görünce sabırsızca ekledi, “Bu Eski Sihir. Bunu diğer büyücüler pek bilmediği için kullanıyor ama uzman da değil.”

“Eski Sihir ile Yüksek Sihir arasındaki fark ne?”

“Eski Sihir daha basittir, bağımsız büyücüler ve arka sokak sihirbazları tarafından kullanılır. Bir sürü kan kurban etme olayı falan var.”

“Seremonide kullandığı bir asası vardı.”

“Aynen. Herhalde içinde sihirli bir element vardır. Bir ejderha pulu gibi bir şey.” Seph şaka yapıp yapmadığını anlayamadı.

Seph donmuş ellerini ceplerine sokuşturdu. “Sam ve Peter’a ne oldu?”

“Sam ve Peter.” Jason uzaklara baktı ve oturakların alt kısmından sarkan bir buz saçığını tekmeledi. Parıldayan buz parçacıklarına dönüştü. “Benim bir darbe fikrim vardı. Yani mezunların mutsuz ve Anaweir’lerin korku içinde olduğu belliydi. Ben de hepimiz bir araya gelirse kazanabiliriz diye düşündüm.

“Onlara benden başka katılmayan tek yetenekli öğrenci Peter’dı. Sam, Peter’ın en iyi dostuydu. Anaweir korkusuzdu. Hazırlardı.” Jason bir an sustu, kasvetli bir şekilde yıldızlara baktı.

“Plan başından beri başarısız olmaya mahkûmdu. Mezunlar tamamen Leicester’ın kontrolü altında. En azından sihir anlamında. İşe yaramazdan daha beter. Biri Leicester’a söyledi. O da Sam’i öldürmekle tehdit etti ve Peter dayanamayıp bağlantı kurmayı kabul etti.” Jason acı acı gülümsedi. “Sonrasında Peter’a bir ders vermeleri gerekiyordu ve Sam elden çıkarılabilir olduğu için onu öldürdüler.” Seph’e baktı. “Ve, hayır, bunu kanıtlayamam. Ama doğru.”

“Sana ne yaptı?” Kişisel bir soru gibi gelmişti kulağa ancak Seph sormak zorundaydı.

“Eh. Beni öldürmedi. Ben çok değerliydim, en azından potansiyel olarak. O ve arkadaşları iz bırakan fiziksel cezalandırma konusunda çok temkinliler. Ama bildiğin gibi çok yaratıcı olabiliyor.” Jason yavaşça yutkundu ve gözlerini yerdeki kara dikti.

Seph ürperdi, şapele göz gezdirdi. “Nasıl yaptın? Nasıl bu kadar uzun süre dayanabildin? Gece gündüz kâbuslar ve halüsinasyonlarla peşimde. Ciddi ciddi delirmek üzereyim. Daha ne kadarına dayanabilirim, bilmiyorum.”

Leicester’ın birkaç gün içinde geri dönmüş olacağını bilmek onu hiç de mutlu etmiyordu.

“Teslim olmayacağına söz verdin, değil mi? Eğer teslim olursan ikimiz de ayvayı yeriz.”

“Elimden geleni yapıyorum.”

Jason birkaç dakika boyunca sessizlik içinde sigarasını içti, külleri karın üzerine döktü. Önemli bir kararla boğuşuyor gibi görünüyordu. Sonunda omuz silkti. “Tamam. Zaten yarısına kadar battım, tamamen batsam da olur.” Gökyüzüne baktı. “Bak, Seph, sana rüyalarla başa çıkmayı öğretebilirim. Ama Leicester sana yardım ettiğimi öğrenirse ikimiz de zombi ordusuna katılırız.”

Seph doğruldu, birden içinde bir umut doğmuştu. “Birazcık uyuyabilsem, o zaman sonsuza kadar dayanabilirim,” dedi.

Jason sigarasından uzun bir nefes çekti, ağzından duman spirali çıktı. “Senin Leicester’ın casusu olmadığını nereden bileyim?”

Seph omuz silkti. “Ben de senin için aynı şeyi düşünüyordum.”

Jason, Seph’in omzuna elini koyup gözlerinin içine baktı.

Sonunda, “Ben senin doğru söylediğine inanıyorum.” dedi. “Görmeye alıştığım o salak tiplere benzemiyorsun. Tamam.” Ayağa kalktı. Yüzüne çarpık bir gülümseme yayıldı ve sigarayı söndürdü. “Şimdi seni inime götüreceğim.”

Ormandan Mezunlar Binası’na doğru ilerlediler, Seph’in gelirken yürüdüğü yolu izlediler. Çamların tepesinde rüzgâr esinde, etraflarına kar düştü, bir kısmı Seph’in ceketinin boynundan içeri sızıyordu. Açık gökyüzünün altında, bedeninin ısısı uçup gidiyor, onu soğuktan titretiyordu. Jason’ın ince ceketinin önü açıldı ve soğuktan hiç etkilenmiyormuş gibi görünüyordu. Ağaçların sınırında durdu.

“Kolumu tut ve sessiz ol.” Jason sihirli sözcükleri mırıldandı ve kayboldu ancak Seph hâlâ parmaklarının altında kolunu hissedebiliyordu. Ses, “Seni de fark etmeyecekler,” dedi. Görünmez, daha doğrusu fark edilmez olan Jason, Seph’i ormandan çıkardı ve bahçeden geçip Mezunlar Binası’na götürdü. Ön koridordan girip ortak salona geçtiler. Martin ve Peter televizyonun önüne yayılmış, iskambil oynuyorlardı fakat geçtiklerini fark etmediler. Jason, Seph’i binanın arka tarafındaki merdiven boşluğuna götürdü, sonra da bodruma giden basamaklardan indiler.

Merdivenlerin sonunda egzersiz odaları, başka ofisler ve depolar vardı. Jason onları ve çakışan iki koridoru geçip sondaki kapıya yürüdü. Kapı açıldı ve içeri itildi. Kapı arkalarından kapandı ve içerideki bir kilit yuvasına oturdu. Birkaç karmaşık Latince kelime daha duyuldu ve Jason tekrar görüldü. Seph’in yüzündeki afallamış ifadeye gülüyordu.

Seph odaya bakarak, “Eğer her yerde kameralar varsa, burada seni bulmalarından korkmuyor musun?” diye sordu.

“Ah, ben onu hallettim. Onlara alternatif bir ses ve görüntü yerleştirdim. Büyücüler buna *glamour*⁴ der. Bu sen orada olsan da olmasan da işleyen bir duyu büyüsidür bu.” Jason CD oynatıcısında bir düğmeye bastı ve hoparlörlerden müzik patladı. Bodrumda olmasına rağmen odası konforluydu. Kendi buzdolabı ve özel banyosu vardı. Yerler seramik fayanslarla döşeliydi ve çoğu boş duran kitaplıklar duvarda diziliydi. Uzaktaki duvarda bir bilgisayar masası vardı. Açık duvarlara müzik posterleri yapıştırılmıştı. Jason döşemeli koltuklardan birini gösterdi. “Otur.”

Seph koltuğa oturdu. “Eğer mezunlardan biri değilsen neden burada kalıyorsun?”

“Leicester beni senin gibi çaylaklardan uzak tutmak zorunda. Böylece beni daha iyi takip edebileceklerini düşünüyorlar. Bildikleri kadarıyla ben zamanımın çoğunu odamda somurtarak geçiriyorum.” Buzdolabını açıp içini karıştırdı. “İçecek bir şey ister misin?”

“Gazoz olur.” Seph bir tane portakallı gazoz aldı.

Jason yatağa oturup ses sisteminin yanındaki bir CD’liğe işaret etti. “Eğer İrlanda *punk* müziğini sevmiyorsan başka bir şey seçebilirsin.” Jason’ın misafirperverliğinde, onun da yalnızlık çekmiş olduğunu belli eden bir heves vardı.

Seph etrafım gösterip, “Böyle iyi,” dedi. “Güzel oda.”

“Bir hapishane için öyle.” Jason öne eğildi. “Şimdi rüyalarına gelelim. Eğer sana onları nasıl bloke edeceğini öğretirsem davranışlarında hiçbir değişiklik olmayacak. Anlıyor musun? Hâlâ keçileri kaçırmak üzere olduğuna ve artık dayanamayacak duruma geldiğine onu ikna etmelisin. Eğer kampüste mutlu ve

4 (İng.) Cazibe, büyüleyicilik, göz kamaştırma. Fantastik edebiyatta ve bazı mitlerde büyücülerin veya büyüyle ilgilenen kişilerin kendilerini sihirli yolla güzel göstermek için kullandığı bir tür büyü çeşididir. (ç.n.)

özgür bir şekilde koşuşturmaya başlarsan, bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktır.”

“Sanırım öyle bir ihtimal pek yok.”

“Talimatları yerine getirmen gerekiyor yoksa ölebilirsin.”

Jason elini gömleğinin içine soktu ve boynundaki zincire bağlı bir obje çıkardı. Başının üzerine kaldırdı ve onu Seph'e verdi.

Bu taştan bir çemberdi, boyutuna göre Seph'in beklediğinden daha ağırdı ve düz siyah renkteydi. Yüzeyine kazınmış hafif işaretlerle kaplıydı. Bir derinlik hissi yaratıyordu, sanki bir pencereden bakıyor gibi. Fakat ortasından bakınca gördüğü şey... hiçbir şeydi. Elini arkasından geçirince de hâlâ hiçbir şey göremiyordu.

“Bu ne?” diye sordu ve kolyeyi Jason'a geri vermeye çalıştı.

Jason başını salladı. “Genel olarak *dyrne sefa* terimi kullanılır, kalp taşı veya gizli kalp anlamına gelir. Bunlar yeteneklilere yardımcı cihazlar olarak iş görür,” dedi. “Çok uzun bir süre önce simyacılar tarafından yapılmışlardır. Materyaller söz konusu olduğunda uzmanlar onlardır. Ama artık kimse bunlardan yapmayı bilmiyor.”

Konuşmaya devam etti, yavaşça söylemek istediği yere geliyordu. “Bunun adı portal. Annemin koleksiyonundan bir parça. Çok eski bir sihir. Günümüzde pek bilinmiyor. Ben bile tam olarak neler yapabileceğini bilmiyorum. Ve sana mezunlar kütüphanesinde bununla ilgili hiçbir şey olmadığını garanti edebilirim. Dr. Leicester kendini bir bilgi sanıyor ama anlamadığı işlere bulaşıyor.” Jason iğrenerek burnundan soludu.

“Gerçekten mi?” Seph sanki ısırabilirmiş gibi tılsıma parmağının ucuyla dokundu.

“Portallar illüzyon ve ruhsal yolculuk için kullanılır. Ben onu fark edilmezlik büyüsü için kullanıyorum. Kâbuslar sadece bir tür beyin kimyasından ibarettir. Sen de bunu bedeninden dışarıya adım atıp Leicester'm büyülerinden kaçmak için kullanacaksın.

Büyüyü doğru yapmayı öğrenene kadar seninle çalışacağım. Pratik yaparken portalı masaya koy. Hiçbir şeyin ters gitmesini istemeyiz.”

Seph hemen objeyi masanın üstüne yerleştirdi, ellerini üzerine silme isteğine karşı koymaya çalıştı.

In terrenus sanctum. Büyü bir tür sahte Latince gibiydi. Çok zor değildi. Zaten her zaman dil öğrenmede kolaylık yaşamıştı. Sözleri ezberlemek uzun sürmedi. Jason tatmin olana kadar beş kere doğru söylemesi gerekti.

Seph, “Ne demek bu?” diye sordu.

Jason, “Sığınağa,” diye yanıtladı. “Anladığım kadarıyla, Weir cevherine sığınıyorsun. Leicester’m giremeyeceği yere. Tılsım senin gidip geri gelmene yardımcı oluyor. Gitmeden önce ne zaman geri geleceğine karar vermen gerekiyor. Yoksa, şey, asla geri gelmeyebilirsin. Tamam, boynuna takıp tişörtünün altına koy,” dedi ve *dyrne sefa*’yı gösterdi.

Seph portalı masadan alıp zinciri başından geçirdi. Kolyeyi sweatshirt’ünün boyun hizasından soktu ve göğsünün üzerine koydu. Soğuk olmasını bekliyordu fakat teninde sıcak ve ağırdı.

Jason yatağını işaret etti. “Şimdi oraya uzan ve ne kadar süre uyumak istediğini söyle.”

“Bunu şimdi yapmak zorunda mıyız?” Seph yine de pozisyona geçti.

Jason, “Endişelenme,” diye fısıldadı. “Bana güven.”

“O zaman bir saat.”

“Bir saat.” Jason parmağını *dyrne sefa*’nın üzerindeki sembollerde gezdirdi. “Bunlar eğer okumasını biliyorsan rakamlar gibidir. Örneğin bu bir. Bir, iki, üç diye gider ve istediğini seçebilirsin. Ben bunu karanlıkta da yapabilirim ama denemeni tavsiye etmem.” Sırıttı. “Büyücülük biraz teknolojinin tersi gibi bir şey. Yani kesin değil. Ama zaman çabuk geçer.

“Şimdi büyüyü söyle. Sesli söylemek zorunda değilsin.”

Seph, *pekâlâ*, diye düşündü. Bir saat seç ve büyüüyü söyle. Jason gibi taş çembere dokundu, bir saatin sembolünü buldu, dikkatle büyüüyü söyledi, dudakları kımlıdadı fakat ses çıkmadı.

Seph sanki buzlu bir havuza dalmış gibi hissetti. Olayın şoku içinden nefesin ve kanın çekilmesine yol açtı. Sonra soğuk geçti ve hafıfledi; çok hafıftı, bir buhar, boşlukta bir fikir, karanlıkta bir parıltıydı. Özgürdü. Bir sınırın varlığını hissediyordu, etrafım çevreleyen bir duvarı, havanın yoğunluğundan başka bir şey değildi.

Yayılan ısının, uzuvlarındaki gıdıklanmanın, içine hücum eden hissiyatın farkındaydı. Gözlerini açınca Jason'ı koltuğa yayılmış, kulaklıklarını takmış, parmakları birbirine kenetlenmiş halde onu incelerken buldu.

Seph, “İşe yaramadı,” dedi.

Jason gülüp kulaklıklarını çıkardı. “Bir saattir uyuyorsun. Saatine bak.”

Seph dediğini yaptı. Saat dokuzu geçiyordu. Gözlerini kırptırdı, ağzını açtı ve tekrar kapadı.

Jason, Seph'in tepkisinden memnun olmuş gibiydi. “Tam olarak uyumak gibi değil ama yakın sayılır. Biraz dinlen. Zihnin Leicester'dan güvende.”

“Ve bunu sekiz saat boyunca yapabilir miyiz?”

Jason, “Veya on,” dedi. “Bak, sana göstereyim.” Portaldaki ilgili sembolleri gösterdi. “Sadece, uçuğunu kimse fark etmese iyi olur çünkü ölü gibi görüneceksin. Bu yüzden tılsımı kullanmadan önce kapını kilitlesen iyi edersin ve çok fazla uyumaya kalkma.”

Seph, *Jason haklı*, diye düşündü. Rüyasız uyku. Bu bir mucizeydi. Sadece, bunu bir gece denemeden emin olamazdı. Elleri taşı buldu, sweatshirt'ünün altında parmağını üzerinde gezdirdi. “Bunlardan başka var mı sende?” diye sordu, uzun süredir ilk defa umutlu hissediyordu.

“O sende kalsın. Benim kullanabileceğim başka bir şey var. Kaybetme yeter. Dediğim gibi, artık bunlardan yapmıyorlar.” Kaş-

larını çattı ve altdudağını ısırdı. “Leicester hâlâ rüya gördüğünü sansın diye bir *glamour* yapmamız gerek.”

Seph doğruldu. “Büyücülük hakkında çok şey bilmiyorsun sanıyordum.”

Jason, “Annem illüzyonlar, *glamour*’lar, spiritüellik, tılsım kullanarak bedenin dışına seyahat konularında uzmandı,” diye yanıtladı. “Ben bunlarla büyüdüm. Ne yazık ki bana insanları nasıl öldürebileceğimi hiç öğretmedi.” Seph kafasını kaldırdı, afallamıştı ancak Jason ellerine bakıyordu ve Seph yüz ifadesini göremiyordu.

Seph, “Bana başka ne öğretebilirsin?” diye sordu.

Jason omuz silkti. “Dediğim gibi, çok şey bilmiyorum. Sana bildiklerimi öğretmekten memnun olurum. Ama gidip kampüste bunlarla hava atamazsın. Dediğimi unutma: Leicester ve herkes için korkmuş ve aptal görünmelisin.”

Seph yanıtladı. “Sorun değil.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

PORTALIN İÇİNDEN

Jason, Seph'in odasında etrafı kolaçan ederek, kendi deyimiyle *glamour*'ını örmek için bir saat veya daha fazla zaman geçirdi. Önce kameraları engelledi, sonra da çok aşamalı karmaşık bir tılsım yaptı, bazı kısımları rüya büyüsünün saldırısıyla harekete geçiyordu. İş bittiğinde Seph'in odası meraklı gözlere karşı bir kaleye dönüştü ve rüyaları yine kendine ait oldu.

Seph uyuyacağı zaman portalı kullanıyordu. Uzanıyor, gideceği süreyi seçiyor ve tılsımı aklından çalıştırıyordu. Bazen tılsımın etkisi geçince uyanıyor ve karanlıkta sessizce uzanıyordu. Bazen uyumaya devam ediyordu. Jason onu tılsımı bir gecede iki kere kullanmaması konusunda uyarmıştı. "Bazen alarmı susturma düğmesine uzanıp yanlış düğmeye basarsın ya? Eğer bunda yanlış yaparsan, asla uyanamazsın."

Taştaki sihirden miydi yoksa Jason'm ona öğrettiği büyüden mi, yoksa her ikisi birden miydi, Seph bilemiyordu fakat bu her neyse işe yarıyordu. Portal, tılsım etkin olduğu sürece rüyaları uzakta, Gregory Leicester'ı da zihninin dışında tutuyordu. Bazen

rüyalar sabaha doğru, o geri döndükten sonra geliyordu. Bazen onu gün içinde yakalıyorlardı. Fakat altı ya da sekiz saat huzur içinde uyuyabilmesi, istediği zaman kâbusları kendinden uzak tutabilmesi çok fark yaratıyordu. Kütüphanedeki karşılaşmadan önce Seph çözülüyormuş gibi, sanki varlığı sona erecekmiş gibi hissetmişti. Şimdiyse yavaş yavaş kendini toparlıyordu ve şu anda zihni Şükran Günü'nden bu yana en açık halindeydi.

Jason'm ikinci bir kolyesi daha vardı, altıgen şeklindeydi ve kendi kolyesinin işlevlerinden birkaçına sahipti. Kampüsün her yerinde dolaşmak için fark edilmezlik büyüsunü kullanıyordu, kendi deyimiyle pusuda bekliyordu, o sırada da *glamour*'ları okul yöneticilerini onun odasında tıklıp kalmış olduğuna inandırıyor. Zamanının çoğunu kütüphanede, Leicester'm mezunlar için hazırladığı büyü koleksiyonunu okuyarak, saldırı büyülerini çalışarak geçiriyordu.

Seph, Jason'ın sabahları ne zaman odasının dışında beklediğini ya da kampüste dolaşırken onun omzuna dokunacağını bilemiyordu. Jason, "Fark edilmezlik görünmezlikten daha iyidir," demişti. "Gözlenen değil, gözlemleyen üzerinde etkilidir, bundan dolayı fark edilmezlik iz bırakmaz."

Fark edilmezlik büyüsu Jason'm ona öğrettiği ikinci büyü oldu, böylece onun bodrum katındaki odasına gizlice sızabildiler. Jason, Seph'i büyülu sözleri her yerde bulunan kameralardan gizli bir şekilde söylemesi konusunda uyardı. Seph'in ormanda gezintiye çıkmak gibi bir alışkanlığı olduğu zaten biliniyordu. Her seferinde farklı bir yere doğru olmak üzere ormanın içine biraz yürüyor, büyülu sözleri söylüyor ve sonra da Mezunlar Binası'na geri gidiyordu.

Genellikle Jason'm odasında buluşuyorlardı, Jason notlarını, araştırma dosyalarını ve büyü kitaplarını orada tutuyordu. Jason derslere gitmediği, mezunlarla veya Anaweir'lerle ilişkisi bulunmadığı için bir dostu neredeyse Seph kadar ihtiyaç duyuyor gibi

görünüyordu. Gölgelemin içinde yaşıyordu; elinden geldiği kadar büyücülüğü kitaplardan öğrenmeye çalışıyor, Leicester ve suç ortaklarını gözetliyor ve casusluk yapıyordu.

Seph'in kimseye savaş açma gibi bir isteği yoktu. Tatil sona erer ermez, Leicester'm bütün dikkatini yine Seph'e vereceğinden emindi. Sadece bir hafta deliksiz uykudan sonra kendini daha güçlü hissediyor olmasına rağmen, bunu müdürden saklayabilecek miyim diye endişeleniyordu.

Öğrenciler kış tatilinin son haftasında teker teker döndü. Sonbahar döneminin sonunda Seph kendini dipsiz bir uçurumdan düşüyormuş gibi hissediyordu. Şimdiyse Trevor'ı görmek için sabırsızlanıyor, acaba arkadaşı Sloane'la bağlantı kurabilmiş mi, cevapları ne olmuş diye merak ediyordu. Odasına birkaç kere gitse de Trevor pazar akşamının geç saatlerinde bile daha gelmemişti.

Okul ağndan, dönemin ilk sabahının erken saatlerinde resim ve müzik binasının oditoryumunda bir öğrenci toplantısının yapılacağı mesajı gönderilmişti. Seph de pazartesi sabahı tam saat sekizden önce toplantıya birlikte gitmek ister mi diye Trevor'm kapısını çaldı. Hâlâ cevap yoktu. Seph, herhalde geç kalırım diye korkup çoktan gitti, diye düşündü ve sanat binasına doğru karlı yolların içinden ilerledi.

Seph geldiğinde oditoryum neredeyse dolmuştu, bu yüzden arkaya oturdu. Salon okula geri dönmekle ilgili konuşmalarla çınılıyordu, kış tatiliyle ilgili hikâyeler anlatılıyordu. Seph ortalara doğru oturmuş olan Troy ve Harrison'a başını salladı. Jason bile son dakikada salona sıvıştı ve kapıya yakın bir koltuğa oturdu.

Gregory Leicester sahneye çıkıp herkesi sessizliğe davet etti. Kalabalıktaki yüzlerin haritasını çıkarıyormuş gibi öğrencilere baktı. Seph müdürün daha konuşmaya başlamadan onu gördüğünü düşündü. Acaba arkada oturan Jason'ı fark etmiş miydi diye merak etti.

“Bu sabah Havens’a geri dönen sizleri üzücü bir haberle karşılamak zorundayım. Ne yazık ki kış tatilinde öğrencilerimizden birini trajik bir kazada kaybettik.”

Seph daha adı söylenmeden kim olduğunu anlamıştı. Duymadan önce salondan kaçmak istedi ancak sanki koltuğuna çakılıp kalmış gibiydi.

“Trevor Hill tatil için gittiği evinde yaşamına son verdi.” Leicester durdu. “Trevor önünde harika bir geleceği olan bir çocuktu. Üçüncü sınıftaydı, bir onur öğrencisiydi ve Havens’ın başarı hikâyelerinden biriydi. Özellikle ruhunun cömertliğiyle ve kendi güvenliğini hiç düşünmeden başkalarına yardım etme isteğiyle bilinirdi.” Leicester’ın bakışları Seph’in üzerinde durdu.

“Öldüğü anda aklımdan neler geçiyordu bilemeyiz. Ancak onun vefatı okulumuz ve birçok arkadaşı için büyük bir kayıp. Şimdi hepinizi Trevor Hill’in anısı için bir dakikalık saygı duruşuna davet ediyorum.”

Oditoryuma bir sessizlik çöktü. Öğrencilerden bazıları gözlerini kapadı; bazıları birbirlerine baktı, sarsılmışlardı. Seph koltuğuna yığılmıştı, gözleri fal taşı gibi açıktı, salonun ön tarafındaki adama bakıyordu.

Bir süre sonra Leicester tekrar konuştu. “Fakültemiz ve öğrenciler adına bir çelenk gönderdik. Aynı zamanda ailesine kart veya bir mektup göndermek isteyenler için iletişim adresini de aldık. Geldiğiniz için teşekkürler.” Ve sonra Leicester yan kapıdan çıktı.

Seph diğer öğrenciler dışarı çıkarken hareketsizce durdu. Aklımdan durmadan tekrar tekrar oynayan bir sürü kopuk sahne geçiyordu. Bir yanı uyanıp bütün bunların bir rüya olduğunu görmek istiyordu.

Tatile gitmeden önce Trevor’ı en son gördüğü zamanı hatırladı: Trevor ailesinin evinden Sloane’la iletişime geçmeyi önermişti, Seph de kabul etmişti. Sonra da Jason’ın idarenin bütün odaları dinlediğini söyleyişi aklına geldi. En sonunda, amfideki gece ateşin

kalıntılarından çıkardığı altın zincirli kolyeyi hatırladı. Seph onu daha önce nerede gördüğünü şimdi hatırlamıştı.

Koltuktan kalkıp hâlâ oditoryumun arkasında oyalanan, skandal ve göstermelik bir yasla uğuldayan öğrenci kümelerinin arasından geçti. Dışarı çıkıp hızla idare binasına yöneldi, çizmeleri karda katır kutur sesler çıkarıyor, nefesi buhar olup açık havada dağılıyordu.

Tam Mezunlar Binası'm geçiyordu ki biri uzanıp kolunu yakaladı ve onu bir kapı aralığına çekti.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Jason'dı, tabii ki fark edilmez Jason.

"Git başımdan." Seph kolunu kurtarmaya çalıştı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Leicester'ı görmeye." Seph havaya saldırdı ama görünüşe göre Jason daha önce de bu tür saldırılarla karşı karşıya kalmıştı. Bu görünmez bir ahtapotla dövüşmek gibiydi.

"Hayır, gitmiyorsun ve sakinleşsen iyi olur yoksa sana büyük yaparım."

Seph mücadele etmeyi kesti.

"Şimdi benimle aşağı gel de konuşalım." Jason, Seph'in kolunu sıkıca tutuyordu, onu merdivenlere yönlendirdi.

Odasına girdiklerinde Jason tekrar belirdi. "Otur," diye emretti. Seph bir koltuğa oturdu, kapıyla arasındaki mesafeyi ölçtü, Jason'ı nasıl geçebilirim diye düşündü.

Jason araya geçerek, "Haydi, anlat," dedi.

"Leicester, Trevor Hill'i öldürdü çünkü o benim velime ulaşmaya çalışıyordu. Hepsı benim suçum." Seph öfke ve vicdan azabıyla sarsılıyordu.

Jason kafasını bir tarafa yatırdı. "Müdürün neden velinle iletişime geçmeye çalışıyor diye birini öldürsün ki?"

"Bunu senin herkesten daha iyi bilmen gerekir."

Jason öne eğilip iki elini de Seph'in omuzlarına koydu, mavi gözleri alev saçıyordu. "Leicester'm ofisine gidip onu suçlamaya başlarsan ilk düşüneceği şey, 'Sudan çıkmış balığa ne oldu? Kiminle konuşmuş? Jason Haley olamaz, değil mi?' olacaktır."

Seph gözlerini ayırmaya çalıştı ama Jason onu tutmaya devam ediyordu. "Ve diyelim ki Leicester'la yüz yüze geldin ve teorin doğru. Tam olarak ne yapacaksın?" Seph hiçbir şey demedi. "Görmüyor musun? Ona vereceğin her türlü bilgi, bir silah olacaktır. Ve ona hiçbir şey yapamazsın. Hiçbir şey." Jason Seph'i bıraktı ve geri adım attı.

"Anlamıyorsun. Trevor bana yardım etmeye çalıştı ve öldü." Zihninde görüntüler canlandı: Dokunduğu anda Maia'nın etinin parçalara ayrılışı. Trevor'ın amfideki küllerin içindeki yanmış kolyesi.

Jason koltuklardan birine yığılıp gözlerini kapadı. "Eğer Leicester böyle bir şey yapar mı diye soruyorsan, gözümü kırpmadan evet derdim. Hem de daha önemsiz bir sebepten bile yapabiliirdi. Bunu Trevor sırf senin arkadaşın olduğu için ve Leicester seni delirtmeye çalışırken sana destek olduğu için bile yapardı." Jason sanki bir anıyı kovmaya çalışıyormuş gibi kendini sarstı. "Neden diğer öğrencilerle takılmadığımı merak etmedin mi? Benim bunca süredir yalnız olmaktan yorulmadığımı mı sanıyorsun?"

Nefesini bıraktı, uzun, incinmiş bir sestti. "Çünkü Leicester onları kullanarak sana ulaşır. Sam ve Peter'ı ona karşı ayaklanmaya ben ikna ettim. Şimdiyse Sam ölü ve Peter..." sesi azaldı ve sustu.

"Ondan korkuyorsun."

"Herhalde ondan korkuyorum ve sen de korkmalısın. Anaweir'ler çok narin." Kendini olduğu yerde tutuyormuş gibi koltuğun kollarını sıkıca kavradı.

"Geçen bahar babama burası hakkında sızlanıp durdum. O kadar çok konuştum ki araştırmaya karar verdi. Dr. Leicester'ı aradı, sorular sordu, hatta burayı ziyaret bile etti ancak pek bir şey

öğrenemedi. Benim haricimde herkes çok mutluydu falan filan. Yine de babam birkaç psikoterapistle konuşup burada dönen şeylerin yasalara uygun olup olmadığını öğreneceğine söz verdi. Bir ay sonra, daha adamakıllı bir şey yapamadan kalp krizinden öldü.”

“Sence bu işte Leicester’ın parmağı var mı?”

Jason elini sabırsızca salladı. “Leicester beni ne olduğu hakkında hiçbir zaman kandırmaya çalışmadı çünkü ben buraya geldiğimde çok şey biliyordum. Babamın öldüğü gün, Leicester beni ofisine çağırdı ve nerede, nasıl gerçekleşeceğini söyledi. Sonra da telefon gelene kadar orada oturtup bekletti.”

“Aman Tanrım.” Seph boğazında yükselen kusmuğu yuttu.

“Beni mahvetmenin bir yolunu bulduğunu sanmıştı. Ve bu beni neredeyse yok edecekti çünkü benim suçum olduğunu biliyordum.” Jason tekrar gözlerini kapadı ve Seph kenarlarda biriken gözyaşlarını gördü. “Eğer babam yeniden evlendiğinde bir pislik gibi davranmasaydım, buraya gelmezdim. Eğer buraya geldiğim için babama mızımızlanmasaydım, bugün hayatta olurdu.”

Seph, “Bunun senin suçun olduğunu nasıl düşünebilirsin?” diye fısıldadı. “Leicester bir canavar.”

“Eğer ben kendimi suçlamayacaksam o zaman sen de suçlamayacaksın. Ama sanırım Leicester’m peşine düşecek biri varsa onun da ben olduğumu anlayabiliyorsundur.”

Seph sessizce, “Bilmiyordum,” dedi. “Buna nasıl katlanabiliyorsun?”

“Çünkü sonunda Leicester’ı ve D’Orsay’i yenmenin bir yolunu bulacağımı biliyorum. Ya bunu başaracağım ya da bu yolda öleceğim. Burada kaldım çünkü bunu nasıl yapacağımı öğrenmem gerek. Ve sonra da bana yardım edebilecek kadar güçlü ve organize olmuş birine katılacağım. Şu anda o kişi Ejderha gibi görünüyor, tabii eğer onu bulabilirsem.”

Seph’e baktı. “Leicester insanlara acı çektirmeyi sever. Ben onun için bir eğlence kaynağıydım. Beni sonunda ele geçirebilece-

ğini sanıyor. İsteddiği kadar vakti var. Ben de senin gibi öksüzüm. Bana ne olacağı kimsenin umurunda değil.

“Ondan uzak dur yeter. En azından kendine Trevor hakkında emin olmadığını söyleyebilirsin çünkü emin değilsin. Eğer bu konuda yapabileceğin bir şey yoksa bilmemek en iyisi.”

Jason koltuğundan kalkıp yürümeye başladı, küçük bir kafesteki kedi gibiydi. Uzun süre aynı yerde duramıyordu. “Eğer Trevor senin velinle konuşacağı için öldürüldüyse o zaman Leicester bunun olmasını istemiyor demektir. Bahse varım onların seni emanet etmiş olmaları olayı yalandır ve Leicester, Sloane’la bağlantıya geçersen neler olabileceğinden endişeleniyordur. İşte bu yüzden belki de buradan çıkmanın anahtarı Sloane olabilir.

Trevor Hill’in ölümüyle, eski suçluluk duygusu geri döndü. Trevor, Seph gelene kadar Havens’ta hayatta kalmanın bir yolunu bulmuştu. Bir Anaweir olsa bile Seph için her şeyi riske atmıştı. Şimdiyse Seph’in kâbuslarının çoğu Trevor hakkındaydı.

Suçluluk duygusuyla birlikte Leicester’a karşı göğsünün içinde için için yanıp tüten nefret, derin bir maden yangını gibiydi. Portal taşı ve Maia’nın haçıyla birlikte Trevor’m kolyesini de takmaya başladı. İntikam görüntüleri ve kaçış rüyaları peş peşe geliyordu.

Seph, Jason’m dediğini dinleyip diğer öğrencilerle arasına mesafe koydu. Bazen Troy, Harrison, James ve diğerleriyle öğle yemeği yiyordu fakat hiçbir zaman onların squash, tenis veya oditoryumda film izleme davetlerini kabul etmiyordu. Boş zamanını odasında okuyarak veya kampüste tek başına dolaşarak geçiriyordu.

Seph gündelik yaşamdan kopmak üzereymiş gibi bir imaj yaratmak için elinden geleni yapıyordu. Tipine özen göstermemeye başladı. Saçları kesilmediği için uzayıp kıvrıkcılaştı ve saçlarını neredeyse hiç taramadı. Hâlâ gün içinde halüsinasyon görüyordu, hiçbir uyarı olmaksızın birden gelip gidiyorlardı. Bazen zaman dilimleri toptan uçup gidiyordu.

Koridorlarda kendi kendine mırıldanıyor, hortlaklardan irki-
liyor ve derslerde transa geçmiş gibi oturuyordu. Bazı öğrenciler
ona tehlikeli bir ağa yakalanmış sinek gözüyle bakıyorlardı. Eğer
çok yaklaşırlarsa onlar da ağa yakalanabilirlerdi. Bu yüzden ona
hiç mi hiç dokunmuyorlardı.

Diğer bir yandan, mezunlar istemeye istemeye Seph'e ilgi
göstermeye devam ediyorlardı. Artık nereye gitse, Warren Barber
ortaya çıkıyor, ona ödevler ve müzik indirme konusunda yardım,
haplar, naneli şeker ve Seph'in sinirlerini yatıştırarak güçlü bir tür
Güney Amerika otu teklif ediyordu. Bruce Hays ve Aaron Han-
lon onu mezunlar yemek salonunda birlikte yemeye ve bodrum
katındaki fitness merkezinde spor yapmaya davet ediyorlardı.
Şüphesiz Leicester'm emirleriydi bunlar.

Seph de işe yarayabilecek bir bilgi edinme umuduyla onlarla
gidiyordu. Fakat mezunlar zihin büyülerine karşı Anaweir'lerden
daha dayanıklıydı.

Artık ne kadar büyük bir kumarın içinde olduğunu bildiği için,
Seph dışarıda büyü yapma konusunda daha da dikkatliydi. Müdür
gözlerine bakıp gerçekleri öğrenir korkusuyla Leicester'la mesafe-
sini koruyordu. O ve Jason mezun kütüphanesinde olabildiğince
çok zaman geçiriyorlardı. Jason ciltler dolusu notu elektronik bir
ajandaya aktarırken, Seph de Latince bilgisini kullanarak ortaçağ
İngilizcesiyle yazılmış el yazmalarını çözüyordu.

Kampüsün gizli köşelerinde çoğu saldırı büyüleri, koruma ve
etkileme tılsımları olmak üzere sihirli sözleri deniyorlardı. Seph
kendinin farkına daha da vardıkça, Jason'm deyimiyle daha az
"kıvılcım" saçmaya başlamıştı, yani istemeden sebep olduğu güç
patlamaları azalmıştı. Seph vücudunda sihirli bir gerilim oluştu-
ğunu hissettiğinde, onu kullanmanın veya dağıtmanın yollarım
buluyordu.

Jason büyülü deneyler konusunda dikkatsiz, risk alan biriydi. Sonucunu tam olarak bilmeden güçlü büyü kombinasyonları fırlatıyordu. Bazen Seph, acaba ölmek mi istiyor diye düşünüyordu.

Seph sihir kavramını matematik ve fiziğe uyarlamaya çalışıyordu: Her şeyin bir amacı olması gerektiğine inanıyordu. Anladığı kadarıyla, fiziksel büyüler en çok enerji üretmekte işe yarıyordu: ışık, ısı ve hava akımları, zaten dağınık bir şekilde bir arada duran moleküllerin hareketleri.

Sihrin diğer bir önemli rolüyse başkalarını etkilemekti. Jason'ın da dediği gibi: Anaweir'lerin bu açıdan büyücülere karşı pek bir koruması yoktu.

“Anaweir kadınlar büyücülere dayanamaz,” dedi. “O zar zor kontrol edilebilen güce. Kadınlar bunu hissedebiliyor, biliyor musun? Bir büyücünün dokunuşu kadınları deli eder. Bu tarz doğrudan fiziksel sihre *ikna etme* denir.” Sırıtıp parmaklarını kafasının arkasında birleştirdi. “İşler çok karışabilir.” Jason'm bu tür karışıklıklara bayıldığı belliydi.

Seph kızların onun dokunuşuna tepki verişlerini, parmaklarından akan gücü anımsadı. Gücünü uygunsuz bir şekilde kullanmamıştı, değil mi?

Sözlü büyülerde daha rahat hissediyordu çünkü sonucu kontrol edebiliyordu. Seph sihirli dilin tınısına bayılıyordu. Eski çağdan gelen tılsımları akıcı bir biçimde ezberden okuyor, eski büyücülerin sözlerini çağırıyordu. Bazen kelimeler derin bir havuzdan fokurdayan bir kaynak gibi içinden geliyordu. Dilin kuvvetine, sembollerin gerçekliğe sıçrayışına daha önce hiç olmadığı kadar inanıyordu.

Seph sayfalardan havada parıltıyan ateşler yaratmak gibi büyüleri öğrenip yaptığı sırada Jason'm onu izlediğini fark etti. Jason bir keresinde, “Gerçekten yeteneklisin, Seph,” demişti. “Benim asla olamayacağım kadar güçlüsün. Eğer bir öğretmen bulabilirsen, bahse varım Leicester'ı mahvedebilirsin.”

Jason'ın kuvvetli yanı *glamour*'larıydı: sadece kafa karıştırmaya, dikkat dağıtmaya, afallatmaya ve korkutmaya yarayan herhangi bir ateş gücüne sahip olmayan aldatıcı görüntüler. Ve bu kadarı yeterliydi. Bazen ormandayken, Seph, Jason Haley'in harareti rüyalarından birine girerdi. Eğreltiotları arasında otlanan bir griffon'la⁵ veya bir satirle veya meşe ağacının dallarına tünemiş bir Anka kuşuyla veya ağaçların arasından geçen olmayacak güzellikte deniz kızlarıyla dolu bir büyük gemiyle karşılaşırdı.

Seph Weir kitaplarını sordu.

Jason, "Senin de bir yerlerde bir tane var," dedi. "Sen doğduğunda Simyacılar Loncası tarafından yapıldı ve yok edilemez. Eğer onu bulabilirsen, ailen hakkında bilmek istediğin her şeyi sana söyleyecektir."

Jason Seph'e kendi Weir kitabını gösterdi. Jason'ın adı en son sayfada dedeleri, anneannesi, babaannesi, annesi ve babasıyla birlikte kayıtlıydı. Soyağacı onuncu yüzyıla kadar gidiyordu. Jason kitabı bir dizi karmaşık tılsımın koruması altında kilitli tutuyordu. "Weir kitabının düşman ellerine düşmesini istemezsin. O zaman geçmişini öğrenirler ve hem güçlü hem de zayıf yönlerini bilirler."

Seph dışarıda bir yerlerde geçmişinin bir kitabın kapakları arasında olması fikrinden büyülenmişti, o kitabı bir eline geçirebilseydi...

Nisan ayının sonuna doğru, bahar mevsimi Havens'ı kafasına estikçe ziyaret ediyordu. Karlar yer yer erimiş, sadece çok yağın kısımlar kalmıştı, ağaçların arasında nergisler ışıldıyordu. Gregory Leicester'ın da ziyaretçileri vardı. Park yerinde kiralanmış ya da başka eyaletlerin plakalarına sahip arabalar oluyor, bir dizi küçük

5 Yunan mitolojisine göre aslan vücutlu, kartal kanatlı ve kafalı mitolojik yaratıktır. Antik Yunancada, kıvrılmış, kırık anlamındaki "*gryps veya gryphos*" sözcüklerinden türediği düşünülür. Latinceye "*gryphus*" şeklinde geçmiştir. (ed.n.)

toplantının misafirlerini getiriyorlardı. Bir sabah, Jason Seph'i derse giderken yakaladı ve merdiven boşluğuna çekti.

"D'Orsay burada," diye fısıldadı. "Konsey'in Oyun Efendisi. Haydi gidelim." Saniyeler içinde ikisi de fark edilmez olmuş, koşarak idare binasına ilerliyorlardı.

Bu, sadece Leicester ve D'Orsay'in bulunduğu, Leicester'm üçüncü kattaki ofisinde yapılan çok gizli bir toplantıydı, Hays ve Barber da bir gece kulübünün kapısındaki güvenlik gibi kapının önüne dikilmişlerdi. Seph ve Jason, Martin Hall öğle yemeklerini getirene kadar iki saat boyunca koridorda beklemek zorunda kaldılar. El arabasını içeriye iterken arkasından sızmayı başardılar.

D'Orsay ve Leicester bedenleri katı, yüzleri taş kesilmiş halde, sanki ağız dalaşlarının ortasında araya biri girmiş kavga eden bir çift gibi pencerenin yanındaki masada oturuyorlardı. Kâğıtlar masaya saçılmış ve aralarında bir dizüstü bilgisayar duruyordu.

Claude D'Orsay uzun boylu, kısa kesilmiş gri saçları ve özel olarak dikilmiş kıyafetleri olan bir büyücüydü. Boynundaki ağır altın zincir, büyücülük makamının amblemiydi.

Kapı Martin'in ardından kapanınca Leicester tısladı. "Ejderha'yı bulmanın bu kadar zor olduğuna inanamıyorum. Her gün yeni mesajlar gönderiyor. Şunu dinle." Leicester laptopunu kendine doğru çekti ve ekrandan okudu. "'İnsan Oyun Efendisi'nin nasıl oyunlar çevirdiğini merak ediyor. Kaynaklarımız Ejderha'ya D'Orsay'in Loncalararası Konferans'm yolunu hazırlayan bir dizi gizli toplantı planladığını söylüyor. Eğer davetiye almadıysanız, arkanızı kollamanızı tavsiye ederim.' Bu bilgiyi nasıl elde ediyor?"

D'Orsay şarabından bir yudum alarak, "Tahmin ve spekülasyon," dedi.

"Öyle mi? Sonra da gidip toplantılardan üçünün tarihlerini, katılımcılarını ve yerini yazmış."

“Bir bakayım.” D’Orsay ekranı kendine çevirdi. Sessizce küfretti ve cep telefonunu çıkardı. Numarayı çevirip alçak ve acil bir sesle konuştu. Jason, Seph’i dirseğiyle dürttü.

D’Orsay telefonunu kaldırdınca Leicester konuştu. “Zamanımız tükeniyor, Claude. Adam Gülleri sokakta birbirlerine öldürtüyor. Bizim peşimize düşmeleri ne kadar sürecek? Bizim sıradışı kanallardan buluştuğumuzu biliyor. Konferanstan önce onu bulacağına söz vermiştin.”

“Onu Londra’da neredeyse yakalıyorduk. Bir sonraki sefere kesinlikle yakalayacağız. Bununla Nora Whitehead ilgileniyor.”

Leicester kaşlarını çatı. “Nora mı? Bu ona bırakılmayacak kadar önemli bir iş. Neden kendin ilgilenmiyorsun?”

“Ben ilgileniyorum zaten. Nora benim için çalışıyor.”

“Eğer iş düelloya varırsa o kadının hiç şansı yok. Eğer düşündüğümüz kişiye, onu parça parça edecektir, sonra bize ne olacak peki?” Leicester, Nora’dan çok avının elinden kaçması ihtimalini düşünüyor gibi görünüyordu.

D’Orsay pantolonundaki hayali bir ipliğe fiske vurdu. “Bu kadar abartma. Bir düello olmasını planlamıyorum. Ona karşı bire bir gönderebileceğimiz kimse yok.”

“Bu adamın bir ailesi yok mu? Onu gizlendiği yerden çıkar-mamıza yarayacak biri?”

D’Orsay, “Ailesindeki herkesin yıllar önce öldürüldüğünü duydum,” dedi, sanki bu onun hiç işine gelmemiş gibi kaşlarını çatı. “Görünüşe göre onun fanatıklığının kaynağı bu. Fakat zayıf bir noktasını bulmuş olabiliriz.”

“Zayıf bir nokta mı?” Leicester şüpheyle bir kaşını kaldırdı. “Nedir?”

D’Orsay sanki taş duvarların ardında casuslar olabilirmiş gibi etrafına bakındı. Toplantılarının açığa çıkması onu açıkça rahatsız etmişti. “Hımm... bir bakalım, neler olacak. Yakında öğreniriz.”

“Yakında mı?” Leicester gözlerini devirdi. “Bu proje için yıllarımızı harcadık. Şu an itibariyle zaten çok yakınmdalar. Eğer izimizi buraya kadar sürerlerse...”

D’Orsay’in ifadesi hayal kırıklığından gıcık olmuşa döndü. “Senin aksine, benim başka sorumluluklarım da var. Sen burada müdürcülük oynarken ben yedi tarafı birden idare ediyorum, bütün bu planın bozulmasını engellemeye çalışıyorum. Ejderha’nın kaçak durumda olmasının avantajları olduğunu unutma. Ne zaman Hazine’den bir şeyler eksilse onu suçluyorlar.”

Ayağa kalkıp mendilini masaya bıraktı. “Kimse Ejderha’yı benim kadar yakalamak istiyor olamaz. Ama şimdi gidip meslektaşlarımız bir tuzağa yakalanmadan üç toplantıyı yeniden ayarlamam gerek.”

İki büyücü birbirine gözlerini dikti, etrafa hafif kıvılcımlar saçtılar. D’Orsay bir tomar kâğıdı çantasına sokarken, “İsim listesi tamamlanınca seni ararım,” dedi.

Kapıdan çıkarken Seph ve Jason onun arkasından sıvıştılar.

Jason’ın odasına geri döndüklerinde Jason heyecan ve endişeyle gaza gelmiş, odasında ileri geri yürüyüp duruyordu. “Dediklerini duydun mu? ‘Eğer davetiye almadıysanız, arkanızı kollamanızı tavsiye ederim.’ Ve D’Orsay’i duydun mu? Ona karşı kimi gönderebileceklerini bilmiyorlar; Ejderha o kadar güçlü işte. Dünya çapında onun için sürekli çalışan bir casus ağı var...”

Seph, “Sence onun kim olduğunu gerçekten biliyorlar mıdır? Kendilerinden oldukça eminlerdi.”

“Bazı söylentiler duydum.” Jason omuz silkti. “Öyle görünüyor ki gerçekten bilselerdi Ejderha çoktan ölmüş olurdu.”

Seph bir yığın CD’yi kurcalarken, “Demek Leicester internete giriyor,” diye mırıldandı. “En azından kendi ofisinde kablosuz ağı olmalı.”

Jason kapı aralığına dayanıp, “Ama onunla ilgili bir şey bildiklerini düşünüyorlar,” dedi. “Keşke onu uyarabilmenin bir yolu olsaydı.”

Seph CD’lerden birini seçip taktı. “Leicester’m ofisine bir girebilsem, bahse varım sistemine de girebilirim.”

“Ejderha’yı uyarmak için mi?”

“Hayır. Sloane’a e-posta atmak için. Buradan çıkabileyim diye. Ve bana öyle bakma. Ben bu, şey, senin deyimimle büyücü politikalarının içine girmek falan istemiyorum. Nasıl olsa Ejderha’yı uyarabilecek kadar bilgiye sahip değilsin. Ne diyeceksin? ‘Dikkatli ol, peşindeler’ mi? ‘Arkanı kolla’ mı?”

Jason pek dinlemiyor gibiydi. “Belki *gerçekten de* buradan gitme zamanı gelmiştir. Belki buradan kaçıp onu bulmaya çalışmalıyım. Ona buradaki toplantıyı, mezunları, her şeyi anlatırım. Bakalım bundan ne çıkaracak.” Kulak memesini çekti. “Tabii onun yerine buralarda takılıp başka şeyler öğrenmeye de çalışabilirim. Keşke bu bahsettikleri Loncalararası Konferans’ın ne zaman gerçekleşeceğini bilseydim.”

Seph buradan kaçma noktasına odaklandı. “Duvarla nasıl başa çıkacaksın?”

Jason sırtıttı. “Sanırım sonunda çözdüm. Duvarın mimarı Barber. Mezunların yemek salonunda gezinirken Barber’ın duvarla övündüğünü duydum. Bu yüzden odasını altüst edip bu konuyla ilgili birkaç kitap buldum.”

“Peki nasıl işliyor?” “Bu üzerine kafa karıştırma tılsımları konmuş gerçek bir duvar. Bu nedenle üzerinden veya etrafından dolaşabilecek kadar odaklanamıyorsun. İşime yarayacağını umduğum birkaç karşı tılsım ayarladım.”

Seph şüpheyle, “Yarayacağını umduğun,” dedi. “O zaman deneyelim.”

Jason başını salladı. “Buradan gitmeye hazır olmadan Leicester’ın kulağına gitmesini istemiyorum.”

“Eğer gidebileceksen *gitmelisin*. Bir şey olmadan önce.”

“Bana ne olacağı umurumda değil. Leicester’a bir şey yapabileceğimi söyle.”

Sonunda Jason, Ejderha’ya götürebileceği başka bilgiler de edinip edinemeyeceğini görmek için biraz daha kalmaya karar verdi. Fakat Leicester ve D’Orsay tekrar buluşmadı.

Birkaç hafta sonra, mayıs ortalarında, Seph bir akşam spor malzemelerini Mezunlar Binası’na getirdi; amacı Jason’la buluşup kütüphaneden aldıkları bazı kitapları inceleyebilmektir. Martin ve Peter’la akşam yemeği yedi, sonra da ortak salondan merdivenlerin oraya yürüdü. Etrafa hızlıca bir bakış atıp fark edilmezlik büyüsünü yaptı. Tam o anda arkasındaki kapı savrulurak açıldı.

Warren Barber’dı. Seph’i ortak salondan buraya kadar takip etmiş olmalıydı. Kafası karışmış bir ifadeyle bakıyordu. Seph kapıdan daha yeni geçmiş, şimdi de ortadan kaybolmuştu. Seph, acaba Barber büyünün sonunu söylediğini bile duymuş olabilir mi diye merak etti.

Barber bir an etrafı dinleyerek donup kaldı, sonra da ardında hayalet Seph’le merdivenlerden indi. Barber bodruma indiğinde boş koridorda göz gezdirdi. Seph spor salonuna gizlice girdi. Bir an sonra Barber kapıyı açtığında Seph tılsımı bozmuş ve kürek çekme aletindeki ağırlıkları ayarlamaktaydı. Şansına orada başka kimse yoktu.

Barber odayı gözleriyle tarayarak, “Burada ne işin var?” dedi. Solgun kaşları şüpheyle çatılmıştı.

Seph ağırlıkları yerine kilitledi ve tek kaşını kaldırarak Barber’a baktı. “Ben... u... spor yapıyorum...”

Barber kapı aralığına yaslanıp bir sigara yaktı. “Öyle mi? Eh, pek bir işe yaramıyor. Bir deri bir kemik kalmışsın.”

Seph omuz silktilti. “Uyumama yardımcı oluyor.”

“Bende uyumana yardımcı olacak birkaç şey var. Neye ihtiyacın var?”

“Sağ ol, almayayım.”

Barber dumanı üfledi. “Kime ne kanıtlamaya çalışıyorsun?”

“Seph makineyle uğraşmayı bıraktı ve dönüp Barber’la yüz yüze geldi. “Anlamıyorum. Niye sizin için bu kadar önemli? Eğer Leicester’la bağlantı kurarsam size ödül mü verecek?”

“Sen bağlantı kurana kadar bize eziyet edecek desek daha doğru.”

Dikkatli ol. Hiçbir şey bilmiyorsun. Seph, “Bunu neden bu kadar çok istiyor?” diye sordu. Barber gözlerini devirince, “Hayır, gerçekten. Bilmek istiyorum,” diye ekledi.

“Sen sadece soylu, zengin bir veletsin. Sanki Dr. Leicester seni bir suareye davet etmiş gibi onu geri çevirebileceğini sanıyorsun. Hayırdan anlamıyor. Eğer seni kullanamazsa yok edecek.” Barber sigarasını söndürdü, topukları üzerinde döndü ve dışarı çıktı.

Seph yarım saat bekledi. Koridora baktığında Barber’ı ya da başka hiç kimseyi göremedi. Koridordan Jason’m odasına sızdı.

Jason ardından kapıyı kapatırken Seph, “Geciktiğim için üzgünüm,” dedi. “Barber beni neredeyse yakalayacaktı.” Jason o oturabilsin diye koltuklardan birindeki kitapları ve kâğıtları toparlarken ona olanları açıkladı.

Jason kaşlarını çatarak, “Sana inandı mı?” diye sordu. Buzdolabından iki kutu kola çıkarıp birini Seph’e verdi.

“Sanırım. Yani yarım saat önce gitti.”

Jason tam başka bir şey söylemeye başlamıştı fakat birden kafası kalktı ve yüzündeki kan çekildi. “Sıçtık!” Seph’e doğru bir kolunu uzatıp fark edilmezlik büyüsünü yaptı. Aynı anda kapı çat diye açıldı, kilit çınlayan bir sesle fayanslara düştü. Gregory Leicester koridorda duruyordu.

Jason, “Dr. Leicester,” dedi, kelimeler neredeyse boğulacak gibi çıkmıştı. “Kapıyı çaldığınızı duymadım.”

Müdür, “Merhaba Jason,” dedi, bakışları odada gezinip hâlâ masada duran iki kutu kolada ve çalışma masasındaki kitap ve

kâğıtlarda durdu. Olduğu yerde duruyor, sanki birinin kaçmasını önlemek istercesine kapı boşluğunu dolduruyordu.

Jason ve Gregory Leicester yüz yüzeydi. Hava aralarındaki gerginlikle parlıyordu. Jason ölümcül derecede solgundu.

“Jason, Joseph McCauley hakkında ne biliyorsun?”

Sesinde ateş ve buz, büyü ve tehdit vardı.

Jason küpesiyle oynadı ve sanki hatırlamaya çalışır gibi kaşlarını çatı. “O bana bahsettiğiniz çocuk, değil mi? Kış tatilinde burada çok zaman geçirdi. Sanırım onu spor salonunda birkaç kez gördüm.”

“Bütün sene boyunca onunla çalışıyorduk ancak istediğimiz gibi bir gelişme elde edemedik. Halüsinasyonlar görüyor. Hayal dünyasında yaşıyor. Tehlikeli düzeyde semptomatik. Ama yardımımızı kabul etmiyor. Ve şimdi de davranışlarındaki değişiklik belki de seninle zaman geçiriyordur diye düşünmeme sebep oldu.” Sesi görünürde kibardı ancak altında çelik gibi sertlik yatıyordu. “Senin diğer çocuklar üzerindeki olumsuz etkin hakkındaki sohbetimizi hatırlıyor musun?”

“Aptal değilim.”

Leicester, “Umarım onun aklını komplolar hakkındaki sözlerle doldurmuyorsundur,” diye devam etti. “Şu anda inanılmaz derecede hassas.”

Jason yere baktı. Hiçbir şey demedi.

“Bunun hem sana hem de ona karşı doğuracağı sonuçları konuştuğumuzu unuttun mu?”

Jason, “Unutmadım,” diye yanıtladı. Başını kaldırıp Leicester’ın gözlerine baktı. “İnan bana.”

Leicester yumuşak bir sesle, “İyi,” dedi. Odaya bir kez daha göz gezdirdi. Ve sonra da odadan çıktı.

Seph nefesini bıraktı. Biraz yüksek sesle, “Çok şükür,” dedi. Beşe kadar saydı, sonra tılsımı bozdu. Jason rahatlamış görün-

müyordu. Hâlâ yatağının kenarında oturuyor, boşluğa bakıyordu. Yüzü griydi ve titriyordu.

Seph, “Çok ucuz atlattık,” dedi. Jason sanki rüyadan uyanmış gibi birden başını kaldırdı. “Ucuz atlatmadık, Seph. Yakalandık.” Ayağa kalkıp dolabına gitti, içini kurcaladı ve bir sırt çantası çıkardı. Fermuarını açıp yatağa koydu.

“Ne yapıyorsun?”

“Buradan gitmem gerek.”

“Ne?”

“Senin odada olduğunu biliyordu, Seph. Barber spor salonundan çıktığı gibi onu çağırmaya gitmiş olmalı. Senin hassas durumun hakkındaki bütün o dedikleri... senin yararınaydı.” Jason, Weir kitabını, ajandasını ve kütüphane notlarını çantaya koydu.

“Nereden biliyorsun?” Seph arkadaşının toparlanmasını izliyordu. Yanma çok az şey aldı: bir kadının çerçeveli fotoğrafı ve bir sweatshirt.

“İnan bana. Daha önce hiç böyle konuşmamıştık... hiç.” Jason çantanın ağzını kapadı. “Eğer orada olmasaydın, şimdiye çoktan ölmüş olurum. Senin ne kadar şey bildiğinden emin değil. Seni mahvetmemiş olduğumu umuyor. Bu durumda büyük ihtimalle bu akşam beni bulmaya gelecekler. Senin odana gitmiş olmanı bekleyeceklerdir.”

“O zaman ben de burada kalırım.” Seph tekrar koltuğa oturdu.

Jason güldü. “Sen gerçekten bir acayıpsın, biliyor musun? İnan bana, bunu yapmak istemezsin. Ayrıca ben gidiyorum.”

“O zaman seninle geliyorum.”

Jason başını salladı. “Hayır. Sen burada, benimle olacağından daha güvendesin. Beni bekliyor olabilirler ama seni ele geçirebileceklerine inandıkları sürece seni öldürmeyeceklerdir. Böyle düşünmelerini sağlamaya devam et.”

Seph başka bir yol aradı. “Aylardır saldırı büyülerini çalışıyoruz. Eğer birlikte çalışırsak onu alt edebiliriz.”

“Bak, dostum. Onur duyduğum. Yetenekli olan sensin. Ben çok kurnazım ana o kadar güçlü değilim. İkiye karşı on altı kişi olurdu ve onlar yıllardır eğitim alıyor. Leicester bir şekilde güçlerine yön veriyor. Kazanmamızın imkânı yok. Başka birinin ölümüne sebep olmayacağım.”

“Burada kalmaktansa ölmeyi tercih ederim.”

Jason başını salladı. “Beni dinle. Sen dayanıklısın. Dört ay boyunca kendi başına dayandın, değil mi? Ben hâlâ bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Ve şimdi de *dyrne sefa* sende.” Durakladı. “Bak, eğer ben buradan çıkabilirsem, seni de çıkaracağım. Söz veriyorum. Sloane’la iletişime geçeceğim, ne gerekiyorsa.”

Seph yavaşça yutkundu. “Üzgünüm, Jason. Yakalanmana ben sebep oldum. Önce Trevor, sonra da sen.”

“Seph, korkarım seni yeni rolüne tam olarak alıştıramadım.”

“Ne demek istiyorsun?”

Jason sırttı. “Büyücüler asla özür dilemez, hiçbir konuda.” Jason ona sarılıp hemen bıraktı. “Ne olursa olsun, seni tanımak güzeldi, Seph. Sakın aksini düşünme.”

Seph bir an ne diyeceğini bilemedi, boğazı kederle düğümlenmişti. Sonra, “Nereye gideceksin? Seni nasıl bulabilirim?” diye sordu.

“Eğer kaçabilirsen Ejderha’yı ara. Eğer kaçamazsan er ya da geç ben Leicester’ın peşine düşeceğim.” Ceketini giydi, çantasını sırtına savurdu, büyüünü yaptı ve yok oldu.

❧ DOKUZUNCU BÖLÜM ❧

SON ÇARE

Jason'ın gidişinden sonra Havens'ta hayatın akışı Seph hariç herkes için normal seyrinde devam etti. Öğrencilerin çoğu için Jason hiç var olmamıştı, bu yüzden kimse onun yokluğunu fark etmedi.

Günler geçti ve ne Jason'dan bir ses ne de Sloan'la iletişime geçtiğine dair bir işaret geldi. Seph git gide daha da endişeleniyordu. Jason acaba duvarı bile geçebilmiş miydi? Leicester veya mezunlardan herhangi bir ipucu yoktu. Jason'ın ortadan kaybolması hakkında ona hiçbir şey sormamışlardı, Seph bunu kötüye yordu.

Seph, Mezunlar Kütüphanesi'ne gitmeye devam etti ancak artık boşunaydı. Bir geleceği yokmuş gibi geliyordu, hafızasına kopyaladığı büyüler dışarı aktarmak için bir yol yoktu. Seph her zamankinden daha da yalnız hissediyordu. Jason onun ilk büyü öğretmeni olmuştu.

Onun tek öğretmeni.

Hava ısınmaya devam etti. Öğrenciler teneffüslerde çardak altında toplanıyor, hevesle yaz tatili planlarını anlatıyorlardı. Küçük

çim alanlarda frizbiler uçuşuyor ve her gün giysi yönetmeliğine meydan okunuyordu. Seph düzenli bir şekilde posta kutusunu kontrol ediyor, Sloane'dan en azından yaz planlarıyla ilgili bir şey öğrenirim diye umuyordu. Sonra bir gün öğleden sonra, Gregory Leicester ders bitiminde Seph'i ofisine çağırды.

Seph çekinerek gitti. Leicester'la bir araya gelmekten bir hayır gelmeyeceğini düşünüyordu. Haklıydı da.

Seph gelince müdür bilgisayarından kalktı. "İçeri gir, Joseph," dedi. "Otur." Seph'in geldiği gece oturdukları masayı gösterdi. Seph koltuğun ucuna oturdu, fırlamaya hazır şekilde koltuğun kollarını avuçladı. Leicester masada karşısına oturdu.

"Endişeleniyoruz, Joseph," dedi. "Sağlığının bozulması seni işbirliği yapmaya, tedaviyi kabul etmeye ikna eder diye umuyorduk."

Seph bakışlarını Leicester'm omzunun üzerine, ufka doğru dikti. "Tedaviye ihtiyacım yok. Eğitime ihtiyacım var."

Leicester sanki bu öneri akıl almaz bir şeymiş gibi kafasını salladı. "Bu kadar kontrol dışı bir büyücüyü eğitime riskini göze alamam. Küçük bir çocuğun eline lav silahı vermek gibi olur. Güçlerini güvenli bir şekilde geliştirebilmen için sınırlamalara ve yakından rehberliğe ihtiyacın var."

"O zaman beni bırakın. Başka birini bulurum."

Leicester iç çekti. "Sanırım artık yaklaşımımızı değiştirmenin zamanı geldi. Velinden yaz boyunca bizimle kalman için izin isteyeceğim. O zaman daha çok boş zamanım olacak ve derslerin olmayacak. Sorunların üzerinde birlikte çalışacağız, Joseph. Bire bir yoğun terapi, güdümlenmiş görsellik uygulaması yapacağız. Kulağa nasıl geliyor?"

Seph, Leicester'ın onunla ne tür görüntüler paylaşacağını hayal edebiliyordu. Ve büyücü orada bulunduğu için tılsımını kullanamayacaktı.

Houghton'm Leicester'in teklifini kabul edeceğine şüphe yoktu. Avukatlar yaz için bir yer bulmak zorunda olmadıklarına sevineceklerdi.

Tabii eğer Jason daha önceden onlarla konuşmazsa.

Dönemin bitişinden iki hafta önce, Seph, Jason'ı artık daha fazla bekleyemeyeceğine ve Sloane'la tekrar kendi başına iletişime geçmeye çalışmak zorunda olduğuna kanaat getirdi. Bunun için Gregory Leicester'in ofisine gizlice girmek zorunda kalacaktı. Eğer kampüste dış dünyaya sınırsız erişime sahip olan bir bilgisayar varsa o da onun bilgisayarıydı.

Seph müdürün hareketlerini gözlemlemeye başladı. Leicester bazen gecenin geç saatlerine kadar ofisinde çalışıyordu. Ancak oldukça düzenli bir şekilde, saat sekiz sularında akşam yemeği için Mezunlar Binası'na yürüyordu. Seph birkaç akşam arka arkaya onun idare binasından ayrılışını, Mezunlar Binası'na varışını ve ofisine geri gidişini izledi. Her zaman en az bir, bazen de bir buçuk saatliğine gitmiş oluyordu. Bu süre de yeterliydi.

Eski okullarında Seph az *hacker* olarak bilinirdi. Servis sağlayıcısına, işletim sistemine ve güvenlik seviyesine göre büyük ihtimalle okulun e-posta sistemine sızabileceğini düşündü. Eğer Leicester şifreler hakkında gevşekse belki şifre çözümlmeden bile ön kapıdan giriş yapabiliirdi. Leicester öyle olabilirdi. Havens gibi asıl silahların sihir ve büyücülük olduğu bir yerde böyle bir saldırıyı beklemiyor olabiliirlerdi.

Seph, mayıs ayının son günlerindeki bir pazar akşamını seçti. Rıhtımın sonunda, yan tarafa dönerek oturmuş, idare binasındaki hareketleri izliyordu. Ofisin ışıkları açıldı ve Gregory, Leicester'm limana bakan çalışma masasında oturduğunu görebiliyordu.

7.45 sularında Leicester ceketini giydi ve ofisindeki ışıkları söndürdü. Seph rıhtımdan ayrıldı ve binanın ön tarafına doğru yürüdü, yan taraftaki gölgelere vardığında fark edilmezlik büyü-

sünü yaptı. Leicester ön kapıdan çıktı, çizmeleri park yerindeki çakılları eze eze gitti. Mezunlar Binası'na doğru ilerliyordu.

Seph köşeyi döndü ve idare binasına girdi. Fark edilmez bir şekilde öğrencilerin tatlılarını yemekte olduğu kafeteryayı geçti ve üçüncü kata giden merdivenleri çıktı. Karanlık koridordan geçti ve Leicester'ın kapısını açmaya çalıştı. Kilitlenmemişti. Uzun bir süre etrafı dinledi ve hiçbir şey duymayınca içeri sıvışıp kapıyı kapattı.

Artık tek istediği bir an önce işini halledip buradan çıkmaktı. Bilgisayarın başına geçip ve koltuğa oturdu. Bir tuşa dokununca ekran aydınlandı. Leicester oturumu kapatmıştı fakat bilgisayarı açık bırakmıştı. Kullanıcı adı *gleicester* idi.

Seph USB girişine flaş diskini taktı ve odasında kendi bilgisayarında daha önceden yazmış olduğu komut dosyasını çalıştırdı. Program işe koyulup şifreleri denemeye başladı. Beklerken neredeyse bomboş olan çekmeceleri yokladı. Masadaki telefona baktı ama dışarıyı aramaya çalışmaktan vazgeçti. Nasıl olsa Sloane bu saatte kapalı olurdu. Seph dosya dolaplarını eşelerken bilgisayar açılmaya başladı. İçerideydi.

Seph tarayıcıyı açtı, sonra da bedava e-posta servisi sağlayan bir arama motoru şirketinin adresini girdi. Birkaç dakika içinde, yeni bir hesap ve kullanıcı adı almıştı. Eğer yakalanırsa kimsenin bunu yemeyeceğini fark etti. Leicester'ın tek yapması gereken postanın gittiği yere bakmaktı. Ama en azından geri bildirim mailinin müdüre gitmesini engelleyebilirdi. Yeni adı '*Ejderha*'yı kullanarak giriş yaptı.

Parmakları klavyede uçarcasına yazıyordu. Sloane'un ağ geçit e-posta adresini yazdı ve şirketin çevrimiçi adres defterini buldu. Listedeki bütün kişisel adresleri, Sloane'u, Smythe'ı, Houghton'ı ve ortakların hepsinin e-postalarını işaretledi.

BAY HOUGHTON VE ORTAKLARINA: Maine'deki Havens Okulu'nda esir tutulmaktayım. Bana şirketinizin akıl sağlığı

tedavisi için beni buraya yasal olarak teslim ettiği söylendi ancak sizinle iletişime geçip bunu kontrol etmeme izin verilmedi. Size birçok kez mektup yazmama rağmen cevap gelmedi. Telefon etmeme veya e-posta göndermeme izin verilmiyor.

Buraya eylülde geldiğimden beri ciddi duygusal şiddete ve zihinsel işkenceye maruz kaldım ve buna artık dayanamıyorum. Eğer üç gün içinde bu e-postaya cevap verilmezse kendimi öldüreceğim. Çok ciddiym. JOSEPH MCCAULEY

NOT: Bu e-postayı yanıtlamayın. Burayı aramayın. Buraya gelin ve benimle görüşmeden gitmeyin.

Seph yazılanları gözden geçirdi ve tatmin oldu. Hiçbir avukat böyle bir mesaja cevap vermemelik edemezdi. Aldığı nefes titredi ve GÖNDER tuşuna bastı. Bir mesaj geldi. E-POSTANIZ GÖNDERİLDİ. *Olmuştu.*

Oradan çıkması gerektiğini biliyordu ama Leicester'm mail programı dikkatini çekmişti. Belki de Jason'la, Ejderha'yla veya Jason'ın anlattığı komplonun taraflarıyla ilgili bir şey bulabilirdi. İşte burada bir şey vardı: RE: EJDERHA'NIN LONDRA KARARGÂHINDA BULUNAN EVRAKLAR, D'Orsay tarafından gönderilmiştir.

Tam o anda Seph bir kapının çarpıldığını ve ayak seslerinin yaklaştığını duydu. Dış ofisin ışıkları yandı. Kalbi çarparak mail programından çıktı, oturumu kapattı ve masaüstünü bulduğu halde bıraktı. Yerinden fırlayıp kapıya doğru atıldı, kendini yan tarafındaki duvara yapıştırdı.

Tabii ki gelen Leicester'dı, yemekten dönmüştü. Müdür masasına bir klasör bırakıp çalışma yerine geçti. Seph köşeden ilerleyip kapıdan çıktı. Tam dış ofisi yanılamıştı ki hafıza kartını Leicester'm bilgisayarda unuttuğunu hatırladı. Onu daha sonra geri gelip almayı düşündü fakat bunu yapmamaya karar verdi.

Onu Seph'le ilişkilendirebilecekleri bir şey yoktu. Fark edilmez olsun ya da olmasın, onu geri almaya çalışmak, orada bırakmaktan daha riskliydi.

Ofislerin önünden geçip merdivenlerden indi. Birkaç dakika sonra yurda geri dönmüştü, ağaçların gölgesi altındaki birçok gölgeden biriydi.

Onu almaya geldiklerinde salı günü saat sabah altıyı biraz geçiyordu. Seph hâlâ yataktaydı ancak portalı kullanmadığı zamanlarda uykusu çok hafifti, anahtarın döndüğünü duymuştu. Kilidi taktığı için kapı savrulup açılırken portalın tişörtünün içinde olduğundan emin olmuştu. Warren Barber ve Bruce Hays gelmişti.

Seph dirseklerinin üzerinde doğruldu. "N'oluyor?"

Warren, "Kalk, Joseph," dedi. "Bizimle gelmen gerekiyor."

"Bir yere mi geciktim?" Seph bir ipucu bulabilmek için ikisinin de suratına baktı. İfadesiz yüzlerini takınmışlardı. Bacaklarını savurup yere bastı. "Giyinebilir miyim?"

Geri çekilip yataktan kalkmasına izin verdiler ve kot pantolonunu giyip ayakkabılarını ve dün giydiği çoraplarını bulurken ayakta dikildiler. Üzerlerinde montları olduğu için o da bir sweatshirt giydi. İçinden bir ses dişlerini fırçalamasını beklemeyeceklerini söylüyordu. Bir elini dağınık saçlarından geçirdi ve "Tamam," dedi. Onu kapının dışına itip önlerine kattılar ve merdivenlerden indiler, Warren ve Bruce iki yanına geçmiş kollarından tutuyorlardı. Dışarı çıktıklarında onu idare binasına götürdüler.

Seph tekrar denemeye karar verdi. "Neler oluyor?"

Warren, "Seni uyarmaya çalışmıştım, Joseph," dedi.

Seph, herhalde e-posta yüzünden, diye düşündü. Jason değilse tabii. Asıl sorun Sloane'un cevap verip vermemiş olmasıydı. Bu günün onun geleceğini çok iyi veya çok feci bir şekilde etkileyebileceğini fark etti.

O saatte kampüste çok fazla öğrenci yoktu, sadece spor salonuna gitmekte olan birkaç azimli genç haricinde. Hava yumuşak, gökyüzü solgundu ve gün ağarıyordu. Limanda hafif bir sis vardı. Bugün güzel bir gün olacaktı. Bir kişi için.

Seph ve eskortları idare binasına girip üçüncü kata çıkan merdivenleri çıktılar. Onu doğrudan Gregory Leicester'm ofisine götürdüler ve içeriye ittiler.

Leicester muazzam penceresinin önünde duruyordu, ellerini arkasında birleştirmiş, güneşin denizin üzerinde yükselişini izliyordu. John Hughes, Leicester'm bilgisayarının başında oturmuş çılginlar gibi komutlar giriyordu. Hughes mezunlardandı, saçları dökülmeye başlamış yirmili yaşlarında tıknaz biriydi. Okulun sistem yöneticisi olarak görevliydi.

Demek ki olay e-postaydı.

Warren gergin bir şekilde boğazını temizledi. "Joseph'i getirdik."

Leicester onlara dönüp bakmadı, onun yerine Hughes'a döndü. "Ve?"

Hughes koltuğunda yarı dönüp başını salladı. "Birkaçı açılmış bile. Pazar gecesi gönderilmişler. Cevap yok." Seph'e baktı, sonra da gözlerini çevirdi.

"Anlıyorum." Leicester iç çekti ve bir an denize baktı, sonra da kapıdaki üçlüye döndü. "Demek öyle, Joseph. Görünüşe göre bir hata yaptın."

Seph, Jason'm tavsiyesini hatırladı. Aptal ve korkak ol. Aptalı oynamayı denemişti. "Hemen mi?" Omuzlarını hafifçe kaldırdı. "Daha yataktan yeni kalktım."

Leicester'in eli kalktı ve indi. Darbe o kadar hızlı geldi ki Seph'in tepki verecek zamanı olmadı. Havadan bir yumruk darbesi Seph'in tam yüzüne çarpıp onu kapıya doğru savurdu, ayakları yerden kesildi. Kafasını kapı aralığına sertçe çarpıp yere kayd. Sağ gözü yaşlarla dolmuştu, dudağının kesildiği yerden kan tadı geliyordu. Elinin tersiyle burnunu sildi, o da kana bulandı.

Kafasını kaldırıp bakınca Leicester'ın penceredeki yerinden kımıldamadığını gördü. Warren ve Bruce hedef alanından çıkıp iki tarafa ayrılmışlardı.

Leicester elini tekrar ona doğru savurdu. Bu darbe Seph'i göğüs kafesinin altından vurdu, onu tekrar duvara fırlatıp içindeki bütün nefesi boşalttı. Yuvarlanarak yoldan çekilmeye çalıştı ancak üçüncü darbe onu tam sırtından vurdu. Her bir darbe etine ve kemiğine inen bir balyoz darbesi gibiydi. Seph yerde iki büklüm olup olabildiğince küçük bir hedefe dönüşmeye çalıştı. Son iki darbenin ardından acaba Leicester onu döverek öldürmek mi istiyor diye merak etti.

Çiğerlerine tekrar hava doldurmaya çalıştı. Soluk almak canını yakıyordu ve kaburgaları kırılmış olabilirdi. Leicester aralarındaki boşluğu geçerek geldi ve yerdeki Seph'e korkunç yüksekliğinden bakarak konuştu.

Tükürürcesine, "Sen benim kim olduğumu sanıyorsun? Bir okul müdürü mü?" dedi alaylı bir şekilde. "Cezaya kalacağını mı sandın?" Sesi her bir cümleyle birlikte yükseliyordu.

Acıya rağmen Seph kendini yarı oturur bir şekilde duvara yaslanacak pozisyona getirmeyi başardı. Kendine gelmek için başını sallayıp etrafa kan sıçrattı. Dudağı şişiyordu ve yüzünün sağ tarafı tamamen uyuşmuştu, belki de böyle olması bir şanstı. Bacakları karıncalandı ve acaba sırtına aldığı darbe omurgasını mı zedeledi diye merak etti. "Beni neden bırakamıyorsun?" diye fısıldadı.

"Ben hazır olana kadar kimse Havens'tan ayrılamaz. Şu ana kadar bunu anlamış olman gerekirdi."

Seph susması gerektiğini biliyordu ancak kendine engel olamadı. "Jason Haley ayrıldı," dedi.

"Ah, evet. Jason Haley gerçekten de Havens'tan ayrıldı." Leicester gülümsedi. "Onun buradan canlı ayrılmasına izin verir miyim sandın?"

O an bedeninin bilinçli zihninin onayı olmaksızın harekete geçtiği anlardan biriydi. Seph McCauley titreyen bacaklarını altında topladı ve kendini Gregory Leicester'a doğru fırlattı. Karnına sertçe vurdu. Beton bir duvara vurmak gibiydi ama Seph en az iki sağlam darbe vurmuştu, sonra da Leicester onun kollarını devasa kollarından biriyle yanma sıkıştırdı, diğerini de boynuna sardı ve hava yolunu kapattı. Seph'in gözlerinde kara noktalar belirene kadar baskıyı artırdı, sonra da Seph tamamen bayılmadan kolunu gevşetti.

Seph nefes alır almaz Jason'la birlikte kütüphanede ezberledikleri saldırı büyülerinden birine başladı. Fakat cümlesinin ortasındaiken bedeninden yakıcı bir akım gibi kör edici bir acı geçti ve sonunda bittiğinde hareket edemez bir halde titriyordu.

Leicester, "Aptal olma," dedi.

Ancak Seph öfkesi yüzünden umursamıyordu. "Beni öldürsen iyi olur," diye tısladı, "çünkü eğer sen öldürmezsen yemin ederim ben seni öldüreceğim."

Leicester kulağının içine konuşuyordu. "Bu kadar çok seçeneğim varken, Joseph, seni neden öldüreyim?" Yumuşak bir şekilde güldü. "Sen rüya gördüğünü mü sanıyordun? Sana bir hafta sürecek kâbuslar verebilirim. Hatta sana bütün hayatın boyunca sürecek bir kâbus verebilirim. Buna delirmek diyorlar.

"Şimdi, asıl sorumuz eğer biri mesajına cevap verirse diye seni buralarda tutmamız gerekip gerekmediği. Bence gerekmiyor. Ne de olsa onlarla konuşacak durumda olmayacaksın. Sen kendini öldürmekle tehdit ettin, Joseph ve sanırım bunu başaracaksın. Sloane seni ölmüş bilecek. Bir düşün. Tamamen bize kalacaksın. Bir büyücünün yaşam süresi boyunca. Artık evrak işleri olmayacak, sinir bozucu yazışmalar olmayacak." Seph'in yaralı çenesine dokundu. "Biri seni görmeye gelecek diye güzel yüzüne zarar vermememiz gerekmeyecek."

Leicester onu daha da sıkıca tutarak bir büyü yaptı. Alevler yeniden Seph'in içinden geçti ve Seph haykırdı, bütün kasları bu

acıyla kasılmıştı. Ne kadar sürdüğünü bilmiyordu ama Leicester onu bıraktı ve Seph bir kukla gibi yere düştü, çaresizce nefes almaya çalışıyordu.

“Belki de artık anlamaya başlıyorsundur. Kendimi ne kadar tuttuğumu gördün. Artık eldivenlerimi çıkarttım. Jason’da yaptığım hataları sende yapmayacağım. Bana istediğimi vermene şans tanımam için bana yalvaracaksın. Acele etmeyeceğime söz veriyorum. İkimiz de yeteneklerin hakkında çok şey öğreneceğiz. Şimdiye dek sağlam bir piç oldun. Şimdi göreceğiz ne kadar sağlam olduğunu.”

Seph yüzü cılalı ahşaba dayanmış, yerde yatıyordu, nefesi bölük pörçük parçalar halinde çıkıyor, kalbi kulaklarında atıyordu. Teni terden yapış yapış olmuştu ve soğuktan titriyordu. Bu sıkıntıdan çıkmanın sadece bir yolu olabilirdi. Leicester’ın onu öldürmesinin bir yolunu bulmalıydı.

Yavaş yavaş ofislerin dışından gelen gürültünün farkına vardı. Yüksek sesler geliyordu, sanki bir tartışma gibi. Seph hafifçe başını döndürüp bakmaya çalıştı. Leicester kapıya doğru döndü. Peter Conroy ofise girip Leicester’a sessizce, aceleyle bir şeyler söyledi. Leicester gözleri Seph’te onu dinledi. Başıyla onayladı, birkaç şey söyledi ve Conroy çıktı.

Leicester sanki çok hafifmiş gibi koltuklardan birini kaldırdı ve kapının önüne koydu, sonra da Seph’i kollarından tutup koltuğa oturttu. Seph bağırmmamak için dudaklarını ısırıldı. Koltuğa sığınmaya, yaralı bir hayvan gibi kıvrılmaya çalıştı. Ama müdür çenesini sertçe tuttu, bu yüzden Seph’in o konuşurken gözlerinin içine bakmaktan başka çaresi yoktu.

“Görünüşe göre mesajına yanıt verilmiş. Sloane seni görmesi için birini göndermiş.” Leicester sıcak ellerini Seph’in omuzlarına koydu. Tekrar içine güç aktı, daha öncekinden farklı bir şeydi, kas ve kemiklerindeki bütün kuvveti emen bir güçtü, onu tamamen bilinçli ancak çaresiz bırakmıştı; kafasını bile tutamayacak kadar

güçsüzdü. Hareketsizleştirme büyü. Konuşamıyor, tek kasını kıpırdatamıyordu.

Leicester Seph'in bedenini ayarladı, nazik davranmak için hiçbir çaba göstermiyordu. Seph'in buklelerini yüzünden çekti ve tatmin olmuş bir halde ona baktı. "Şimdi ben o kadını buradan gönderirken dinleyebilirsin." Durdu. "Ve geri döndüğümde, sana yemin ederim hiç doğmamış olmayı isteyeceksin." Sonra da gitti, üç mezun da onu takip etti.

Demek Sloane bir kadın yollamıştı. Seph onu tanıyan birini yollamalarını ummuştı, Denis Houghton bile olurdu. Şirketin ortakları arasında bir kadın olduğunu bilmiyordu. Seph umutsuzluğunu yutkunarak bastırdı. Bu büyücüler bütün avukatlardan daha kurnaz ve güçlülerdi. Olacakları dinlemek istemiyordu.

Ya dışarıdaki grup yaklaştığından ya da Leicester'dan olsa gerek, sesleri birden net bir şekilde gelmeye başladı. Önce bir kadın sesi, "Mesajı pazar gecesi ofisimize geldi. Onunla konuşmadan buradan gitmiyorum."

Leicester, "Sanırım şu anda bu mümkün değil," diye cevap verdi.

Kadın, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Joseph ortadan kayboldu. Dün akşam yemeğinden beri onu kimse görmedi. Bunu odasında bulduk." Kısa bir sessizlik oldu, sanki kadın bir şey okuyor gibiydi.

"Bu onun söyleyeceği bir şeye benzemiyor. Onun yazdığını nereden biliyorsunuz?"

"Onun odasında, Bayan..."

Kadın, "Downey," dedi.

Leicester ölmüş birinin yakınına arayan bir tetkik memuru gibi, "Akrabası mısınız?" diye sordu.

Kadın, "Çocuğun vesayeti bende," dedi. "Tek bilmeniz gereken şey de bu. Vesayetim altındaki kişiyi bir gecede nasıl kaybetmiş olabilirsiniz, anlamakta güçlük çekiyorum."

Leicester, “Kayıklarımızdan biri kayıp,” dedi. “Onu geçen gece almış olabilir.”

Kadın, “Buna inanmakta güçlük çekiyorum,” dedi. “Seph hiçbir zaman okyanuslardan hoşlanmamıştır.”

Bu kadının sesinde garip bir şekilde çekici gelen bir şey vardı. Sanki bırakamadığınız bir şarkı gibi. Seph ona özel adının kullanılması ve kadının onun hakkındaki bilgisine güveni karşısında çarpılmıştı. Onun velisi olduğunu iddia etmişti. Ama onun velisi Denis Houghton’dı. Downey mi? Seph daha önce bu ismi hiç duymamıştı.

Kadın, “Neden polisi aramadınız?” diye sordu. “Neden bizi daha önce aramadınız?”

Leicester, “Kayıp olduğunu daha yeni keşfettik,” dedi. “Kendimiz şu anda bir arama yapmaktayız. Onun saatler boyunca ortadan kaybolması çok garip bir şey değil. Ormanda yürüyüş yapmayı severdi.” Şimdiden geçmiş zamanla konuşmaya başlamıştı.

“Önce karanlıkta kayığa bindiğini ima ediyorsunuz, şimdi de bütün gece ormanda dolaştığını söylüyorsunuz. Öğrencileriniz hiç yataklarına girmiyor mu?”

Kadın inatçıydı ancak bunun bir önemi yoktu. Seph’in kayıp olduğunu iddia ettikleri sürece onu getirmeleri için onları zorlayamazdı. Ve Seph asla bulunamayacağını biliyordu.

Leicester, “Neden gelip kafeteryamızda bir kahve içmiyorsunuz,” dedi. “Arama yapan gruplar yakında buraya rapor verecektir. Herhangi bir haber alır almaz...”

“Seph bizi aramasına izin vermediğinizi söyledi. Onu burada esir tuttuğunuzu söyledi.”

Seph neredeyse Leicester’ın omuz silktiğini görebiliyordu. Müdür, “Bu fikirleri nereden ediniyor, bilmiyorum,” dedi. “Açık olmam gerekirse, Bayan Downey, Joseph’le çalışabilmek için elimizden geleni yaptık. Bıraktığı nattan da anlayabileceğiniz gibi dengesiz bir durumda. Aslında onun psikozlu olduğunu düşü-

nüyoruz. Ancak onu okulumuza kabul ettiğimizde bize bunların hiçbirini söylenmemiştir.”

Kadın, “Sanki eyllülden beri bir problem yaratıyormuş gibi konuşuyorsunuz,” dedi. Kâğıtlar hışırdaydı. “Elimde onun bütün ilerleme raporları var ve onlar hiç de öyle bir durumun olmadığını gösteriyor.”

Yakında dans sona erecekti. Kadını ofisten çıkartıp kafeteryaya indireceklerdi. Sonra da Seph'i bir yere saklayacaklardı ve hiçbir şansı kalmayacaktı. Sloane'a onu kurtarsınlar diye birini göndermeleri için çok fazla şeyi, belki de her şeyi feda etmişti.

Kendine, *o kadının beni görmeden buradan gitmesine izin veremem*, dedi. Kımıldamaya, bir parmağını oynatmaya çalıştı ancak hiçbir şey olmadı. İçinde önce çaresizlik, sonra da başka, daha tanıdık bir şey birikti. Dikkatini kapıya odakladı, enerjisini uzuvlarında topladı. Ve sonra oluverdi. Parmaklarının ucundan mavi alevlerden oluşan bir şelale patladı ve silah sesi gibi bit patlamayla ofisler arasındaki kapıyı parçaladı.

Kısa, gerginlik dolu bir sessizlik oldu. Kadın, “Bu da neyin nesiydi böyle?” diye haykırdı.

Bir curcuna koptu. Açıklamalar ve protestolar. Kapı aralığında biri belirdi.

Küçük bir kadındı, gümüş ve altından örülmüş gibi duran kısa, katlı kesilmiş saçları vardı. Terzi dikimi siyah bir takım ve çok kısa bir etek giyiyordu, böyle ufak biri için inanılmaz uzun bacakları vardı. Hareket ederken Seph gözlerini ondan alamıyordu. Sanki parıldıyor, etrafa pırıltılar saçıyordu. Seph daha önce hiç böyle bir avukat görmemiştir.

Kadın, “Tanrı'ya şükür,” dedi. Seph kadının onu bir bakışta tanıdığını anlamıştı. Leicester'ı savuşturdu ve ona doğru yürüdü, diğerleri bir kuyruklu yıldızın kuyruğu gibi onu takip ediyordu. Warren ve Bruce ona yaklaşabilmek için birbirlerine giriyorlardı.

Aşırı derecede garip bir andı: büyücüler, bu kadın, kısa süreliğine kaybolup birden bulunan Seph. Gregroy Leicester o anda görgü tanıklarını ve Sloane'un temsilcisini boş verip Seph'i o anda öldürebilecekmiş gibi duruyordu.

Kadın gözlerini Seph'in yüzünden ayırmadı. Yakında olduğu için Seph üzerinde altın noktalar bulunan koyu mavi, mor renkli gözleri olduğunu görebiliyordu. "Aman Tanrım, sana ne yapmışlar böyle?" Seph cevap vermek için çırpınıyordu ancak tek yapabildiği çaresizce ona bakmaktı.

Gregory Leicester sesine kavuştu. "Biz... şey... onu böyle görmenizi istemedik. Çok ağır ilaçların etkisinde. Geçtiğimiz birkaç gündür kontrol edilemez bir biçimde kendine zarar veriyordu." Leicester *telaşlı* görünüyordu, Seph onu asla böyle görebileceğini düşünmemişti.

Sonunda Seph'in yanına gelmişti ancak şimdi de ilk kez Leicester'a bakmıştı. "Evet anlıyorum. Kendi kendini eşek sudan gelinceye kadar dövmüş. Hiç görülmemiş bir şey."

Altüst olmuş, yıpranmış ve öfkeli görünüyor olmasına rağmen Seph'in bu halini görünce beklediği kadar yaygara koparmamıştı. Kadın şoke olmadı, diye düşündü. Hatta şaşırmadı bile. Sanki neler olup bittiğini biliyor gibi. Ve bununla birlikte bir parça umut yeşerdi içinde.

"Merhaba Seph, Ben Linda Downey."

Seph ona bakmayı sürdürdü, içinden sessizce yalvarıyordu. *Beni buradan bir şekilde çıkart.* Sonra da gözlerinin kenarlarından yaşlar boşanıp yanaklarına aktı.

Linda Downey, neredeyse anlaşılmayacak şekilde başını salladı, sanki duymuş ve anlamış gibiydi. Öne eğildi ve alnına yumuşak bir öpücük kondurarak sadece onun duyabileceği şekilde, "Cesur ol, Seph," diye fısıldadı. Sonra da Leicester'a ve diğerlerine döndü.

“Belli ki buraya gönderilmesi tam bir felaket olmuş. Onu her zamanki terapistine götüreceğim. Hastaneye yatırılması gerekme-yecek diye umuyorum.”

Terapisti mi?

Hays ve Barber’a işaret etti. “Siz ikiniz. Onu arabama götür-meme yardım edin.”

İtaatkâr bir şekilde öne adım attılar. Fakat Leicester başını salladı. “Çocuk burada kalacak,” dedi. “Görebileceğiniz gibi seyahat edecek durumda değil.”

Kadın iç çekip taktik değiştirdi. “Dr. Leicester, sanırım açıkça konuşmamızın zamanı geldi. Ben hepinizin büyücü olduğunuza ve bu çocuğa büyü yaptığınıza inanıyorum.”

Sloane, Houghton ve Smythe hukuk bürosunun perilere inandığını söylese de olurdu. Seph inanamayarak ona gözlerini kıstı. Mezunlar kımıldanıp mırıldandı ancak Leicester etkilenme-miş görünüyordu. “Ne olmuş yani?” dedi, sözleri meydan okur gibi çıkmıştı. Linda Downey’nin ne bilip bilmediğinin bir önemi olmadığını açıkça söylüyordu.

Linda başını sallayıp acıyan bir bakışla Leicester’a döndü. “Bu çocuğun kim olduğu hakkında en ufak bir fikriniz var mı?”

Leicester kaşlarını çattı, ağzını açtı, sonra da tekrar kapatıp bir Linda’ya bir Seph’e baktı.

“Demek yok.” Parmak uçlarını Seph’in çenesinin altına koydu ve yüzünü yukarı çevirdi. “Ona bir bakın! Gözlerine, burnunun şekline.”

Leicester, Seph’i inceledi ama surat ifadesinden hâlâ hiçbir fikri olmadığı anlaşılıyordu.

“Bunu fark edemeyeceğinize inanmakta güçlük çekiyorum.” Boğazını temizledi. “Joseph McCauley Büyücüler Konseyi’ndeki meslektaşlarımızdan birinin öz çocuğu. Kendisi çocuğun anne-sinden başka bir kadınla evli olduğu için bu hassas bir konu.” Tekrar durdu. “Karısı güçlü bir büyücü ve geçmişte yaşanan bu

tür kural ihlallerine hiçbir şekilde tahammül göstermedi. Çocuğa hikâye ortaya çıkmasını diye geçmişinden hiç bahsedilmedi. Fakat Seph'in babası onun sağlığı ve yetiştirilmesi konusunda yakından ilgilenmekte. Seph onun tek oğlu.”

Babamın kim olduğunu biliyor. Leicester ve mezunlara rağmen, durumuna, her şeye rağmen, Seph nefes almadan Linda Downey'nin babasının ismini söylemesini bekledi.

Leicester aklındaki bir tür listeyi gözden geçirdi. “Kim?” diye buyurdu. “Söyleyin bana. Babası kim?”

Linda hiçbir şey söylemedi.

“Yoksa... Ravenstock mı?” Büyücünün suratında önce kuş-kulu, sonra da kurnaz bir şekilde ikna olmuş bir ifade belirdi. “O, değil mi?”

Linda tereddüt etti, sonra da, “Sizi gerçekten hiç ilgilendir-miyor. Ancak eğer çocuğu çözmez ve gitmesine izin vermezseniz yakında öğreneceksiniz. Babası dün Portland’a uçtu. Seph’in mesajını ona ilettiğimde nasıl tepki verdiğini tahmin edersiniz. Eğer bu akşamüzeri oğluyla birlikte Portland’a gitmezsem, babası onu bulana kadar burayı yerle bir edecek. Hiçbir bahane onu tat-min etmeye yetmeyecektir. Ve bu konuyu gelecek hafta Konsey’e götüreceğinden de emin olabilirsiniz.”

Leicester yumruklarını sıkıp açtı. “Eğer bu kadar endişeliyse Ravenstock neden bizzat gelmedi?”

Ravenstock. Joseph Ravenstock. Hey, Benim adım Seph Ravenstock.

“Konumunu göz önüne alacak olursak, bu olayın gizli kal-masını istiyor. Bu yüzden beni temsilcisi olarak gönderdi. Eğer bir sıkıntı olacağını bilseydi, eminim kendisi gelirdi.”

“Doğruyu söylediğinizi nereden bileceğim?” Seph, Leicester’ın ona inanmak istemediğini görebiliyordu.

“Ben çocuğun velisiyim. Eğer arzu ederseniz size belgeleri gösterebilirim.” Çantasına elini daldırdı, bir tomar kâğıt çıkarıp

Leicester'a uzattı. Leicester mutsuz bir şekilde onları tarayıp geri verdi.

Ama benim velim Houghton. Öyle değil mi?

Kadın, “Bakın,” dedi. “Bu durumun gizli kalması gerekiyor. Burada ne yaptığınız Seph’in babası için önemli değil. Ancak konu oğlu olduğunda hiç toleransı kalmıyor. Bu çocuk kötü bir şekilde dövülmüş, aç bırakılmış ve işkence görmüş. Eğer bu ortaya çıkarsa, Konsey doğal olarak onun oğlunu belli bir sebepten ötürü hedef aldığınızı düşünecektir. Politik bir sebepten.”

Leicester, “Peki o zaman, sizin gidip olanları anlatmanıza neden izin verelim?” diye sordu. Ona doğru bir adım attı, bileğini tutmak için eliyle uzandı. Linda geriye adım atarak elinden ustaca kaçtı.

Sakin bir şekilde, “Bu akşam Joseph’le geri dönmüş olmamı bekliyorlar,” dedi. “Kaybolmamızı nasıl açıklamayı düşünüyorsunuz acaba?”

Leicester sanki doğum günü iptal edilmiş gibi matemli görünüyordu. Seph’in gitmesi yerine başka bir seçenek sunaya çalıştığı belliydi. Ancak kadının tehditlerinin etkili olduğu da ortadaydı. Leicester Konsey’in işin içine karışmasını, dikkatlerin gereksiz bir şekilde Havens’ta toplanmasını istemiyordu. Seph’i bırakma riskiyle kesin bir şekilde açığa çıkarılmanın yaratacağı hasarı karşılaştırması gerekiyordu.

Sonunda omuz silkti, yenilgiyi hiç de hazmedememişti. “Pekâlâ. Bir saniye dış ofiste bekleyin. Bir saniye Joseph’le özel olarak konuşmam gerekiyor.”

Gitmek istemiyordu. Seph bunu görebiliyordu. Ve o da kadının gitmesini istemiyordu. Ama sanki bu Seph’i son görüşü olabilmirşi gibi omzunun arkasından bakarak çıktı.

Leicester, Seph’e parmağını uzattı ve karşıt büyüğü mırıldandı. Seph koltuğunda kımıldandı ve başarısız bir şekilde ayağa kalkmaya çalıştı. Müdür sweatshirt’ünün önünden onu yakaladı ve kendine doğru çekti, yüz yüze geldiler.

“Evet, Joseph, babanın yanma geri dönüyorsun. Umarım harika bir kavuşma olur. Sadece bir şeyi aklından çıkarma; eğer burada olan şeylerin bir fısıltısı bile Konsey üyelerinden herhangi birinin kulağına giderse, sana bağlantısı olsa da olmasa da, zavallı ailenin her bir üyesinin, her bir arkadaşının, en önemsiz bir *flörtünün* bile izini sürüp, hepsini olabilecek en korkunç şekilde öldürmeye yemin ediyorum. Ve onlarla işim bittiğinde, senin peşinden geleceğim ve kaldığımız yerden devam edeceğiz.”

Seph ona baktı ve, “Artık gidebilir miyim?” dedi. *Bir daha peşinden geldiğinde, işte o zaman hazır olacağım*, diye düşündü.

Leicester onu bırakıp geriye doğru bir adım attı. Seph sırtını düz tutarak dış ofiste Linda Downey’nin beklediği yere yürüdü, Leicester’ın düşmanca bakışlarını ensesinde hissedebiliyordu. Seph ondan uzun olmasına rağmen, Linda onu desteklemek için elini dirseğinin altından geçirdi. İçine sihir akın etti, başını döndüren güçlü bir şeydi ama her zaman alışık olduğundan biraz farklıydı.

Leicester ve mezunlar onu dışarıya kadar takip etmişlerdi. Linda’yı olayların içinde bir yere oturtmaya çalışıyordu. “Sanıyorum siz Ravenstock’un yeni... sevgilisisiniz.”

Seph’i kapıya doğru götürerek, “Asistanı,” dedi.

Seph, Leicester’a baktı, daha sonra hatırlamak için bu görüntüyü zihnine kazıyordu. Bir şekilde bunu sana ödeteceğim, diye düşündü. Kim veya nasıl biri olduğunu bilmesem de Sam için. Trevor için. Ve en çok da Jason için.

Linda’nın eli dirseğinde, acı içinde kapıya doğru gitti ve sonra da kapıdan çıkıp merdivenlerden indi. Merdivenleri inmeyi başardılar ve topallaya topallaya ön kapıdan çıktılar.

BMW’si park yerinde bekliyordu. Linda Seph için yolcu kapısını açtı, binmesine yardım etti, kapıyı ardından kapattı ve direksiyona geçti. Sakin görünse de elleri titriyordu ve ancak ikinci denemede anahtarı yerine sokabildi.

Seph kendini koltuğa bastırdı. Linda Downey hızlı ve agresif bir şekilde sürüyordu, vitesi hızla artırıyor, gözü kara bir hızla toprak yoldan sarsılarak ilerliyordu, Seph de her bir yarasını tekrar hissediyordu. Dönüp kadına baktı. Yanakları al al olmuştu, ağaçların altında sürekli değişen ışıktan gözleri bir görünüyor bir kayboluyordu. Babasının kız arkadaşı o muydu?

Seph rahatlamaya çalıştı, sonunda Havens'tan ayrılmakta olduğuna hâlâ inanamıyordu. “O zaman şimdi Portland’a mı gidiyoruz?” Şişmiş dudaklarının arasından zorlukla konuşuyordu. Diliyle dişlerinden birinin kırılmış olduğu sivri bir nokta buldu.

Başını salladı. “Maine’den çıkmanın en hızlı yolu bu. Ama önce sana bir doktor bulmamız lazım.” Ona baktı ve dudağını ısırdı. “En yakın hastane herhalde Portland’dadır.”

Linda’nın dikkatle bakması Seph’i rahatsız etmişti. “Ben iyiyim. Gerçekten. Aslında olduğundan daha kötü görünüyor. Şu anda sorulara cevap vermemeyi tercih ederim.”

“Seph, çok özür dilerim. Neler olup bittiğinden haberim yoktu.” Sesi çatladı. “Ve e-postanı alınca, ben...”

“Ravenstock kim?”

“Onu boş ver. Seninle hiçbir ilişkisi yok.”

Nedense şaşırmamıştı ama biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Zihninde kim olduğuna dair ipuçlarının bulunduğu dosyadan Ravenstock’ı sildi. “Orada büyük risk almadın mı?”

“Başka bir şansım yoktu. Konsey’de bulunan birine benze meni umdum.”

“Teşekkür ederim... geldiğin için... tam geldiğinde,” dedi. “Beni öldüreceklerdi. Ya da daha kötü bir şey yapacaklardı.”

Linda, Seph’e baktı. “Neden?”

“Sanırım hoşuna gidiyor. İnsanların canını yakmak yani.” Leicester’ın tehdidi zihninde tazeydi henüz. Kadının kimin nesi olduğunu tam olarak öğrenmeden çok bir şey söylemeyecekti.

Linda boğazını temizledi. “Sihirli loncalar hakkında... ne kadar bilgin olduğunu bilmiyorum.” Sanki utanmış gibi tam önüne bakıyordu. Sanki o ünlü “cinselliğe giriş” temalı konuşmayı yapacakmış gibi.

Seph on beşinci kez dikiz aynasını kontrol ederek, “Hepsini biliyorum,” dedi. “Weir’ler, Anaweir’ler, büyücüler ve büyüler, kastettiğin eğer buysa.”

Onu şaşırtmıştı. “Kim anlattı bunları sana? Leicester mı?”

Başını salladı. “Sütannem ben küçükken bahsetmişti biraz. Gerisini burada öğrendim.” Jason’ı düşündü ve içine çektiği nefesi titredi. Gözlerini kapattı ve Leicester’a geçirdiğinde nasıl hissettiğini hatırlamaya çalıştı. Keşke bir tane de büyü yapabilmiş olsaydı.

“İyi olduğuna emin misin?”

Seph, “İyiyim,” dedi. “Harikayım.” Linda’ya yan yan baktı. “Sen büyücü müsün?”

Başını salladı. “Hayır. Efsuncuyum.” Sanki tepkisinin ne olacağından emin değilmişçesine kelimeyi hızla söylemişti.

Bir efsuncu! Jason efsuncularsa hayrandı ama daha önce hiç biriyle karşılaştığını söylememişti. Seph onun söylediği bir şeyi hatırladı ve daha düşünmeden ağzından fırlayıverdi. “Efsuncuların, ne kadar güçlü olursa olsun bir büyücüyü etkileyebileceği doğru mu?” Sonra da ağzını kapadı. Yeni tanıştığı birine sorulacak bir soru değildi bu.

“Eh. Sanırım bu efsuncuya, büyücüye ve büyücünün etkilenmemek için ne kadar dikkat gösterdiğine bağlı. Tabii, büyücülerin efsunculardan daha güçlü olduklarını herkes bilir. Ancak bir büyücüyü gafil avlarsam...” Direksiyonu bıraktı ve tırnaklarını çıkaran bir kedi gibi parmaklarını kasti.

“Ama sen kimsin? Gerçekten Sloane için mi çalışıyorsun?”

“Hayır. Onlar benim için çalışıyor. Orada söylediğim şey doğrudu. Ben senin velimim.”

İçinden bir ses onun tamamen dürüst olmadığını söylüyordu. Kadın sanki yarı saydam gibiydi ve arada bir ışık içinden geçiyor, onu aydınlatıyordu, kumlarda parıldayan altın gibi gerçeğin parçalarını açığa çıkarıyordu.

“Sen ailemi tanıyor muydun... tanıyor musun?” Hangi zamanı kullanacağını bilemedi.

“Onları tanıyordum. Yıllar önce,” dedi.

Bir yalan daha. Daha da dik oturdu. Linda Downey’nin onun hakkındaki gerçeği bildiğinden emindi. Bunu ondan öğrenmenin bir yolunu bulacaktı, ne kadar berbat bir yol olursa olsun.

“Sen benim velimsen, senin adını daha önce neden hiç duymadım?”

“Ben annenle baban öldükten sonra senin velin oldum. Ben... ben çok seyahat ediyorum ve senin için daha düzenli bir ortam olsun istedim. Bu yüzden Genevieve LeClerc sana bakmayı kabul etti.”

Seph, “Ama benim annemle babam kim?” diye ısrar etti. “İsimleri ne? Nerede yaşıyorlardı? Nasıl öldüler? Başka akrabalarım var mı?” Soruları âdeta bir şelale misali akıyordu; Hayatı boyunca sorduğu sorulardı bunlar.

Dili dudaklarının üzerinde gezdi. “Genevieve sana herhalde hepsini anlatmıştır. Baban... bir yazılım mühendisiydi. Bir yangın çıktı.”

“Bana o masalı anlatma. Ben uydurulmuş biriyim. Doğum kayıtlarım sahte. Yangınla ilgili bir kayıt yok. Sosyal Güvenlik’te ölüm kayıtları yok. Aptal değilim ben.”

“Kimse sana aptalsın demedi zaten.” Linda sanki ona bakmak tehlikeli olabilecekmış gibi gözlerini yoldan ayırmıyordu. “Gerçek şu ki bilmek istediğin şeyi sana ben söyleyemem. O yüzden artık bana sorma.” Ses tonu keskindi, direksiyondaki yumrukları be-yazlamıştı. Kısa, rahatsız edici bir sessizlik oldu. Sonra devam etti.

“Bebekken seni Genevieve’e emanet ettim çünkü sana iyi bakacağından emindim. Orayı sevdin, değil mi?” Bu soru ağzından aceleyle, güven vermek için bir yakarış gibi çıktı.

“Orayı sevmiştim.” Seph pencereden dışarı baktı. “Genevieve’i severdim.”

“Sanırım son iki yıl çok başarılı olamadım. Şey... yeğenimin başı dertteydi ve... eh... benim de dikkatim dağıldı. Bir sürü şey oldu. Houghton senin iyi olduğun konusunda bana güvence vermişti. Ta ki senin e-postanla ilgili beni arayana kadar.” Sesi azalıp gitti.

“Nereye gidiyoruz şimdi?”

“Trinity denen bir kasabaya. Ohio’da, Erie Gölü kıyısında. Bir üniversite kasabası.”

“Trinity, Ohio.” Jason buradan bahsetmişti. Zihninde bir görüntü canlandı. Ahırlar ve silolar. Tarih öncesi ormanlardan Ortabatı tarzı çiftliklere. Surat yapmamaya çalıştı. Somurtmak canını yakıyordu.

Kendine, *her yer geldiğim yerden iyidir*, dedi. O anda Ortabatı’da saklanmak, Ohio’daki çiftlik arazisini bir battaniye gibi üzerine çekmek istedi.

“Neden Trinity?” diye sordu. “Orada başka bir okul mu var?”

“Ablam orada yaşıyor. Hem Kuzgun Geçidi’ndeki turnuvadan sonra orası bir sığınak ilan edildi.”

Doğru. Jason bir sığınaktan bahsetmişti, “onca yerin içinde Ohio’da.”

“Neden bir sığınak?” Linda tekrar, “çünkü bir sürü şey oluyor,” dedi, sanki bu birçok şeyi açıklıyormuş gibi.

Seph, “Trinity’de hiç büyücü var mı?” diye sordu

Linda başıyla onayladı. “Evet, en az iki tane tanıyorum ve büyük ihtimalle başkaları da var. Neden sordun?”

“Daha fazla eğitime ihtiyacım var.”

Linda başını salladı. “Sanırım senin eğitim eksikliğin benim hatam. Genevieve... harika biriydi ama büyücüleri pek onayla-

mazdı.” Sanki dile getirmediği bir düşünceyi onaylıyormuşçasına tekrar başını salladı. “Evet, sanırım Trinity’de seni eğitebilecek birini bulabiliriz.”

“İyi.” Arkasına yaslanıp gözlerini kapadı ancak hâlâ Linda’nın bakışlarının baskısını üzerinde hissedebiliyordu.

“Bana Havens’ta olanları anlatmak ister misin?”

Gözlerini açmadı. “Pek o havada değilim.”

Linda sustu. Onun sırları varsa Seph’in de vardı. Gregory Leicester’m tehdidi zihninin gerisinde dolanıyordu. Belki de bu hikâyeyi anlatabileceği tek kişi Ejderha’nın kendisiydi. Bu bilgiyi kullanabilecek kadar güçlü biri.

Linda Downey onun hayatını kurtarmıştı ve buna minnet-tardı. Eğer bundan fazlasını istiyorsa onun güvenini kazanması gerekecekti.

O akşamın ilerleyen saatlerinde, Gregory Leicester rıhtımın ucunda oturmuş, kayak kaldırıcının soğuk metaline yaslanmıştı. Bahar akşamının güzelliği bile onu yatıştırmaya yetmiyordu. Tekrar Courvoisier içmeye başlamıştı ve her zamankinden çok içiyordu.

Çocuk onunla dalga geçmişti. Önce ofisine gizlice girip e-postalar yollamıştı, sonra da ciddi ciddi ona saldırmaya cüret etmişti. Ve neredeyse hiç hasar almadan oradan gidebilmişti. Orada bulunup olanları görmüş olan mezunlar için iyi bir ders değildi.

Kendini gelecek olan yazı düşünerek teselli etmeye çalıştı. Gelecek hafta Konsey bir toplantı yapacaktı. Acaba Ravenstock’un piçiyile ilgili bu bilgiyi anayasa konusunda kullanıp onun oyunu istediği tarafa yönlendirebilir miydi?

Öğrenciler gittiğinde, mezunlarla çalışmak için zamana ihtiyacı olacaktı. Aslında, çocuğun savunmasını kırıp sonra da onu eğitmekle uğraşmasa da olurdu. Son iki projesinde başarısızlığa uğramış olsa bile, ona bağlı on beş büyücü vardı. Ejderha ve

diğerlerinin bir süre daha bilgilendirilmediği düşünüldüğünde bu yeter de artardı.

Bardaktaki kehribar rengi sıvıyı döndürdü, kendini daha iyi hissetti. Kemerindeki cep telefonu titredi ve onu duymazdan gelsem mi diye düşündü. Fakat numarası sadece seçilmiş birkaç kişiye verilmişti. Bu yüzden telefonu kulağına götürdü. “Leicester.”

Claude D’Orsay’di. Sesi heyecanlı geliyordu, o vakur Oyun Efendisi için pek görülmedik bir şeydi bu. “Joseph McCauley adında bir öğrencin var.” Bu bir soru değildi.

Yine Joseph McCauley. “Ne olmuş ona?” Leicester bardağını bitirdi. “Yarın Maine’e geliyorum. Gelene kadar onu tut.” “Neden bahsediyorsun sen?”

“Çocuğun kim olduğunu biliyor musun?” *Ah, demek şu olay.* Leicester burnundan soludu. “Bugün duydum. Jeremy Ravenstock’ın piçiymiş. Görünüşe göre, Ravenstock bunu bir sır olarak saklamak istemiş. Korkarım pek başarılı olamadı.”

“Ravenstock mı? Tabii eğer Ravenstock Ejderha değilse ki o da saçma olurdu. İkimiz de Ejderha’nın gerçek kimliğini biliyoruz. Çocuğun onun oğlu olduğunu düşünüyoruz.”

Leicester uzun bir an boyunca hiçbir şey söyleyemedi. “Emin misin?”

“Ejderha’nın Londra’da saklandığı yere birkaç ay önce baskın düzenlediğimizde oradaki bazı dosyaların içinde ismini bulduk. Bütün veri tabanlarımızı, Sosyal Güvenlik kayıtlarını falan taradık ama onu bulmak uzun sürdü. Çocuk Kanada’da doğmuş. Doğum kayıtları sahte. Anne babası yok. Birileri onun gerçekten kim olduğunu saklamak için çok çaba göstermiş.”

O gün Gregory Leicester için hiç de iyi gitmiyordu ve artık konyak da işe yaramıyordu. Joseph McCauley’nin yüzü yine karşısındaydı ve benzerliği hemen gördü. Karıştırması mümkün değildi. Şeytanın izi açıkça çocuğuna da geçmişti. Bu hem baba-nın Ejderha hem de çocuğun onun kanından olduğunu ortaya

koymuştu. “Çocuk gitti Claude,” diye fısıldadı. Buna kendi de inanamıyordu.

“Ne demek gitti?

“Bu sabah ayrıldı. Velisi onu gelip götürdü.”

“Velisi mi? Kim?”

“Linda Downey diye bir avukat. Ravenstock’ı temsil ettiğini söyledi. Çocuk onu daha önce hiç görmemiş gibi davranıyordu.”

D’Orsay, “Linda Downey,” diye tekrarladı. “Onu hatırlıyorum. Geçen yaz turnuvadaydı. Efsuncu.”

“Bir Efsuncu!” Bardak Leicester’m elinde parçalandı ve eğilip avcuna akan kana baktı. Birden ona karşı koymanın neden bu kadar zor olduğunu anladı.

D’Orsay hâlâ Linda Downey hakkında konuşuyordu. “Unutulmazdı. Büyüleyiciydi, gerçekten. Acaba Ejderha’yla bağlantısı ne?” Bir an sustu. “Demek seni çocuğu vermen için büyüledi.”

“Bunu nasıl becerdiğini boş ver. Çocuğun kim olduğunu nereden bilebilirdim?” Ancak geriye baktığında, kadının onu bu kadar sahip olmak istediği bir şeyden ayrılmaya nasıl ikna ettiğini hatırladı.

Çok gençti. Çok güçlüydü. İkna etmeye karşı çok dayanıklıydı. İşin başından beri çocuğun bir casus olduğundan şüphelenmeliydi. Fakat Ejderha neden kendi kimliğini gizlemek için bu kadar çaba gösterirken böyle bir plan için kendi oğlunu riske atıncı?

D’Orsay, “Sanırım Ejderha’nım şimdiye Havens’la ilgili her şeyi öğrenmiş olduğunu varsayabiliriz,” dedi. “Orayı boşaltmanız gerek.”

“Çevreye güç takviyesi yapacağım. Nasıl olsa yakında gideceğiz. Planlarımızı değiştirmek için bir sebep yok. Çocuk benimle bağlantı kurmayı kabul etmedi, o yüzden çok şey bilmiyor. Ve eğer onu bulabilirsek Ejderha’yı saklandığı yerden çıkarmak için kullanabiliriz.”

D’Orsay, “Nereye gittiklerini söylediler mi?” diye sordu.

“Hayır.” Herhalde Portland’a gitmiyorlardı. “Kadın nereliymiş?”

“Nerede yaşadığını bilmiyorum ama öğrenebilirim. Geçen bahar yapılan turnuvada meydana gelen felaketten sonra kurulan sığınakla bir bağlantısı var. Ortabatı’daki küçük bir kasabada. Orası başlangıç için bir nokta olabilir.”

“Onları ben arayayım. Sığınağa girmeden önce onları durduracağım.” Leicester’ın bunu yapmak için kendi kişisel sebepleri vardı. “Elimde Joseph’in videosu var ve hâlâ birkaç fotoğraf da olabilir. Onları sana yollarım.”

Ve böylece karar verilmişti.

ONUNCU BÖLÜM

WEİR AĞI

Seph bir manzarayı seyrediyor, bir dalıyordu, bu kısa tilki uykuları onun Havens'ta edindiği bir alışkanlık olmuştu. Bir anlık dikkatsizliğinin, yaşamı ile ölümü arasındaki farkı belirlediği bir hayvana dönüşmüştü sanki.

Linda, Seph'in ona bakmadığını düşündüğü anlarda onu izliyordu.

Massachusetts'in batısındaki paralı geçide gelmeden önce Boston'ın etrafındaki uzun I-95 çevre yolunu takip ettiler.

Paralı geçitte durup yolculuk etmekte olan huzursuz insanların neye ihtiyaçları varsa satın alabildikleri plazalardan birine girdiler. Seph iki Toronto Maple Leafs⁶ tişörtü, bir Blue Jays⁷ sweatshirt'ü, iki eşofman altı, iç çamaşırı ve bir diş fırçası satın aldı. O anda bütün sahip oldukları bunlardı. Tuvalette mahvolmuş gömleğini değiştirdi ve yüzündeki kam tikkatlice temizledi, tuvaletteki iğrenç

6 Kanada'nın ulusal simgesi olan akçaağaç yaprağı. Toronto buz hokeyi takımı. (ç.n.)

7 Mavi alakarga. Toronto beyzbol takımının amblemi. (ç.n.)

sırı sabun derisini yaktı. Massachusetts'in Stockbridge kasabasında, tam New York sınırında otoyoldan çıktılar. Linda tepelere doğru, kasabanın üstünde bildiği bir misafirhaneye gitti. Çağlayan bir dereye bakan küçük bir yerde akşam yemeği yediler ve O'Herron adı altında iki oda tuttular çünkü her niyeyle Linda'nın o isimde bir kimliği vardı. Seph bunu sorgulamadı, Linda Downey'nin hikâyesini doğrulamak için Denis Houghton'u aramaya bile gerek görmedi. Bir anlamı yoktu.

Seph o gece yatağa girdiğinde portalı kullanmadı. Yine de endişeliydi, acaba Gregory Leicester aralarındaki mesafeye rağmen ona hâlâ ulaşabilir miydi diye merak ediyordu. Huzursuz bir uyku uyudu ama rüyaları sıradan rüyalardı.

Bir sonraki sabah güneş doğmadan, misafirhane dağların gölgesiyle kaplıyken yola çıktılar. Eyalet sınırından New York'un uzun geçidine kırdılar, Hudson'ı geçtiler ve Albany'nin yakınından New York otoyoluna girdiler.

Linda, Seph'in hareket edişinden kaskatı ve yara bere içinde olduğunu görebiliyordu. Karnını korurcasına dirseklerini yanlarına yakın tutuyordu. Dudağı yarılmış ve şişmişti, yüzünün sağ tarafının tamamı yaralanmıştı. Fakat şikâyet etmiyor, Linda'nın sorularını savuşturuyordu.

Linda uzun yıllar boyu onu uzaktan seyrettikten sonra, onunla ilgilenebilmekten hoşlanmıştı. Normalden daha uzun ve jölenememiş koyu buklelerini, büyüyüp yetişkin bir adam olunca ağırlaşacak kaşlarını, ışığa göre değişen yüz kemiklerini inceledi. Onun iyileşmesi gerektiğini biliyordu ama ona neyin iyi geleceğini bilmiyordu. Trinity'ye gelince bunu Nick Snowbeard'a soracaktı.

Büyümekte olan karanlığı ondan nasıl uzak tutabilirim, diye düşündü. Sığınak her yerden daha güvenli olurdu ancak şimdiye kadar onu göz ardı etmiş olan kişilerin dikkatlerini üzerine çekebilirdi.

Hastings, Büyücü Konseyi'nden gelen haberleri biliyor olacaktı ama Linda ona ne sorduğu ve nasıl sorduğu konusunda dikkatli olmak zorundaydı.

Leander Hastings'in Seph McCauley'i bilmesi gerekmiyordu.

Cleveland'in batısında I-90'dan çıktılar. Saat yediyi geçmişti ve Seph'in midesi ona öğle yemeği yemediklerini hatırlatıyordu. Linda ona döndü. "Yaklaştık," dedi. "Yemek yemek için durmamızı ister misin yoksa kasabaya varınca mı yiyelim?"

Seph omuz silkti. "Oraya bir varalım da."

Artık göl kıyısının yakınından gidiyorlardı. Seph şarap mahzenlerini, pansiyonları ve Trinity Lisesi'ni gösteren okları gördü. Bir virajı dönünce kasabanın kendisini gördü, bir kartpostal gibi, koy boyunca uzanıyordu. Tuhaf dükkânlar ve Viktorya dönemine ait evler kıyı boyunca devam ediyor, arkalarında çarpıcı beyaz kilise kuleleri sivri sivri yükseliyordu; bir tabloyu andıran liman ve marinada tekneler diziliydi. Kıynın biraz açıklarında da başka tekneler demir atmıştı.

Kasaba batan güneşin ışıkları altında parılıyordu, sanki üzerine yanardöner bir tül örtülmüş, garip bir tür ışık oyunu yapıyor gibiydi. Araba yavaşladı ve Seph Linda'ya baktı. Sanki hoşuna gitmeyen bir şey görmüş gibi kaşlarını çatmış başını yana eğmişti. Güneş gözlüklerini çıkarıp öne eğildi, ön cama doğru bakıp gözlerini kıstı, sonra da bir sonraki kavşaktan hemen sola dönüp güneye doğru ilerledi.

Seph, "Sorun ne?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Birkaç kilometre boyunca güneye geri gittiler, sonra da batıya dönüp tekrar kuzeye yöneldiler, böylece kasabaya güneyden girebildiler. Gölün tarihi bir kıyısına bakıyor olması muhtemel bir bayıra geldiler ve parıldayan kasaba, ötesinde gölle birlikte karşılarındaydı. Ucuz bir dergide kötü basılmış pembe-mor bir

resim gibi silikti. Linda kendi kendine mırıldanarak başını salladı, aniden küçük bir lokantanın park yerine doğru sağa kırdı ve tak diye durdu.

“Burada yiyelim,” dedi. “İçeri girip bizim için bir masa bul. Ne istersen ısmarla, bana da bir salata söyle. Telefonla görüşmem gerekiyor.” Cep telefonunu çıkarıp onu eliyle gönderdi.

Seph afallamış bir halde restorana girdi. Hafta içi olduğundan olsa gerek neredeyse boştu. Ortalıkta görünen tek çalışan, barın arkasında bardakları siliyordu. Seph'i arkadaki masalardan birine doğru yönlendirdi, müşterisinin akşam yemeğini yediği dayanın hikâyesini anlatarak ödemesini umarcasma Seph'e apaçık bir merakla bakıyordu.

Linda geldiğinde yemekler çoktan servis edilmmişti. Seph, “Kiminle konuştun?” diye sordu.

Linda, “Yeğenim Jack'le,” diye açıkladı. “Bizimle burada buluşacak. Ablam Becka bir avukat. Aynı zamanda da Trinity Lisesi'nde edebiyat öğretmeni. Jack onun oğlu, senden birkaç yaş daha büyük.”

Seph omuz silkti, plan değişikliği kafasını karıştırmıştı.

Linda, “O bir savaşı,” diye devam etti. “Bir Weirlind.”

Seph çığnemeyi bıraktı ve ona baktı. Jason onların inanılmaz nadir olduklarını söylemişti. Soyu tükenmekte olan bir tür gibi. “Bir savaşçı mı? Başımızın belaya gireceğinden mi korkuyorsun?”

Linda omuz silkti. “Bilmiyorum. Umarım öyle olmaz. Yanında birilerini getirebilir.”

Seph, “Sorun ne?” diye sordu.

“Kasabanın etrafında sihirli bir bariyer var; bir Weir ağı. Onun ne kadardır orada olduğunu ve onu oraya kimin koyduğunu bilmek istiyorum.”

Bir Weir ağı. Seph'in ensesinden soğuk bir şey aktı. Havens'm etrafındaki bariyeri, bulanık, yanardöner görünüşünü hatırla-

yabiliyordu. Trinity'nin üzerindeki örtü ona benziyordu. Bu bir tesadüf olabilir miydi?

Yemeklerini bitirdiler ve Seph bir parça dondurmali elmalı tart söyledi. Tam tartı bir sürü küçük lokmaya ayırıyordu ki kapı açıldı ve içeriye üç kişi girdi.

İçlerinden biri, çok sıska, kısa kesilmiş beyaz sakalları ve parlak siyah gözleri olan yaşlı bir adamdı. Başını incelikle işlenmiş bir ayı kafası olan asasına dayanıyordu. Büyücüler kendi türünden olanları hemen tanıyorsa da o bir prototip gibi duruyordu.

Seph'in tanıştığı diğer büyücülere benzemiyordu. Yüzünde, gözlerinin etrafındaki kahkaha çizgilerinde nazik ve güven verici bir şey vardı.

Diğer ikisi Seph'in yaşındaydı. Biri uzun boylu, atletik yapılı, açık kırmızı-altın saçlara ve Linda'nın gözlerini andıran mavi gözlere sahip bir gençti. Geniş göğsünü, omuzlarını ve kaslı kollarını gösteren bir tişört ve kot pantolon giymişti. Onları köşede görünce sırttı ve birkaç büyük adımda aradaki mesafeyi aştı.

Seph, *on yedi yaşında olup da hiç bu kadar yapılı olan birini görmemiştim*, diye düşündü. Bu savaşçı Jack olmalıydı. Kendine bir baktı ve siskalığından utandı.

"Linda teyze!" Kızıl saçlı çocuk ellerini teyzesinin omuzlarına koydu ve yanağını öptü.

Bu üçlünün son üyesi bir kızdı, neredeyse öbür çocuk kadar uzundu ve saçları kestane rengiydi. Bu ikisinin kendine has zarafeti ve kendine güveni vardı. Sadece fiziksel özellikleri bile diğer herkesi gölgede bırakıyordu. Eğer Jack bir savaşçıysa kız da öyle olmalıydı.

"Merhaba, Linda teyze." Kız da Linda'yı kucakladı, biraz daha utangaçtı. Seph bütün bu selamlaşma ve kucaklaşmanın arasında bir kenara itilmiş hissetti. Fakat büyücünün gözlerinin üzerinde olduğunu algıladı ve bir an sonra savaşçılar da onu fark etti. Jack

topukları üzerinde ileri geri gitti ve kızın sağ eli orada bir silah bulmayı umarcasma beline gitti.

Seph ayağa kalktı. “Ben Seph,” dedi ve elini büyücüye uzattı. Seph tutuşundaki kontrollü, karmaşık gücü hissetti. İçinden bir ses bu yaşlı adamın onun tam olarak kim olduğunu bildiğini söylüyordu.

Linda büyücüye doğru başını salladı. “Affedersin, Seph. Bu Nicodemus Snowbeard,” dedi. “Ve yeğenim, Jack Swift, ve bir dostumuz, Ellen Stephenson.” Elini Seph’in omzuna koydu. “Bu Seph McCauley.” Linda onun kim olduğunu belli edecek bir şey söylemedi.

Seph, Jack Swift, diye düşündü. Bu ismi daha önce nerede duymuştum?

Jack, “Bana onun bir büyücü olduğunu söylememiştin,” dedi, şaşırıldığını saklamak için hiç uğraşmamıştı. Hepsi merakla Seph’in kesik dudağına, yaralı suratına bakıyordu. “Bir büyücünün ne zaman sığınağa ihtiyacı olmuş ki?” Bu sorunun arkasında bir tür meydan okuma vardı.

Seph çenesini kaldırdı ve Jack’in gözlerinin içine baktı. Seph savaşçıyla neredeyse aynı boydaydı ama Jack onun iki katı daha ağır olmalıydı. “Neden? Bekçisi misin?”

Linda hemen, “Jack, kim olursan ol, düşman edinmenin çok da zor olmadığını en iyi sen bilirsin,” dedi.

İşte buydu. Jack Swift, Kuzgun Geçidi’ndeki o ünlü turnuada savaşmıştı. Kuralları değiştiren isyancı oydu. Ve Linda Downey’nin yeğeniydi.

Seph onun arabada dediği şeyi hatırladı. *Yeğenimin başı dertteydi ve... eh... benim de dikkatim dağıldı.* Seph, Jack’i yeni bir ilgiyle süzdü, sanki sinemada yanında oturan kişinin ünlü biri olduğunu keşfetmiş gibi.

Masanın etrafına sandalye çektiler.

Linda, “Bariyerden nasıl geçtiniz, Nicodemus?” diye sordu.

Snowbeard iki savaşıya başını salladı. “Jack ve Ellen kılıçlarını getirdiler. Keserek bizim için bir yol açtılar.”

“Ve daha geçmeden birileri geldi.” Jack uzun bacaklarını koridora doğru esnetti. “Karşımıza dört tane büyücü çıktı, önce hevesliyidiler ancak sonra kim olduğumuzu gördüklerinde ilgilerini kaybettiler.”

Snowbeard, “Ağı kuran büyücüler herhangi bir bozulma olduğunda bunu hissedebilir. Avnı bekleyen bir örümcek gibi,” dedi. “Bunu kim yaptıysa çok yetenekli ve çok fazla gücü olan biri. Bu kadar kısa sürede kurulması inanılmaz.”

“Büyücülerin tipleri nasıldı?” Seph artık ilgilenmediği tartını kenara itti.

Ellen, “Hepsi bayağı gençti, bizden belki birkaç yaş büyükerdi,” dedi.

Jack, “Bir efsuncuyu ve genç bir büyücüyü arıyorlardı, tarifleri size uyuyordu,” diye ekledi, hiçbir şeyi kabullenmeyen bir bakışla gözlerini Seph’e dikti. “Sıradan büyücülerdi –kibirli ve saldırgan– ama sanırım bize bulaşmamaya karar verdiler.” Savaşçı ellerini esnetip dizlerine koydu, sanki bulaşmalarını tercih edermiş gibiydi.

Ellen, “Bize ağa dokunmamamızı emrettiler,” diye ekledi.

Seph, “Weir ağı nasıl çalışıyor?” diye sordu.

Yaşlı adam sakalını sıvazladı. “Weir ağı Weir’leri, bir cevhere sahip insanları seçen yumuşak bir bariyerdir. Anaweir’ler hiç fark etmeden içinden geçerler. Bizim için çok yapışkan bir tuzaktır. Eğer herhangi bir yerine dokunursan seni hemen tutar. Yeterince zaman verilirse bir kapı açmak için zorlayabilirim. Ama büyülere karşı dayanıklı olarak kurulur.”

Havens’taki büyücü duvarını Barber kurmuştu. Fakat nasıl olup da hemen onların izini buraya kadar sürebilmişlerdi? Ve eğer buraya kadar geldilerse onu neden bırakmışlardı?”

Snowbeard düşünceli düşünceli, “Weir ağı ilginç bir silah seçimi,” dedi. “On altıncı yüzyılda yapılan savaşlarda yaygın olarak

kullanılırdı. Büyücüler savaştıkları hanelerin Weir'lerini ağın içinde tuzağa düşürür ve sonra ne zaman isterlerse gidip öldürür veya esir alırlardı. İnce iş. Birkaç yüzyıldır böyle bir şey görmedim.”

Seph büyücüye gözlerini kırıştırdı. Zaten nasıl görebilirdi ki? Jason büyücülerin neredeyse hiç ölmediklerini söylerdi ama Seph onun abarttığını düşünmüştü.

Snowbeard devam etti. “Eh, birilerinin senin buraya ulaşmanı engellemeye çalıştığını varsaymak zorundayız. Ağ kullanmaları onların seni canlı ele geçirmek istediklerini gösteriyor. Yoksa başka bir tür tuzak kurarlardı.”

Jack, “Yani,” dedi. Masanın üzerinden eğilip doğrudan Seph'e bakarak konuştu. “Birilerini gıcık falan mı ettin?”

Ellen, Jack'e kaşlarını çatarak, “Sakin olur musun?” dedi. “Zor durumda kaldığını görmüyor musun?”

Seph sandalyesini geriye savurdu. “Hey, eğer içeri giremeyeceksek ben de başka bir yere giderim olur biter. Kimseyi zor durumda bırakmak istemem.”

Linda elini onun koluna koydu. “Hayır. Senin sığımağa girmeni istiyorum.” Sıkıyorsa karşı çıksınlar der gibi masadakilere göz gezdirdi.

Seph, “Sığınak neden bu kadar özel?” diye sordu. Snowbeard, “İçeride saldırı büyüü yapmaya izin yok,” diye yanıtladı. Linda'nın elinin üzerine kendi elini koydu ve ona bir şeyler mırıldandı. “Şimdi. Ağı geçmek biraz zaman alacak ve bunu yaparken dört büyücüyle ilgilenmek istemeyiz diye düşünüyorum. Bu yüzden dikkatlerini dağıtmalıyız.”

Öne doğru eğildi. “Dağılacağız. Jack ve Ellen Seph'in geçmesi için ona bir yol açacaklar. Senin arabanı tanıyorlar, Linda, değil mi? İşte biz de arabayla dikkatlerini dağıtacağız. Eğer şansımız varsa bizim peşimizden gelecekler. Hatalarının farkına vardıklarında, sen girmiş olacaksın.” Durdu. “Umarım. En azından bölünmek zorunda kalacaklar. Eğer açık konuşmam gerekirse çok

muhteşem bir şekilde dikkatlerini dağıtabilirim. Bunu başarabilip hayatta kalması en muhtemel kişi benim ve eğer başarısız olsam bile zaten neredeyse dört yüz doksan iki yaşındayım.” Linda’ya döndü. “Arabandan almak istediğin bir şey var mı?”

Linda hesabı ödedi ve hep birlikte park yerine çıktılar. Restoranın arka tarafında pek gözler önünde olmayan bir yerde siyah bir Subaru bekliyordu. Jack bagajı açtı ve iki tane şatafatlı kılıç çıkardı, birini kabzasından tutup Ellen’a verdi.

Silahlar kararan havada parlak kıvılcımlar saçarak park alanını aydınlattı. Jack’in kılıcı daha büyüktü ve kabzasında büyük kırmızı bir yakut vardı. Jack onu sanki ağırlığı yokmuş gibi tutuyordu. Sırtına kılıcının kınının bulunduğu deri koşum takımını geçirip kemerini bağladı.

Seph, belki de bunlar, *dyrne sefa* gibi simyacılığın altın çağından kalmış sihirli eşyalardı, diye düşündü.

Snowbeard, “Saatlerimizi ayarlayalım. Şu anda yedi kırk beş,” dedi. “Linda ve ben ağı sekiz on beşte geçmeye çalışacağız. Birkaç dakika bekleyin, sonra da kendiniz kesip geçin.”

Snowbeard BMW’nin direksiyonuna, Linda da ön koltuğa geçti. Jack, Ellen ve Seph Subaru’ya binip kılıçları koltukların arasına yerleştirdi.

Art arda yola çıktılar, Snowbeard başı çekiyor, köy yollarından sürüp parıldayan sınıra yakın durabilmek için olabildiğince sıkça dönüş yapıyordu. Ağ, göz alabildiğine uzanıyor gibiydi, kasabanın tepesinde bile bir kemer çiziyordu. Dikkat etmezseniz çok rahat içine yürüye bilirdiniz.

Batıya doğru bir buçuk kilometre kadar sonra, Jack arabayı bir tarlanın kenarına doğru bayağı bir çekti. Üçü arabadan çıktı, Jack ve Ellen silahlarını almıştı. Snowbeard sürmeye devam edip bir sonraki bayırda kayboldu.

Bariyerin bir tarlayı kestiği yeri seçmişlerdi. Yolun yanında harabeye dönmüş bir kulübe vardı, boyası havadan grileşmişti.

Yapının temelinde yaban gülleri bitmişti, ortası sarı kızıl ve beyaz güller. Çayırdaki sığırlar bariyeri hissetmeden içinden geçip duruyordu. Batan güneş çiftlik avlusunu aydınlatıyordu.

Kulübeyi geçip yoldan bakınca görülmeleri daha zor olsun diye ahırın arkasına gittiler. Burada, ahırla çitlerle çevrilmiş çayırın arasında, çimler dize kadar uzamıştı ve bazı tehlikeleri gizliyordu: paslanmış eski çiftlik araçları ve inek gübresi yığınları gibi.

Yakından bakınca, bariyerin Seph'in serçe parmağı kalınlığında neredeyse yarı saydam ipliklerden oluşan karmaşık bir ağ olduğunu gördüler. Hiçbir yerinde bir santim bile boşluk yoktu. Bu desende matematiksel bir şey vardı, örümcek ağının şekli gibi. Kötü niyetli bir his veriyordu, sanki canlıydı da onları izliyordu. Seph, onun ne kadar kalın olduğunu göremiyordu.

Jack sabırsızca bir ileri bir geri yürüyor, kılıcını bir tırpan gibi sallayıp otların tepelerini koparıyordu. Seph ve Ellen çimlerde sessizce oturmuş bekliyorlardı. Yüzlerinde böcekler uçuşuyordu.

8.15 olunca duvarda sıra oldular, önce Jack, sonra Ellen, arkalarında da Seph. Jack Seph'i, "Sadece dar bir yol açabileceğiz," diye uyardı. "Bu şeyi geçmesi zor, arkasından kendini dolduruyor. Bu yüzden hiçbir yerine dokunmamaya dikkat et."

Uzaklarda bir yerden gelen patlama sesi duyduklar ve bir dizi havai fişek gibi yükselen alev şelalesini gördüler. Dikkat dağıtma başlamıştı.

Seph, eğer yerel polisi de oraya çekmezlerse iyi, diye düşündü.

Jack'in mavi kenarlı kılıcı ağa geçti ve etrafa tel parçaları saçıldı. Ağ hemen yanıt verdi, önlerinde tekrar kapanmaya başladı. Weir ağından kızgın kalabalık sesi gibi bir uğultu geliyordu. Yüksek sesli bir yaygaraya dönene kadar arttı.

Jack omzunun üstünden bakıp suratını buruşturdu. "Dayanması zor, değil mi?" Tekrar işine döndü. Bir eskrimci gibi pozisyondan pozisyona geçiyordu, kılıcı belirsiz bir flaş gibi parlaktı, ağ ağıtlar yakarken dans ediyordu. Savaşçının kılıcı kullanışı adeta şiirin

vücut bulmuş haliydi ancak çok geçmeden tişörtü bedenine yapışmış, yüzünden terler akmaya başlamıştı. Ellen ardından girip gevşemiş dalları keserek Jack'in arkasındaki yolu genişletmeye başladı. Birkaç dakikada bir yer değiştirdiler. Seph de arkasını gözlüyor, takip edilip edilmediklerini kontrol ediyordu.

On metre kadar ağın içine girdiklerinde olanlar oldu. Jack'in kestiği dallardan biri kamçı gibi atıldı ve Ellen ondan kaçabilmek için yana adım attı. Kolu açtıkları yolun yanındaki tellerden birine sürtündü. Ağ hemen tepki verdi ve beline doğru üç yeni tel savurdu.

"Jack!" Ellen dallara kılıcıyla girişti ama bacaklarının arasında bir tel dolandı ve yere düştü. Başka teller kılıcı tutan koluna dolandı, görünüşe göre kendini kurtarmak için şiddetle karşı koyması onları çekmişti.

"Hareket etmeyi keser misin?" Jack kızın etrafındaki tellere saldırdı, bütün vücudunu esir almış olan bağları doğradı. Kılıcını bir cerrah gibi kullanıyordu, ağ parçalarken mucize eseri hiç kan dökülüyordu. Ellen kaskatı kesilmiş duruyor, hareket etmiyordu ama çok yaratıcı küfürler ediyordu. Ağ buna daha da fazla tel fırlatarak karşılık verdi. Jack de ağa dolanmamak için dikkatli olmak zorundaydı. Gözle görülür bir ilerleme yoktu. Kemerindeki kılıftan bir bıçak çıkardı ve Seph'e baktı. "Bıçak kullanmayı biliyor musun?"

Seph bıçak kullanmayı hiç bilmiyordu ama alıp kalm dallara saldırmaya başladı, zamanın geçtiğinin farkındaydı, hayatı önem taşıyan organlardan uzak durarak elinden geldiğince hızlı çalışıyordu. Etraflarındaki ağ zaferle kıkırdıyor gibiydi.

Beş dakika sonra, Ellen ilk baştaki kadar sağlam bir şekilde ağa dolanmış haldeydi. Jack ve Seph'e bakıp. "Siz gidin," dedi. "Zaten çok fazla zaman harcadınız."

Jack inatçı bir şekilde, "Hayır," dedi ve kızın belindeki tellere saldırdı. Saçları terden yapışmıştı.

“Linda bize Seph’i sığınağa sokmamızı söyledi. Onu götürüp beni almaya gel. Ben kendi başımın çaresine bakarım.”

Jack, “Tabii,” diye hırladı. “Hem de büyücülere karşı. Hem de böyle paket olmuş...”

“Kimin suçu bu? Yani, eğer o kılıcınla biraz daha sakar olsaydın...”

“Beni seni burada tek başına bırakacak kadar kızdırabileceğini düşünme.”

Seph, “Ben bu insanları tanıyorum,” dedi. “Seni burada bırakmayacağız.”

“İşte bu harika. Haydi üçümüz de yakalanalım.” Onlar cevap vermeyince ekledi: “Haklı olduğumu biliyorsunuz.”

“İyi!” Jack yüzünden akan teri sildi. Seph’e, “Sen, buraya gel!” dedi. “Ne kadar erken geçerse o kadar çabuk geri gelebilirim.” Jack, Ellen’dan öte tarafa dönüp hırsla tellere saldırdı. Acıklı ağlama tekrar başladı. İleri doğru hızla atıldılar. Büyük ihtimalle bariyerin iç duvarına yirmi metre, kasabanın sınırına kadar da sekiz yüz metre kadar bir mesafe vardı.

Bariyeri geçtiklerinde Seph dönüp Ellen’a baktı. Artık mücadele etmeden sessizce oturuyordu. Baktığını görünce yüzünü buruşturup onları kovdu.

Seph, “Sen ona geri dön,” dedi. “Ben yolun gerisini kendim giderim.”

Jack başını salladı. Bariyerin kenarından şehir sınırına gidene kadar açık hedef olacaklardı. “Haydi gidelim.” Tarla boyunca koşmaya başladı, büyük sıçramalarla yol alıyordu. Seph de işkence altındaki kaslarının ve yaralı bedeninin isyanına rağmen ona ayak uydurmaya kararlıydı.

Bariyerin sınırından geçtikten sonra, Ellen artık Seph’i veya Jack’i göremez, ilerleyişlerinin seslerini duyamaz olmuştu, sadece etrafındaki ağın sinsice sevindiğini belli eden fısıltılarını duyuyordu.

Aldırmamaya çalıştı. Rahat değildi ama hareket etmemeye çalışıyordu çünkü her hareket edişinde ağ daha da sıkıyordu. Bir inek bariyerden geçip bir iki metre ötesinde durdu, ona tedirgin bir şekilde bakıyordu. Sonra birden kafasını kaldırıp patikaya baktı. Ellen da bir şey duymuştu. Biri geliyordu.

Kasabadan çıkarken karşılaştıkları dört genç büyücünden biriydi. Beyazımsı sarı saçlarını arkaya doğru taramıştı, neredeyse şeffaf olacak kadar açık renkte kirli sakalı vardı. Göz rengi oldukça açıktı, sanki onun mavi tonunu inceltmek için üzerine beyaz boya sürülmüş gibiydi.

Ellen’ı gördüğüne şaşırmıştı, sanki onun emirlerine karşı gelmesi akıl almaz bir şeymiş gibi. “Yine sen. Sana buna dokunmamanı söylemiştim.” Duvarı oluşturan teller onun varlığına bir yılan terbiyecisinin yılanları gibi karşılık verdi, omuzlarının üzerinden kıvrıldılar, ayaklarının arasından kaydılar, heyecanla fısıldıyorlardı.

“Sadece kasabaya geri gitmeye çalışıyordum ve düğümlendim.” Ellen boş, aptal bir ifade takınmaya çalıştı. Büyücülere bütün hayatı boyunca yalan söyleyip durmuştu. Kibirleri bunu çok daha kolaylaştırıyordu.

“Bu da ne?” Büyücü nazikçe Ellen’ın kılıcını tellerden çözdü ve inceledi, ışık alsın diye çevirdi. Kılıcı bir golf sopası gibi tutarak birkaç kere savurdu. “Bu harika bir şey. Nereden aldın bunu?”

“Bir tüccardan.”

“Bunun gibi başka bir şeyin daha var mı?”

Ellen başını salladı, büyücünün onu sağa sola sallamasını izleyerek, onu bir elime geçirebilsem diye düşündü.

“Nesin sen, bir simyacı mı?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Büyücü gözlerini devirdi. “Tabii. Adın ne senin?”

Bir büyücüye kimlik bilgisi vermek iyi bir fikir değildi. “Nikki. Sonunda iki k ve bir i ile. Senin adm ne?”

“Warren Barber.” Ellen’a şüpheyle bakıyordu. “Bak, güzelim. Bir şeylerin döndüğünü biliyorum. Alevler. Patlamalar. Elinde sihirli kılıçlarla koşan insanlar. Spor arabalar süren yaşlı adamlar.”

“Sığınağı kurduklarından beri durum böyle. Her türlü ayak takımını çekiyor. Burası eskiden küçük, güzel bir kasabaydı.” Barber’a baktı. “O zaman beni bu ağdan çıkarabilir misin?”

Barber kılıcı dikkatlice Ellen’ın erişemeyeceği bir yere koydu, sonra da şarkılı bir tılsım mırıldanıp telleri bacakları kurtulana kadar Ellen’ın üzerinden tatlı bir dille çekti. Ellerini sıkı sıkı bağlı bıraktı. Kız bağlı bileklerini uzattı. “Peki ya burası?”

“İçimden bir ses senin anlattığından daha çok şey bildiğini söylüyor. Sanırım biraz ikna olunca bana bildiklerini anlatacaksın.” Gülerek ellerini uzattı.

Ellen bir büyücünün dokunuşunun ne kadar acı verici olabileceğini biliyordu. Bu kadar barışçıl olmak yeterdi. Bacaklarını altında topladı ve kafasını Barber’ın suratına geçirdi, çarpışma anında burnunun ezildiğini hissetti. Yere iniş yaptı, yuvarlandı ve bağlı elleriyle kılıcın kabzasını kavradı. Kılıcı yukarıdan savurarak büyücünün karnına doğru saldırdı, ucunda alevler hevesle dans ediyordu. Ama Barber geriye, menzil dışına sıçradı ve Ellen’ın onları parçalama çabasına rağmen bedenine sarılan teller yolladı. Tamamen hareketsiz kalana kadar onu sardılar, sonra da Barber kılıcı ellerinden hızla çekip alarak bir kenara koydu.

Diz çöküp Ellen’ın üzerine eğildi, kırk burnundan kanlar akıyordu, solgun suratında hiddetten mor benekler oluşmuştu. Alev alev yanan büyücü elleriyle kızın boğazını kavrayıp sıktı. Ellen ağırlığı altında kasıldı ve döndü ama kendini kurtaramadı. Gözlerinin önünde noktalar belirdi, sonra da karanlığa gömüldü.

Onlara pat bir şey çarptı, sonra da büyücünün ağırlığı gitmiş ve nefes yolu mucizevi bir şekilde açılmıştı. Ellen görüşü düzelene kadar ciğerlerini havayla doldurdu. Jack ve Barber’ın

raund başına para alan dövüşçüler gibi birbirlerinin etrafında döndüklerini gördü.

Jack, gözlerini Barber'dan ayırmadan, "Sen iyi misin, Ellen?" diye sordu.

Boğuk bir şekilde, "Ben iyiyim," dedi, yerde kurbanlık koyun gibi bağlanmış yatarken kendini aptal gibi hissediyordu. "İşin bitince beni çözebilir misin?"

Jack omzuna uzanıp muhteşem bir tıslamayla kılıcı Gölgeavcısı'nı çekti. Bacakları biraz aralık, kılıcı büyücüye dönük bir halde durdu.

Barber bir adım geriye atıp kılıcın hizasından çıktı, sonra da elini Jack'e uzattı. Alevler Jack'in yüzüne doğru saçıldı ama Jack onları kılıcıyla savurdu.

Barber bir hareketsizleştirme büyüsü yaptı fakat daha sözler ağzından çıkmadan, Jack karşıt büyüyü yaptı, kelimeleri biraz takılarak söylemişti. Barber dudaklarını yaladı. "Sen büyücü müsün?"

"Belki." Jack hazır bir pozisyonda duruyordu, mavi gözleri sert ve soğuktu.

Barber, Jack'e saldırır gibi yapıp Ellen'a alevler gönderdi. Jack, Ellen'ı kenara savurup saldırının önüne atladı. Alevler kılıcı tutan kolunu sardı. Gölgeavcısı elinden kaydı ve uzun çimlere tok bir sesle düştü. Jack küfredip kılıcının ardından sıçradı ama Barber bacaklarını ve bütün bedenini saran teller gönderdi.

Barber neredeyse tembel bir şekilde ancak öldürücü bir darbe vurmak için ellerini kaldırdı. Aniden suratına acayip bir ifade yayıldı. Sallandı, sonra da öne doğru çimlere düştü ve hareketsiz bir şekilde uzandı.

Sonunda özgür kalan Jack kılıcını aldı ve iki eliyle kılıcını tutarak büyücünün başında durdu, ucu Barber'ın boynundaydı. Fakat Barber bilincini tamamen kaybetmişti.

Seph McCauley birden gözlerinin önünde beliriverdi, sanki gökten inmişti, elinde beyzbol sopası gibi tuttuğu bir dal vardı.

Barber'ın gerçekten nakavt olduğunu görünce dalı bir tarafa bıraktı. Özür dilercesine, "Elimden bir tek bu geldi," dedi. "Fark edilmez durumdayken büyü yapamam. Zaten çok fazla büyü bilmiyorum."

Ellen, "Eh, bir şeyler öğrendiğin ortada," deyip Jack'in telleri kesmesi için bileklerini uzattı.

Jack, "Sana minnettar olmadığımı söyleyemem ama burada ne yaptığını anlamadım," dedi Seph'e. "Sana olduğun yerde kalmanı söylemiştim."

Seph gözlerindeki saçları savurdu. "Öyle mi? Yanlış anlamışım." Ayağıyla Barber'ı yokladı. Tepki vermedi. Seph etrafa baktı. "Hey, duvar yok olmuş."

Ellen yukarı baktı. Duvar çözülüyor, ufak sis demetlerine bölünüyordu.

"Sanırım bütünlüğünü koruyabilmesi için Barber'ın bilinçli dikkatinin üzerinde olması gerekiyor," dedi. Seph omuz silkti. "Diğer büyücüler onun yenildiğini anlayacaklardır. Şu an gitmek için iyi bir zaman."

Jack istemeye istemeye kılıcını Warren Barber'm boynundan çekti ve askısına geri taktı. Rengi solmuştu, terliyordu ve acı çektiği ortadaydı. Barber'm gönderdiği alevler kolunu bileğinden dirseğine kadar yakmıştı.

Ellen, "Kolun kötü görünüyor," dedi. "Belki Nick annen görmeden bir bakabilir."

Kasabaya doğru yürümeye başladılar, bu sefer tarlalardan ve bostanlardan engellenmeden geçtiler.

Jack sağlam koluyla kaşlarındaki teri sildi. Seph'e, "O adam kimdi?" diye sordu.

Seph, "Onunla aynı okuldaydım," dedi. "Havens'ta."

Jack iğneleyici bir şekilde, "Havens harika bir yer olmalı," dedi. Huysuz görünüyordu, herhalde kolunun acısı buna katkıda bulunuyordu. Seph'e yandan baktı. "Biz neden büyücüler arasındaki bir savaşa karışıyoruz, anlamıyorum."

Ellen, “İstesek de istemesek de bu işe karışacağız,” dedi.

Seph kaşlarını çattı. “Hiçbirinizin karışmasını beklemiyorum. Eğer istediğim olursa sizlere daha fazla zorluk çıkarmayacağım.”

Artık hava tamamen kararmıştı. Şehir merkezine doğru otobandan yürümeye başladılar. Şarampole yanaşan bir araba görene kadar belki de bir kilometreden fazla yürümüşlerdi. Siyah Subaru’ydu, direksiyonun başında Nick Snowbeard, yanında da Linda vardı.

Jack, “Hey!” dedi ve arka cebinden anahtarlarını çıkardı. Sahte bir şaşırmayla, “Arabayı nasıl çalıştırdın?” diye sordu. “Hem ehliyetin var mı ki senin?”

Snowbeard, “Eğer olsaydı, büyük ihtimalle bu geceden sonra elimden alırlardı,” diye yanıtladı.

Göl kıyısındaki bir parkta bulunan çardaklardan birine gittiler ve olanları anlatmak için yıpranmış bir piknik masasına oturdular. Snowbeard ortasına büyücü ateşi yaktı, oturanların yüzüne yumuşak bir ışık vurdu.

Linda öne eğildi ve masanın karşısına bakıp gözlerini kısıtı, sonra da uzanıp narin bir şekilde Jack’in eline dokundu. “Koluna ne oldu?”

Snowbeard ve Linda’ya Warren Barber’la karşılaşmalarını anlattılar.

Linda, “Ona bir şey yapamaz mısın Nick?” diye sordu.

Snowbeard yarayı inceledi, sonra da Jack’e doğru eğilip yanık bölgeye dokunmamaya dikkat ederek onu bileğinden ve omzundan tuttu. Yaşlı büyücünün ellerinden Jack’in tenine serin bir pınar gibi güç aktı. Yanık azaldı ancak bölge hâlâ kıpkırmızıydı.

Jack uzunca tuttuğu nefesini bıraktı ve gülümsemeyi başardı. “Sağ ol, Nick. Böyle çok daha iyi.”

Snowbeard, “Şimdi enfeksiyon kapma olasılığı daha düşük, Jack, ama bu bölge birkaç gün boyunca çok hassas olacak,” dedi. Ellen’a baktı. “Peki ya sen, canım?”

Ellen’m boynunda bir dizi morluk vardı ama Snowbeard’m sorusunu savuşturdu. Seph onun kurtarılmaktan hoşlanmayan bir tip olduğu izlenimine kapıldı.

Jack Snowbeard’a döndü. “Diğer büyücülerle ne oldu? BMW nerede?”

Snowbeard gülümsedi, asasını ellerinde çevirdi. “Büyücü ateşi falan kullanarak ağın bayağı bir içine girmeyi başardım. Sonra da birkaç tane muhteşem havai fişek patlattım. Büyücüler geldiğinde, arabayla onlardan kaçtık. Onlar da tabii ki bunu yapanların Linda ve Seph olduğunu sandı.

“Genç ve oldukça hevesliydim. Onları bayağı bir yorduk ama sığnağın içine giremedik. Ben de otoyol kavşağındaki alışveriş merkezine park ettim. İçeri girip alışveriş yapanların arasında izimizi kaybettirdik. Araba hâlâ orada.”

Ellen, “Kasabaya nasıl geri döndünüz?” diye sordu.

Snowbeard ağırbaşlı bir şekilde, “Bizi arabayla götürecektik kadar kibar bir aile bulduk,” dedi. “Onlara son otobüsü kaçırdığımızı söyledik.”

Linda, “Weir ağından geçmekte güçlük çekeriz diye düşündük ama çoktan bozulmuştu,” diye ekledi.

Seph, “Peki,” dedi. “Sizce neler dönüyor?”

Linda boğazını temizledi. “Leicester seni geri istiyor. Bir sebepten. Barber, Gregory Leicester diye bir büyücü için çalışıyor,” diye diğerlerine açıklama yaptı. “O adam Maine’deki özel okulda Seph’in müdürüydü.” Seph’e yandan bir bakış attı, Seph de başka tarafa döndü.

Snowbeard düşünceli bir şekilde, “Leicester aynı zamanda da Büyücüler Konseyi’nde,” diye ekledi.

Linda, “Seph’in burada olduğundan emin olamazlar,” diye önerdi.

Ellen, “BMW’yi görmüşler,” dedi. “Ve seni de.”

Linda, “Ama Seph’i görmediler,” diye dikkatini çekti.

Snowbeard, “Bana onların kasabaya gelip etrafa bir göz atmaları için hiçbir engel yokmuş gibi geldi. Ve Angajman Kuralları’nı nasıl yorumladığına göre, seni veya Seph’i sihir kullanmadıkları sürece kandırarak veya zorla kasabadan çıkarmanın bir yolunu bulabilirler.”

“Fakat ben kendimi korumak için büyü yapabilirim, değil mi? Eğer beni eğitecek birini bulabilirsem yani.” Seph omuz silkti.

Snowbeard Seph’ten Linda’ya, sonra da tekrar Seph’e bakarak, “Ben seni eğitebilirim,” dedi. “Ne öğrenmek istediğine bağlı.”

“Süper. Teşekkürler.” Seph, Jack’e döndü. “İl... böyle kılıç kullanmayı nerede öğrendin?”

Jack, “Öğretmenim Leander Hastings adında bir büyücüydü,” diye yanıtladı. “Uzmanlık alanı savaşçıları eğitmek. Bana dövüşmeyi öğretti.”

Hastings. Seph, “Trinity’de mi yaşıyor?” diye sordu.

Linda Jack’in yerine cevap verdi. “Hayır.”

Seph, “Öyle dövüşebilmeyi öğrenmek isterdim,” dedi.

Linda koluna bir elini koydu. “Seph, sen bir savaşçı değilsin, anlarsın ya.”

Jack, “Büyücülerin çoğu istediklerini kimseyle dövüşmeden elde edebilir,” dedi. Saatine baktı ve masadan kalktı. “Eve dönsem iyi olur. Yarın sınavlarım var.”

Ellen, “İkiniz ne yapacaksınız?” diye sordu.

“Önce aramamız falan gerekmiyor mu?” Seph Linda’dan Jack’e döndü.

Jack başını salladı. “Annem Linda teyzemin çat kapı gelmesine alışık. Eğer birden gelmese, hiç gelmez.”

Linda, “Endişelenme, Seph,” dedi. “Onun için hiç sıkıntı olmayacak, inan bana.”

Arabaya geri döndüklerinde, direksiyona bu sefer Jack geçti, bacakları sıgsın diye koltuğu geriye itti. Yanına Snowbeard oturdu, diğerleri de arkaya geçti.

Linda, “Snowbeard Jack’lerin garajının üstündeki dairede yaşıyor,” diye açıkladı. “O bir tür yarı zamanlı bekçi gibi. Jack’in de büyücülük öğretmeniydi. Bebekliğinden beri Jack’le birlikte.”

Seph, “Eğer büyücülerin dövüşmeyi öğrenmeleri gerekmiyorsa, bir savaşçının neden büyücülük öğretmenine ihtiyacı var?” diye sordu.

Jack gözlerini devirerek, “Sanırım benim bir melez olduğumu söyleyebiliriz,” dedi. “Savaşçı taşma sahip bir büyücü. Veya bir büyücünün bedenine sahip bir savaşçı.”

Herhalde bu da başka bir uzun hikâyeydi.

Jack ve Ellen Jefferson’da birbirlerinden iki ev uzakta oturuyorlardı. Burası büyük, gelişigüzel bahçeli eski devasa evleri ve gölge veren uzun ağaçları olan tuğla döşemeli bir sokaktı. Önce Ellen’ı bıraktılar. Subaru kaldırıma yanaştı ve Ellen çıkıp bagajdan kılıcını aldı. Evin ön sundurmasından bir karaltı çıkıp onlara yaklaştı.

Jack, “Hey, Will,” diye seslendi. “Ellen’ı mı bekliyordun?”

“Hey, Jack.” Will yolcu penceresine eğildi. “Ellen’ın evden elinde kılıcı, yüzünde de büyük bir gülümsemeyle çıktığını görünce bir şeyler olacağını anladım.” Genç adam Amerikan futbolu oynayan biri gibi yapılıydı, belki de hücum oyuncusuydu. Koyu saçları kısıcak kesilmişti, üzerinde de kısa bir kot şort ve askılı tişört vardı.

“Linda teyze!” Will onu arka koltukta görmüştü. “Bilmem gerekirdi. Herhalde büyücülük müyücülük var işin içinde.”

Linda, “Selam, Will,” dedi.

Linda bir elini Seph'in omzuna koyarak, "Bu Seph McCauley," diye devam etti. "Bu yaz Jack'lerde kalacak." Sanki konuşup karar verilmiş bir şeymiş gibi söylemişti bunu. "Seph, bu Will Childers, Jack'in arkadaşlarından biri. Ben aslında onun teyzesi değilim. Sadece Jack'in arkadaşları bana öyle diyor. Ellen geçen sene Kuzgun Geçidi'nden sonra onlara taşındı."

Seph, tamam, diye düşündü. Belki de küçük kasabalarda işler böyleydi, herkes herkesle tanışıyor, birbirlerinin evlerinde yaşıyorlardı. Belki de Trinity büyük bir aile gibiydi. Rahat olup buna ayak uydurmaya çalışacaktı.

Will, "Tanıştığınıza sevindim, Seph," diyordu. "Yarın görüşürüz, Jack. Saat yedi gibi gelirim." Will ve Ellen eve doğru yürüdüler.

İki evin daha yanından geçip çakıllı bir garaj yoluna girdiler. Viktorya dönemine ait kocaman bir evin arka tarafına doğru dönüp eski, bağımsız bir garajın önünde durdular. Jack motoru kapadı. Linda, Seph'e döndü.

"Jack'in annesi –ablam– Anaweir. Bu büyücülük ve savaşçılık işleri hakkında hiçbir şey bilmiyor. Tamam mı?"

Seph başını salladı. "Anladım."

Jack bagajdan kılıcını aldı. Snowbeard iyi geceler diledi ve yavaşça garajın ikinci katına çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı. Bir an sonra üst kattaki pencerede bir ışık yandı. Linda ve Seph, Jack'i evin arka kapısına giden tahta basamaklardan takip edip fazlaca büyümüş iki ortanca çalısının arasından sessizce geçtiler.

Seph birden kendinin farkına varıp, çok korkutucu görünüyor olmalıyız, diye düşündü. Kolu önceki halinden çok daha iyi durumda olsa da Jack çamur ve çim lekesi içindeydi, Seph de bir kavgayı kaybetmiş gibi görünüyordu. Kıyafetleri hâlâ BMW'nin içindeydi.

Arka kapının hemen ilerisinde karanlık üst kata çıkan dar bir merdiven vardı. Jack parmağını dudaklarına götürüp basamakları

adeta uçarak çıktı, elindeki kılıfı bırakıp elleri boş bir halde geri geldi. Sonra seslendi. “Anne! Müsait misin? Misafir getirdim!”

Bir kadın sesi, “Çalışma odasımdayım,” dedi. “Tanıdığım biri mi?”

“Hem evet hem hayır.” Linda ve Seph, Jack’in ardından mutfığa geçtiler. Seramik fayansları ve çiftlik tarzı devasa bir yemek masası bulunan kocaman bir mutfaktı. Lavabonun yanındaki tezgâhta hazır yemek paketleri, yanlarında da üst üste bulaşıklar duruyordu.

Odaya elinde kahve kupasıyla uzun boylu, kızılımsı sarı saçlı bir kadın girdi. Jack’in saç renginin kimden geldiği belli oluyordu. Solmuş bir kot pantolon, sağlam hippie sandaletleri ve üzerinde BREAD AND ROSES⁸ sloganı yazan bir tişört giymişti. Güzelliği tatlılıktan geliyordu: duru ve sadeydi.

Linda, “Selam, Becka,” dedi.

“Linda! Ne zaman geldin buraya?” Becka efsuncuyu kucakladı, eğilip kısa, sert bir şekilde sarıldı. “Ne kadar kalabileceksin?”

Linda dönüp Seph’e baktı. “Emin değilim.”

“Niye soruyorsam? Hep böyle diyorsun zaten.” Jack’e döndü. “Jack, nerelerdeydin? Yarın smavların var biliyorsun.”

Linda, “Benimleydi,” dedi. “Üzgünüm.”

Becka sonunda hâlâ kapı aralığında tereddüt etmekte olan Seph’i fark etti. Yediği dayanın izlerini fark edince, “Ah!” deyip elini ağzına götürdü. Sonra da gülümseyerek ellerini uzatıp ona doğru geldi. “Merhaba. Ben Becka Downey.”

“Seph McCauley,” dedi. “Tanıştığımıza memnun oldum.” Seph elini uzattı ve Becky elini iki eliyle bir dakika boyunca tuttu. Bu harekette insana güven veren bir şey vardı, sanki her zaman onun tarafındaymış gibi. Ve çok şükür, hiç soru sormadı. En azından suratı hakkında.

“Yemek yediniz mi?” Becka omzundan ardındaki tezgâhın üzerinde bulunan felakete baktı.

Seph, “Ah, evet, hem de çok,” dedi, yine garip hissetmişti.

“O zaman en azından size içecek bir şeyler getireyim. Kilerde gazoz falan vardı.”

Linda, “Ben de seninle geleyim,” diye teklif etti. Abla kardeş merdivenden inip kayboldular.

Jack masanın etrafındaki sandalyeleri göstererek alaycı bir şekilde, “Otur istersen,” dedi. Seph oturdu. Jack dolaptan dört tane bardak çıkardı, buzla doldurdu ve onları dikkatlice masaya taşıdı. Sandalyelerden birini çevirip ata biner gibi oturdu, kollarını üzerine koyup Seph’e gözlerini dikti. Garip bir sessizlik oldu.

Seph, “Burada sadece annen ve sen mi yaşıyorsunuz?”

Jack başını salladı. “Babam Boston’da yaşıyor. Boşandılar. Sanırım evi aldıklarında sonsuza kadar burada olacaklarını düşünmüşlerdi.” Çenesini kaşıdı. “Sen nereden?”

Seph otomatik olarak, “Çoğunlukla Toronto,” dedi. “Ama birçok kez yer değiştirdim.” Aniden yorgunluk bastırmıştı.

“Kaçınıcı sınıftasın, üç mü?”

Seph başını salladı.

“Linda teyze, annenle babanın öldüğünü söyledi.” “Evet öyle dedi.” Seph cümlesinin içinde ima ettiği soruyu duymazlıktan geldi, zaten bunu yanıtlamayacaktı. Fakat ne yazık ki tam o anda Becka ve Linda dolaptan yeni çıktığı için ışıldayan birkaç şişe dolusu eski tarz alkolsüz birayla kilerden mutfağa çıktılar. Onları tezgâha sıralayıp açtılar. Becka, Seph’in önüne şişelerden birini koyarken gülümseyip omzuna bir elini koydu. Aşağıda ne konuştuklarını merak etmişti. Bunu öğrenmek için çok beklemesi gerekmedi.

“Seph, Linda senin bu yaz kalacak bir yer bulmaya çalıştığını söyledi. Jack ve ben burada kalmam çok isteriz. Hem üçüncü

kattaki odanın duvar kâğıtlarını bitirmek için bize de bahane çıkmış olur.”

Seph yüzüne kanın hücum ettiğini hissetti. “Gerçekten, ben...”

Becka hiç duymamış gibi devam etti. “Harika olacak. Hem Linda’yı daha çok görmüş olacağız çünkü seninle biraz daha zaman geçirmek istediğini biliyoruz. Jack de seni arkadaşlarıyla tanıştıracaktır.”

Seph herhalde buna ses çıkarmaması gerektiğini bilen Jack’e bir bakış attı. “Size zorluk çıkarmak istemem...”

“Eğer kendini daha iyi hissettirecekse duvar kâğıtlarını yapması için Nick’e yardım edebilirsin. Burada yapacak birçok iş var. Lütfen kalıyorum de.”

Seph bir şey demeden başını salladı. Jack’in annesini geri çevirmek zordu.

“O halde tamam.” Seph’e gülümsedi. “İstersen eşyalarını getir.”

Seph yardım için Linda’ya baktı. Hemen yardımına koştu. “Pek fazla eşyamız yok, çünkü bizim... m... acelemiz vardı. Yarın sana giyecek bir şeyler alırsın, Seph.”

Becka, “Bahse varım Jack’in eski kıyafetlerinden bazıları ona olur,” diye önerdi. “Geçen sene birden boy atmadan önce aldıklarımız.” Güldü. “Yukarıda üç farklı bedende kıyafet var. Çok az giyilmiş kıyafetler.”

Konuyu değiştirdiler. Linda, Becka’nın işini ve Seph’in daha önce hiç duymadığı kişileri sordu. Sesleri git gide bir vızıltıya dönüştü. Seph gözlerini açtığında herkesin ona baktığını gördü. Masada resmen uyuyakalmıştı. “Özür dilerim,” diye fısıldadı, utanmıştı. “Sıkıcı falan değilsiniz. Gerçekten.”

Hepsi güldü. Becka, “Jack, neden Seph’i yukarı çıkarıp yatağını yapmasına yardım etmiyorsun?” dedi. “Ayrıca senin de yatağına gitmen lazım. Umarım teyzen gelmeden önce ders çalışacak zamanın olmuştur.”

Jack bardağını lavaboya götürdü, sonra da arka merdivenlere doğru başını salladı. İkinci kattaki bir açıklığa çıktılar. Jack kollarını koridordaki bir çamaşır dolabından aldığı çarşaf lar ve havlularla doldurdu, sonra da üçüncü kata çıktılar.

Üçüncü katta dört oda vardı, üçü eski mobilyalarla, dosya dolaplarıyla ve kitaplarla doluydu. En büyük odada az mobilya vardı; bir ikiz yatak, kitaplık ve giysi dolabı. Duvarlardan birinin tamamı ve diğer bir duvarın yarısı William Morris'in yazılarıyla kaplıydı. Kâğıt ruloları ve ıslatma kovanı duvarın dibindeydi. Yatakta çarşaf yoktu ve her şey ince bir toz tabakasıyla kaplanmıştı. Nefes alınmayacak derecede sıcak ve boğucuydu.

Jack, "Burası bir gün tamamlanırsa buraya yerleşmeyi planlıyordum," diye açıkladı. "Belki bu sefer en sonunda biter. Umarım toza alerjin yoktur." Çarşaf ları yatağa bıraktı ve pencerelerden biriyle boğuşmaya başladı, o arada da Seph boyayla yapıştığı için açılmayan diğer pencereye gitti. Pencereler açılınca, serin bir esinti yaz gecesinin yumuşak seslerini içeri taşıdı.

Jack ve Seph yorganı yuvarlayıp açtılar ve çarşaf ı yatağa geçirdiler. Seph uyumak üzere olsa da hızlı ve etkin bir şekilde çalışıyordu. Hayatı boyunca binlerce yatak hazırlamıştı.

Köşelerden birini mükemmel bir şekilde hazırlarken Jack'e dönüp, "Bak," dedi. "Böyle birden evinize taşındığım için özür dilerim." Büyücülerin özür dilemediklerini unutup duruyordu.

Jack de kendi köşesini daha amatörce olsa da bitirdi. "Sorun değil. Gerçekten. Kaba olmak istemem. Sadece bu fikre alışmam gerekiyor. Benim büyücülerle birçok sorun yaşadığımı görebiliyorsunuzdur." Doğruluk yatağın öbür tarafındaki Seph'e baktı. "Demek Linda teyzemle uzun süredir tanışıyorsunuz." Bu cümlemin içinde gizli bir soru vardı.

Seph, "Onunla dün tanıştım," diye yanıtladı. "O yıllardır benim velim olduğunu söyledi ama ben bunu yeni öğrendim."

Jack kaşlarını çattı. “Evet, öyleyse...” Sesi kayboldu. “Eminim bunun iyi bir açıklaması vardır.”

“Sanırım.” Seph omuz silkti. “Eskiden Alicia Middleton’la çıktığın doğru mu?”

“Ne?” Jack doğruldu, kafasını neredeyse tavana vuruyordu.

“Bir şey yok. Onunla Toronto’da karşılaştım o kadar. Senin ismini söylemişti.” Bir kaşını kaldırdı. “Bana kötü biri gibi geldi.”

Jack, Seph’e baktı. Sonra başını salladı. “Bak, ben de neler döndüğünü bilmiyorum. Ama sana şunu söyleyeyim: İki yıl önce cehennem azabı gibi bir sene geçirdim. Her şey Leesha’yla başlayıp Kuzgun Geçidi’nde sona erdi. Bu olaydan çıkan tek iyi şey Ellen’dı. O ve sığınağın kurulması.”

Karyolaya dayandı ve kollarındaki kaslar ortaya çıktı. “Bu geçtiğimiz sene güzel ve sakindi. En azından Trinity’de öyleydi. Bu daha ne kadar sürecektir bilmiyorum ama umarım onu bozacak olan kişi sen değilsindir.” Çok ciddi görünmemek ister gibi gülümsedi fakat mavi gözleri soğuk ve dümdüz ona bakıyordu. “Sana şort getireyim de yatarken giy.”

Jack kucak dolusu giysiyle odaya geri döndüğünde Seph çoktan yorganın üstünde uykuya dalmıştı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

SİĞİNAK

Seph uyandığında güneş dalların arasından sızıp odadaki her şeyi benek benek yapmıştı. Bir an nerede olduğunu hatırlayamadı. Bu kadar uzun ya da bu kadar güvende uyumayalı çok olmuştu. Hâlâ yorganın üzerinde yatıyordu.

Yatağın ayakucunda bir giysi yığını duruyordu. Banyosuna dış fırçası, havlu ve sabun koymuşlardı ve birinin gelip oraları temizlediği belliydi. Dikkatlice yüzünü yıkadı. Dudağındaki şişlik inmişti ama gerisi hâlâ berbat görünüyordu. Aslında uzun, sıcak bir banyo yapmak istiyordu. Onun yerine üzerine uyan bir kot pantolon bulana kadar kıyafetleri denerdi. Üzerinde TRINITY SOCCER yazan bir tişört giydi ve merdivenlerden indi.

O uyurken herkes evden gitmişti. Lavaboda kirli kahve kupaları ve bardaklar vardı, tezgâhta mısır gevreği kutuları, masada da bir gazete duruyordu. Kendine biraz meyve suyu koydu.

“Seph, sen misin?” Linda kapıda belirdi, ayakları çıplaktı; kot pantolon ve askılı bir bluz giyiyordu. Seph’ten çok da büyük görünmüyordu. “Sundurmadayız.”

Seph paravanla çevrili sundurmaya çıktı. Ayakları çıplak olduğu için taş döşemenin serinliğini hissetti. Linda ve Nick Snowbeard hasır sandalyelerde oturuyorlardı. Cam masada Linda'nın önünde bir çay kupası vardı.

“Selam.” Seph duraksadı. Linda'ya hâlâ nasıl hitap etmesi gerektiğini bilmiyordu. O da bunun farkına vardı.

“Neden sen de bana Linda teyze demiyorsun?” diye önerdi. Kendini rahatlatmak için, “Herkes öyle diyor. Sanırım iyi bir teyzeyim,” diye ekledi.

Seph meyve suyunu masaya koyup bir sandalye çekti.

“Herkes nerede?” diye sordu.

“Jack okulda. Becka üniversitede.” Linda ayaklarını altına çekti ve çay kupasını kucağına yerleştirdi. “O yüzden bir biz varız.”

Seph bir yudum meyve suyu içti. Dudakları hâlâ şişkin ve rahatsız geliyordu. “Ablana benim hakkımda ne söyledin?”

“Ona senin istismarcı ebeveynlerinden saklandığını söyledim. Ailenin seni dövdüğünü ve seni evden ayırmayı başaramadığımı, bu yüzden de seni kaçırdığımı söyledim.”

Seph, “Bu yasa dışı değil mi?” diye sordu.

“Becka her zaman kurallara göre oynamaz. Başlı dertte olan çocuklara yüreği dayanmaz. Seni yanma almayı kabul edeceğinden emindim.”

“Sonunda bir ailem oluyor ve onlar da beni dövüyor.” Seph gözücuyla Linda'ya baktı. “Eh. Eğer bütün yaz burada olacaksam bir tür yarı zamanlı iş bulmak istiyorum.”

Linda kaşlarını çatı. “Eğer paraya ihtiyacın varsa, ben...”

“Çalışmaya alışığım. En azından cep harçlığımı kendim kazanmayı tercih ederim.” Seph, Linda Downey'nin cebinden çıkmayan bir gelir kaynağı olsun istiyordu. Soruları, açıklamaları ve Sloane'la iletişime geçmeyi gerektirmeyen bir gelir.

Nick, “Belki Harold Fry için çalışabilir,” diye teklif etti. “Jack bu yaz onun mürettebatında olacak, bu yüzden belki de iskelede ve ofiste birine ihtiyacı olabilir.”

Seph, “Harold Fry kim?” diye sordu.

Nick, “Kendisi Erie Gölü’nün batı havzası için balıkçı teknesi kiralama şirketi işletiyor,” diye açıkladı. “Benim satranç partnerlerimden biri. Ona söyleyebilirim.”

“Öyle mi? Balıkçılıktan pek anlamam ama öğrenmeye hazırım. Teşekkürler.” Seph yaşlı büyücünün ona yardım etmek istemesinden hoşlanmıştı. Tekrar Linda’ya dönüp nazik sorgusuna devam etti. “Demek Kuzgun Geçidi’ndeki o ünlü turnuvada savaşan savaşçı Jack’ti.”

“Jack ve Ellen Stephenson.”

“Jack ve Ellen birbirleriyle mi savaştı? Bu turnuvalarda ölümüne dövüşülmüyor muydu?”

“Eh, birbirlerini öldürmeyi kabul etmediler. Her şey bununla başladı.” Linda, Seph’in suratındaki ifadeye alaycı bir şekilde gülümsedi, sonra da devam etti. “Meydanın jürileri turnuva sırasında kuralları değiştirmeye çalışma hatasına düştüler, böyle bir şey neredeyse bin yıldır ilk kez olacaktı. Anlaşmayı bozmanın onları savunmasız bıraktığını fark etmediler. Başka değişiklikler de yapmak zorunda kaldılar. Eski kurallar sistemi büyücülerin diğer Weir’lerin üzerinde hâkimiyet kurmasını sağlıyordu. Savaşçılar, efsuncular ve simyacılar Anaweir’lere kıyasla daha güçlü olabilirler ancak her zaman için büyücülerin merhametine kalmışlardır, onların oyuncakları, gladyatörleri ve köleleri olarak.

“Yeni kurallar bu eski hiyerarşiyi kaldırıp karar verme sürecinde bütün loncaların katılımını gerektiriyor.” Omuz silkti. “İşte bu yüzden bu kadar kargaşa oluyor. Kimse bu sistemi nasıl yerleştireceğini bilmiyor. Loncalar arasında büyük bir güvensizlik var. Diğer Weir’ler bir avuç büyücüyle aynı masaya oturmayı istemiyor. Can güvenlikleri için endişeleniyorlar.”

Seph, “Bütün büyücüler öyle değil,” diye belirtti.

Linda başıyla onayladı. “Özellikle burada, Amerika’da, aileler karışık. Jack bir savaşı; ben de bir efsuncuyum. Leander Hastings bir büyücü; ablası bir savaşı. Hastings gibi birçok büyücü bu eski sistemden nefret ediyor. Yeni sistemin işlemlerini istiyorlar.”

Seph gevreğinin bulunduğu kâseyi itti ve hasır sandalyesine yaslandı. “Jack ve Ellen şu anda nasıl geçiniyorlar?”

“Ah, sürekli dövüşüyorlar. Hem meydanda hem de evde.” Linda güldü. “Aşık savaşçılar.”

Seph bir an bu bilgiyi sindirdi, sonra konuyu değiştirmeye karar verdi. Snowbeard’a döndü. “Eğitime ne zaman başlayabiliriz? Bayağı bir okuma yaptım şu ana kadar.” Havens’taki o kütüphaneyi, sıra sıra dizili o eksi kitapları düşündü.

Snowbeard bir an Linda’ya bakıverdi. O da çekingen bir şekilde başını salladı.

Büyücü, “Kullanabileceğimiz bir Weir kitabı var mı?” diye sordu. Linda ve Snowbeard arasında bir kere daha anlamlı bir bakışma oldu.

Bu sır her neyse o da biliyor.

Linda, “Jack’inkini kullanabilirsin,” dedi.

Seph, “Bir savaşçının Weir kitabı bende işe yarar mı?” diye sordu. Jason’m büyücü Weir kitabında sayfalar dolusu büyüler ve büyülü sözler vardı. “Savaşçılar tılsım kullanmaz, değil mi?”

Linda ellerini inceledi. “O aslında bir büyücü kitabı. Unutma, Jack taşsız doğmuş olan bir büyücü. Bir büyücü tarafından içine bir savaşçı taşı yerleştirildi. Bu yüzden biraz büyü yapabiliyor. Nick onu da eğitti.”

Seph başını salladı. “Anlamıyorum.”

Linda biraz savunmaya geçerek, “Jack ölmek üzereydi, bu yüzden ben de ona bir doktor buldum, Jessamine Longbranch diye bir büyücü,” dedi. “Beni kandırdı ve onu öldürmeyeceğini

umarak yanlış taşı yerleştirdi. Eğer işe yararsa Jack'i Oyun'da kullanmayı planlıyordu. Bu yüzden Jack geçen yaz turnuadaydı.”

Seph, Jack'i biraz daha iyi anlamaya başlamıştı. Fakat o anda hiç de işbirliği yapma modunda değildi.

“Peki ya ben kendi Weir kitabımı kullanmak istersem ne olacak?” Bile bile böyle ani bir soru sormuştu. Seph, Linda'nın gözlerinin içine baktı, hafif baskı uygulayarak zihnini biraz esnetmeyi denedi. Linda önce afallamış, sonra da kızmış gibi göründü ve şiddetli bir şekilde geri itti. Kendisi zihin büyülerinde ustaydı şüphesiz.

“Bunu benim üzerimde denemeye kalkma sakın,” diye patladı. “Elimizde ne varsa onunla çalışmak zorundasın.”

Seph, *kitabın nerede olduğunu biliyor*, diye düşündü. Bundan emindi.

“Eğer istersen bugün başlayabiliriz.” Snowbeard yönlendirme için Linda'ya baktı.

“Seph, bugün sana biraz kasabayı gezdireyim, olur mu? Sonra da üçünüz arabamı alabilirsiniz. Sen ve Nick öğle yemeğinden sonra başlayabilirsiniz. O kadar bekleyebilir misin?” diye dokundurarak sordu.

Seph, “Sorun değil,” dedi. “Ayakkabılarımı giyeyim.” Bulaşıkları mutfağa götürdü.

“Bir saat falan sonra geri gelmiş oluruz.” Linda sandaletlerini giyip ayağa kalktı. “Haydi gidelim.”

Güzel bir bahar günüydü. Gün ışyınca Seph, Jefferson Sokağı'nda diken kelebeklerinin uçuştüğünü gördü: gerçek renklerindeki, Viktorya dönemi tarzında evler aşırı süslenmiş ve sevgiyle restore edilmişti. Birçoğunun yanları eski moda çiçeklerle –şakayıklarla, süsenlerle, şebboyarla ve hezaren çiçekleriyle– çevrelenmişti. Karşı sokaktaki evin giriş yolunda mor ve mavi acıbaklalar dizilmişti. Seph, *böyle bir mahalle kurabildiklerine*

göre yüz yıl önce bu kasaba zengindi herhalde, diye düşündü. Burası ona Toronto'daki Cabbagetown'u hatırlatmıştı.

Jack onlar kullansın diye Subaru'yu bırakmıştı. Sokakta ilerlerken, Linda garaj yolundan gazetesini almakta olan bir adama başıyla selam verdi. Adamın kısa, beyaz saçları ve kat kat gümüş takıları vardı. Sokağın karşısında, gri saçlı yaşlıca bir kadın bahçesinde çalışıyordu. Bol bir şort ve Doğu tarzı bir ceket giyiyordu. Linda'yı tanıyıp ona el salladı ama Seph'i inceliyor gibiydi. Onlar geçtikten sonra Seph arkasını dönüp onlara baktı.

Tekrar önüne dönüp, "Onları tanıyor musun?" diye sordu.

Linda başını salladı. "Mercedes Foster simyacı ve dokumacı. Blaise Highbourne da kâhin ve gümüşçü. Jefferson Sokağı'nda her telden var. Büyücüler. Efsuncular. Kâhinler. Savaşçılar. Daha önce hiç olmadığı kadar Weir var kasabada. Sığınağın kurulması Trinity'yi büyücü olmayan Weir'ler, eskiden büyücülerin kontrolünde olan Weir loncaları için çekici hale getirdi." Frene basıp tombul, gri bir tekir kedinin yoldan aylak aylak geçmesine izin verdi. "Trinity her zaman üniversiteyle bağlantısı bulunan sanatçıların ve karşıt kültürcülerin kaçış yeri olmuştur. Bu yüzden Weir buraya oldukça iyi uyum sağlıyor."

Linda, Seph'e kasabanın batı ucundaki yeni sayılabilecek bir bina olan liseyi gösterdi. Sınav haftası olduğu için, öğrenci grupları park yerinde takılıyor, sohbet ediyor veya araçlarını bekliyorlardı.

Seph'in aklına Havens geldi. Okul bir hafta daha açık olacaktı ve sonra Anaweir'ler geldikleri yerlere dağılıp büyücülerini geride bırakacaklardı. Acaba onun kayboluşunu açıklamak için nasıl bir hikâyeye sallayacaklardı?

Kasaba merkezinin tanıdık, Avrupalı bir görüntüsü vardı. Etrafı Trinity Üniversitesi'nin 19. yüzyıldan kalma taş binalarıyla çevrili büyük bir meydan vardı. Kampüsün kenarında küçük dükkânlar –sanat malzemeleri satan dükkânlar, kitapçılar, galleriler ve restoranlar– sıralanmıştı. Linda, Mercedes ve Blaise'in

de burada dükkânları olduğunu söyledi. Ağaçların hizasında bir köşeye park ettiler.

Hava ağaçların gölgesinde serindi ve Seph'in ayakkabıları çiyli çimlerde sınılsıklam oldu. Meydanın ortasındaki tuğla ve taştan yapılmış bir çardakta kalabalık toplanmış, başlarının üzerine doğru uzanan zarafetle işlenmiş bir mermer yapıya bakıyorlardı. Heyecanlı sesleri çimlerin üzerinde uçuşuyordu.

Linda, "Sadece bir çeşme var orada," dedi. Kafası karışmış görünüyordu. "Bir Yunan Uyanışı dönemi eseri gibi bir şey. Herkesin ilgisini bu kadar çeken şey ne, merak ettim. Belki biri konuşma falan yapıyordur." Merakla yönlerini değiştirip çeşmeye doğru gittiler. Tam oraya varmışlardı ki karşılarında biri çıktı.

"Bayan Downey?"

Konuşan, saman sarısı saçları ve grileşmeye başlamış bıyıkları olan büyük, yapılı bir adamdı. Üzerinde eskimiş, kahverengi bir spor ceketı vardı. Omuzları ve sırtı sünmüştü.

"Bayan Downey," diye tekrar etti. "Siz olduğunuzu tahmin etmiştim. Beni hatırlıyor musunuz, bilmiyorum. Ben Ross Childers. Kardeşim Bill'in oğlu Will, yeğeniniz Jack'le iyi arkadaşlar. Biz... m... geçen sene lisede olanlardan sonra tanışmıştık."

Linda gülümsedi. "Evet. Sizi tekrar görmek güzel, komiser yardımcısı."

"Lütfen. Bana Ross deyin."

"Ross." Linda başını salladı.

"Burayı ziyarete mi geldiniz?" Seph'e gözlerini kıstı. "Aman Tanrım! Sana ne oldu, çocuğum?"

Seph neredeyse nasıl göründüğünü unutmuştu ve soru karşısında hazırlıksız yakalandı. Adama gözlerini kırıştırdı, sonra da, "Sert bir top geldi yüzüme," dedi.

Linda aceleyle, "Beni affedin," dedi. "Sizi tanıştırayım. Seph, bu Ross Childers. Trinity emniyetinde komiser yardımcısı."

“Aslında artık dedektifim.” Ellerini pantolonunun ceplerine soktu.

Linda, “Dedektif,” diye düzeltti. “Ross, Will’in amcası. Jack’in arkadaşını hatırladın mı? Dün gece Ellen’ı bıraktığımızda tanışmıştınız. Ross, bu Seph McCauley. Bu yaz Becka’da kalacak.”

“McCauley mi?” Dedektif kaşlarını çatıp omzundan geriye, çeşmenin etrafındaki kalabalığa, sonra da tekrar Seph’e baktı.

Linda bakışlarını takip ederek, “Orada neler oluyor?” diye sordu.

Ross, “Dün gece burada birileri vandallık yapmış,” dedi. “Biraz garip. Gelin bakın.” Dedektif elini omzuna koyup onu hızla çeşmeye yönlendirince Seph şaşırdı. Linda onlara yetişmek için acele etmek zorunda kaldı.

Kalabalık onların geçmesine yetecek kadar ayrıldı. Herkes dedektif polisi tanıyordu ama Seph ve Linda’ya merakla bakıyorlardı.

Çeşme beyaz mermerden yapılmış, Yunan mitolojisinden gelen sahnelerin bir koleksiyonuydu. Havuzun ortasında Medusa’nın kafasını tutan Perseus’un heykeli duruyordu. Medusa’nın kafasız bedeni ayaklarının dibinde yatıyordu ve onun yanında başka bir kafasız beden daha vardı, onun üzerinde de Toronto Blue Jays tişörtü ve kot pantolon vardı. Beyaz mermerin her yerine kan sıçramış, su vurdukça bedenden akıyordu. Çeşmeden fışkıran kan, altındaki kanlı havuza yumuşak, yağmur yağışı gibi bir sesle düşüyordu.

Mesajın anlaşılmaması ihtimaline karşı çeşmeyi çevreleyen mermerden bankın sırtında büyük, vahşi, kanlı harflerle bir kelime çizilmişti. *McCauley*.

Seph bu katliamdan geri adım atmaya çalıştı ama Ross Childers’m kolu onu olduğu yerde tutuyordu.

“Sence de ortalığı iyice batırmamışlar mı?” Dedektif açıkğöz bir şekilde onu inceledi.

“Onun... onun kim olduğunu biliyor musunuz?” Bir şekilde Seph bu kelimeleri ağzından çıkarabilmişti.

Ross bir dakika daha onu yanıtsız bıraktı, sonra da, “O bir vitrin mankeni. Üzerini giydirip kafasını kesmişler. Sonra da bir hayvanı öldürmüşler, sanıyoruz bir domuzu, ve kanını havuza akıtmışlar. Hastalıklı bir şey.” Durdu. “Eserlerinin altına adını yazar mısın, Seph?”

Linda, “Sizin aptal biri olduğunuzu hiç düşünmemiştim, *dedektif*, ama sanırım yanlışmış,” diye çıkıştı.

Ross kuyruk acısıyla onayladı. “Tamam. Gördüğüm kadarıyla onun için de tam bir şok oldu bu.” Sanki bundan memnun değilmiş gibi ofladı. “Ama bu onun bunu kimin yaptığını bulmamıza yardım edemeyeceği anlamına gelmiyor. Kasabaya geliyor, sonra parkta onun adının bulunduğu çılgın bir gösteri gerçekleşiyor. Tanıdığı biri olmalı.” Seph’le yüz yüze konuşabilmek için yana geçti ancak Linda yoluna doğru adım attı, bu yüzden başının üzerinden konuşmak zorunda kaldı. “Blue Jays. O takımımı mı tutuyorsun, Seph?” Seph sadece ellerine bakıyordu. “Bunu yapabilecek birilerini tanıyor musun? Kara büyülerle işin olur mu?”

Seph fısıltıyla, “Ben Katoliğim,” diye cevap verdi. “Öyle bir şey yapmam.”

Linda, Seph’e baktı, taktik değiştirdi. “Bak. Bunlar Seph’in giysileri. Geçen gece Nick, Jack ve ben Seph’e etrafı gezdirirken arabamı West Market Alışveriş Merkezi’nde bıraktık. Giysiler arabadaydı. Bugün gidip arabayı oradan almayı planlamıştık.

“Biri arabayı açıp içinden onları almış olmalı. Kim olduklarını nereden bilebiliriz? Seph, New England’daki okulundan yeni geldi. Buraya daha önce hiç gelmemiştii ve kimseyi tanımıyor, değil mi?” Seph’e baktı ve Seph başını salladı. Linda’nın bir hikâye uydurmasına izin vermekten mutluluk duyardı.

Ross şakaklarına masaj yaptı. “Belki de üçümüz gidip arabaya bir bakmalıyız,” diye önerdi.

Linda başını salladı. “Seninle birlikte gidebiliriz. Seph’i eve geri götürüyorum.”

“Üzgün olduğumu söylemiştim, değil mi?” Gerçekten de üzgün görünüyordu. “Dinle, seni iki gibi Becca’dan alırım.”

Jefferson Sokağı’na geri dönerken Seph’in söyleyecek çok şeyi yoktu. Aslında hiçbir şeyi yoktu.

Linda sonunda, “Ne oldu?” dedi.

Seph boğazını temizledi. Şımarık gibi davranmak istemiyordu. Ne de olsa Linda Downey onu Havens’tan daha iki gün önce kurtarmıştı. “Ben buranın bir sığınak olduğunu sanmıştım.”

Linda ona baktı. “Öyle zaten. Burası senin için en güvenli yer.”

“Peki o zaman neden güvende hissetmiyorum?” Seph *dyrne sefa*’ya dokundu ve alnını arabanın yan camına dayadı. “Buraya geldiğimizde bizi bekliyorlardı. Ellen’a saldırdılar. Sonra da bu oldu. Aklım almıyor. Leicester beni bıraktı, değil mi? Yoksa ona bir büyü yaptın da şimdi etkisi mi geçti?”

“Düşün. Neden Trinity’ye ulaşmanı engellemeye çalıştılar? Kurallar geçerli oldukça, sana burada saldıramazlar. Ne yazık ki kurallar onların seni korkudan öldürmeye çalışmalarına engel değil.”

Diğer olasılık da Gregory, Leicester’ın Seph’e Havens’ta olanlar hakkında kimseye bir şey söylememesi konusundaki uyarısını tazeliyor olmasıydı.

“Eh, tam olarak nerede olduğumu biliyorlar. Durup üzerime atlamalarını beklemekten hoşlanmam. Belki de buradan gitmeliyim. Kendime Kanada’da bir yaz okulu bulurum. Nasılsa tek başıma olmaya alıştım.”

“Bu tam da yapmanı umdukları şey. Bana burada kalacağına söz ver.”

Seph omuz silkti. Kimseye bir şey için söz vermeyecekti. Fakat büyücülük konusunda eğitime cidden ihtiyacı vardı ve Nick Snowbeard onun tek seçeneğiydi.

Arabayı garaja park ettiklerinde neredeyse saat bir olmuştu. Snowbeard onları sundurmada bekliyordu. Linda yaşlı adama çeşmedeki acayip görüntüyü anlattı. Birkaç dikkatli soru sordu ancak çok yorum yapmadı. Linda yukarı çıkıp deri kaplı bir kitap getirdi.

“Bu Jack’in Weir kitabı,” diye açıkladı, son sayfayı açıp bir soyağacının dibindeki ismini gösterdi. Kitabı Seph’e verdi. Seph, soyağacını şöyle bir taradı, sonra da hemen büyüler ve büyülü sözlerle ilgili kısma geçti.

Ön kapı çalındı. Linda kalkıp çantasını aldı. “Ross Childers ve ben gidip arabayı alacağız ve sonra da büyük ihtimalle ifade vermek için karakola geri döneceğiz. Bu da size dersiniz için yeterince zaman tanıyacaktır.” Sonra da sundurmanın koyu gölgesinden parlak gün ışığına çıkıp gitti.

Seph, Snowbeard’ın onun şu ana kadar öğrendiği büyülerini göstermesini ister diye düşünmüştü ama sormadı. Yaşlı büyücü onun yerine parmaklarını kavuşturdu ve oldukça resmi bir şekilde, yumuşak bir ses tonuyla konuştu. “Bana Nick diyebilirsin. Sana Seph diyeyim mi?” Seph başını salladı. “Baştan başlayalım, Seph ve temeli atalım. Bunların bir kısmını biliyor olabilirsin ama tekrar etmemizde fayda var. Bu bilgiler bölük pörçük edinilmemesi gereken bir eğitim, sanırım senin durumun bu.”

Bir an durdu, sanki bir bilgi denizinin içinden seçiyormuş gibiydi. “Büyücüler üç yolla sihri çağırır: maddesel, yani beden yoluyla; tinsel, yani zihin yoluyla ve *langue d’charme* ile yani kelimelerin, büyülü sözlerin gücüyle.

“Büyücüler uzun bir müddet diğer sihirli loncalar üzerinde yüzyıllar önce İngiltere’deki Kuzgun Geçidi’nde kandırmaca yoluyla onlara dayatılan bir anlaşmanın hükümleri sayesinde hâkimiyet kurmuştur. Büyücüler haricinde her bir lonca belli bir sihir alanında uzmandır. Örneğin Jack ve Ellen gibi savaşılar savaşın fiziksel, maddesel dünyasında üstündürler. Onların sihri fiziksel yakınlığa

ve beden kuvvetine bağlıdır. Onlarda hiçbir zihinsel sihir yoktur. Adil, fiziksel bir savaşta, bir savaşçı bir büyücüyü her seferinde yenilgiye uğratacaktır.” Kederle güldü. “Doğal olarak, bir büyücü bir savaşçıyla adil bir dövüşte karşı karşıya gelmez. Bizim üstünlük kurmak için farklı yöntemlerimiz vardır.”

“Linda gibi efsuncular zihnin ve duyguların büyüsü üzerinde uzmandır. Aynı şekilde kendi alanlarında üstündürler. Büyücüler bile bir efsuncuya karşı koymakta güçlük çeker ve Anaweir’ler onlara hiç karşı koyamaz.

“Simyacılar materyallerin sihrinde uzmandır. Eşyalar, bileşikler, büyülu işlevleri olan gereçler yapabilir ya da başka eşyaların sihirli güçlerini geliştirebilirler. Eskiden şimdi olduklarından çok daha güçlülerdi. Simyacıların sırlarının birçoğu zamanla kayboldu. Bu nedenle kadim zamanlardan kalma tılsımlar çok değerlidir.”

Seph aniden tişörtünün altındaki *dryne sefa*’nın ağırlığının farkına vardı.

“Kâhinler Weir’lerin en az güce sahip olan sınıfıdır diyebiliriz. Geleceği görebilirler ama genellikle görülerini işe yarayacak kadar erkenden yorumlayamazlar. Bazıları güçlerini odaklayabilmek, daha etkin hale getirebilmek ve görülerini okumayı daha da kolaylaştırmak için tılsımlardan –aynalardan, kristallerden ve bunun gibi şeylerden– yardım alır.

“Eğer peşine bir büyücü düşerse, bunlardan herhangi birini kullanabilir. Örneğin, aptalca bir şey yapman için seni etkilemek amacıyla zihin büyülerini kullanabilir. Bu büyücülerin ellerinin altındaki kurnaz bir numaradır, Anaweir’ler üzerinde muazzam etkilidir. Veya fiziksel güç de kullanabilir. Büyücüler dokunarakacı verebilir.”

Seph, Gregory Leicester’ı hatırlayıp ellerini yüzüne kaldırdı.

“Eğitim alarak fiziksel bir saldırıya karşı koyabilirsin ve inanıyorum ki bunu yapabilecek kadar güçlüsün. Geriye ise büyü-

lerin kullanımı kalıyor. Bana bu alanda biraz eğitimin olduğunu söylemiştin.” Büyücü kaşlarını kaldırdı.

Ve Seph kısa repertuarım gözden geçirip kusursuz bir şekilde yapabileceğinden emin olduğu büyüleri gösterdi; bir yurt odasında çalışılabilecek küçük, basit büyüleri.

İşi bitince Nick onaylayarak başını salladı. “Büyülere gelince, bir büyücünün gücünü belirleyen iki bileşen vardır: içindeki cevherin kuvveti ve söylenen sözün gücü. Karşı büyüler alanında hiç eğitim aldın mı?”

Seph hayır anlamında başını salladı.

“O zaman onlarla başlayacağız. Bir büyücünün büyüleri herhangi bir silah gibidir. Her an tetikte olmalısın. Ve saldırı geldiğinde, söz gelimi kan çıkmadan karşı koyabilmelisin. Eğer büyüü tamamlarsa çok geç olabilir.” Nick, Weir kitabındaki birkaç satırı işaretledi. “Şu büyüleri biraz çalış. Yarın büyüleri ve karşı büyüleri gözden geçireceğiz.”

“Bitti mi yani?”

Nick gülümsedi. “Saat neredeyse beş oldu. Jack’in hâlâ eve gelmemesine şaşırdım.”

“Bir sorum olacaktı.” Seph, Jack’in Weir kitabını incelemişti ve kitap kucağında açık duruyordu.

“Nedir?”

“Herkes büyücüler için aynı şeyi söylüyor. Anaweir’leri kullandığımızı. Diğer loncalara pislik gibi davrandığımızı. Birbirimize karşı oyunlar çevirdiğimizi. Bilmek istediğim şey şu: Bu doğuştan gelen bir özellik mi? Eğer öyleyse sen neden öyle değilsin? Okulda bir arkadaşım vardı, o da böyle değildi.”

Nick sandalyesinde oturup bir an düşündü. “Büyücülerle ilgili sorun şu ki güçleri daha gençken ortaya çıkar. Genç insanların bu kadar güce sahip olmaması gerekir çünkü yeterince bilgeliğe ve disipline sahip değillerdir. Her istediklerini elde etmeye alışık, şımarık bir şekilde yetişirler.” Duraksadı. “Büyücüler şaraba ben-

zetebilirsin. En kaliteli şaraplar gençken sert ve güçlüdür. Ama iyi şaraplar zamanla olgunlaşır. Kalitesiz bir şarap asla olgunlaşmaz. Bazen daha da kötü olur. Büyücüler de tıpkı böyledir.” Öne doğru geldi. “Bazen bütün büyücüler keşke Anaweir’ler tarafından, büyü-yene kadar güçlerinden haberdar olmadan büyütölseler diyorum. Böylece diğörlörine karşı daha hoşgörölö olabilirler.”

Seph, *bunun da kötö yanları var*, diye düşöndö. Anaweir’ler her zaman büyöcölere karşı hoşgörölö değöllerdi.

Her niyeyse Nick’le konuşmak kolaydı. Toprak gibiydi, bilge, yaşlı ve peşin hükömsöz.

Seph, “Gregory Leicester’ı tanıyor musun?” diye sordu. Yaşlı büyöcöyle göz göze gelmemek için Weir kitabına baktı.

Nick başını salladı. “Onu tanıyorum. Kendisi zamanla olgunlaşmayan büyöcölölerden. Ama çok güçlü.”

Seph, “İki arkadaşımı öldördö. Benim yüzömden,” diye ekledi. Aklmda Leicester’ın elinden aylarca gördöğö işkence, Trevor’m ölöümü ve sonunda her şeye tuz biber olan Jason trajedisi vardı.

Nick yumuşakça, “Neden bunun senin suçun olduğönu düşünöyorsun?” diye sordu.

“Bana yardım etmeye çalışıyorlardı. Eğöer ben olmasam hâlâ hayatta olacaktı.”

“Bu belki de onların seçimiydi, senin değöil.”

“Onlar katledölmeyi seçmediler.” Seph işaretparmağöyla Jack’in soyağacını izledi, ailesiyle olan bağlarını kıskanmıştı.

Nick onu inceledi. “Ve şöimdi de Dr. Leicester’dan intikam almayı düşünöyorsun.”

Seph yanıt vermedi, koltuğöuna iyice yaslandı.

“Bu yüksek risk taşıyan bir girişim, elbette.” Nick baş ve işaretparmağöyla bıyğöını düzeltti. Yaşlı büyöcöünün Seph’i ciddiye alması ve ona ders vermeye kalkıp bundan vazgeçöirmeye çalışmaması onu şaşöırttı.

Seph, “Peki ya Ejderha? Onu nerede bulabilirim, biliyor musun?” diye sordu.

Nick, “Bu günlerde çok riskli bir hamle olurdu,” dedi.

Seph onun aslında sorusuna cevap vermediğini fark etti. “Onun işine yarayabileceğini düşündüğüm bazı bilgiler var elimde.”

Nick boğazını temizledi. “Belki de Ejderha’yı bir birey olarak değil de bir hareketi simgeleyen ikon olarak düşünmelisin.”

“İyi. Güller’den sihirli silahları çalan, alt loncaların üyelerini özgür bırakan ve Leicester’ın sırlarını internete sızdıran ikonla konuşmak istiyorum.”

Tam o anda evin bir yerinden kapı kapanma sesi ve birinin mutfağın içinden geçişinin gürültüsü geldi. Tanıdık bir ses, “Merhaba!” dedi. Jack’ti bu.

Seph, “Sundurmadayız,” diye seslendi.

Bir an sonra Jack onlara katıldı. “Hey, Nick. Hey, Seph. Çalışma fırsatım olmamasına rağmen hükûmet sınavım süper geçti.” Tahta sandalyelerden birine kuruldu, saf fiziksel varlığıyla bütün sundurmayı dolduruyor gibiydi.

Jack, “Hey,” dedi. “Meydanda bir tür satanist kurban ritüeli yapıldığını duydunuz mu?”

Jack’e olanları anlattılar. “Demek Will’in Ross amcası senin Eski Din’le ilgilendiğini düşünüyor, öyle mi?”

“Eski Din mi?” Seph bir açıklama için sırayla ikisine baktı. “Eski Sihir gibi mi?”

Nick, “Hayır. Bu, büyücülük tarihinden önce var olmuş bir tür kan büyüü,” diye açıkladı. “Anglosaksonlar İngiltere’ye gelmeden önce var olan çoktanrıçılığa dayanıyor. Seremonilerinde hayvanların, bazen de insanların kurban edilmesi üzerine odaklanıyorlar.” Seph ürperdi ve yaşlı adam güven verircesine gülümsedi. “Endişelenme, Seph. Weir’lerin diğer yetenekleri gibi büyücülük de bir din değildir. O bir armağan, bir yetenek ve bir görev çağrısıdır. Katolik veya herhangi başka bir inanca mensup

olmakla uyumludur. İnançları koruyan kaç tane tanınmış Weir olduğunu duysan şaşarsın.”

Belki de. Fakat Seph meydandaki görüntüyü düşündüğünde, aklına Havens’taki amfide yapılan ritüel, Trevor’ın küller içindeki kolyesi geldi.

Öğleden sonra Ross Childers’m Linda’yı eve getirip BMW’nin mahvolduğunu söylemesi de pek iyi olmadı.

Başını sallayıp belki bir tepki verir diye Seph’i izleyerek, “Daha önce hiç böyle bir şey görmedim,” dedi. “Koltukları şeritler halinde kesip arabayı ateşe vermişler. Bunu nasıl yaptıklarını bilmiyorum. O kadar yüksek bir ısıyla yanmış ki tekerlekler eriyip asfalta akmış. Onun bir araba olduğunu bile anlamak mümkün değildi neredeyse ancak kaldırma senin adını yazmışlardı, tıpkı çeşmedeki gibi.” Bunu yapan kişinin o olmadığına sevinmişçesine ıslık çaldı. “Hiç düşmanın var mı Seph?”

Okul bittikten sonra, Jack, Ellen ve arkadaşları Will Childers ve Harmon Fitch bütün gün eve girip çıkıyorlardı. Fitch uzun ve inceydi, saçları ağartılmış, gözlüklü ve bilgisayarların dilinden konuşabilme konusunda müthiş yeteneği olan biriydi. Birkaç gün boyunca Seph’e Havens’ta bıraktığı bilgisayar sisteminin yerine yenisini kurması için yardım etti.

Fitch’in internet sayfası geliştirme şirketi vardı, müşterilerinin arasında okul yönetimi, Trinity Üniversitesi, kasaba idaresi ve ticaret odası vardı. Aynı zamanda Cleveland’dan birkaç büyük şirketle çalışıyordu.

Seph, Fitch için yarı zamanlı çalışmaya başladı, HTML kodu yazıyor, internet siteleri için dijital fotoğraflar çekiyor ve Fitch’in gergin, eskici dükkânı tarzının şirketlerden bazılarını korkutması nedeniyle müşterilerle o iletişime geçiyordu.

Birkaç hafta boyunca bütün şehri kapsayacak bir internet ağının kurulumuyla uğraştılar. Fitch cılgın bir dijital orkestra

şefi edasıyla Wi-Fi kulaklıklarını takmış, kollarını sallayıp, “Daha çok güç! Daha çok güç gerekiyor!” diye haykırarak çatılarda dans ediyordu.

Fitch, Blaise’in dükkânının ikinci katındaki yeri tutmuştu çünkü dört küçük kardeşi onun evde çalışmasını imkânsız hâle getiriyordu. Odasında sunucular ve ekranlar diziliydi. Pazartesi geceleri Multimedya Pazartesi Manyak Film Megafest’i düzenliyordu.

Fitch hiçbir sihirli loncaya ait olmasa da Seph’e insanların çok farklı yetenekleri olduğunu hatırlatmıştı. Bütün kasabadaki elektrikleri kesebilir veya Trinity Lisesi’ndeki herhangi birinin notlarını değiştirebilirdi.

Seph aynı zamanda da rıhtımda Harold Fry için yarı zamanlı çalışıyor, gemi kiralama ofisinde ve iskelede yardım ediyordu. Rıhtımda fiziksel efor sarf etmekten hoşlandığını fark etti. Teni her zamanki gibi güneşe dayanıklıydı ama bedeni gelişmeye başladı; cılızlığı gitmiş, atletik, kaslı birine dönüşmüştü.

Bir akşam Jack ve Ellen Seph’i ağaçlarla dolu Perry Parkı’nda *plaisance* diye bir şeye davet ettiler. Jack, Subaru’yu gözlerden uzak bir yere park etti ve Ellen’la birlikte bagajdan kılıçlarını aldılar. Üçü korunun içinden yaklaşık iki kilometre kadar içeri doğru tırmanıp gizli bir çayıra vardılar. Jack çevrelerinde yürüyüp hızlı, sabırsız hareketlerle bir tür sihirli bariyer kurdu, Seph de arkasından gidip kullandığı büyülerini aklına yazdı.

Ellen rahat bir şekilde çayırın ortasında duruyor, kılıcı batan güneşin ışıklarıyla parlıyordu. Jack işini tamamlayınca Ellen’a doğru yürüdü ve kısa bir mesafede durdu, yüz yüzeydiler. İkisi de başlarını eğdi, sanki evleneceklermişçesine sırtıyorlardı. Seph talimatları almıştı ve onların hazır olduğunu görünce, “Başlayın,” dedi.

İki yetenekli atletin muhteşem dansıydı bu, başa baş mücadele ediyorlardı. Çayırın dolaşırlar; bir ileri bir geri ateşle hareket ediyor, hücum edip savuşturuyor, saldırıp çekiliyor, birbirine meydan

okuyor, hakaretler edip sözler veriyorlardı. Kılıçlarının yankısı ormanda çınlıyor, ağaçların arasından alevler fırlayıp kıvılcımlar saçıyordu. Seph her on beş dakikada bir mola verdirdi ve dört dövüş sonrasında berabere kaldılar.

Öğlen sıcağı geçmiş olsa da ikisi de ter içinde kalmıştı, üzerlerinden buhar tütüyordu. Ellen su şişesinden büyük yudumlar aldı ve ağzını zırh eldiveninin bulunduğu koluna sildi. “İyi misin, Jack? Biraz durgun dövüşüyorsun. Seph’e biraz daha şov yaparız diye ummuştum.”

Jack kılıcının kenarını başparmağıyla test etti. “Aslında, Ellen, acaba hasta mı oldun diye merak ettim. Tam anlamıyla uyusktun. Az kalsın bir iki kez uykuya dalacaktım.”

“Eh, niye öyle dövuştüğünü şimdi anladım. Uyuyor gibiydin.”

Ondan sonra silahlarını atıp güreşmeye başladılar. Sonunda öpüşüyorlardı.

Kesinlikle farklı bir kur yapma şekliydi ama Jack ve Ellen arasında Seph’in kışkırdığı bir tür kimya, bir anlayış, bir yakınlık vardı.

Jefferson Sokağı’nın Weir kolonisi Seph’i kucakladı, o da bu fırsatı olabildiğince değerlendirip belki de hiç gerçekleşmeyecek olan bir savaş için silahlarını teker teker diziyordu.

Dokumacı ve simyacı Mercedes Foster onu bahçesine davet etti, orada büyüyen zehirli bitkilere dikkat etmesi için uyarıda bulundu. Kulübesinin mutfağında boyalar, aşk iksirleri ve hafıza ilaçları yapıyordu. Seph çok geçmeden ona iksirlerde ve bitkilerin özünü çıkarmasında yardımcı olmaya, zehirler ve hipnotize edici karışımlar için tariflerini taramaya, onları hafızasına yazmaya başlamıştı. *Dyrne sefa* gibi tılsımlar hakkında ona sorular soruyor ve bu konu hakkındaki kitaplarını ödünç alıyordu.

Seph ona Alev’i, Alicia’nın Toronto’da onun üzerinde kullandığı uyuşturucuyu sorduğunda ona yardımcı olmaya pek yanaş-

mamıştı. O sırada mutfağındaki fırında tepsiler dolusu bitkileri kurutmaktaydılar.

Seph, “Simyacıların bunu Takas için yaptıklarını duymuştum,” dedi. “Aynı zamanda Zihin-Yakar da deniyormuş.”

Mercedes kuş gibi keskin bakışıyla onu olduğu yere kilitledi ve ellerini sıska kalçalarına koydu. “Onun nasıl yapıldığını bilmiyorum ve bilsem de sana söylemezdim. Bir an için biraz daha fazla güç edinmek adına geleceğini feda etmeyi doğru bulmuyorum.”

Bu konuda daha fazla bir şey söylemedi ama Seph onu yapmak için eski metinlerde Latince yazılmış birkaç tarif buldu.

Kâhin ve gümüşçü olan Blaise Highbourn onay kayıp mum tekniğini gösterdi ve Seph’e nasıl gümüş telli mücevherler yapılacağını öğretti. Aynı zamanda da ona kehanetlerin ironisini açıkladı: Her zaman doğru ancak çoğu kez yanıltıcıydı. Büyücü ve cam ustası olan Iris Bolingame, ona cam üflemeyle alanları hapsedmeyi, bakır folyoyla cam parçalarını bükmeyi ve lehimlemeyi öğretti. Aynı zamanda da kendi Weir kitabından büyüler ve büyülü sözler paylaştı. Nick Seph’le paylaştığı şeyleri ince eleyip sık dokurken Iris böyle bir şey yapmıyordu.

Jefferson Sokağı’ndan geçmek artık sıra dayaağı yemeye benzemeye başlamıştı. Mercedes’in ona gösterecek yeni bir bitkisi veya Becka’ya geri gönderecek meyveleri oluyordu. Blaise onunla bir kitabını paylaşmak istiyor, Iris ise onun denemesini istediği yeni bir büyü olduğunu söylüyordu. Becka ve Linda’ya raporlar gidip gelmeden evden bir adım dışarı atamıyordu.

Jack ifadesizce, “Küçük kasaba yaşamına hoş geldin,” dedi. “Burada herkesin hayatı başkalarının hayatına burnunu sokarak geçer.”

Meydandaki kurban ritüelinin failleri tutuklanmadı. Ross Childers arada bir Linda ve Seph’e bu konuda güncel bilgi vermek için uğruyordu ama soruşturmanın hiç ilerlediği yoktu. Seph mezunlardan herhangi bir iz görmedi.

Seph üniversitenin yanındaki St. Catherine, Katolik kilisesine katıldı. Genellikle ayinlerin Latince olduğu cuma geceleri gidiyordu.

Jack, Linda'nın Trinity'de hiç uzun süre kalmadığını söylemiş olsa da Linda oradan gitmek için acele ediyor gibi görünmüyordu. Seph, Nick'e yukarıdaki odanın duvar kâğıtlarını bitirmesinde yardımcı oldu, Jack de yeni bir ses sistemi seçmesinde.

Linda hâlâ Seph'in sığınaktan çıkmasına izin vermiyordu. Becka, Seph'i Jack'le birlikte Shaw festivali için Niagara on the Lake'e gitmeye davet ettiğinde, Linda Seph'i Trinity'de yanından ayırmadı.

Seph, Kanada'ya gitmesine izin vermesi için onunla tartıştı. "Artık güvende değil miyim sence? Burada sonsuza kadar saklanamam." Mezunlarla en son karşılaşmalarından bu yana bir aydan fazla süre geçmişti ve birilerinin sığınağı işgal ettiğine dair hiçbir işaret yoktu. Ancak Linda hiç etkilenmemişti.

Hava ısınınca, Seph çalışmadığı zamanlarda Jack ve arkadaşlarıyla günlerini halk plajında geçiriyordu. Tepelerinden bakan kayalıklar, berrak serin su ve dalgalar çekilince kuvarslarla parılayan çakıllı kumlar. Jack, Seph'e rüzgâr sörfünü öğretti ve Seph hassas sörf tahtasını dik tutup uzun slalomlarda, kıyıya paralel sürme konusunda yetenekli olduğunu gördü.

En iyisi de, Havens'taki uzun kuraklık döneminin ardından, burada kızların olmasıydı.

Jason, "Anaweir kadınlar büyücülere karşı koyamaz," demişti. Önceleri bu durum Seph'i rahatsız etmişti. Şimdiyse büyücü kaslarını her türlü kullanıyordu.

Yıl boyu orada yaşayanlarla ve yaz tatili için gelen kızlarla flört etti; onların çikolata parçalı kurabiyelerinin ve meyve salatalarının tadına bakıyor, güneşte ısınmış tenlerine güneş kremi sürüyordu. Cuma ve cumartesi geceleri plajdaki çardakta onlarla dans edip iskelenin altında onlarla öpüşüyordu. Linda sokağa

çıkma zamanıyla ilgili kurallar koymaya alışık olmadığı için gece geç saatlere kadar dışarıda durabiliyordu.

Geç saatlere kadar ayakta olmasına rağmen, sabahlarının çoğunda erkenden uyanıp onu uyutmayan anılarıyla boğuşarak göle yürüyordu. Jason, Jason'ın babası ve Trevor ölmüştü ama Gregory Leicester hâlâ hayattaydı, entrikalar kuruyor, Seph'i etkin bir şekilde sığınağın içinde hapis tutuyordu. Seph kendi büyülu cephaneliğini oluşturuyordu fakat onu düşmanı üzerinde kullanmak için hiçbir yolu yoktu; ayrıca Ejderha'yla da iletişime geçemiyordu, Seph'in sahip olduğu bilgiler belki işine yarayabilirdi.

Sabahları yürüyüş yaparken, Seph sık sık suyun kenarındaki kayalıklarda oturan bir kız görüyordu; açık renk saçlı başını eskiz defterine eğmiş, bir dizi yukarıda, diğeri düz bir şekilde oturuyor, çıplak ayakları taşa tutunuyordu. Eli sayfanın üzerinde dolaşılıyor, şekiller çizip boyuyordu. Kaşları çatık bir şekilde odaklanmış, üst dişleriyle alt dudaklarını ısırıyordu. Bazen elinin tersiyle yüzünü siliyor ve yüzüne boya bulaştırıyordu.

Seph onu görmek için etrafı gözlüyordu ve çoğu zaman orada oluyordu. Kız genelde eskiz defterini yanında getiriyordu, bazen de oturup kitap okuyordu, eğimli gelen ışığı alabilmek için kitabı yana doğru tutuyor, termosundan kahve içiyordu. Bazen bir kot bir tişört bazen de uzun çiçekli etekler ve omzundan kayan pamuklu tül bluzlar giyiyordu.

Seph kızın onu fark ettiğini düşünmüştü ama kız ona bakmamaya dikkat ediyordu ve ifadesindeki ve beden dilindeki bir şey onu yanına yaklaştırmıyordu. Seph de plaja yanında kitaplarla gelmeye başladı; orada oyalanmak, plajın kokusunu paylaşmak için bir bahanesi olacaktı. Sonunda, yakıcı güneşin altında geçen uzun, kafayı yedirten bir sabahtan sonra onunla tanışmaya karar verdi.

Gölgesi onun üzerine düşer düşmez, kız sanki eskiz defterini korumak istemesine bedenine bastırırdı.

Yüzünü dönmeden, “Işığımı kapatıyorsun,” dedi. Sesli harfleri yumuşak bir şekilde güneyliler gibi söyleyişi Trevor’m aksanım hatırlatmıştı.

“Özür dilerim.” Etrafında daire çizip yanına çömeldi. Eteği baldırlarının ortasına kadar çekilmişti, bacakları güneş görüyordu. Rüzgâr birkaç tutam saçını tokasından çıkarmıştı, kız da onları kulağının arkasına sokuşturmuştu. Yakından bakınca Seph kızın saçlarının pek çok farklı tonu olduğunu gördü, güneş saçlarını tereyağı, şeker ve karamel renklerine boyuyordu. Seph, “Seni sürekli buralarda görüyorum,” dedi. “Ne çiziyorsun merak ettim.”

“Merak etmen seni ilgilendirdiği anlamına gelmez, değil mi?” Gözleri güneşin altınla kapladığı yüzünde suluboya mavisiydi.

Seph gözlerini kırpıştırıp topuklarının üzerine oturdu. “Eh, hayır, sanırım gelmez...”

Kız güldü. “Yüzündeki ifadeyi görmem lazım. Kızların sana hayır demesine alışık değilsin galiba.”

Seph omuz silkti ve kollarını dizlerine koydu. “Daha zor sorulara gelmemiştik bile.”

“Onları başkasına sakla. Ben buraya çizim yapmaya geliyorum, yazın oğlanlarla flört etmeye değil.”

“Sen buralardan değilsin galiba.” Hayır. Bunu dediğine inanamıyordu.

“Hayır. Değilim.” Uzun bacaklarına, ayaklarının üstüne kumlar yapışmıştı. Seph’in bakışlarını takip edince ona kaşlarını çattı, sonra da eteğini düzelterip bileklerine kadar bacaklarını kapattı. Boynunda üzerinde işlemeli akik bulunan bir kurdele bağlıydı ve Seph onu daha önce nerede gördüğünü birden hatırlayıverdi.

“Sen Legends’ta mı çalışıyorsun?” Legends göle bakan Viktorya dönemi tarzında bir malikânedeki misafirhaneydi. Linda ve Becka *brunch* için oraya gitmeyi seviyorlardı.

“Orada garsonluk yapıyorum, tamam mı? Coalton Kasabası’ndan geliyorum, büyük ihtimalle hiç duymamışsındır.” Pastel boya ku-

tusunu kaptı ve çat diye kapattı, eskiz defteriyle birlikte çantasının içine tıktı. Seph nerede yanlış yaptığını düşünerek olanları izliyordu.

“Bak, üzgünüm. Rahatını bozmak istememiştım.” Niye hep özürlü diliyordu?

“Boş ver. Işık değışti, havam kaçtı ve mesaim başlamak üzere.” Kız ayağa kalktı, eteğinin arkasındaki kumları silkti.

Yakında bir tomar çizim duruyordu, üstlerine uçmasınlar diye büyük bir taş koymuştu. Seph onlara doğru uzandı.

“Hayır! Onlara dokunma!” Seph’i sertçe itti ve sayfalar kıyı esintisine kapılıp dört bir yana uçtu.

Seph afallayıp onların ardından atıldı, birkaçını resmen dalgalardan kurtarmıştı. Hepsini yakaladıktan sonra döndü ve kızın onu beklememiş olduğunu gördü. Aslında kız çoktan ondan bayağı bir uzaklaşmış, plajdan yürüyüp gidiyordu, omuzları öne düşmüş başı öndeydi. “Ne oluyor?..” Elindeki kâğıt tomarına baktı. En üstteki çizim kara kalemle çizilmiş bir surattı, üç çeyrekte çizilmiş bir profildi: Uzun, bukleli koyu renk saçlar, yüksek elmacık kemikleri, romanesk bir burun, yarım bir gülümseme, kara kaşların altına çizilmiş gözler.

Kendi yüzü.

Diğer sayfaları karıştırdı. Mayosuyla güneşin altında uzanmakta olan bir Seph McCauley, göğsündeki kaslar ortada, bir kolu gözlerinin üzerindeydi. Kıyı boyunca yürüyen bir Seph, parlak suların üzerinde uzun, açılı bir figürün silueti. Suyun kıyısındaki kayalıklara serilerek oturmuş bir Seph, Kanada’ya doğru bakıyordu. Sırtının ve omuzlarının, kollarının ve ellerinin, tendonlarının kaslarının çizimleri gerçeğe sadık bir şekilde işlenmişti.

Her birinde, bir ışık halesiyle çevriliydi, sanki içeriden aydınlanıyormuş gibi. Eski yazıtlardaki azizlerin resimleri gibi. Sondaki birkaç kabuk ve kaya çizimleri dışında hepsi onun resimleriydi. Düşünceler karanlık bir havuzdan yükselir gibi su yüzüne çıktı.

Neden benim resimlerimi çiziyor?

Benim bir büyücü olduğumu biliyor.

Sonra da ardından kumları eze eze koşmaya başladı, kayaların ve kuma yarı gömülü dalların üzerinden sıçırıyordu. Kız onun yaklaştığını duyduğunda, aralarında herhalde otuz metre kadar daha vardı. Ardına bakmadı ama kendi de koşmaya başlayana kadar hızlandı. Saçındaki lastiği düştü ve kütüklerden, o saatte plajda gezenlerden sıyrılıp kaçarken arkasından uçuşuyordu.

Seph daha da hızlı koştu.

Tam kıza yetişmişti ki kız bir ağaç köküne takılıp yere düştü, kumda öne doğru kaydı.

Seph onun yanında dizlerinin üzerine düştü. Ellerini onun omuzlarına koydu ve kız dokunuşundan irkildi. “İyi misin?” Kız cevap vermedi ama sanki yok olmak istercesine kendine doğru büküldü. Seph onu sırtüstü çevirdi ve tişörtünün kenarıyla kızın yüzündeki kumları sildi. Sanki Seph orada değilmiş gibi davranabilirmişçesine gözlerini sıkı sıkı kapatmıştı. Beyaz dantelli bluzu ıslak kum lekesi olmuştu, nefes almak için uğraşırken göğsü inip kalkıyordu.

Seph, “Sen kimsin gerçekten?” diye sordu.

“Sana... söyledim... ya. Ben bir garsonum.”

“Adın ne?”

“Madison Moss.”

“Seni Leicester mı gönderdi?” Kız şimdi gözlerini açtı ve ona doğru gözlerini kıstı. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Benim bir... büyücü olduğumu nereden anladın?”

Kız hiçbir şey söylemedi.

Seph ellerini iki yandan kızın köprücük kemiğine koydu, parmak uçlarını hafifçe tenine bastırıyordu. Kızın onun görüntüsünü çalmış olması ona bir şekilde bunu yapması için gereken izni veriyordu. “Şimdi bana gerçekleri anlatacaksın,” diye mırıldandı. Kıza güç aktardı; hafifçe ikna etmek için. İlk başta iyi gelmişti, uzun süredir tuttuğu nefesini bırakmak gibiydi. Önce bir sızıntı, sonraysa bir

sel gibi patladı ve geri çekilmeye çalıştı ancak yapamadı. Ve daha çok, daha çok, ta ki gücü tükenene, midesi bulanıp başı dönene kadar. Sanki kendi özü parmak uçlarından emiliyordu.

Sonunda kız uzanıp ellerini üzerinden çekti, sonra da Seph'i sırtüstü yuvarladı, kollarını tabut sehпасının üzerindeki bir ceset gibi göğsünde birleştirdi. Seph'in görüşünde akbabalar gibi güneşi kapatan siyah noktalar dolanıyordu.

Kız üzerine eğildi. Yavaşça yanağına dokundu ve alnını öptü. "Hoşça kal, Cadı Çocuk," diye fısıldadı. Ayağa kalktı, çantasını aldı, omzundan savurdu ve yürüyerek uzaklaştı. Bu sefer aceleyle değil, sanki onun takip edemeyeceğini biliyor gibi.

Seph orada hareket edemedi ne kadar yattığını bilmiyordu. Kaldırımındaki bir ayyaş gibiydi. Ya da fırtınada kıyıya vurmuş bir yaratık gibi. Sonunda dirsekleri üzerinde doğruldu. Başı döndü ve bir an için kusacağını sandı ama geçti. Ellerin ve dizlerinin üzerinde doğruldu. Çizimlerden birkaçı bedeninin altında sıkışmıştı. Onları dikkatlice katladı ve arka ceplerine sıkıştırdı, sonra da durdu, biraz yana eğilip saçlarındaki kumu silkeledi. Kendini boş hissediyordu. Plaja bir göz gezdirdi. Güneş tepede değildi ve plaj kalabalıklaşmıştı. Madison Moss ortalıkta yoktu.

Kendini plajdan dışarı çıkan merdivenlerden yaşlı bir adam gibi zorluk çekerek sürükledi. Jack, Ellen, Fitch ve Fitch'in kız arkadaşı Miriam'ı ağaçların altındaki piknik masalarından birinde oturmuş, dondurmalarını şapır şupur yerken buldu.

Miriam, Cleveland'lıydı ve ailesinin Trinity Lakeside'da bir kulübesi vardı. Plaja gelirken siyah, ezilmiş kadifeden bir giysi ve file çorap giymiş, sürme çekmişti. Seph bunun pek pratik olmasa da havalı olduğunu düşünüyordu.

Ellen onu görünce, "Hey, Seph. Akşam tenis oynamak ister misin?" diye sordu. Sonra da eliyle gözlerine gölge yapıp kaşlarını çattı. "Sen iyi misin? Güneş falan mı çarptı yoksa?"

Seph onun yanındaki banka oturdu, plajdan buraya kadar tırmanmaktan bitkin düşmüştü. “İyiyim.”

“Gel. Şundan ye biraz.” Külâhını ona uzattı. Yarısını yalayıp geri verdi.

Fitch, “Seninle dün gece çardakta dans eden kız kimdi?” diye sordu.

“Christy Laraway. Enstitüden ders alıyor.” Gözlerini kapayıp kızın yüzünü hatırlamaya çalıştı.

“Adamım. Ben senin Julie Steadman’la çıktığını sanıyordum.”

Seph gözlerini açmadan, “Onunla birkaç kere takıldık,” dedi. “Çıkmıyoruz.”

Jack külâhını bitirip parmaklarını yaladı. “Buradaki kızlar ikinci sınıfta nefret etmedikleri biriyle tanışmaktan hoşlanıyor sadece.”

Ellen, “Yapma Jack, ondan daha fazlası var,” dedi. Cırlak, aptal bir erkek sesi taklidi yaparak konuşmaya başladı. “O çok *ateşli*. *Avrupalı* sayılır. Yani, dünyanın her yerinde yaşamış. Ve *Fransızca* konuşabiliyor.” Seph’i omzuyla dürttü. “Ve onun *gözle-rini* hiç gördün mü? Renk değiştiriyorlar ve uzun, koyu *kirpikleri* var. Ve öyle bir *öpüşüyor* ki.” Gözlerini devirdi.

Seph, “Kapa çeneni, Ellen,” dedi. İşin içindeki sihirden hiç haberi olmayan Miriam orada olduğu için konuşmalarını ona göre özellikle ayarlıyorlardı.

Jack, “Evet. Güzel öpüşmenin sırrı nedir, Seph?” diye sordu. “Teknik mi, uzunluğu mu, yoğunluğu mu yoksa *gücü* mü?”

Seph abartılı bir şekilde iç çekti. “Ah, pekâlâ, Jack. Seni öpeceğim. Ama sadece bu seferlik.” Jack’in yarı ciddi tokadından kaçmak için yana yuvarlandı. Jack her nasılsa hep eleştiriyormuş gibi geliyordu kulağa. Sanki Seph’in iknayı kötüye kullandığını düşünüyormuş gibi.

Jack, “Gençler bu dışarıdan gelen rekabet hakkında homurdanıyor,” diye devam etti. Tişörtünü çıkarıp yüzünü kuruladı.

Seph omuz silkti. “Sence de herkes kendinden bir şey katmıyor mu?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Hepimiz yeteneklerimizi kullanıyoruz. Örneğin bazılarımız oldukça yapılı.” Seph Jack’e yandan bir bakış attı. “Ya da çok iyi sohbet edebiliyorlar. Futbol oynuyor veya bir caz grubunda müzik yapıyorlar. Şiir yazıyor veya resim yapıyorlar ya da çok iyi dinleyiciler. Saçları veya bacakları çok güzel, bir yat dolusu paraları ve bir de yatları var. Ya da şeytan tüyü var...”

Jack, “Ah, ben o şeytan tüyünün ne olduğunu öyle iyi biliyorum ki,” diye yanıtladı.

Seph, “Kapa çeneni, Jack,” dedi. Elinin arkasıyla alnına masaj yaptı. Başı çatlıyordu.

Ellen, “Bazıları aşk bir oyun değildir der,” diye takıldı. “Ben aşkta ve savaşta her şey mubahtır lafına inanmıyorum.”

Seph teslim olup omuz silkti. “Her neyse, bu akşam tenis oynamaya gelemeyeceğim. Bu öğleden sonra Harold için çalışıyorum ve gece de Legends’ta biriyle buluşacağım.”

Miriam, “Yeni biriyle mi çıkacaksın?” diye sordu. Seph gitmek için ayağa kalktı. “Tam olarak değil. Bu kız geleceğimi bilmiyor.”

Legends’m müdürü Seph’e Madison Moss’un ne zaman işten çıkacağını seve seve söyledi. Adam onu erken bırakmaya bile razıydı fakat Seph hayır dedi, onu bekleyecekti. Paket servis kısmından kendine bir kahve alıp caddenin karşısında girişi güzel bir şekilde gören bir bank buldu. Kız tam zamanında ön kapıdan çıktı, sanki ne yapacağına karar vermemiş gibi caddenin bir başına bir sonuna baktı. Seph gölgelerden fırlayıp omzuna dokununca yerinde sıçrayıp korkuyla viyakladı.

Seph ışığın altına geçince, “Ah, sensin,” dedi. “Beni korkudan öldürecektin.” Saçlarını tekrar örmüştü ama üzerinde hâlâ kumsalda lekelenen bluzu ve eteği vardı.

“Seninle konuşmam gerek.”

“Ah. Şey. Üzgünüm. Benim... ıı... planlarım var. Gitmem gerekiyor.” İkna edici olmak adına hiç çaba sarf etmemişti.

“Uzun sürmeyecek. Söz.” Dirseğini tuttu, en ufak bir sihir akımı olmamasına dikkat etti. İçinde gönderecek hiç sihir kalmış mıydı acaba? “Burada mı konuşmak istersin yoksa başka bir yerde mi?”

“Seninle hiçbir yere gitmiyorum.”

“Tamam.” Kızı tekrar kafeye sokup göle bakan terasına doğru götürdü. Garson yanlarına geldi, sırtıp Madison’a tek kaşını kaldırdı. “Buyurun.”

Madison sadece önüne bakıyor, kaşlarını çatmış, parmaklarıyla masanın kenarına vuruyordu. Tırnaklarını mora boyamıştı.

Seph, “İki kahve ve fındıklı kurabiye,” dedi.

Garson kız gittikten sonra Madison, “Ben çay istiyordum,” dedi.

“Plajda kahve içiyordun.”

“Şimdi canım çay istiyor.”

“Bir dahaki sefere sesin çıksın.”

“Bir dahaki sefer diye bir şey olacağını nereden çıkardın?”

Seph kotunun ceplerinden çizimlerini çıkardı ve onları masanın üzerine yaydı.

Madison dudaklarını büzüp göle doğru baktı. “Üniformam kirlendiği için ceza aldığımı biliyor muydun, Cadı Çocuk?”

“Adım Seph.”

“O nasıl bir isim öyle?”

“Joseph’in kısaltması.”

“Aile ismi falan mı?”

“Hiçbir fikrim yok.” Rüzgâr bahçedeki yaseminlerin kokusunu burunlarına taşıdı, ateşböcekleri parlıyordu. “Ailemi pek tanımıyorum.”

Madison burnunu büzdü. “Bazen bu kötü bir şey sayılmaz. Kiminle yaşıyorsun?”

“Rebecca Downey. Kendisi velimin ablası.”

“Ah, ben onu tanıyorum. Restorana sık sık gelir.” Seph’e onay verir bir bakış attı. “O çok iyi biridir.” Burada, *senin aksine* kısmı söylenmemişti.

“Peki ya Madison? O nereden geliyor?”

“Bana Kentucky’deki bir kasabanın ismini vermişler. Annemle babamın –şey– tanıştıkları yermiş.”

Garson kız kahve kupalarını ve kurabiye tabaklarını koydu. Çizimleri ve Seph’i işaret ederek, “Hey, ne kadar güzel olmuşlar!” dedi.

Madison kırışmış sayfaları gösterip, “Şunları ortadan kaldırabilir misin?” dedi.

Seph hiçbir şey söylemedi.

Parmaklarını kupasına dolayarak, “Bak,” dedi. “İznin olmadan *senin çizimlerini yaptığım için özür dilerim.*”

Seph bekledi. “Bu kadar mı?”

“Ne istiyorsun?”

“Eh, başlangıç olarak, bana bugün plajda ne yaptın sen?”

“Sen bana saldırdıktan sonra mı diyorsun?”

Seph yenilgiyi kabul edip kuyruk acısıyla başını salladı. “Onun için özür dilerim. Sadece *senin... gizli bir amacın olduğunu* sanmıştım.” Gidip de, *Peşimde büyücüler var ve senin de onlarla işbirliği kurduğunu düşünmüştüm*, diyecek hali yoktu.

“Eh, sen bana saldırdın, biliyorsun. Ben kendi halimdeydim.”

“Biliyorum. Ama bana ne yaptın?” diye ısrar etti.

“Seni öptüm.” Kızın dudaklarının kenarı seğirdi.

“Ondan önce. Beni sırtüstü yere yapıştırdın.”

Şimdi de büsbütün sırtıyordu. “Kulağa çok terbiyesizce geliyor.”

“Ben ciddiylim. Ben *senin ne... kim olduğunu ve ne yapmaya kalktığını öğrenmek istiyorum.*” Seph çizimlere elini salladı. “Bu aura neden var? Bana neden Cadı Çocuk diyorsun?”

“Çünkü öylesin.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

Kız Seph'e onu bir parça bile kandıramadığını gösteren bir bakış attı. "Bu dünyada her istediğini elde edebilen, elinden göre göre parayı alıp buna sevinmeni sağlayabilecek insanlar var. Benim geldiğim yerlerde onlara cadı ya da sihirbaz deriz."

Ben onlara büyücü diyorum. "Neden benim bir... cadı olduğumu düşünüyorsun? Daha bugüne kadar seninle hiç konuşmadık bile."

"Gerek yoktu. Ben her zaman bunu fark edebilirim. Bütün ışıkları yanan bir ev gibi ışıldıyorsun." Ona bir elini uzattı, yüzünden birkaç santim uzakta durdu, sıcak bir sobaya değmek üzereymiş gibiydi.

Seph, "Bugün plajda neler oldu?" diye yineledi.

"Gerçekten bilmiyorum." Kız omuz silkti. "Sanırım büyüler bana pek işlemiyor."

Madison kurabiyesinden bir ısırık aldı. "Seth mi Seph mi, adın her neyse işte, bu çok acayip bir sohbet oldu."

"Peki onu kullanabiliyor musun? Yani o gücü. Birinden emdikten sonra." Uzanıp elini tuttu.

Madison elini hızla geri çekti. "Cadı olan sensin, ben değilim." Saatine baktı. "Dinle, yarın kahvaltı mesaisinde çalışıyorum. Uyumam lazım."

Seph verdiği ipucunu duymazdan geldi. "Neden Güneyli gibi konuşuyorsun?"

"Çünkü öyleyim. Coalton Kasabası derenin kenarında. Güney Ohio'da."

"O zaman neden burada çalışıyorsun?"

"Kuzenim Rachel, Legends'm sahibi. Bir garsona ihtiyacı vardı, benim de paraya ihtiyacım vardı ve portföyüme birkaç kumsal manzarası ekleyebilirim diye düşündüm."

Seph hesabın üzerine parayı bıraktı. "Ama manzara resmi çizmiyorsun. Beni çiziyorsun."

Kız kıpkırmızı olup gözlerini çevirdi. "Ben... ben senin iyi bir çizim modeli olabileceğini düşünmüştüm. İlginç bir yüzün var."

Ve çizmesi zor. Yani, kendi ışığını kendin yaratıyorsun.” Ayağa kalktı; sohbetin bittiğinin göstergesiydi.

Seph, Madison’ı takip etti. Girişte arkasını döndü ve Seph’e elini uzattı. “Eh, tanıştığımıza sevindim, Seph McCauley. Kahve için de teşekkürler.”

Kızın elini tuttu ama diğer kızlar gibi tepki vermedi. “Nerede yaşıyorsun?” diye sordu.

“Ben mi?” Merdivenlere işaret etti. “Burada, misafırhanede.”

“Eğer yarın kahvaltı mesaisinde çalışacaksan, erkenden çıkacağın anlamına mı geliyor?”

Elini geri çekti. “Hayır. Çifte mesai çalışıyorum.”

“Boş günün var mı? Belki takılabiliriz.”

“Seni çardakta gördüm. Çok meşgul gibisin.”

Küçük kasabalar işte. “Azaltmaya çalışıyorum.”

Çenesini kaldırdı. “Neyim ben, senin için bir mücadele falan mı?”

Seph omuz silkti. “Beni öpen sendin.” Ona arkasını dönüp merdivenlere yöneldiğinde yanlış şeyi söylemiş olduğunu fark etti. “Hey! Madison! Özür dilerim, tamam mı? Sadece takılamaz mıyız? Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Sen ne istersen onu yaparız.”

“Pekâlâ...” Ayağı ilk basamakta, eli merdiven korkuluğunda durdu. Ona döndü, düşünüyordu. “Uzun zamandır piknik yapmamıştım.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

HASTINGS

Bir sonraki gün inanılmaz sıcaktı. Seph erkenden plajdan ayrıldı ve eve giderken markete uğradı. Madison piknik yapmayı kabul etmişti, Seph de yiyecekleri getirmeyi. Çok abartmamayı planlıyordu: İtalyan pidesi, peynir, soğuk meze ve meyve götürecekti. Bir de herkesin kalbini çalacak yanık şekerli bir pikan cevizi turtası.

Başta evde kimsenin olmadığını düşünmüştü ama buzdolabından buzlu çay alırken sundurmadan gelen sesler duydu. Dışarı çıktı, Linda ve belki de Becka'nın orada olmalarını umuyordu. Becka oradaydı fakat bir yabancıyla oturuyorlardı.

Uzun ve ince, buna rağmen kaslı ve sert bir ifadeye sahip bir adamdı; kadınların hoşuna giden yakışıklı bir tipi vardı. Gözleri yeşil, saçları dağınıktı. Havaya uygun bir şekilde pamuklu gömlek ve bej pantolon giymişti, masasının önünde de bir bira şişesi vardı.

Adamda etkileyici bir şey, gözü çeken, sıkıca sarılmış bir güç vardı.

Becka Seph'in arkasına doğru bakarak, "Ah, merhaba, Seph. Jack yanında mı?" diye sordu.

Seph başını salladı. “Plajdan tek döndüm.” Ona merakla bakan adama gözlerini dikti.

Becka bunu fark etti. “Seph, bu Leander Hastings, aile dostlarımızdan biri. Şehir dışından bizi ziyarete gelmiş. Leander, bu Seph McCauley. Bu yaz bizimle kalıyor.”

Seph, Hastings’e elini uzattı ve büyücüler arasında her zaman olan elektrik akımı gerçekleşti. Seph, “Sizinle tanışmayı istiyordum,” dedi. “Hakkınızda çok şey duydum.”

Hastings gülümsedi. “Duyduğun her şeye inanma.” Gözleri Seph’in üzerine odaklanmış, onu ölçüp biçiyordu. Adamın bir yanı Seph’e Gregory Leicester’ı andırıyordu. Aynı korkutucu, ezici havaya sahipti. Ama o anda biraz kafası karışmış görünüyordu. “Jack’in arkadaşlarından biri misin?”

Becka hemen, “Hayır,” diye açıkladı. “Linda’nın misafiriydi ilk başta, sonra ondan çaldık Seph’i. Aile durumu biraz karışık.”

“Anlıyorum.”

Seph büyücüyle konuşmanın bir yolunu bulmalıydı, ona özel olarak sormak istediği sorular vardı. Adamın onu Ejderha’ya götürebilecek biri olabilme ihtimali yüksekti. Seph, “Bay Hastings, Trinity’de uzun süre kalacak mısınız?” diye sordu. Evet demesini umuyordu.

Hastings başını salladı. “Korkarım sadece birkaç gün. Ve Trinity’de birkaç gün kalmak hiçbir zaman yeterli değildir.” Durdu. “Nerelisin, Seph?” Büyücü hafif bir İngiliz aksam varmış ya da İngilizceyi yurtdışında öğrenmiş gibi konuşuyordu.

Seph, “Kanada’da doğdum,” diye yanıtladı. “Ama birçok yerde yaşadım.”

Becka saatine baktı. “Amanın, üzgünüm Leander. Yarım saat içinde okulda olmam lâzım. Ama Jack de yakında eve gelmiş olacak, umarım akşam yemeğine kalırsın. Seph’le bir süre otursanız sorun olmaz, değil mi?” Yüzü kızarmıştı, sebebi havanın sıcak olması değildi.

“Ben tek başıma da durabilirim, Becka, biliyorsun. Aslında çat kapı gelmemeliydim. Müsaitseniz akşam yemeğine kalırım ama eminim Seph’in benimle beklemekten başka yapacak işleri vardır. Ben de kitaplarımı okurum.” Elini masadaki kitap yığınına koydu.

Seph hemen, “Ah, hiç sorun değil, gerçekten,” dedi.

Becka dizüstü bilgisayarını ve kâğıtlarını topladı. Seph’i öptü ve arkasından telli kapıyı çarpıp çıktı.

Hastings bir an ardından baktı, sonra da dikkatini Seph’e çevirdi. Önemli bir şeyi unutmuş da hatırlamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

“Demek buraya Linda’yla geldin, öyle mi?”

Seph çayını masaya koydu ve Hastings’in karşısındaki sandalyeye kuruldu. Sonraki üç soruyu daha sorulmadan toptan cevaplamaya karar verdi. “Kendisi benim velim. Bana ailemin öldüğü söylendi. Ve nereli olduğumu tam olarak bilmiyorum.”

Hastings şaşırmıştı. “Linda hiç...”

Seph araya girip, “Benden hiç bahsetmediğini biliyorum,” dedi. “Ben de onunla sadece birkaç hafta önce tanıştım. Ama o... çok iyi biri. Trinity’deki herkes öyle.”

Hastings sandalyesine yaslanıp, “Annenle baban kimdi?” diye sordu. Bu sırada sağ elindeki garip yüzüğe ışık vurdu.

Seph duraksadı, yalanı nereye sıkıştırırsam diye düşünüyordu. “Onları hiç tanımadım. Beni sütannem büyüttü. Bir simyacıydı kendisi,” diye ekledi.

“Sütannene sorsan onları anlatırdı.” Ne demek istediği açıktı. Hiçbir simyacı soru soran bir büyücüye karşı koyamazdı.

Seph, “Şimdi o da öldü,” dedi. *Bu adamda ölümecül bir şeyler var*, diye düşündü. Büyücüler dünyasında iyilerle kötülerini birbirinden ayırmak bazen zor oluyordu.

Seph başkaları gelmeden birkaç soru sormanın zamanı geldiğine karar verdi. Öne doğru eğildi. “Jack ona dövüşmeyi öğrettiğinizi söyledi bana.”

Hastings başını salladı. “Evet.”

“Bana da öğretebilir misiniz?”

“Jack bir savaşçı. Onun yeteneği bu. Sen bir büyücüsün. Kurallara göre senin dövüşmen yasak.”

Seph sessizce, “Ama herkes kurallara göre oynamıyor, değil mi?” dedi.

Hastings birasını alıp bitirdi. Şişeyi elinde döndürerek, “Neden savaşmayı öğrenmek istiyorsun?” diye sordu.

“Düşmanlarım var.”

“Kim?”

Seph, “Gregory Leicester,” dedi, bu isim karşısında ne tepki verecek diye Hastings’i izledi. Hiçbir şey olmadı, gözünü bile kırpmadı ama büyücü tekrar konuşmaya başlamadan önce biraz bekledi.

Sanki havadan sudan konuşuyorlarmış gibi, “Gregory Leicester’dan ne istiyorsun?” diye sordu.

“İki arkadaşımı öldürdü.”

Hastings bu habere şaşırmamıştı. “Bunu duyduğuma üzül-düm,” dedi. “Büyücü müydüler?”

“Biri büyüçüydü. Diğer Anaweir’di.”

“Onları öldürdüğünü kanıtlayabilir misin?”

Seph düşündü. “Sanırım hayır.”

Hastings iç çekti ve bir elini saçlarından geçirdi, saçları ön-cekinden daha da karıştı. “Dr. Leicester onun peşine düştüğünü biliyor mu?”

Seph, *benimle dalga geçiyor*, diye düşündü ancak Hastings’in sesinde veya tavrında hiç şaka yapar gibi bir hal yoktu. Seph, “Ona seni öldüreceğim dedim,” diye itiraf etti.

Hastings başını salladı ve öne eğildi. “Sana bir öğüt vereyim, Seph. Eğer birini gerçekten öldürmek istiyorsan, ona ne yapmak istediğini söyleme. Bunu herkese de söyleme. Kulağa sanki kendini

ikna etmeye çalışıyormuşsun gibi geliyor.” Nazikçe gülümsedi. “Belki ben Gregory Leicester’ın eski bir dostu olabilirim,” dedi.

Seph, “Ama değilsiniz,” dedi. “Değil mi?”

Hastings düşünmeden, “Değiliz,” dedi. “Ama onun peşine düşmeyi yeniden gözden geçirmeni önerecek kadar iyi tanıyorum onu.”

“Elimde değil.” Seph en önemli sorusuna geçti. “Ejderha’yı nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?” diye sordu.

“Ejderha mı?”

“Gregory Leicester’ın düşmanı olan büyücüler grubunun lideri. Leicester, Claude D’Orsay diye biriyle işbirliği halinde.”

“Peki bütün bunları nereden biliyorsun?” Seph birden soruların çoğunu hâlâ onun cevaplamakta olduğunu fark etti. Ve gün boyu plajda olmasına rağmen, çoktan terden yapış yapış olmuştu bile, Hastings’se serin ve rahat görünüyordu. *Bunu nasıl başarıyor?*

Seph sinir olmuş bir şekilde, “Geçen sene boyunca haziran ayına kadar Havens diye bir okuldaydım,” dedi. “Öldürdüğü arkadaşlarım orada öğrenciydi. Leicester oranın müdürü. Ejderha’yı tanıyor musunuz, tanııyor musunuz?”

Şimdi Hastings onu daha öncekinden de büyük bir merakla inceliyordu. “Büyücü Konseyi’nde yeni olmama rağmen, Ejderha’yı duydum, tabii ki. Ejderha, Konsey’de değil. Kimliğini gizli tutuyor ancak büyük güce sahip. Neden sordun?”

“Onu bulmak istiyorum. Elimde ona yardımcı olabilecek bilgiler var.” Seph, Jason’ın görevini kendi eline almak istiyordu. Tek sorun Jason’dan da küçük olmasıydı, Hastings de bunu hemen dile getirdi zaten.

Hastings çenesini ovarak, “Büyücü politikalarına dahil olmayacak kadar gençsin. Bu bir çocuk oyunu değil. Zaten çocukların hayatı konusunda dikkatsiz olduğumu söylüyorlar,” diye ekledi.

Seph hararetle, “Ben çocuk değilim,” diye ekledi.

“Eminim değildir. Hele Havens’ta geçen bir seneden sonra.” Hastings daha fazla şey söyleyecekti ki kapıdan bir nefes çekme, bir tıkanma sesi geldi ve Seph artık yalnız olmadıklarını fark etti. İkisi de dönünce, Linda Downey’nin orada olduğunu gördüler.

“Lee! Burada ne işin var?” diye sordu. Bir Seph’e bir Hastings’e bakıyordu.

Hastings hemen ayağa kalktı. “Ben de seni gördüğüme sevindim, Linda,” Ellerini uzatıp öne adım attı ama Linda geri çekildi, o da bir an sonra ellerini indirdi. Efsuncudan çok daha uzundu ve aralarındaki hava ateşle buz karşı karşıya gelmiş gibi pırıldadı. Seph bu bilgiyi zihnine yazdı.

Linda sonunda, “Geleceğini bilmiyordum,” dedi. “Çok şaşırdım.” Sesi düzdü.

Hastings başını salladı. “Ben de senin burada olacağını bilmiyordum. Habersiz geldim ama Becka beni yemeğe davet edecek kadar kıbar davrandı. Ben de tam Seph’le sohbet ediyordum.”

Linda, Seph’e, “Senin plajda olduğunu sanıyordum,” dedi. Öyle bir söylemişti ki Seph keşke hâlâ orada olsaydım diye düşündü.

Hemencecik, “Erken döndüm,” diye açıkladı. “Jack birazdan eve gelir.” O sırada birinin arka kapıdan girdiğini duydular.

“Seph? Buralarda mısın? Sana beş mesajım var.” Jack sundurmaya çıkarken gülüyordu. Hastings’i görünce birden durdu. “Bay Hastings! Burada olduğunuzu bilmiyordum. Bilseydim daha erken gelirdim.” İlk defa bir büyücüyü gördüğüne sevinmişti.

“Annem burada olduğunuzu biliyor mu?”

Hastings, “Onunla görüştük,” dedi. “Ona İngiltere’den hoşuna gidecek birkaç eski kitap getirdim.”

Seph, Jack’e, Hastings’e ve sonra da Linda Downey’ye baktı. Akşam yemeğinin ilginç olacağına şimdiden emindi.

Akşam yemeği *gerçekten de* ilginçti. Becka ızgara somon ve ızgara sebze yaptı, fırından taze ekmek, manavdan da taze mısır almışlardı. Ahududu ve krema da aldıkları için Seph tatlı olarak krep yaptı.

Yemeklerin dışında, bu akşam bir sırlar ziyafetiydi aynı zamanda. Hepsi de Leander Hastings'in etrafında dönen sırlardı. Linda'nın canı bir şeye sıkılmıştı ve kimseyle pek konuşmuyordu. Seph hemen Jack ve Hastings'in Becka'nın hiç bilmediği bir geçmişleri olduğunu fark etti. Becka ve Hastings Kelt arkeolojisi hakkında yemeğin büyük bir kısmı boyunca süren bir sohbet daldı. Ona rağmen Becka söz konusu büyücü olunca çekingendi. Kendinden emin değildi. Ve Seph, Hastings'i birkaç kere kendisine gözlerini dikmiş bir şekilde bakarken buldu.

Seph, Hastings'le biraz daha özel olarak konuşmayı umduysa da hayal kırıklığına uğradı. Büyükler gece geç saatlere kadar oturup şarap içerek sohbet etti. Sonunda Hastings onu misafir ettiği için Becka'ya teşekkür etti ve Jack ile Seph'e veda etti. Linda'ya gelince onu iki elinden tutup ayağa kaldırdı. "Beni geçirebilir misin, Linda?" Bu bir ricadan çok bir emir gibiydi. Seph büyücünün ne yapmaya çalıştığını merak etti.

Belki Linda'ya Seph'in Ejderha'yı bulma planlarından bahsedecekti.

Hayal kırıklığına uğradı. Hastings'in Ejderha'yı nerede bulabileceğini bildiğinden emindi ama belli ki bu bilgiyi Seph'le paylaşmaya niyeti yoktu.

Dışarıda hava gölden gelen esintiyle serinlemişti. Linda ve Hastings onun arabasına gittiklerinde Hastings ön koltuğun kapısını açtı. "Arabaya bin," dedi ve bir yanıt beklemeden diğer tarafa geçti.

Linda, iyi, diye düşündü. Akıldakileri Hastings'e söylemek için bir fırsat çıkmıştı. Bindi.

Hastings sürücü koltuğuna oturdu ama anahtarını kontağa sokmadı. "Seninle çocuk hakkında konuşmak istiyorum," dedi.

“Eğer Seph’ten bahsediyorsan benim de sana söyleyeceklerim var.” Gözlerinin içine baktı. “Ondan uzak dur, Leander. Onu planlarına sokma. Eğer kendisi istese bile. Zaten incinmiş, canının daha da fazla yanmasını istemiyorum.”

“*Planlarım mı?*” Hastings tek kaşını kaldırdı. Linda ona gözlerini dikti, o da iç çekip koltuğuna yaslandı, kollarını direksiyona koydu. “Çocuğu ne kadar tanıyorsun?” diye sordu.

Linda, “Seph’i doğduğundan beri tanıyorum,” diye yanıtladı. “Neden?”

Hastings sakince, “O seninle bu yaz tanıştığını söyledi,” dedi. “Ve acaba daha önce onun hakkında neden hiçbir şey duymadığımı merak ediyorum.”

Linda tereddüt etti. “Eh, belki bizim ilişkimiz biraz... tek taraflı olmuş olabilir.”

“Yani onu tanıyordun ama onunla hiç konuşmamış mıydım?” Hastings elini çenesine sürttü.

Linda keskince, “Bebekliğinden beri onun velisiyim,” dedi. “Neden? Ne demeye çalışıyorsun?”

“Eğer onun velisiysen, nasıl oldu da bu çocuk Havens’a gitti?”

Linda rahatsız olmuş bir şekilde koltuğunda kııldadı. “O... o yerleştirmeyi ben yapmadım. Ben hiç... Ben hiç böyle bir bağlantı kurmadım. Okul senesinin sonuna kadar da başının dertte olduğunu fark etmedim.” Suçluluk duygusuyla dolup taşmıştı.

Hastings sözünü sakınmadı. “Ben tesadüflere inanmam. Gregory Leicester’ı tanıyorum ve öğrencilerine ne yaptığını da biliyorum. Eğer Seph McCauley orada bir sene geçirdiyse, o zaman onun kontrolünün Leicester’ın elinde olduğunu varsaymak zorundayız.”

Linda açıkça, “Bu mümkün değil,” dedi “Onu bulduğumda mahvolmuş haldeydi. Yapabileceğim tek şey onu oradan çıkarmaktı. Leicester onu öldürmeye hazırdı. Ve sonra da gelip bizim Trinity’ye girmemizi engellemeye çalıştılar.”

Hastings, “Onu nasıl oldu da okuldan çıkarabildin?” diye sordu. Yüzünü karanlığa dönmüştü ve Linda yüz ifadesini göremiyordu.

“Yardım istediğini söyleyen bir e-posta gönderdi.” Hastings konuşmadı. “Yapma Leander. Bunun bir tür oyun olduğunu düşünmüyorsun herhalde?”

“Bu tam da Leicester’ın onu koymak istediği konum olabilir. Tam sığınağın ortasmdayız, Nick, Jack ve Ellen, geçen seneki turnuvayı mahvedip kurallardaki değişiklikleri yapan herkes yanı başında.”

“Onun buraya geleceğini nereden bilebilirlerdi? Sana dediğim gibi. Ben okula gelene kadar Seph’in benim varlığımdan haberi yoktu.”

“Sana okul hakkında ne anlattı?”

“O...şey... çok şey söylemedi. Ama onun halinden anlayabildin...”

“Saf olma. Bak, benimle daha tanışır tanışmaz, Ejderha’yı ve onu nerede bulabileceğini sordu. Ona yardım etmek istediğini söyledi. O daha sadece bir çocuk ama güçlü. Senin üstenden gelebilecek kadar güçlü hatta. Görmüyor musun? Onu burada böylece bırakmak çok riskli.”

Linda sinir olduğunu belli eden bir ses çıkardı. “Bir konuda haklısın. O bir çocuk. O sadece bu sene cehennem azabı çekmiş eğitimsiz bir çocuk. Ve şimdi de iyileşmeye ihtiyacı var.”

Hastings dönüp Linda’nın ellerini tuttu. İrkilip geri çekilmeye çalıştı ama Hastings onları sıkıca tuttu, baskı uyguladı. “Onu yanımda götürmeme izin ver. Söz veriyorum onu incitmeyeceğim. Biraz zamanla hasarı bile iyileştirebilirim belki. Bu da Leicester’ın nelere kalkıştığını ve kurbanlarına nasıl yardım edebileceğimizi öğrenmeye yardımcı olabilir.”

Linda acı acı, “Bütün olay bu, değil mi?” dedi. “Kazanmana yardım edebilmesi için Seph’i kullanabilmeyi umuyorsun.”

Hastings yumuşak bir sesle, “Kazanmak zorundayız, Linda,” dedi aceleyle, gözlerini arıyordu. “Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun.”

Linda ellerini çekti. “Evet, kazanmamız gerekiyor,” diye kabul etti. “Ancak bu çocuğun canı pahasına değil. Onun Sığınak’tan çıkmasına izin vermiyorum.” Hastings’in ifadesini görünce de omuzlarını geriye atıp çenesini kaldırdı. “Bana kabadayılık yapmaya *çalışma*. Arkamdan da iş çevirmeye kalkma. Ona bir dokunursan ya da onu bir şey yapmaya ikna edersen aramızda savaş çıkar, sana yemin ediyorum.”

Arabanın kapısını açtı ve karanlığın içine çıktı.

Ertesi sabah Seph yatak odasının kapısına vurulmasıyla uyandı. Şortunu giydi ve kapıyı açmaya gitti. Linda’ydı. “Haydi gidip kahvaltı yapalım,” dedi.

Seph omuz silkti. “Tamam.” Pek iyi uyumamış gibi, gözlerinin altında mor halkalar vardı Linda’nın. Neden acaba diye merak etti. Yaz ilerledikçe, Havens’in anıları soldukça git gide daha iyi uyumaya başlamıştı.

Tişörtünü giydi ve eline terliklerini aldı, çıplak ayakla aşağı indi. Arka kapıdan çıktılar, Seph de ayakkabılarını giyebilmek için sundurmaya oturdu. Bugünün de çok sıcak olacağını tahmin edebiliyordu ama sabah hâlâ serindi ve evin bahçesindeki ortancaların kokusu etrafı sarmıştı.

Üniversitenin yakınındaki kafeye uğrayıp poğaça, meyve suyu ve kahve aldılar, sonra da plaja gittiler. Erken saatte yürüyüş yapan birkaç kişi dışında neredeyse terk edilmiş gibiydi ve *snack bar* falezlerin üzerinde sessizce duruyordu. Eski merdivenlerden kumsala indiler ve iskelenin sonuna kadar yürüdüler. Orada oturup ayakkabılarını çıkardılar ve ayaklarını suyun üzerine saldılar. Tepelerinde belki bir şeyler fırlatırlar diye dönen martılar belirdi. Ta sağ taraflarında güneş ufukta parlıyor, dalgaların tepelerini

altın rengine boyuyordu. Rüzgâr suyun üzerinden Kanada'mn taze ve temiz kokusunu getiriyordu.

Kuzeydoğuya doğru kalan Toronto'yu düşündü. Eski evinde acaba şimdi kim yaşıyordu, acaba hâlâ misafir kabul ediyorlar mıydı, büyük ocak ve duvar kâğıtları duruyor muydu?

Linda sonunda, "Trinity'de hayat nasıl gidiyor?" diye sordu.

Seph, "Şey," dedi. "Küçük bir kasabada yaşamayı seveceğimi hiç düşünmezdim ama sevdim. Mercedes, Blaise ve diğer komşular insanın işine çok karışıyorlar ama onları seviyorum. Jack ve Ellen çok havalılar. Arkadaşlarıyla çıktıklarında beni de yanlarında götürüyorlar, ben de o yüzden bir sürü insanla tanıştım. Plajda," diye ekledi Madison'ı düşünerek. "Nick de süper."

Linda da tatmin olmuş gibi başını salladı. "Sonbaharda okul ne olacak diye düşünüyordum." Kayalıkların arasından sızan suya gözlerini dikti.

Seph, "Eminim nereye gidersem gideyim iyi olacaktır," dedi. "Bir de şimdi biraz daha eğitilmiş olduğum için."

"Her şeyle bu kadar uyumlu olmak zorunda mısınız?"

Seph cevap vermedi. Daha önce kimsenin ona bu sıfatı ya-kıştırdığını duymamıştı.

"Burada, Trinity'de okula gitmeye ne dersin?"

Seph ona baktı, sersemlemişti. "İyi olur. Tabii." Büyücü Loncası'yla arasındaki tek bağlantısı Leander Hastings ve Gregory Leicester'dı. Ve Hastings'le bağlantısı tam Trinity'den geçiyordu. "Ama... nasıl olacak? Sonsuza kadar Becka'yla kalamam."

"Sanırım kalabilirsin. Becka sana bağlıyor, Seph." Duraksadı. "Ben de burada bir ev tutabilirim. Bütün zamanımı Trinity'de geçireceğimi söyleyemem ama ben buradayken benimle, ben yokken de Becka'yla kalabilirsin."

Seph şaşkınlığını gizleyemiyordu. Linda'nın hiçbir yerde uzun süre kalmayan, ziyaret ettiğinde de ne kadar kalacağını söylemek bile istemeyen biri olduğu izlenimine kapılmıştı. Seph

onun Londra'ya geri dönmeye hazır olabileceğini ve onu Trinity'de tutan tek şeyin onun için endişelenmesi olduğunu düşünmüştü.

“Bu işe yarayabilir. Sadece...” Seph durdu, sonra da devam etti. “Günün birinde sığınaktan çıkmam gerekecek. Burayı seviyorum ama tutsak gibi burada durmak istemiyorum. Büyük şehirlere alışığım ve bütün yaz hiçbir yere gitmedim. Sence artık güvenli midir?”

Linda, “Bilmiyorum,” dedi, sanki dalgalarda cevapları bulabilecekmış gibi suya bakıyordu. “Bu sene sona erince kendimi daha iyi hissedeceğim. Bu sene burada okula gidersin, sonrasına da bakarız.” Kucağındaki kırıntıları cıvrıttı ve ellerini kavuşturdu. “Senin nasıl olduğunu merak ediyordum. Yani, acaba... okulda geçen sene olanlar hakkında konuşmaya hazır mısın diye. Eğer... konuşmak istersen.”

Linda'ya dimdik bakıp, “Elimden geleni yapıyorum,” dedi. Ve bu da gerçeğin ta kendisiydi.

Linda geri adım attı. “Tamam. Seni liseye yazdıracağım ve neler olacağını birlikte göreceğiz.”

Seph gülümsedi. Daha önce bu tür bir karar aşamasına katılma şansı olmamıştı ve hoşuna gitmişti. “Bana uyar,” dedi.

“Ve Seph, bir şey daha var.” Seph başını kaldırdı. “Leander Hastings'leyken dikkatli ol.”

“Nasıl yani?” Linda ile Hastings'in geçen gece birlikte dışarı çıktıklarını hatırladı ve ne konuştuklarını merak etti.

“O ve müttefikleri Gregory Leicester gibi insanları kontrol altında tutmak için çok çaba gösterdiler. O her zaman büyük resme odaklıdır. Ama bazen yolundaki masum insanların da canını yakar.”

Seph, “Bana onun için çocukların hayatları konusunda dikkatsiz biri olduğunu söylediklerini söylemişti,” dedi. “Ne demek istedi?”

“Ah, bunu sana söyledi mi? Ama tabii ki açıklamamıştır. Geçen sene, turnuvada Oyun'da Jack'in sponsoruydu.” Linda

kahvesinden bir yudum aldı. “Leander onu savaşması için ikna etti. Sonunda her şey iyiydi. Ama o risk alan biridir. İnsanların hayatlarını riske atar.” Linda elini Seph’in çenesinin altına koydu ve gözlerinin içine bakabilmek için yüzünü kendine çevirdi. “Bir sonraki sen olabilirsin.”

Seph, “Ah, sanmıyorum,” dedi. “Benimle çok ilgilenmiş görünmüyordu.”

Linda başını salladı. “Yanılıyorsun. Onu benim kadar tanı-mıyorsun. Dediklerimi unutma yeter.”

Seph büyüculük dersi sırasında Nick’e bir soru sordu. “Linda Downey, Leander Hastings’ten neden bu kadar nefret ediyor?”

Büyücü ona keskin bir bakış attı. “Bu fikri nereden edindin?” Nick’in dairesinin mutfağında oturuyorlardı. Ayaklarının dibinde büyük bir vantilatör dönüyordu. “Beni ona karşı dikkatli olmam için uyardı. Ona güvenmiyor.”

Nick iç çekti. “Linda’nım Leander’a karşı hisleri karmaşık. Ona tamamen güvenmiyor, bu doğru.” Sanki ne kadarını anlatması gerektiğini hesaplıyormuş gibi durdu. “Linda ve Leander yıllar önce –ah– *birlikteydiler*.”

“Ne?” Seph şaşkınlıkla öğretmenine baktı. “Hiç fark etme-miştim.”

“Eh, aslında Seph, eğer biraz daha büyük ve bilge olsan an-lardın. Geçmişleri şu anda birbirleriyle ilişkilerini zorlaştırıyor.”

Seph büyüciyle efsuncu arasındaki gerilimi, kıvılcımı ve enerjiji hatırladı. Linda’nım uyarısını hatırladı. “Hastings kötü biri mi?”

“Hayır, onun kötü biri olduğunu söylemezdim. O zamanla olgunlaşmış büyücülerden. Gençken oldukça tehlikeli ve kafasına eseni yapan biriydi. Sanırım hâlâ tehlikeli.” Nick bir an için sustu, eski bir anısını düşünüp kaşlarını çatmıştı. “Leander’ın babası bir büyücü, annesiye Anaweir’di. Ablası Carrie bir savaşçıydı. Ailesi onu turnuvarın dışında tutabilmek için çok çabaladı ama Güller

sonunda onun izini sürdü ve öldürüldü. Babası da onu korumaya çalışırken öldürüldü. Annesi asla eskisi gibi olmadı. Leander bu sırada on yaşındaydı.”

“Senin yaşma geldiğinde, çoktan büyücülerin kontrolündeki hiyerarşiye ve turnuva sistemine karşı kendi savaşını başlatmıştı bile. Hiçbir zaman savaşmaktan korkmadı. Ölmekten de.”

Seph, “Ama... eğer Linda teyze ve Bay Hastings turnuva konularında falan anlaşıyor mu?” diye devam etti. Anlamak istiyordu.

Nick gülümsedi. “Zor zamanlar yaşıyoruz. Linda ve Leander hedef konusunda anlaşıyor olabilirler ancak çoğu zaman yöntemler konusunda fikir ayrılığına düşüyorlar.” Seph’in omzuna bir elini koydu. “İkisi de kendi alanlarında çok güçlü insanlar. İstesen de istemesen de seni yanlarına çekmeye çalışacaklar, Seph. Sonunda kendin bir karar vermek zorunda kalacaksın.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

NEHİR KENARINDAKİ PİKNIK

Seph, Leander Hastings'i bir daha görmedi, bu da onun Seph'le ilgilenmediği konusundaki inancını kuvvetlendirdi. Bir sonraki gün perşembeydi, Madison'm izin günüydü; piknik günü. Güzel bir yer bildiğini söylemişti ve arabası olan oydu. Yüzme ekipmanını getirmesini söylemişti, Seph de pikniğin göl kenarında olacağını varsaydı.

Ev erken saatlerde boşalmıştı. Jack, Will ve Harmon'la birlikte futbol oynamaya gitmişti, günün hararetini üzerlerinden atacaklardı. Becka mahkemedeydi ve Linda da ciddi ciddi ev bakmaya gitmişti.

Seph tam portatif soğutucuyu dolduruyordu ki Madison sinekliği tıklattı. Seph, "İçeri gel," dedi. "Neredeyse hazırım."

Mayosunun üzerine yeşil bir yazlık elbise giymiş, geniş bir şapka takmış, ayağına da sandaletlerini geçirmişti. Parıldayan saçlarının bir kısmını örmüş ve boncuk takmıştı, diğer kısmını da serbest bırakmıştı, küçük derecikler gibi sırtına dökülüyordu.

“Burası harika bir mahalle,” dedi. “Bu sokağın tamamını çizmek isterim. Her biri birbirinden gösterişli düğün pastaları dizili bir raf gibi.” Mutfağa göz gezdirdi, sonra da Seph’in poşetlerine ve çıkınlarına baktı. “Başka kimi davet ettin?” diye sordu şaşkınlıkla.

Eşyaların hepsini eski kamyonetine taşımasına yardım etti. Hepsini arkaya, bir brandanın altına yüklediler.

Madison, “Böyle büyük bir evde yaşadığına göre herhalde kalabalık bir ailen var,” dedi.

Seph başını salladı, yolcu koltuğuna geçip kemerini bağladı. “Bir ben varım. Dediğim gibi burası Becka’nın evi. Yaz boyunca burada kalacağım.”

Madison Jefferson’dan sola döndü, vitesi sallayarak şehir merkezine doğru sürdü. Seph onun düz vites kullanmasını sevmişti. Kız, “Kaçıncı sınıftasın, dört mü?” diye sordu.

Seph başını salladı. “Bu sene olacağım. Sen?”

“Ben de dördüncü sınıfa geçtim. Ama sonbahar döneminde Trinity’den ders alacağım. Sanat Enstitüsü’nden.” Bunu derken başını eğdi, sanki Seph neden oraya gideceğini sorgulayacakmış gibi.

“Vay canına. Tebrik ederim. Oraya kabul edilmek zordur diye duymuştum. Ama hâlâ lisedeyken üniversiteden nasıl ders alacaksın?”

“Oraya lise sonrası öğrencisi olarak gideceğim. Burada, Ohio’da, lisedeyken harç ödemedi üniversiteden ders alabiliyorsun. Parayı okul bölgesi yönetimi ödüyor.” Konudan bahsettikçe Madison’ın yanakları pembeleşiyordu. “Coal Grove Lisesi’ndeki resim öğretmenim ayarladı. Doğru öğretmeni bulabilirsem kendimi bayağı geliştirebileceğimi ve üniversite için karşılıksız burs alabileceğimi söyledi. Kuzenimle yaşayıp restoranda çalışıyorum, o yüzden...” Mahcup olup omuz silktili, Seph onun Trinity Üniversitesi gibi elit bir özel okula lise öğrencisi olarak gireceği için heyecanlı olduğunu fark etti.

“Becka, Trinity’de İngilizce Edebiyatı öğretmeni. Derslerinden birkaçına girdim. Öğrenciler bayağı rahat. Eminim orayı çok seveceksin.” Yıllarca kolejlerde okuduktan sonra Seph, Trinity’deki öğrencilerin giyinme tarzlarına şaşırmıştı: serin havalarda pazen gömlekler, sweatshirt’ler ve kot pantolonlar, yazın ise tişört ve şortlar.

Madison’la o kadar koyu bir sohbe dalmıştı ki otoyol kavşağına gelene kadar güney yerine kuzeye doğru gittiklerini fark etmedi. Yolda hızlanırlarken, Seph daha da dik oturdu, pencereden bakıp içindeki kötü bir şeyler olacağı hissini defetmeye çalıştı. “Kasabanın dışına çıkacağımızı bilmiyordum,” dedi.

Madison başıyla onayladı. “Hı-hı. Vermilion Nehri’nde harika bir doğa koruma alanı var. Huron Kasabası’nda. Çok uzakta değil.” Madison ona biraz garip bir şekilde bakıyordu.

“Haa.” Seph, *her şey yolunda*, dedi kendine. *Olay çıkarmanın anlamı yok*. Bütün yaz boyu karşısına bir tane bile tuhaf büyücü çıkmamıştı. Mezunların kasaba sınırlarında durup dışarı giden bütün yolları gözetliyor olmaları mümkün değildi. Ayrıca bilmedikleri bir araçta olduğunu fark etmeleri de çok düşük bir ihtimaldi.

Bir olay çıkmadan şehir sınırını geçtiler. Orman yarım saat uzaklıktaydı. Yalnız başına, sık ağaçlarla dolu, büyük nehir vadi-siyle iç içe, nehre katılan kayalık çaylarla bezeli bir yerdi. Park yeri boştu.

Seph soğutucuyu omzuna alırken, “Burayı nasıl keşfettin?” diye sordu.

“Birkaç kez buraya balık tutmaya gelmiştim.” Madison sırttı. “Balık tutmak suyun kenarında oturup hiçbir şey yapmamak için bir bahane. Mükemmel.” Akıntının tersine doğru kısa bir mesafeyi tırmanıp uzun ağaçların gölgelediği, etrafım Madison’ın mayıs elmaları diye adlandırdığı şemsiye bitkilerinin çevirmiş olduğu küçük bir çayıra geldiler. Örtü serdiler, Seph de yiyecekleri yerleştirdi.

Sıcak bir gündü ama suyun kenarında, ağaçların gölgesinde serin serin oturdular. Seph yeterince yedikten sonra kendine, *bu iyi oldu*, dedi. Madison'a doğru baktı ve gülümsedi. *Hem de çok iyi.*

Madison şapkasını çıkardı ve kenara koydu, sepetine elini soktu ve çizim defteriyle karakalemlerini çıkardı. "Diğer çizimlerimi mahvettin, bu yüzden yine oturmak zorundasın."

Seph ona yaklaştı. "Senin için o kadar yemek hazırladım. Bir de oturmam mı lazım diyorsun yani?" Çenesini avucuna aldı, onu kendine doğru çekti ve öptü. Tadı esmer şeker ve tereyağı gibiydi, saçlarıysa narenciye ve lavanta kokuyordu. Üstteki ağaçlar oynayınca gün ışığı sanki suyun altındalarmış gibi örtünün üzerinde dans etti.

Seph, "Madison," diye fısıldadı.

"Arkadaşlarım bana Maddie der." Kendini Seph'in kollarından ayırdı. Çizim defterini kucağına aldı, çenesiyle nehir kenarını gösterdi.

"Git. Oraya otur."

Seph, sessizce homurdanıp nehrin kıyısındaki kayalıkların yanında yerini aldı, o sırada Madison emirler vermeye devam ediyordu. "Biraz dön. Başını sola eğ. Sağ bacağına düz tut. Somurtma."

Seph, Madison'm eskiden bir sıkıntı çekmediğini, onun yardımı olmadan da çok güzel çizim yapabildiğini düşündü. Benekli gölgenin altında bir saat boyunca poz verdi, Vermilion Nehri ayaklarının dibinde şırl şırl akıyordu, sonra da Madison merhamet edip suda yürümeyi teklif etti.

Piknik malzemelerini yeniden kamyonete yüklediler ve vadide akıntı yönünde iki kilometre kadar yürüdüler. Seph gömleğini, Madison da yazlık elbisesini çıkardı ve onları nehir kenarında yüksek bir yerde bıraktılar. Su soğuk ancak akşamüstü sıcaklığında ferahlatıcıydı. Havens'taki koyun aksine buradaki su berraktı. Seph kayaları tersyüz edip altlarındaki semenderleriyle ve tatlı su kerevitleriyle oynadı, onları avuçlarına aldı. Ohio'da minyatür

ıstakozlar olduğunu bilmiyordu. Sonra da birlikte nehrin sığ kısmında oturup suyun üzerlerinden akmasına izin verdiler.

Seph, “Kardeşin var mı?” diye sordu.

“Küçük bir erkek kardeşim var, adı John Robert; bir de kız kardeşim var, adı Grace.” Onlardan bahsederken sanki korunmaya ihtiyaçları varmış gibi üzerlerine titreyerek konuşuyordu.

“Annenle baban buraya tek başına gelmene bir şey demediler mi?”

“Bir tek annem var. Adı Carlene. Çocuklara genelde ben baktığım için pek sevindi diyemem. Ama Rachel için çalışırken Coalton Kasabası’nda kazanabileceğimden çok daha fazlasını kazanıyorum. Ve Rachel benimle annemden çok daha yakından ilgileniyor.”

Seph anlamaya çalışarak, “Hımm,” dedi. “Sizin... çiftliğiniz mi var?”

“Booker Dağı’nda yaşıyoruz. Ohio bir eyalet olduğundan beri ailem orada. Güzel bir yer ama eğer kaya yetiştirmek istemiyorsan, orası pek bir çiftlik sayılmaz.” Nehrin üzerinde bir taş sektirdi, ta öbür tarafa gitti. “Sen herhalde bir sürü yerde yaşamışsındır.”

“Sayılır.”

“Avrupa nasıl bir yer?” Sonra da gözlerini devirdi. “Sanırım *okyanus nasıl bir şey* diye sormaya benziyor bu.”

“Evet.” Seph bir an düşündü. “Avrupa’da daha az boşluk var. Kanada ve Amerika’yla karşılaştırdığında her şey bir araya tıkıştırılmış gibi geliyor. Ama daha yakından bakmak lazım. Çünkü aslında kat kat. Birçok farklı renkten ve çok küçük dikişlerden oluşan bir kilim gibi. Veya... veya Empresyonist bir tablo gibi diyebiliriz,” diye ekledi, sanattan bir örnek verebildiğine sevinmişti.

“D’Orsay Müzesi’ne hiç gittin mi? Paris’te?” Kız onu egzotik bir türmüş gibi inceliyordu.

Başını salladı. “Eğer Empresyonistleri seviyorsan tam bir görsel şölen.”

Madison kararlı bir şekilde, “Bir gün ben de oraya gideceğim,” dedi. “Paris’teki her bir galeriyi, Floransa’daki her bir kiliseyi göreceğim. Ve her gün gelato yiyeceğim.”

Artık üşüyüp soğuktan uyuşmaya başladıklarında, kayaların üzerine çıkıp kaplumbağalar gibi güneşlediler. Madison, Seph’in boynundaki *dyrne sefa* üzerinde parmaklarını gezdirdi. “Bu ne?”

Seph, “Okuldaki bir arkadaşım vermişti,” dedi. “Sanırım büyüleri güçlendiriyor diyebiliriz. Yeteneği olan insanların tek başlarına yapamayacakları şeyleri yapmalarını sağlıyor.” Jason’ın anısı her zaman ki gibi içini acıttı ama o anda Havens çok uzaklarda gibi geliyordu. “Sen de geldiğin yerde... cadılarla karşılaştığını söylemiştin.”

“Eh, orada güçlü bir büyü geleneği var. Oraya yerleşen ahali İrlanda’dan, İngiltere’den ve Galler’den geliyor. Büyükannem falcıydı, insanlara tavsiyeler verirdi. Eskiden gelip anneanneme fal baktırırlandı.” Madison bir an anılarında kaybolmuş gibi sustu.

Seph, bir kâhin, diye düşündü. “Coalton Kasabası’nda da büyücüler var mıydı?”

Madison bir an düşündü. “Auraları olan insanlar vardı. Senin gibi. Güçleri olan insanlar. Trinity onlarla dolu. Ne tür bir güç onu bilemem. Ve sanıyorum ki çoğu da bu gücün farkında değil.”

“Senin gibi başkaları da var mıydı?”

Madison güldü. “Eğer varsa bunu anlamak çok zor olurdu. Benim bir auram veya sihirli güçlerim yok. Ben sadece hepsini yutuyorum.”

“Sonunda güneşten yanmış, uyuşmuş hissetmeye başladıklarında, kuru kıyafetlerini giydiler.”

Geri dönerken gölgeler uzamıştı. Nehir kıyısının yanından akıntıya karşı giden bir patikayı izlediler. Vadinin kenarlarının çok dik yükseldiği bir yerde tekrar suya girmek zorunda kaldılar. Seph tam kaygan taşların üzerinden geçmesine yardım etmek için Madison’ın elini tutmuştu ki karşıya bakıp uzakta, nehir yatağında,

güneşle aralarında duran birini gördü. Işık ve gölgenin kontrastı görmesini zorlaştırıyordu fakat bu silüette tanıdık bir şey vardı. Seph gözlerini güneşten korumak için elini kaldırdığında, o kişinin Warren Barber olduğunu gördü. Ve arkasında da Havens'tan Kenyon King duruyordu.

Madison Seph'le aynı hizaya geldi ve tam yollarının üzerinde durmuş, gülümseyen Barber'a merakla baktı.

Barber, "Merhaba, Joseph," dedi. Sesi zihni bulandırıp, uyuşturmaya çalışan bir büyüyle doluydu.

Seph etrafına baktı. İki taraf da tırmanılmayacak kadar dikti. Arkalarında, iki büyücü daha nehir yolundan onlara doğru geliyordu. Bruce Hays ve sosyal bilimler dersi veren Aaron Hanlon.

Madison, "Kim o?" diye başladı ama Seph'in suratını görünce sesi kesildi. Omzundan bakıp Hays ve Hanlon'ı gördü, sonra tekrar Seph'e döndü.

Barber, "Küçük yuvanı hiç terk etmeyeceksin sanmıştık," dedi. Seph'in yüzünde sormadığı bir soru vardı herhalde çünkü Barber, "Bu sefer farklı bir ağ kullandım," diye ekledi. "Seni ortaya çıkaracak ama aynı zamanda da seninle bağlantısı olan bir şey. Seni takip etmeyi kolaylaştıran bir şey."

Seph üzerindeki görünmez tasmayı kovmaya çalışır gibi üstünü silkeledi.

Barber parmaklarını esnetti, kullanıma hazır hale getirdi. "Seni geri götürmeye geldik, Seph," dedi. "Gittiğinden beri hiçbir şey eskisi gibi değil."

Seph gözlerini Barber'dan ayırmadan Maddie'ye konuştu. Arkasında büyücüler olduğunun farkındaydı. "Bir şey yok. Ben bu insanlarla aynı okulda okudum. Kamyonete dön."

"Neler oluyor? Madison omzunun üzerinden baktı. Hays ve Hanlon yakınlarında durmuş sanki bir işaret bekliyorlardı.

"Sen git. Eğer yarım saat içinde gelmezsem, bensiz geri dön." Kız kıpırdamayınca, Seph onu sertçe itti ve Madison birkaç adım

öne sendeledi. Tekrar Seph'e döndü, suratı sorularla doluydu. Sonra arkasını dönüp ondan uzaklaştı, yumrukları yanlarında sıkılmış bir şekilde nehir boyunca yürüdü. Ama Barber ve King'i geçmeye kalktığında, King, kolunu uzatıp onu saçlarından yakaladı, kendine çekti ve bir kolunu ona sardı. Madison bir an için mücadele etti, dirsekleri ve dizlerini kullandı, sonra da gözleri şaşkınlık ve korkuyla açılmış bir halde olduğu yerde kalakaldı.

Seph, "Onu bırak," dedi, sakın ve rahat bir sesle konuşmaya çalışıyordu. "Onun bu işle bir ilgisi yok."

Barber gülümsedi, "Ama senin onunla bir ilgin var, değil mi? Kaçıp onu bizim gibilerle tek başına bırakmazdın herhalde. Bizimle işbirliği yaparsan belki onu bırakırız."

Seph en büyük avantajının şaşırtmaca ve mezunların kendilerine olan aşırı güveni olduğunu biliyordu. Eğer o olmasa Seph'i çoktan hareketsiz hale getirmiş olurlardı. Eğer hemen bir şeyler yapmazsa ileride başka bir şansı olmayabilirdi.

Ancak Madison bu sorunu kendi halletti. Yılanbalığı gibi kıvrılıp King'in kasıklarına dizini geçirdi. King haykırp iki büküm oldu. Madison'a güç aktarmaya kalkmış olmalıydı çünkü birkaç saniye sonra kafasına sopayı yemiş gibi yere yapıştı.

Seph, Barber'a işaret edip hareketsizleştirme büyüsü yaptı. Arkasını dönüp diğer iki büyücüye doğru büyüler gönderdi ama onlar çoktan kalkanlarını oluşturmuş, karşı büyüler yapmaktaydı. Barber yüzünde inanamayan bir ifadeyle donup kalmıştı.

Seph kendini King'in elinden kurtarmış olan Madison'a, "Kaç! Hemen!" diye bağırdı.

"Ama sana yardım edebilirim!"

Seph, gözlerini üç büyücüden ayırmadan, "Yardımını istemiyorum!" dedi. Havens'la ilgili hiçbir şeyin Maddie Moss'u kirletmesini istemiyordu. Lanet Warren Barber'm onunla ilgili sorular sormasını istemiyordu.

Onun incinmesini istemiyordu.

Madison arkasını dönüp su sıçratarak park yerine doğru engellerden sekerek nehir kıyısından koşmaya başladı. Şapkası başından uçtu ve akıntıya kapılıp döne döne onlara doğru geldi.

Sonra Hays, Seph'in Warren Barber'a yaptığı hareketsizleştirme büyüsunü bozdu. Sorun buydu işte. Eğer Seph üçünü birden aynı anda yenemezse, birbirlerine yardım edeceklerdi.

Barber endişeli görünmek yerine eğlenmiş bir halde, "Bu da ne?" dedi. "Demek okul dışında ders çalışılmış." Madison'm arkasından baktı, peşinden gitse mi gitmese mi diye düşünüyor gibiydi, sonra da omuz silkti. "Yazık," dedi. "Tam da ondan hoşlanmaya başlamıştım." King'i ayağıyla dürttü, kaşlarını çatı. "Neyin var, Ken? Kısırlaştırıldın mı yoksa?" King sırtüstü yatıyordu, hâlâ sersemlemiş bir haldeydi.

Barber diğerlerine işaret verdi ve ayrıldılar, Seph'e üç farklı noktadan yürüyorlardı.

Seph kayalıkları biraz tırmandı, sonra da onlara döndü. Park yerine giden yol tıkalıydı ve kayalıkların geri kalanım saldırıya uğramadan tırmanması mümkün değildi.

Vadide gergin bir sessizlik vardı. Kuşlar susmuştu, kayaların üzerinden çağlayan suyun sesini bile duyamıyordu. Tek duyabildiği, ona doğru yaklaşmakta olan büyücülerin nefesleriydi.

Warren, "Artık bir büyücü olduğunu düşünüyor olabilirsin, Joseph," dedi. "Ama biz senin daha öğrenecek çok şeyin olduğuna düşünüyoruz. Ve okula geri dönünce sana çok şey öğretebiliriz." Sesi rahatlatıcı bir tona büründü. "Bak ne diyeceğim. Bundan sonra diğer öğrencilerle takılmak zorunda değilsin. Senin bizimle birlikte Mezunlar Binası'nda kalmana izin vereceğiz. Çok sıkı dost olacağız sesinle."

Seph ellerini uzattı. "Geri çekilin. Sizi incitmek istemiyorum ama beni götürmenize izin vermeyeceğim."

Barber alay ederek, "Lütfen canımızı yakma, Joseph," dedi. Konuşurken, eliyle bir hareket yaptı ve Seph'in üzerinde gölgeden

bir kafes belirdi. Yukarı bakınca üzerine düşmekte olan ağı gördü ve karşı büyüüyü yaparken ellerini yukarı kaldırdı. Weirağı karşıtı büyüleri uzun süre çalışmıştı. Ağ zararsız gümüş parçalara ayrıldı ve omuzlarına saçıldı. Sonra da Seph koluyla uzun bir yay çizdi, yokuş aşağı giden mavi alevlerden bir duvar gönderdi. Alevler onlara doğru uçarken mezunlar suratlarının üzerine, nehre kapaklandılar.

Seph tepenin yanındaki toprağı dürtüp kayalardan oluşan bir heyelan, sonra da nehirden üzerlerine patlayan bir sel gönderdi. Çaresizce daha önce hiç denemediği büyüleri yapmaya çalışıyordu. Bazıları işe yarıyor bazıları yaramıyordu. Mezunları meşgul tutmalıydı. Eğer bir darbe alırsa işi biterdi.

Tek avantajı, Leicester'ın onu canlı ele geçirmek istemesiydi. Seph'in öyle bir kısıtlaması yoktu, tabii onlara gerçekten zarar verme gibi bir isteği de yoktu. Onlar da en az onun kadar mağdurdur.

Warren Barber hariç. Seph Barber'ın ruhunda kötülük olduğunu düşünmeye başlamıştı. *Şansım olduğunda seni öldürmeliydim*, diye düşündü.

Seph nehir kıyısından gıdım gıdım park yerine doğru ilerliyor, attığı her adımda mezunlarla savaşıyordu. Barber'm yaptığı baş eğdirme büyüünü duymaktan çok hissetti ve karşı büyüüyü gönderdi.

Warren ellerinden yeni örümcek ağları çıkardı –Seph'i ilmek ilmek, yanardöner tellerle hapsedmek istedi– ama diğer ağda kullandığı karşı büyüyle çözüldüler.

Seph'in koyduğu bariyerlere bastırıp zayıf bir noktasını aradılar ve yokuştaki küçük ağaçları devirip üzerine dallar düşürdüler. Ona doğru sis bulutları gönderdiler ve gökyüzünden sersemlemiş kuşlar yuvarlandı. Yorulmaya başlamıştı bile. Ne zaman onun bilmediği bir şey yapacaklarını veya ne zaman onu yıkacaklarını merak etti.

Büyücüler su, çamur ve kan revan içindeydiler. Onun kolay lokma olacağını sandıkları belliydi.

“Dr. Leicester ona zarar gelirse veya bir yeri kırılırsa üzülmü mü?” Hanlon nefesini içine çekti.

“Sanırım ona zarar vermemiz gerekebilir. Sanırım bunun olması kaçınılmaz.” Sözlerinin altını çizmek istercesine Barber yumruğunu savurdu, nehirden çıkan taşlardan oluşan ölümcül bir bulut ona doğru uçtu. Seph bir kalkan yapıp çoğunu savuşturmayı başardı fakat yumruk büyüklüğünde bir taş sağ kaşının üstüne geldi, onu bir an sersemletti, neredeyse düşecekti. Geriye sendeledi ama ayakta durmayı başardı.

Barber diğer ikisine bir şeyler söyledi ve üçü birden ilerledi, ona doğru işaret edip birbirini ardına büyüler fırlatıyorlardı. Seph ayak uydurmakta güçlük çekiyordu, eğer bir saniye bile odağını yitirirse her şey sona erecekti. Parmağını *dyrne sefa*’ya götürdü ve bir an yok olmayı düşündü ama eğer büyülere yetişemezse bunun bir anlamı olmayacaktı. Hem fark edilmez hem de hareketsiz kalabilir, Vermilion Nehir Vadisi’nde sonsuza dek kaybolabilirdi.

Birden vadide, mezunların arkasında bir hareket, metalden yansıyan bir ışık, tanıdık bir şekil gördü. Üç büyücü hedeflerine o kadar yoğunlaşmıştı ki başlarına gelen felaketi fark ettiklerinde artık çok geçti.

Ellen Stephenson parlayan kılıcını iki eliyle birden tutarak Aaron Hanlon’ı neredeyse ikiye bölerek, kaburgalarından omurgasına kadar doğradı. Hanlon çığlık atıp nehre yüzüstü kapaklandı. Hareket etmiyordu, kanı suyu bulandırmıştı. Ellen tekrar kılıcını savurdu, Warren Barber’ın omzunu kesti. Biraz farklı bir açıdan vursa kolu kopmuş olacaktı. Lanet okuyarak döndü, tek eliyle yarayı tuttu.

Seph ona katılmak için yokuştan aşağı fırladı, ayakları çözülmüş şistte kayıyordu. Ellen nefes nefeseydi ama zaferle sırtıyordu. Şimdi durum birden ikiye iki olmuştu ve karşı taraftakilerden biri yaralıydı.

“İyi misin Seph?” Kılıcı önünde, gözleri iki büyücüdeydi.

Seph, “Ellen, seni gördüğüme çok sevindim,” dedi. Yanında bir savaştının olmasının yararlarını takdir ediyordu.

Seph geriye kalan iki büyücüyü hareketsizleştirme büyülelerinden oluşan bir yaylım ateşine tuttu. Ellen onlara döner alevler gönderdi, kılıcının ucunu çevirip duruyordu. Ölümcül bir kararlılıkla onlara doğru ilerliyordu. Warren Barber geriye sendeledi, yarasının etkisini hissediyordu. Şimdi savunmaya geçenler mezunlardı.

Seph bu geçici üstünlüklerini iyi değerlendirmeleri gerektiğini düşünüyordu. Kanatlarda bekleyen başka mezunlar olabilirdi.

“Ellen!” Sessizce konuşabilmek için yanına yaklaştı. “Seni görünmez yapacağım.” *Dyrne sefa*’yı boynundan kaldırdı ve onun boynuna geçirdi. Sonra da kolundan tuttu ve fark edilmezlik büyüünü yaptı. “Yanımdan ayrılma. Haydi gidelim!” diye tısladı, Ellen’ı yokuştan aşağı çekti ve suyun karşı tarafına geçtiler.

İki büyücü etraflarında döndü; rastgele alevler saçarak, lanetler mırıldanarak, kanyonun kenarını ve çalılıkları taradılar. Çaresizlik içinde hüsrana uğrayıp Seph’i en son gördükleri noktaya odaklandılar ve orayı büyücü alevine boğdular. Çalılar ve çimler birlikte yandıkça vadiyi bir duman kaplamaya başladı. Barber vadiden yuvarlanarak inen bir taş yağmuru daha yolladı ve birkaçı denk gelince Ellen acıyla tısladı.

Öfkeyle yüzü moraran Barber, “McCauley!” diye bağırdı. “Nerede yaşadığını biliyoruz! O kahrolası Jefferson Sokağı’na gittik. Linda Downey’yi ve ablası Rebecca Downey’yi bulacağız. Kız arkadaşım bulacağız. Savaşçı arkadaşını bulacağız. Ve sonunda seni de bulacağız.”

Mezunlar avlarının kaçmış olduğuna karar verip nehir boyunca hızla koşmaya başladı. Seph ve Ellen ters yöne, park yerine doğru su sıçratarak ilerledi. Umutsuzca vadinin içinden gitmeye çalıştılar. Dikenler ve dallar onları çiziyor, Seph’in terlikleri su ve çamurdan yapış yapış oluyor, Ellen’m kılıcı çalılara takılıyordu. Seph onları takip eden birinin sesini duymuyordu, tek duyduğu

kendi kesik nefesleri ve ağaçların arasından zorla ilerlerken çıkardıkları patırtıydı.

Park yerine giden yoldaki son çalıyı da geçtiler. Seph ve Ellen birden ortaya çıktığında Madison arabanın yanında durmuş çılginlar gibi cep telefonunun tuşlarına basmaktaydı.

Madison kafasını kaldırıp onları gördü. “Onu bulmuştun!” Cep telefonunu çantasına sokuşturdı. “Çok şükür! İyi misin?” Seph’in dirseklerini tuttu, gergin bir şekilde yüzüne baktı ve alnında taşın isabet ettiği yere dokundu. Sonra da omzunun üstünden Ellen’a bakıp hararetle, “Umarım onları parçalara ayırmışsındır.”

Seph bir Madison’a bir Ellen’a bakıp, “Birbirinizi tanıyor musunuz?” diye sordu.

Ellen hazır pozisyonda, geldikleri yola dönmüş, takip edilmediklerine dair izler arıyordu. “Buradan gidelim. Daha sonra konuşuruz.”

Seph ve Madison geldiğinde orada olmayan iki yeni araba vardı. Biri Will ve Ellen’m paylaştığı eski Jeep’ti. Diğeriyse üzerinde “araç kiralama” yapıştırması bulunan siyah bir minivandı. Seph onun mezunlara ait olduğunu düşündü. En azından böyle umuyordu çünkü dört tekerini de eritti.

Seph, Madison’la birlikte kamyonete bindi. Ellen da Jeep’le arkalarından geldi. Madison yollarla başa çıkmaya alışık gibiydi, hızla gidiyor, virajlar ve dönemeçlerde neredeyse hiç durmuyordu.

Tam bir felaket. Madison’la şansını denemesi aptallıktı. Eğer büyücülere garip bir şekilde karşı koyamasa ydı öldürölmüş, zarar görmüş veya kaçırılmış olabilirdi.

Eğer Ellen gelmiş olmasaydı, şimdiye Havens’a geri dönüyor olabilirdi. Bu da ona hatırlattı. “Ellen’ı gördüğüne şaşırmadın. Kılıcını da.”

Madison ona bir bakış attı, sonra yola geri döndü. “Adı Ellen mıymış? O elindeki şeyle birlikte ağaçların ardından fırladığında park yerine doğru gidiyordum. Bana nerede olduğunu sordu. *Ben*

onun o alçaklara gözcülük ettiğini düşündüm. O benim seni bir tür tuzağa çektiğini düşündü. Anlaşmamız biraz sürdü. Sonra tozu dumana katarak sana doğru gitti, ben de arabaya gidip polisi aradım. Ama cep telefonumu bir türlü çalıştıramadım. Sanki şey olmuş gibi, kızarmış.”

Yavaş giden bir kamyoneti solladı. “Orada ne oldu öyle? Böyle şeyler başına sık gelir mi?”

Seph’in her yanı çizilmiş, yara bere içinde kalmıştı ve başı zonkluyordu. Arkaya yaslanıp gözlerini kapadı. “Pek sık değil. Bir hata yaptım diyebiliriz.”

“O adamların hepsi kötü cadılardı.”

“Büyücü.”

“Her neyse. Yani, sen şimdi büyülü bir çete savaşıma mı bulaştın?”

Seph ona üzgün bir şekilde baktı, keşke büyü yapabilse de bütün zihnini temizleyebilseydi. “Eskiden onlarla aynı okula gidiyordum. Şimdi de benim peşimdeler. Sebebini bilmiyorum.” Onların Maddie hakkında özel olan hiçbir şey fark etmemiş olduklarını umdu. Onların Maddie’yi hiç hatırlamamalarını umdu.

“Hemen karakola mı gidelim? Ya da istersen bir telefon kulübesi bulabiliriz...”

Seph gözlerini önüne dikip başını salladı. “Polisler bize yardım edemez.” Madison ağzını açınca Seph elini kaldırdı. “Onlara ne diyeceğim? Beni örümcek ağma sarmak isteyen büyücüler bize saldırdı mı? Sonra da kızlar futbol takımında forvet oynayan sevgili Ellen Stephenson ikisini sihirli kılıcıyla dilimledi mi?” Ross Childers’ı ve vereceği tepkiyi düşündü. Hoş değildi. “Beni eve götür yeter.”

“Sence bugünden sonra pes edecekler mi?”

“Hayır.”

“Eh, onların şanslarını yeniden denemesini bekleyemezsin.”

“Öyle bir şey yapmayı düşünmüyorum.” Seçeneği yoktu. Bunu hep biliyordu. Ya sığınakta sonsuza kadar bir tutsak olarak kalıp Leicester’m sevdiği birini hedef almasını bekleyecekti ya da harekete geçecekti.

Madison elini Seph’in koluna koydu. “Senin için endişeleniyorum.”

“Kendin için endişelenmelisin. Benim hayatıma giren insanlar inciniyor.”

“Belki sana yardım edebilirim.”

Buna inanamıyordu. Daha yeni tanışmışlardı, buluşmaları berbat geçmişti ve bu kız hâlâ onun yanındaydı. “Bu sana kalmış bir şey değil.”

Şimdiye şehir sınırından girip Trinity Üniversitesi’nin şık taş girişini ve üzerinde TRINITY LİSESİ EYALET ÜÇÜNCÜ LİG FUTBOL ŞAMPİYONU yazan tabelayı geçmişlerdi. Seph yumuşak bariyerin iki yönlü çalışıp çalışmadığını merak etti, acaba mezunlar onun sığınağa geri döndüğünü biliyor muydu? Belki de her hareketini izleyebiliyorlardı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Madison evin garaj yoluna girdi. Ellen da arabayı arkalarına çekti ancak özel olarak konuşsunlar diye bir süre arabasından çıkmadı.

Madison piknik eşyalarını kaldırıma koymasına yardım etti. “Gel, içeri taşımana yardım edeyim.”

“Sorun değil, ben hallederim.”

Madison kamyonetine yaslandı, küçük örgülerinden birini parmağında çeviriyordu. “Uzun zamandır hiç bu kadar olaylı bir piknik yapmadığımı itiraf etmeliyim.”

Seph gözlerini devirdi ve yutkundu. “Şüphesiz.”

Seph’in ellerini tuttu ve onunla göz göze geldi. “Ama şeyden... kargaşadan önce güzel vakit geçirdim.”

Seph başını salladı, afallamıştı. “Anlamıyorum. Öncesinde benimle çıkman için sana neredeyse rüşvet vermem gerekti.”

“Çıktığımızı kim söyledi?” Saçlarını geriye attı ve boncuklar hafifçe birbirine vurdu. “Bir kere çizimim bitmedi daha. Biraz daha oturman gerekecek.” Nazıkçe Seph’in yüzüne dokundu, altındaki kemik yapısının haritasını çıkıyor gibiydi. “Ayrıca, belki de arkadaş olabiliriz. Hiç de ilk başta düşündüğüm kadar kendini beğenmiş değilmişsin.” Sırıttı. “Beni arasan iyi olur, Cadı Çocuk yoksa ben seni gelip bulurum, artık nerede yaşadığını biliyorum.” Direksiyona geçti.

Seph kamyonet sokağın sonunda köşeden dönüp kaybolana kadar baktı.

Ellen Jeep’in yan tarafına atladı. “Yardıma ihtiyacın var mı?” Soğutuculardan birini omuzladı, örtüyü de kolunun altına sıkıştırdı. Her şeyi bir seferde içeriye taşımayı başardılar. Görünürde kimse yoktu ama ortalığın haline bakılacak olursa Jack ve arkadaşları buradan geçmişti.

Ellen berbat bir haldeydi. Üstü başı çamur olmuş, giysileri yırtılmıştı. Gözlerinden birinin üstünde pis bir kesik vardı ve taşın çarptığı elmacık kemiği morarıyordu. Aynı zamanda da oldukça sevinmiş görünüyordu. Seph, Ellen’ın sonu iyi biten bir dövüşten daha fazla sevdiği bir şey olmadığına kanaat getirmişti. Alt banyo-dan ilkyardım kiti getirdi ve masada oturup sırayla birbirlerinin yaralarına pansuman yaptılar.

Ellen boynundan *dyrne sefa*’yı çıkarıp Seph’e verirken, “Bugün çok iyiydin,” dedi. “Etrafta uçuşan bütün büyülerini takip edemiyordum. O herifler kesinlikle mahvoldular. Gitmek zorunda olmasak iyiydi çünkü bence onları yenebilirdik.”

“Evet.” Seph, Ellen’ın çenesine gelen kahverengi saçlarını geriye aldı ve kan içindeki kulağına pamuğu değdirdi. “Sevinmedim diyemem ama... neden oradaydın?” diye sordu.

“Ben –şey işte– tırmanış yapıyordum.”

“Sana inanmıyorum.”

Ellen dondurucuyu açtı, bir avuç buz alıp bir poşetin içine koydu ve Seph'e uzattı. "Şunu kafana koy," dedi.

Seph onu alnındaki şişliğe bastırdı. "Ee?"

Ellen parmağını yaladı ve kolundaki kanı ovuşturdu. "Bugün seni izleme sırası bendeydi, tamam mı?"

"Ne?"

"Sırayla değişiyoruz. Jack, Nick, Linda ve ben. Bugün Jack futbol oynuyordu, Linda ev bakmaya gitmişti, Nick iki gün art arda görevdeydi ve..." Sesi kısıldı ve sustu.

"Yani bütün yaz boyu beni takip ettiniz mi diyorsun?"

Ellen boğazını temizledi. "Linda böyle bir şeyin olmasından ya da seni buradan kaçacak kadar korkutmanın bir yolunu bulacaklarından korkuyordu. Bu yüzden..." Omuzlarını silkti.

"Buna inanmıyorum."

"İnan bana, hayatımdaki en heyecan verici görevdi diyemem, bugün hariç. *Seph kiliseye gidiyor. Seph klasik müzik konserine gidiyor. Plajdaki kızlar Seph'e asılıyor.*" Ellen kırlan tırnaklarından birini kemirdi. "Bu akşamüstü, seni ve kız arkadaşını takip ederken kendimi bir tür refakatçi gibi hissettim. Bu yüzden çok geriden geldim. Sanırım bunu yapmamalıydım."

"Eğer daha yakında olsaydın belki seni görürlerdi."

"Belki de. Bak, şey... randevun için özür dilerim."

"Hayatımı kurtardın. Teşekkür ederim." Seph oraya Jack'in değil de Ellen'in gelmesinden memnundu. "Sen her zaman bana, hani bilirsin, düşmanın değilmişim gibi davrandın."

Ellen yüzülmüş dizlerindeki çakılları cımbızla çıkarmayı bitirdi ve bezi eline aldı. Başı önünde, "İkimizin birçok ortak yönü var aslında," dedi. "Ben de annemle babamı hiç tanımadım. Kızıl Gül'ün büyücüleri tarafından turnuvalar için yetiştirildim."

"Bir tür savaşı okulu mu vardı?" diye sordu.

Hafif bir tıslamayla güldü. "Bir okulu doldurabilecek kadar savaşı kalmadı. Benim bir savaşçı eğitmenim vardı; uzmanlık

alanı savaşçıları eğitmek olan bir büyücü. Cehennemden gelmiş bir antrenör diyebilirsin. Sürekli hareket halindeydik, Beyaz Gül peşimizdeydi çünkü. Bu yüzden her zaman dışlanmışım. Okuldaki yeni çocuktum. Senin gibi biraz.” Parlak bir miğfer gibi saçlarını arkaya savurdu, kimsenin ona acımasına ihtiyacı yoktu.

“Peki Jack’le nasıl tanıştınız?”

“Kızıl Gül büyücüleri Beyaz Gül’ün Trinity’de gizli bir savaşçıları olduğunu öğrendi. Ben de onu öldürmek için buraya geldim.” Bunu soğukkanlı bir şekilde söylüyordu. “Ama kimi öldürmem gerektiğini bilmiyordum, o da benim kim olduğumu bilmiyordu. Bir de aynı sınıftaydık. O... şeydi... onu bir gördüm ve, *vay!* dedim. Sanırım ona bayağı âşık olmuştum. Daha önce kimseyle çıkmamıştım. O da şu... şu Alicia Middleton denen kızla yeni ayrılmıştı.” Ses tonundaki değişim bu isme farklı bir anlam yüklemişti. “Benim –ıh– insanlarla aram pek iyi değildir. O da Bay Popüler’di. Sonra birbirimizle anlaşır gibi olduk ve olaylar birbirini izledi...” Ellen’in yanakları pembeleşti.

“Ne zaman anladın olayı?”

“Biz Trinity’den ayrılmadan önce Jack bir sokak kavgasında kendini ele verdi. Kuzgun Geçidi’nde sahada karşı karşıya gelene kadar Jack benim kim olduğumu anlamadı.” Sırıttı. “Suratındaki o ifadeyi asla unutmayacağım.” Sabunlu suyla dolu leğeni lavaboya götürüp döktü.

“Eh, sanırım benden pek hoşlanmıyor.”

“Ah, bence öyle değil. Jack eskisinden, Kuzgun Geçidi’nden önceki halinden daha kapalı biri sadece. Onu kazanmak daha çok zaman alıyor.” Tekrar Seph’in karşısına geçip oturdu.

“Yani burada, Trinity’de sıradan hayatını yaşıyordu. Ve sonra, birkaç ay içinde tanıdığı herkesin aslında tamamen başka insanlar olduğunu keşfetti. Doktoru aslında onu sihirli bir ucubeye çevirmiş olan bir büyücüydü. Teyzesi geçmişi karışık bir efsuncu. Garajının üstünde yaşayan yaşlı bekçi dört yüz yaşında,

ona korumalık yapan bir büyücü. Eski kız arkadaşı da ona büyü yapmış olan hain, fırsatçı, iki yüzlü bir tacirdi.”

Seph gülmemek için yanaklarının içini ısırdı.

“Savaşçı eğitmeninin, Hastings’in bile gizli bir planı vardı; onu Oyun’a sokup Büyücü Haneleri üzerinde üstünlük kuracaktı. Sonra Jack turnuvaya geldi ve rakibinin çıktığı kız olduğunu gördü, bu arada da o kız Trinity’ye onu öldürmeye gelmişti.”

Seph başını salladı, söyleyecek söz bulamıyordu.

“Ama, her şeye rağmen hayatımda onun kadar... temiz biriyle tanışmadım. Yani onun bir melek olduğunu falan söylemiyorum,” diye hemen ekledi, gözlerini devirdi. “O sadece... kim olduğunu ve neye inandığını biliyor. Hikâyeyi her gün, her hafta baştan yazmıyor. İşler kötüye gittiğinde yanında olmak isteyeceğin biri o.”

Seph de bu kesinliğe, bu yörünge hissine sahip olabilmeyi istedi. Nehirde önemli bir şeyi kaybetmişti. Sahip olduğunu bilmediği bir şeyi: Git gide artan güven hissini.

Havens’tan Gregory Leicester’dan intikam almak amacıyla kaçmıştı ama Midwest’teki bir üniversite kasabası yaşamının onu büyülemesine izin vermişti. Leicester onu konuşmaması için uyarıyordu ve o da kimseye neredeyse hiçbir şey söylememişti.

Leicester pes etmeyecekti. Tekrar şansını denemesi an meselesiydi.

Tabii önce Seph ona ulaşmazsa.

Ellen, “Ee, senden ne istiyorlardı?” diye sordu. “Hiç söylemedin.”

“Beni okula geri götürmek için geldiklerini söylediler.”

Ellen, “Anlamıyorum,” diye itiraf etti. “Sence seni bunca süredir takip ediyorlar mıydı? Neden ki?”

Seph, “Mezunların bile bunu bildiklerini sanmıyorum,” dedi.

“Kimlerin?”

“Mezunların. Bize bugün saldıranlar. Onlar eskiden Havens’a gidiyordu; şimdi de Dr. Leicester için çalışıyorlar. Onun beni ne-

den istediği hakkında en ufak bir fikirleri olduğunu sanmıyorum.” Derin bir nefes aldı. “Ama Linda teyze biliyor.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Sanırım Linda teyze onların neden peşimde olduklarını biliyor. Bu yüzden her gün beni korumanızı istiyor.” Buzlu poşeti diğer eline attı. “Bugün olanlar aramızda kalsa olmaz mı, ne dersin?”

“Kesinlikle olmaz. Delirdin mi?” Ellen uzun bacaklarını uzattı. “Yapma, Seph. Başın belada ve yardıma ihtiyacın var. Sence de Linda’nın içgüdülerinin doğru olduğunu bilmeye hakkı yok mu?” Ellen mahcup görünüyordu. “Haftalardır onu paranoyak davranışına ikna etmeye, senin peşinde dolaşmamıza gerek olmadığına inandırmaya çalışıyorduk.”

Seph, “Zaten kendimi tutsak gibi hissediyorum,” dedi. “Eğer olanları öğrenirse işler sadece daha da kötü olacak. Beni istediğin kadar takip et. Trinity’yi terk etmeyeceğime söz veriyorum. Seni tekrar tehlikeye sokmayacağım. Bugün sen de öldürülebilirdin.”

Uzandı ve elini Ellen’in elinin üstüne koydu, gözlerinin içine baktı. “Ellen. Lütfen anlatma.”

Kızın gözleri büyüdü ve elini geri çekmeye çalıştı. “Hey!”

Hafif baskıyı, ikna akımını kendini suçlu hissederek artırdı. Sonunda Ellen başını salladı. “Tamam. Aramızda kalacak.” Ve Seph gülümsedi, tatmin olmuştu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BÜYÜCÜ KONSEYİ

Linda Downey sonraki iki hafta boyunca kasabaya arada sırada uğradı. Aklı başka yerde gibiydi, tam bir sinir küpüydü. Seph, belki de bir yere kısılp kalma fikrindendir, diye düşündü. Göle bakan Washington Sokağı'nda, Jefferson Sokağı'ndan bir blok ötede bir ev satın almıştı. Viktorya dönemine ait, küçük eski bir yazlıktı; bakıma ihtiyacı vardı. Kasabada bir usta ordusu tutacak kadar süre kalmış, başlarında dursun diye de Seph'i görevlendirmişti. "Bu işlerde iyisin," demişti. "Boyaları ve duvar kâğıtlarını seç ve yalan dolan işler çevirmediklerinden emin ol."

Bu yüzden Seph'in zamanının çoğu yeni evde, Fitch'in yanında ve Harold'la birlikte çalışarak geçiyordu. Sabahın erken saatlerinde plaja gitmekten kaçınıyor, Madison telefonuna mesaj bıraktığında da geri dönmüyordu. Konu sır tutmaya geldiğinde bir ömürlük tecrübesi vardı. Madison'ın veya herhangi birinin onun kan davasına karışmasına izin vermemeye kararlıydı. Leicester'ın uyarısı aklımdaydı.

Ama çardaktaki kızlar artık ona çekici gelmiyordu. Aklma hep Madison'ın görüntüsü geliyordu: uzun kurdeleli büyük şapkası, klasik etekleri ve dantelli bluzları, serpilmiş çilleri ve güneşin altındaki yüzü. Hatta onun kendini beğenmiş olduğunu düşündüğü zaman Seph'e tepeden bakışı bile.

Leander Hastings ağustosun ikinci haftası kasabaya döndü. Büyücü Konseyi toplantısı sonunda planlanmıştı. Trinity'de yapılacaktı.

Öğleden sonrayı Jack ve Ellen'la birlikte çayırda onlara koçluk yaparak geçirdi. Sıcak bir gün ve zor bir antrenman olmuştu. Şimdi de savaşılar sundurmadaki tahta sandalyelere yığılmış, neredeyse bir damacana kadar buzlu çayı yuvarlamışlardı. Hastings de yanında Seph'le birlikte sundurmanın serin beton basamaklarında oturuyordu.

Yaklaşmakta olan toplantı hakkında konuşuyorlardı. Jack toplantı yerini onaylamamıştı. "Geride kalan bizler için bir sığınak yap, sonra da büyücüler girebilsin diye bir kapı aç. Çok mantıklı."

Hastings, "Aslında bu iyi bir şey," diye yanıtladı. "Öyle olmalı çünkü Gregory Leicester ve Claude D'Orsay buna karşıydı." Gözleri bir an Seph'in üzerinde durdu.

Seph, "Bu neden iyi bir şey?" diye sordu. Küçük tatarcıklar yüzünün etrafında uçuşuyordu. Onları uzaklaştırmak için biraz güç gönderdi.

"Şu anda konseyin üzerinde büyük bir baskı var. Üyelerden bazıları Angajman Kuralları'nı tamamen ortadan kaldırmak ve isyanı bastırmak istiyor." Jack ve Ellen'a gülümsedi. "Anaweir'lere savaş açmak istiyorlar. Bu savaşçılara ve efsunculara hadlerini bildirmek istiyorlar." Durdu. "Diğerleriyse yeni kurallara uygun olarak bir Loncalararası Konferans düzenlemek ve uygulanabilir bir anlaşmaya varmak istiyor. Burada, Trinity'de, hile, sihir veya kara büyüler olmayınca bütün seslerin kendilerini duyurabilirler. Eh, belki hile olabilir." Tekrar gülümsedi.

Ellen, “Nerede yapılacak?” diye sordu. Terli saçlarını kulaklarının arkasına aldı.

“Legends Misafirhanesi’nde.”

Seph, “Kaç büyücü geliyor?” diye sordu.

“Toplamda yirmi. Küçük bir kasaba için oldukça fazla güç ve kıvılcım demek bu.”

“Ejderha da orada olacak mı?” Seph bu soruyu sormaktan kendini alamamıştı. Bu Büyücü Konseyi toplantısını her şeyi karşı taraftan beklememek adına klasik bir örnek olarak görüyordu.

Hastings dönüp Seph’le yüz yüze geldi, elleri dizlerindeydi. “Bilmiyorum Seph,” dedi. “Neden sordun?”

Seph büyücünün dikkatli bakışlarından rahatsız olmuştu. “Dediğim gibi. Onunla tanışmak istiyorum.”

“Anladım.” Hastings, Seph’e bakmayı sürdürdü, sonra da gözlerini devirdi. “Sana daha önce de söylediğim gibi, Ejderha Büyücü Konseyi’nde değil. Perde arkasından çalışmayı tercih ediyor.” Seph’in sorusunu hâlâ cevaplamamıştı ve görünüşe göre böyle bir niyeti de yoktu.

Seph eğer Ejderha Trinity’ye gelirse onunla tanışmaya kararlıydı. Kesinlikle gelecekti. Ama eğer sokakta görse bile kim olduğunu anlayamazdı. “Beni onunla tanıştırebilirsiniz diye umuyordum.”

“Eğer onu görürsem senin onu aradığını söyleyebilirim.”

Seph, “Gregory Leicester orada olacak mı?” diye üsteledi.

“Dr. Leicester konseyde, evet. Yerini onaylamasa bile, bu toplantıyı kaçıracağını hiç sanmam.”

Belki de Leicester’ı hazırlıksız yakalamak için bir fırsat çıkabilirdi.

Hastings yeşil gözleri kara kaşlarının altında kararlı bir şekilde Seph’e bakıyordu. Sanki Seph’in zihnini okuyor gibiydi. “Bence toplantı sırasında üçünüz de misafirhaneden uzak durmalısınız.”

Üçüne birden hitap etmişti ama bu mesaj Seph’eydi. Ellen ve Jack başlarını salladı, Seph ise sadece basamaklara yaslanıp

gözlerini kapadı. Seph, Leander Hastings bana güvenmiyor, diye düşündü. Bütün olay oydu.

Konsej toplantısının birinci gününde, Seph alarmını kurdu ve kartal yuvası misali odasında uyandı. Kötü giden piknikten sonra, Linda'nın korumalarının etrafında dolaştığını görmüş ve fark etmemiş gibi yapmıştı. Bugünse kimse uyanmadan evden erkenden çıkarak gölgesini atlatmayı umuyordu.

Şortunu ve tişörtünü giydi, sonra da iç çamaşırı çekmecesine elini sokup kristal tıpalı seramik şişeyi aldı. Onu cebine sokup sessizce aşağı indi. İkinci kata vardığında, Jack'in kapısının açık, yatağının da yapılmış olduğunu gördü. Seph koridora göz attı, Jack'in odasına girdi ve kapıyı kapattı. Yatağın yanma çömeldi.

Jack'in kılıcı, Gölgeavcısı, kutusunda duruyordu. Seph kutuya dokunmaması gerektiğini biliyordu. Will ve Fitch, Jack'in kutuyu bir savaşçının mezarından kazıp çıkarmalarına yardım etmişlerdi. Fitch kutuyu açmak istediğinden neredeyse yandığını söylemişti.

Seph kilimle kutu arasına elini soktu ve kınında duran küçük bir bıçak çıkardı. Seph'in en çok tercih ettiği silah olmasa da Trinity'ye geldiği gün kullandığı bıçaktı bu. Onu tişörtünün altına, kotunun beline soktu. Orada olması hoşuna gidiyordu. Yeni bir saldırı olmasını beklemek yerine sonunda harekete geçecekmiş gibi hissetmesini sağlıyordu.

Geçen hafta Legends Misafirhanesi'ne gitmiş, oranın düzenini görmüştü. Bugün de büyücülerin nerede toplanacağını ve özellikle de nerede uyuyacaklarını öğrenmeyi planlıyordu.

Seph evin arka kapısından çıkmayı umarak merdivenlerden indi ama mahkeme için giyinmiş, yola çıkmak üzere olan Becka'yla karşılaştı.

Gülümseyerek, "Günaydın, Seph. Erken kalkmışsın," dedi. "Linda evde. Jack'le birlikte mutfaktalar." Yüksek sesle söylemişti,

böylece Seph, Linda'nın onun gelmesini beklediğini bilecekti. Kafasını sallayıp mutfağa girdi.

Linda ve Jack kahvaltılarını bitirmek üzereydi. Seph gelince aniden konuşmayı kestiler. Linda solgun ve yorgun görünüyordu. Seph'i Havens'tan kurtardığı gün giydiği resmi siyah takımı giyiyordu. "Sanırım büyümüşsün," dedi. "Her gittiğimde iki santim uzuyorsun!"

"Hoş geldin, Linda teyze." Seph kendine biraz kahve koydu ve masaya geldi.

"Ustalar ne yapıyor, Seph? Biraz sonra onlarla görüşeceğim."

Ustalar Linda Downey'den acayip etkilenmişlerdi.

Dave Martin, ustabaşı, ikide bir Seph'e yapmak istediği bir şey olduğunda, Linda'nın onaylayıp onaylamayacağını görmek için Seph'e söylüyordu. On altı yaşındaki bir genç için çalıştıkları gerçeğini hiç sorgulamıyorlardı. O garip Weir ile Anaweir ilişkilerinden biriydi.

Seph, "Görünüşe göre programa uygun gidiyorlar," dedi. "Dave'in sana sormak istediği birkaç değişiklik var. Gözden geçirilmiş çizimler yemek masasında." Seph Linda'nın görüşmeye onunla birlikte gitmeyi teklif edeceğinden korkuyordu ama etmedi. Seph bugün ona korumalık yapma sırasının Linda'da olduğunu sanmıştı fakat görünüşe göre değildi çünkü Linda yemek salonundan planları, sonra da çantasını aldı.

"İyi eğlenceler çocuklar. Uslu dur, Seph." Sonra da gitti.

Jack acaba Seph çözmesi gereken bir problem mi diye onu süzüyordu. Seph "ödünç aldığı" bıçağın üst bacağını dürttüğünün oldukça farkındaydı. *Herhalde bugün beni gözetme sırası Jack'te,* diye düşündü.

Jack birdenbire, "Bugün denize açılacağız," dedi.

Seph'in içi sıkıldı. Swift-Downey ailesinin bir yelkenlisi vardı, bütün sezon denizde dururdu. Jack, Seph'i gölde gezmeye

çıkarcasına söz vermişti önceden. Ama o güne kadar bir türlü olmamıştı.

“Bugün mü?” Seph bir bahane bulmaya çalıştı. “Aslında, bugün pek de ... yani, ben şey...”

Jack gözünün içine bakarak, “Fazla açılmayacağız,” dedi. “Kıyı şeridinin bir ucuna gidip geleceğiz. Will ve Fitch de geliyor. Annem bize öğle yemeği hazırladı. Her şey tamam.”

Seph yakalanmıştı ve Jack de bunu biliyordu. *Bu acaba kimin fıkriydi?* diye düşündü. Plan açık açık onu misafirhaneden uzak tutacak şekilde tasarlanmıştı.

Seph, zorla hevesli görünmeye çalışarak, “Tamam,” dedi. “Harika!”

Onlar iskeleye geldiklerinde Will ve Fitch, Harold Fry’la sohbet ediyordu.

Harold Jack ve Seph’e başını salladı. “Günaydın, çocuklar.” Yaşlı adam Jack’in çevik bir şekilde sandala sıçrayıp takımları sarmasını izledi. “Kendine ne zaman gerçek bir yelkenli alacaksın, Jack?”

“Bu bana yetiyor, Harold, şu anda bir tek bununla uğraşabilecek haldeyim.” Seph, Will ve Fitch binerlerken Jack sandalı tuttu.

Windego’nun limanda demir attığı yere doğru kürek çekerlerken, Fitch, “Ben çok heyecanlıyım,” dedi. “Yelkenliyle denize açılalım diye bütün yaz boyu ipucu verip durdum.” Herkes bu geziye çıkmış olmaktan mutluydu, Seph hariç.

Gerçekten de güzel bir gündü. Göl yarı saydam bir şişe yeşili rengindeydi, gökyüzündeyse engin maviliği bozan birkaç bulut vardı sadece. Jack motoru çalıştırıp tekneyi limandan çıkardı. Ufukta bir düzine beyaz yelken dikilmişti.

Açıldıklarında, Seph durumu kabullenip, Jack’in yönetiminde ekibin bir parçası olarak sıkı çalışıyordu. Warren Barber’la yelkenliye bindiği zamanlardan yelkenlinin idare edilişi hakkında pek bir şey hatırlamıyordu. Jack agresif bir kaptandı; Seph’e göre. Sonunda

Jack flock yelkeniyle ilgilenirken ana yelkeni Seph'e devretti. Batıdan esen rüzgâr kıvraktı ve doğru ayarladıklarında, yelkenli suyun üzerinde uçuyor, tembel açık hava dalgalarını delip geçiyordu. Jack ve Seph görev değişimi yapıyordu ancak Will ve Fitch geminin başında oturup olabildiğince az iş yapmaya meyillilerdi.

Trinity'nin doğusundaki daha az kalabalık plajlardan birinde demir atıp yüzmeye gittiler. Seph, Jack'in bıçağını güzelce kıyafetlerinin içine gizledi. Su ağustosta bile hâlâ serindi ama hava sıcaktı ve güvertede kısa bir süre geçirdikten sonra tekrar suya atılıyorlardı.

Rahat rahat öğle yemeği yiyip tekrar yüzdükten sonra, yelkenli dalgalarda yavaş yavaş salınırken bir süre güvertede uyukladılar, sonra da tekrar kasabaya doğru yola çıktılar. Bu sefer rüzgâra karşı yol alıyorlardı ve ince iş yapmaları gerekiyordu. Geri dönmeleri gelişlerinden çok daha uzun sürdü.

Seph çok başarılı bir şekilde karmaşık bir yön değiştirme hareketi yapınca Jack sırtarak, "Seni işe alıyorum, Seph," dedi. "Şu iki ezikten daha iyisin." Will ve Fitch'e doğru başını salladı.

Fitch gazozunu kaldırdı. "Mürettebata."

Jack motoru çalıştırıp limana geri dönmeye başladıklarında akşamüzeri sona eriyordu. Mükemmel bir gündü ama Seph Legends'taki toplantının hâlâ devam edip etmediğini de merak etmeden duramıyordu. İki günün birini boşa harcamıştı zaten.

Diğer üçü mayolarını çıkarmadı ama Seph giysilerini giydi, bıçağı da tekrar beline yerleştirdi.

Sandal yeterince yaklaştığında, Jack iskeleye fırlayıp halatı bağladı. O ve Seph soğutucuyu yüklenip sandaldan çıkardılar ve ekipmanlarını marinanın park yerine çıkan merdivenlerinden taşıdılar.

Jack marina ofisine doğru döndü. "Bakayım Jerry'de nasıl yemler var," diye açıkladı. "Belki yarın balık tutmaya gidebiliriz." Merdivenlerden geri indi.

Seph, böylece yarını da halletmiş olacak, diye düşündü. Onlardan ayrılmak için tek şansı bu olabilirdi. Jack gözden kaybolur kaybolmaz, Seph daha aklına yeni gelmiş gibi, “Şimdi hatırladım, dört otuzda Linda teyze

yle yeni evde buluşmam gerekiyordu. Geç bile kaldım. Jack’e gitmek zorunda kaldığımı söyleyin,” dedi. Bir cevap beklemeden park yerini koşarak geçip köşeyi döndü.

Legends Misafirhanesi marinanın yaklaşık dört yüz metre batısında, rıhtımın bir tarafını oluşturan burundaydı. Seph acaba Jack onun nereye gitmiş olduğunu tahmin edip peşinden gelebilir mi diye merak etti. Ona yakalanmamak için hızlı hareket etmek zorunda kalacaktı.

Misafirhanenin ön kapısı Madison Moss’la randevulaştığı salona açılıyordu. Seph toplantı salonlarının ve yemek salonlarının buranın hemen arkasında olduğunu önceki ziyaretinden biliyordu. Resepsiyon masasında duran, yüksek yakalı Viktorya dönemi tarzında bir bluz giyen kıza gülümsedi.

Kıbarca, “Acaba toplantının devam edip etmediğini öğrenebilir miyim?” diye sordu.

Kız Seph’i eleştiren gözlerle süzdü, deniz kıyafetlerini onaylamamış görünüyordu. “Bugünkü toplantılar sona erdi. Yarım saat önce ayrıldılar.”

“Katılımcılardan Gregory Leicester’a bir mesajım olacaktı. Hangi odada kaldığını öğrenebilir miyim?”

“Kim diyelim?”

“Aaron Hanlon.”

Kız elini uzattı. “Ona mesajınızı iletirim.”

“Onu aramamı ister misiniz?” Elini masadaki telefonun üzerine koydu.

Seph hemen, “Sorun değil,” dedi. “Eğer yoksa mesajı kapısının altından atarım.”

Kız tereddüt etti. Prensipleri olduğu açıktı. Seph onu biraz daha açık bir şekilde ikna etmek zorunda kalacağını düşünmeye başlamıştı. Fakat Seph'in pek bir tehlike oluşturmadığını düşünmüş olmalıydı. "İki yüz bir numaralı odada. İkinci katta. Asansör şu tarafta." Eliyle işaret etti.

"Teşekkürler."

Seph merdivenlerden çıkmaya karar verdi, tanıdığı biriyle karşılaşma ihtimali daha azdı. Aynı zamanda da işleri çok daha geciktirmesine olanak vermişti. Gregory Leicester'ı öldürmeyi, büyüyle yüz yüze gelmeyi düşündü. Sonra da bu görüntü zihninde dağıldı. Bu iyiye işaret değildi. Genevieve ona sık sık, "*Vous deviez envisager le success,*" derdi. Zihninde başarıyı canlandırmalısın.

Onu takip etmek isteyen herkes için apaçık bir iz bırakmakta olduğunu fark etti. Dahası, birini öldürmenin büyük günah olduğunu ve onu doğruca cehenneme göndereceğini biliyordu. Ama başka bir seçeneği yoktu. Leicester Trevor ve Jason'ı öldürmüştü ve şimdi de Seph için planlar yapıyordu. Bunlar şüphesiz acı verici planlardı.

Leicester, *şimdiye dek sağlam bir piç oldun*, demişti. *Şimdi göreceğiz ne kadar sağlam olduğunuzu.* Derisinin altında pürüzlü cam varmış gibi kâbusların parçaları ona geri geldi. Onu nehirde az kalsın yeneceklerdi; bir sonraki sefer bunu başarabilirlerdi.

Barber, *nerede yaşadığınızı biliyoruz*, demişti. *Linda Downey'yi ve ablası Rebecca Downey'yi bulacağız. Kız arkadaşınızı bulacağız. Savaşçı arkadaşınızı bulacağız. Ve sonunda seni de bulacağız.*

Seph merdiven boşluğunda durup silahlarını hazırladı.

Sağ eli şıortünün altındaki bıçağı buldu ve onu çıkarıp eline aldı. Cebindeki şeyi çıkardı, tıpayı çekti ve içindekileri bıçağa döktü. Mercedes Foster onu bu zehrin bütün yılanların zehrinden çok daha etkili olduğu ve Anaweir ilaçlarının iyileştiremeyeceği konusunda uyarılmıştı. Dikkatlice bıçağı kınına geri soktu. Şişeyi cebine sokup boynundaki portalı tuttu. Leicester'la doğrudan

savaşamayacağını biliyordu. Çimlerin arasındaki bir engerek yılanı gibi kimseye görünmeden müdürün iğnesinin yakınına gelmesini bekleyecekti.

Fark edilemez Seph merdiven boşluğundan çıkıp hızlıca koridorun sonuna yürüdü, oda orada olmalıydı.

“Seph! Seph McCauley, sen misin o?”

Bıçağa sarılıp arkasını döndü, nefesi boğazında kalmıştı. Aklına ilk gelen, fark edilmezlik büyüünün çalışmadığı oldu.

Ama hayır. Uzun eteği, kolsuz pamuklu süveteri, küçük bağcıklı sandaletleri, yapay elmaslarla bezeli bir filenin içinde toplanmış gür saçlarıyla Madison Moss’tu bu. Onu görünce kalbi duracak gibi oldu. Gölün üzerindeki bir yaz fırtınası gibi güzel ve tehlikeli bir şekilde ona doğru geliyordu. Görünüşe göre Madison diğer büyüler gibi fark edilmezlik tılsımlarından da etkilenmiyordu.

“Nerelerdeydin?” diye tısladı. “Sana mesajlar bıraktım, evine geldim...”

Onu durdurabilecekmiş gibi ellerini kaldırdı. “Madison, olmaz. Şu an iyi bir zaman değil.”

“Eh, galiba öyle bir zaman yok. Arkadaş olduğumuzu sanmıştım. Eğer bu nehirde olanlarla ilgiliyse, benim kendi seçimlerimi yapmaya hakkım olduğunu düşünüyorum.”

Madison ona doğru gelmeye, Seph de koridorun sonunda duvardaki bir oyuğa sıkışıp kalana kadar geriye gitmeye devam etti. Konuşmayı kesmesi için çaresizlik içinde bileğinden tutup onu kendine çekti ve elini ağzına koydu. “Dinle, nehirde gördüğümüz kişilerden bazıları şu anda misafirhanedeler. Tek istedikleriyse başladıkları şeyi bitirmek.”

Madison ondan kurtuldu ve koridoru baştan sona taradı. Sonra da ona doğru yaklaşıp sesini alçalttı. “Peki o zaman neden buradasın?” Sesi titredi.

Bu Seph'in cevap veremeyeceği bir soruydu. Dirseklerini tuttu. "Beni fark edemezler. Sen beni ele vermediğin sürece bana bir şey olmayacak."

Kız gözlerini kırpıştırdı. "Benim senin görünmez olduğuna inanmamı mı bekliyorsun? Oldu." Ama kendinden pek emin değilmiş gibi geliyordu sesi.

Sonra ayak sesleri duydu. Madison'ın omzundan arkaya baktı ve koridordan onlara doğru öç almaya gelir gibi ilerleyen uzun ve sıska birini gördüler.

Bu Leander Hastings'ti.

Seph Hastings'e doğru başını salladı. "Beni arıyor. Lütfen ona hiçbir şey söyleme." Ve tekrar duvardaki oyuğa sokuldu.

Madison arkasını dönmedi. Pencereye ilerleyip ellerini pervaza koydu ve dışarıya bakar gibi yaptı. Hastings iki taraftaki oda numaralarına baka baka ilerledi. İki yüz bire gelince durdu, yan dönüp kulağını kapıya yasladı ve kapıyı çaldı. Kimse cevap vermedi. Doğrulup bir an Madison'ı izledi.

"Affedersiniz." Konuşunca Madison irkildi, sonra da Hastings'e dönüp eteğinin iki yanından tuttu. "Buralarda sizin yaşlarınızda, uzun ince, koyu dalgalı saçlı bir genç gördünüz mü acaba?" Hastings girişin önünde durmuş, etkili bir şekilde kaçışı engelliyordu.

"Hayır, efendim. Görmedim." Madison ona baktı, gözleri parlıyor, yüzü pembeleşiyordu. "Eğer kendileri misafirhanede kalıyorsa resepsiyona sorabilirsiniz." Sanki hâlâ orada olup olmadığı kontrol etmek istercesine gözleri bir an için Seph'e kaydı. Sonra tekrar Hastings'e.

"Burada kalmıyor ama buraya gelmiş olabileceğini düşünüyorum. On dakikadan az bir süre önce resepsiyondan geçti." Hastings kapı çerçevesine yaslanıp kaşlarını çatı.

Madison omuz silkti. "Onu görmedim. Şimdi, izninizle, yapmam gereken işler var."

Hastings hareket etmedi. Gözleriyle oyuğu taradı, sonra da Madison'a baktı. Madison tekrar Seph'e bakış attı. Seph başını sallayıp parmağını dudaklarına götürdü. Hastings elini pantolonunun cebine attı, küçük bir kese çıkardı, düğümünü çözüp açtı, sonra da içindekileri aniden Seph'e doğru püskürttü. Açık renkli, parıltıyan bir tozdu, Seph'in etrafında bir hale oluşturacak şekilde birleşti. Hastings ortasından yakaladı ve parmakları Seph'in boynundaki zinciri tuttu. Büyücünün dokunuşunda bağları çözüldü ve *dyrne sefa* düştü.

Fark edilmez Seph yeniden fark edilebilir olmuştu.

“Demek öyle.” Hastings *dyrne sefa*'yı alıp cebine koydu. Sonra da Seph'in omzuna sertçe elini koyup arkasını döndürdü ve onu duvara yapıştırdı. “Becka'nın evinde bir kalp taşın olduğunu fark ettim. Görünen o ki nasıl kullanılacağını da öğrenmişsin.” Gözleri Kanada'nın en derin göllerinde oluşan buzlar gibi yeşil ve soğuktu. Büyücü, “Kimi arıyorsun, Seph?” dedi. “Belki sana yardım edebilirim.”

Büyücü bu kadar baskı yaparken hem konuşmak hem de sessiz kalmak zordu.

Hastings yumuşak bir sesle, “Söyle,” dedi. “Hâlâ Ejderha'yı mı arıyorsun?” Elini hafifçe Seph'in nefes borusuna bastırdı, parmakları güçle titriyordu. En hafif bir basınç bile nefes almayı güç hale getiriyordu.

Seph kısık sesle, “Ben... ben Gregory Leicester'ı arıyorum,” diye fısıldadı.

“Efendini arıyorsun, öyle mi? Ona söyleyecek bir şeyin var, değil mi?”

“Ondan... ellerini... çek, beni duyuyor musun?”

O anın heyecanı içinde, Seph Madison'ı neredeyse unutmuştu. Hem Hastings hem de Seph dönüp ona baktı. Seph görüşünü düzeltebilmek için gözlerini kırptı, Hastings bile elini hafifçe gevşetti.

Madison, Seph'in kolunu tuttu. Kızgın demirin ete değmesi gibi Seph'in içinden, Hastings'ten Madison'a doğru güç aktı, Seph zihnindeki tutarlı düşünceleri yok ediyordu. Seph düşüp aralarındaki bağı kopardı ve garip bir şekilde yanma doğru yere çarptı.

Yavaşça küfreden Maddie, Seph'in yanında diz çöktü, başını kollarına aldı. Seph onu rahatlatmak istiyor ama söyleyecek bir kelime bulamıyordu. Sadece dudaklarını aralamış ona bakıyordu.

Madison öfkeliydi. İlk fark ettiği şey buydu. Eğer o parıldayan toz Seph'in gücünü bir aura gibi gösteriyorduysa Madison'ı da gölgeliyordu. Hareket eden kollarının kenarlarını yok ediyor, parlayan saçlarını örtüyor, onu bir hayalet gibi maddesiz hale getiriyordu; Seph'in pozitif görüntüsünün negatif karşılığıydı.

Hastings duvara dayanmış iki büklüm oturuyordu, nefes nefese kalmıştı; aynı şekilde âciz durumdaydı. Madison'a gözlerini kısıp başını salladı. "Bir çıkarıcı," dedi. "Öyle olmalısın. Onların gerçekten var olduklarını bilmiyordum."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum ama eğer onun canını tekrar yakarsanız, ben..." Elini Hastings'e uzattı, o da yanmaktan korkar gibi aceleyle geri çekildi, Madison'a hâlâ bir mucize görmüş gibi bakıyordu.

"Bak sen. Bölmüyorumdur umarım."

İşbirlikçi gibi aynı anda başlarını kaldırdılar. Gregory Leicester elinde etrafı buharlanmış bir buz kovasıyla girişte duruyordu. Çenesini düşünceli bir şekilde ovarak Seph'e, Madison'a ve Hastings'e baktı.

Leander Hastings, "Tam da senden bahsediyorduk, Gregory," dedi, yerde olmasına rağmen bir şekilde sakin geliyordu sesi. Bir Leicester'a, bir Seph'e baktı, aralarındaki bağı çözmeye çalışır gibiydi.

Leicester, "Belki de bana katılmak istersin, Leander," diye teklif etti. "Bir kadeh içecektim ben de. Bugünkü zaferini kutlayabilirsin."

Hastings ayağa kalkarak, “Benim zaferim değildi,” dedi. “Yeni yasalara konseyden büyük bir destek var.”

“Ama onlar adına oldukça etkili bir şekilde konuştun. Falcılara, efsunculara ve savaşçılara neden güç vermek istediğin konusunda hiçbir fikrim yok, tabii.” Balçık, haşarat ve pislik dese de olurdu.

“Neyinin eksileceğini düşünüyorsun bilmiyorum. Başkalarına kabadayılık yapma gücün dışında.”

“Demek teklifimi geri çeviriyorsun, öyle mi? Leicester Seph’i ilk kez fark etmiş gibiydi. “Merhaba, Joseph. Warren bana geçen gün ormanda karşılaştığınızı söyledi.”

Seph, Madison’ın kollarından kendini kurtarıp ayağa kalktı. “Benden uzak dur, Barber ve diğerlerine de aynısını yapmalarını söyle. Yoksa bir dahaki sefere kimse kaçamayacak.”

“Ve buna rağmen, burada, kapımın dibinde geziniyorsun.” Leicester araya girmesini bekliyormuş gibi Hastings’e baktı. “Belki de sonunda bize ait olduğunu anlamışsındır.”

“Asla geri dönmeyeceğim.”

“Göreceğiz.” Büyücü Seph’in omzunun üstünden Madison’a baktı. “Arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?”

Öfkeyle yanan Madison ileri doğru atılmaya kalktı ama Seph kolunu uzatıp onu engelledi.

“Ondan uzak dur,” dedi.

“Boş ver. Onu nasıl bulabileceğimi biliyorum. Madison’dı değil mi? Ne kadar nadir duyulan bir isim.” Leicester döndü, kovayı kolunun kıvrımına yerleştirdi ve anahtarı kilide soktu.

Seph bıçağını yakalayıp kınından çıkardı ve Leicester’a doğru atıldı. Hastings arkasından uzanıp bileğini yakaladı, onu geriye sürükledi, diğer kolunu da vücuduna doladı ve Seph’in eli uyuşup bıçak halıya düşene kadar baskıyı ve gücü artırdı. Hastings ayağıyla bıçağın üstünü kapadı.

Bunların farkında olmayan Leicester odasına girip kapıyı kapatana kadar Hastings Seph’i hareketsiz tuttu. Bıçağı kapı ve

Seph'i ensesinden tutarak onu koridorda 206 numaralı odaya ilerletti. Kilidi açıp onu içeri itti. Madison onları takip edip arkasından kapıyı kapattı.

Oda Hastings'e biraz garip gelmişti: kumaşlar ve Viktorya döneminden dokunuşlarla süslenmiş, antika ve karışık kökenlerden gelen mobilyalarla donatılmıştı. Pencere göle bakıyordu. Yataklardan birinin yanında bir bavul açık duruyordu. Pencerenin yanına küçük bir masa çekilmişti, üzerinde bir toplantının enkazı duruyordu: kupalar, fincan altlıkları, bardaklar ve kâğıtlar.

Hastings keşke onu ortadan kaldırabilsem der gibi Madison'a bakıyordu. Yüzündeki ifade ve beden dili hiç de gitmeye niyetli olmadığını söylüyordu. Seph, koridorda Hastings'e yaptıklarından sonra Madison'ı zorla odadan çıkarmaya çalışmasını görmek isterdi.

Hastings onun yerine kapıya yaslandı, kollarını kavuşturdu. "Seninle ne yapacağız, Seph?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez. Beni neden yalnız bırakmıyorsun?" Seph ayağa kalktı, bacaklarını ayırdı, zorlukla nefes alıyordu. Madison'a başını salladı. "Sen gitsen iyi olur."

"Bu sefer gitmiyorum." Madison yatağa oturdu, katır gibi inatçıydı.

Hastings bu konuşmayı görmezden geldi. "Linda'ya senin burada kalmanın çok riskli olduğunu söylemiştim. Görünen o ki haklıymışım. Jack beni aradığında, seni nerede bulabileceğimi adım gibi biliyordum."

"Eğer bir sıkıntı varsa, beni şehir sınırına bırak git. Mezunlar beni senin elinden seve seve alacaktır."

Hastings başını kaldırdı. "Mezunlar mı?"

"Leicester'm büyük köleleri. Görünüşe göre benim okula geri gelmemi bekliyorlar."

Hastings kafası karışmış gibi ona gözlerini kısarak baktı. Sonra da masanın yanındaki sandalyelerden birine oturdu. "Bana okuldan bahset."

“Havens mı? Atlantik Okyanusu üzerinde beş yüz dönümlük muhteşem bir arazisi var. Her sene yelkenli turnuvasını kazanıyorlar.” Seph ukalalık yaptığının farkındaydı. “Spesifik bir sorun var mı?”

Hastings, “Aslında, Havens’la ilgili bir şeyler biliyorum,” dedi. “Orada bir sene hayatta kalmayı nasıl başardığını açıklar mısın? Neden onlara katılmadığını söyleyebilir misin?”

Seph’in içinden birden büyücünün dostluğunu kazanma isteği geldi. Mezunlar konusunda endişelenmekten, sır saklamaktan, problemlerini tek başına çözmeye çalışmaktan, onun yanında olması gereken güçlü bir büyücüyle çatışmaktan yorulmuştu. Eğer Ejderha’yı bulamayacaksa, belki onun yerine Hastings de olurdu. “Kalp taşını kullandım. *Dyrne sefa*’yı.”

Hastings cebinden tılsımı çıkarıp Seph’e geri verdi. “Nereden buldun onu?”

“Onu bana başka bir öğrenci verdi ve nasıl kullanacağımı öğretti. Adı Jason Haley’di.” Seph kolyeyi şortunun cebine tıktı. “Benim dostumdur. Bana yardım ediyordu. Bu yüzden onu öldürdüler.” Yine ileri geri yürümeye başladı. “Bir hafta önce, Leicester mezunlarından birkaçını beni kaçırsınlar diye gönderdi. Sığınak’tan çıktım ve bana saldırdılar.” Madison’a başını salladı. “Eğer Madison ve Ellen olmasaydı, beni götürmüş olacaktı.” Şakaklarını ovdu. “Artık buna dayanamıyorum. Bana aylarca işkence ettiler. Arkadaşlarımı öldürdüler. Neden peşimi bırakmıyorlar?”

Pencereye yürüdü ve ellerini pervaza koyarak okyanusa doğru baktı. Ahşap zemini sıyrın bir sandalye sesi geldi ve Hastings arkasında belirdi. Seph’in çenesini tuttu ve gözlerinin içine bakabilmek için yüzünü kendine çevirdi. Bu, Jason’m ona Weir konusunu anlattığı geceyi hatırlattı. Bir süre sonra Hastings onu bıraktı ve döndü.

Bir şey değişmişti ama Seph bunun ne olduğunu, nasıl olduğunu bilemedi. Gidip yatağa, Madison’ın yanına oturdu, elini tuttu

ve iki eliyle sardı. “Üzgünüm, Madison. Bir pislik gibi davrandım. Sadece... onlar seni... incinmeni istemedim.”

Madison kavuşan ellerine bakıp, “Bir insanı incitmenin birden çok yolu vardır, Cadı Çocuk,” dedi. “Ve de farklı riskler.” Hastings’e baktı. “Bana koridorda ne demiştin?”

Büyücü döndü ve pencere rafına yaslandı. “Bir çıkarıcı.”

Madison surat yaptı. “O da ne? Kulağa, şey, hapse atılması gereken biri gibi geliyor.”

“Yasa dışı olmasına yetecek kadar sık görülen bir şey değil.” Hastings onu apaçık bir ilgiyle izliyordu. “Aslında çıkarıcıları duymuş olsam da ilk kez biriyle karşılaşıyorum.”

Seph, “Jason bana loncalardan bahsederken çıkarıcılardan hiç söz etmemiştii,” dedi.

Hastings başını salladı. “Çıkarıcılar Weir değildir çünkü içlerinde Weir cevheri bulunmaz. Ama onlarda büyüü *çıkarma*, başkalarından çekme gücü vardır. Ve tabii ki büyülerden etkilenebilirler. Senin de tahmin etmiş olabileceğin gibi,” diye ekledi.

“Sadece büyücülere karşı mı dayanıklılar yoksa büyücü olmayan Weir’lere karşı da mı?”

Hastings sağ elindeki yüzükle oynadı. “Anladığım kadarıyla her tür sihri çekebilirler.”

Seph, “Peki o güce ne olur?” dedi. “Sadece uçup gider mi yoksa bir çıkarıcı bu gücü kullanabilir mi?”

Hastings omuz silkti. “Bilmiyorum.”

Madison sanki birden Fransızca konuşmaya başlamışlar gibi bir Seph’e bir Hastings’e bakıyordu. “Ne konuştuğunuz hakkında hiçbir fikrim yok. Biri bana neler olduğunu açıklayabilir mi?”

Seph, Madison’ın avucundaki çizgilerin üstünden geçti. “Weir’ler sihirli yeteneklere sahip insanlardır. Bizim gibi büyücüler en geniş güç yelpazesine sahiptir. Diğerleri kendi alanlarında uzmandır; örneğin geleceği görebilirler veya büyüü eşyalar ya da

ilaçlar yapabilirler. Senin geldiğin yerde tanıdığın cadılar büyük ihtimalle büyücü veya efsuncuydu.”

Hastings, “Siz nereden tanışıyorsunuz?” diye sordu.

Madison sandaletlerini çıkardı ve çıplak parmaklarını halıya gömdü. “Seph’le bir sabah plajda tanışmıştık.”

Seph, “Madison burada misafirhanede çalışıyor,” diye ekledi.

Bunun üzerine Madison saatine bakıp inledi. “Müdürüm beni öldürecek. Mesai saatindeyim.” Tekrar sandaletlerini giydi ve ayağa kalktı. “Gitmem gerekiyor.”

Seph, “Seni arayacağım,” dedi.

“Tamam.” Ve kapıdan çıkıp gitti.

Hastings düşünceli bir şekilde kızın ardından baktı. “Çıkarcılara verilmiş başka bir isim daha var,” dedi.

“Neymiş?”

“Boşaltıcılar.” Alaycı bir şekilde güldü. “Şüphesiz büyücüler tarafından verilmiş bir isim. Kendi sihirli güçleri olmamasına rağmen çok tehlikeli yaratıklardır. Ona güvenebileceğinden emin misin? Ne yazık ki doğruyu söyleyip söylemediğinden emin olmanın hiçbir yolu yok.”

Bir büyücünün dokunuşuyla yani. Seph, Hastings’in gözlerinin içine bakarak, “O zaman sanırım kişisel yargımıza güvenmek zorundayız, değil mi? Anaweir’ler gibi,” diye karşılık verdi.

Büyücü elini kaldırdı. “Pekâlâ. Sanırım en iyi yargıç sensin.” Durdu, sanki bundan sonra ne diyeceğini düşünüyordu. “Bak. Kimin peşinde olduğun ya da sebebinin ne kadar iyi olduğu önemli değil. Konferanstaki kimseye saldıramazsın. Bugün Gregory Leicester için iyi bir gün değildi. Bugün olanları geri çevirmek için eline geçen her türlü fırsatı kullanacaktır.”

“Ne oldu ki?”

“Konsey bir Loncalararası Konferans düzenleyip gözden geçirilen kurallara dayalı yeni bir anayasa oluşturma konusunu değerlendirmeye almayı kabul etti. Eğer Leicester ve D’Orsay

kendileri gibilerin bulunduğu bir konseyde istediklerini elde edemiyorlarsa, savaşçıların ve efsuncuların da temsil edildiği bir konseyde şansları daha da azalacaktır.

“Seph, bana konferansa karışmayacağın konusunda söz vermek zorundasın. Yoksa tam Leicester’m istediği olur.”

“Bana Leicester’ı öldürmek olabilecek en iyi şeymiş gibi geliyor.” Hastings’in kaşları çatılmış suratına baktı. İstemeye istemeye, “Tamam söz veriyorum,” dedi.

“Yarın bütün gün Jack’le takılman gerek yoksa kulağıma gelir. Ve misafirhanenin yakınından geçmeyeceksin. Eğer bu kuralları çiğnersen, Linda’nın ne dediği umurunda olmaz. Seni yaramazlık yapamayacağın bir yere koyarım.”

Seph başını salladı. Başka bir seçeneği yoktu. “Tamam.”

Leander Hastings, “O zaman seni eve götüreyim,” dedi.

Sonraki gün, Jack ve Seph batı havzasında balık tutmaya gitmek için sabah saat dörtte yola çıktılar. Seph kancaya yem takmayı, ağ atmayı ve balık temizlemeyi öğrendi. Geri döndüklerinde Legends’taki toplantı sona ermiş, konsey dağılmıştı. Çoğu alelacele Sıgmak’ı terk etmişti. O akşam, Leander Hastings, Ellen Stephenson ve Madison Moss yemeğe geldi. Becka enstitüdeki bir konsere davetliydi. Yazın sonunda, tutulmayacak sözlerin verildiği o ılık yaz gecelerinden biriydi. Seph ve Madison tatlı su levreklerini galeta ununa bulayıp kızartırlarken, Linda ve Jack salata yapıp mısırları haşladılar. Herkes Legends’ta olanları duymak için sabırsızlansa da Linda tatlı gelene kadar olaylarla ilgili konuşmayı yasakladı.

Jack sonunda yasak kalkınca, “Ee, nasıl geçti?” diye sordu. Etrafı tellerle çevrili sundurmada dondurma yiyorlardı. Seph ve Madison büyük salıncağı kapmıştı ve hep birlikte mutlu bir şekilde oraya sığmışlardı.

Hastings, “Bugünkü sonucun karışık olduğunu söyleyebilirim,” diye yanıtladı. “Leicester ve D’Orsay alternatif bir anayasa sunup

ortak toplantıda değerlendirilmesi için programa yerleştirdiler.” Başını salladı. “Onun kabul edileceğini nasıl düşünmüşler, aklım almıyor. Tiksindirici bir belge. Orijinal kurallardan daha beter.” Tepkisini almak için Linda’ya baktı ama o derin düşüncelere dalmış gibiydi.

“Sorunlardan biri konferansın yeri. Loncalararası Konsey’in oluşumunu değiştiremediler ama sonraki toplantının Sığınak’ta yapılmasına karşı çıktılar. Buranın düşmanca bir havası olduğunu ve bütün bu konseptin geçen yaz turnuvada Büyücü Konseyi’ne empoze edildiğini söylediler. Yalan da değil hani.”

Hastings omuz silkti. “Leicester ve grubu birçok önemli konuda kaybetmişti zaten. Sanırım Büyücü Konseyi onları da bir şekilde memnun etmek istedi.”

Seph, “Bir sonraki toplantı ne zaman yapılacak?” diye sordu.

Hastings, “Second Sister’da. Erie Gölü’nün batı havzasında bulunan, aslında Kanada’ya ait olan bir adada,” diye açıkladı. “Özel mülk.”

“Second Sister’ mı?” Jack tek kaşını kaldırdı. “Orada hiçbir şey yok sanıyordum.”

“Orada eski bir şarap mahzeni var, daha çok taştan büyük bir kale gibi. Yenilenip bir misafirhaneye dönüştürülmüş. Bunun iyi bir uzlaşma olacağı izlenimi oluştu. Sığınağa yakın, herkes için uygun.”

Jack, “Kuzgun Geçidi’nde yapmak istemediler mi?” Orası geçen sene yazın İngiltere’de turnuvanın yapıldığı yerd. Claude D’Orsay’in atalarının memleketi, bir büyücü kalesiydi. D’Orsay’e de Oyun Yöneticiliği miras kalmıştı. Seph bütün bunları Jack ve Ellen’dan öğrenmişti.

Hastings başını salladı. “Açıkçası, diğer Weir’lerden hiç kimse Geçit’e adımını bile atmaz. Onları Büyücü Konseyi’yle aynı masaya oturmaya ikna etmek bile yeterince zordu.

“Aynı zamanda da Büyücü Konseyi üyelerinin gözlemci olarak orada bulunmaları konusunda da ısrar ettiler. Büyücüler bu fikri beğendi, tabii ki her iki taraftakiler de bu süreci dikkatle izlemek istiyordu. Önemli bir şeyden vazgeçmediğimizi umuyorum. O yer Adam Sedgwick tarafından önerildi. D’Orsay’ın müttefiklerinden biri kendisi. D’Orsay ve Leicester da hemen kabul ettiler.”

Linda, “Oranın sahibinin kim olduğunu öğrendin mi?” diye sordu. “Detroit’ten bir grup yatırımcıymış. Sedgwick’in dostları.” Hastings omuz silkti.

Seph, “Toplantı ne zaman yapılacak?” diye sordu.

Hastings, “İki hafta içinde,” dedi. “Bir hafta içinde davetiyeler gönderilecek. Alt komite kimlerin davet edileceğine karar verecek. Alt komiteyi ben, Ravenstock, Leicester ve D’Orsay oluşturuyoruz.”

Seph, Ravenstock ismini duyunca alarına geçti. “Umarım Ravenstock bizim tarafımızdadır,” dedi.

“Şu anda bizim tarafımızda. Bu yüzden alt komite eşit bir dağılıma sahip. Üyelik konusunda bir anlaşmaya varmak kolay olmayacak.”

Linda, transından çıkıyormuş gibi, “Bence katılacak kişileri büyücüler seçmemeli,” dedi. “Bana diğer loncalar kendi temsilcilerini kendileri seçmeli gibi geliyor.”

Hastings, “Bana da,” diye katıldı. “Tek sorun şu ki iyi organize olmuş durumda değiller. Bu yıla kadar, ya saklanmakta ya da büyücülere hizmet etmekteydiler.” Jack ve Ellen’a döndü. “Eğer Loncalararası Konsey’e üye seçilirseniz şaşırmayın.”

Ellen daha da dik oturdu, gözü korkmuş görünüyordu. “Başka birini bulamaz mısınız? Bir sürü büyücüyle nasıl oturup pazarlık yapacağım?”

“Endişelenme.” Hastings ona gülümsedi. “Orada tam takım halinde olacağız. Ayrıca bence kendini biraz hafife alıyorsun.”

Seph bu konuşmaları biraz uzaktan duyuyordu, Madison’ın ona değen kalçası, koluna değen uzun saçları, açıkta kalan çilli sırtı

dikkatini dağıtmıştı. Konsey toplantısına davet edilme konusunda endişelenmemesi gerektiğini biliyordu. Büyücüler dünyasında pek önemli biri değildi.

Seph bu görüşmelerin kendi kişisel durumunda bir fark yaratıp yaratmayacağını merak etti. Belki de yeni bir anayasa sayesinde Leicester yakasını bırakır, onu meşgul tutacak başka bir şey verirdi çünkü şu anki yasalar onun peşini bırakması için hiçbir işe yaramıyordu. Bir ümidi vardı ama Seph çok iyimser değildi.

Oynayabileceği başka bir kart daha vardı. Linda Downey'ye baktı. Gün geçtikçe büyücülük yetenekleri geliyordu. Bir gün sorularını sorduğunda Linda cevapları verecekti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

FIRTINA

Konferanstan sonraki gün Hastings alt komitenin toplanacağı New York'a gitti. İşler hızlı gerçekleşiyordu. Davetlilerin karar vermek için fazla zamanı olmayacaktı. Belki de bu da stratejinin bir parçasıydı.

Okul birkaç hafta içinde başlayacaktı ama Weir'lerin paralel evreninde bunca şey olurken o konuya odaklanmak güçtü. Seph liseye yazılmış ve derslerini seçmişti bile. Daha önce hiç devlet okuluna gitmemişti ve sabırsızlanıyordu, özellikle de şimdi gerçekten orada kalıp mezun olma ihtimali olduğu için.

Programa göre Linda'nın evinin Cadılar Bayramı'na kadar bitmesi planlanıyordu. O ve Seph her gün gidip ne kadar ilerleme kaydedildiğini gözlemliyorlardı. Seph'in odasının kendi banyosu ve spiral merdivenli bir kulesi vardı, ustabaşımın özel dokunuşlarından biriydi bu da.

Madison Legends'ta çok ağır bir programla çalışıyordu fakat Seph onunla mesaisi başlamadan kahvaltıda görüşüyordu. Bazen sabahın erken saatlerinde ya da mesaisi bitince sıcak yaz gecele-

rinde kumsalda yürüyorlardı. Trinity Şapel Galerisi'nde açılışlara katılıyorlar, Madison çift mesai çalıştığında da merkezdeki klimalı sinemanın öğleden sonra matinesine gidiyor, dışarı çıkıp güneşi görünce de baykuş gibi gözlerini kırıştırıyorlardı.

Madison onunla sadece arkadaş olmak istediğini gösteren sınırlar çizmişti. Seph daha fazlasını istiyordu. Madison Seph'e başka dünyaya açılan bir pencereymiş gibi bakıyordu.

Okul başlamadan önceki günler yapılan yaz partilerinde özlemleri bir aciliyet vardı. Jack okul başlayınca zaman bulamayacağını düşünüp yelkenliyle açılmak için planlar yaptı. Büyücü Konseyi'nin sona ermesinden bir hafta sonra Ellen, Seph ve Madison'ı son bir kez denize açılmaya davet etti.

Yaz sonundaki güzel günlerden biriydi, çok sıcak değildi, yüksek bulutlar ve batıdan gelen canlı bir meltem vardı. Ruhtımın dışında köpüklü dalgalar vardı. Rüzgârın içine, Sandusky'ye doğru yol alırlarken yüzlerine su püskürüyordu. Madison hiç yelkenliye binmemişti; yüzme de bilmiyordu. Limanı terk etmeden önce Seph ona fosforlu turuncu bir can yeleği giydirdi. Başta solgun ve asabi davranmıştı ama gitmeye kararlıydı.

Şimdi huysuzluğu geçmiş gibiydi. Teknenin sağ arka köşesine geçmiş, bir eli suda, püsküren sular gelsin diye de yüzünü çevirmiş oturuyordu. Saçlarını atkuyruğu yapmış, üstüne de bir Cincinnati Reds şapkası takmıştı.

Ellen'm yelkenli kullanma becerisi Seph'le yarışır seviyedeydi. Bütün zamanını insan öldürme eğitimi olarak geçirdiği için, Trinity'ye gelmeden önce hiç yelkenliyle denize açılmamıştı. Ama güçlü ve hırslıydı; çok geçmeden Seph ve Ellen tekneyi dalgalar üzerinde uçurmaya başlamıştı, Jack de teknenin yan tarafındaki bir koltuktan onları idare ediyordu.

Seph rüzgârı yakalayıp onunla istediğini yapma işini sevmişti. Meltem ona uçuyormuş hissi veriyordu. Trinity'de bir yaz

geçirdikten sonra artık suda kendini rahat hissettiğini fark etti birden. Havens’la aralarındaki fark nefes kesiciydi.

Başladıklarında saat ikiye ve dört olduğunda Trinity’nin birkaç kilometre batısına gelmişlerdi bile. Hava değişiyor gibiydi. Batıya doğru büyük bulut kümeleri toplanmıştı ve mavi gökyüzü hızla kararıyordu.

Jack, kafası karışmış, “Fırtına çıkacağını duyduğumu hatırlamıyorum,” dedi. “Geri dönsek iyi olur.” Seph ve Ellen yelkenlerin sertleşmekte olan rüzgârla dolacağını düşünerek tekneyi döndürdüler fakat esinti birden kesilip yön değiştirdi, şimdi hızla doğudan esiyordu. Gemiyi bir ileri bir geri döndürmeye devam ettiler, yola çıktıklarındaki gibi rüzgâra karşı ilerleyerek geri dönmek çok zordu.

Jack, “Garip,” dedi. “Özellikle de batıdan yaklaşan şeye bakacak olursanız.” Omzunun üzerinden kaygıyla baktı. Bulut kümesinin düzensiz kenarları onların üzerindeydi. Yüzey rüzgârları bir yöne, yukarıdaki rüzgârlar başka yöne esiyordu. “Eğer motoru kullanmazsak kaçamayız. Tekneyi kıyıya biraz daha yaklaştıracam.” Kaptan koltuğuna geçti ve motoru çalıştırmayı denedi. Bir şey olmadı; teknenin gövdesine çarpan suyun sesinden başka bir ses de gelmiyordu.

Jack motor kapağını kaldırdı, iç içe geçmiş metal parçalara baktı, birkaç ayarlama yaptı ve yeniden denedi. Yine hiçbir şey olmadı. Kafasını salladı. “Bu şey iki saat önce limandan ayrılırken çok da düzgün çalışıyordu.” Dikkatlice ayağa kalkıp etrafına baktı, ufku taradı. Geriye kalan birkaç tekne onlardan çok uzakta, kıyıya doğru ilerliyordu.

Doğudan gelen garip rüzgâr daha da hızlanmıştı ve tekne dalgalı denizde yalpalamaya başladı. Madison köşede çömelmiş, bir eliyle şapkasını, diğer eliyle de geminin kenarına tutuyordu. Jack, Seph ve Ellen’ın fırtına yelkenini açmalarına yardım etti ve yelkenlerin idaresini eline aldı. Bütün çabalarına ve Jack’in

uzmanlığına rağmen, fırtına onların üzerini kaplarken tekne suda olduğu gibi duruyordu. Jack kendi can yeleğini giydi ve herkesin can yeleklerini giydiğinden de emin oldu.

Hava karardı ve göl koyu maviden koyu bir gri renge döndü, üzerinde beyaz-sarı köpüklerle beneklenmişti. Dalgalar büyüdüğüce tekne baş kaç vurup yalpalıyordu. Gök gürlledi ve çok uzak olmayan bir yere yıldırım düştü.

Jack, Ellen’a, “Telsizi dene,” dedi. Birkaç dakika telsizi kurcaladı. Statik gelmedi. Hiçbir şey yoktu. “Ya ben bir şeyi yanlış yapıyorum ya da bu şey çalışmıyor,” diye bilgi verdi. Jack yelkenleri bir an için Seph’in eline bırakıp kendisi denedi. Telsiz çalışmıyordu.

Rüzgâr artık bora olmuştu, rüzgârla suyun gürültüsü o kadar yüksekti ki bağışsalar bile birbirlerini duymıyorlardı. Jack serenin altında başını eğerek teknenin bir ucundan diğerine hızla geçti, onlara el kol hareketleriyle işaret veriyordu. Güverteye birkaç büyük yağmur damlası düştü fakat o ana dek tekneye o kadar çok su dolmuştu ki belli olmuyordu.

Seph teknenin aslında suda geriye doğru gitmekte olduğunu fark etti, rüzgâr onu kaç tarafına doğru, batıya itiyordu. Seph yelkenlerle uğraşmayı bırakmış, bir eli dümen kolunun üzerinde teknenin kaç tarafına gözlerini dikmiş olan Jack’e baktı. Islak güvertede kayarak ilerleyip yelkenleri indirdiler ve direklere sardılar. Tekne yalpalamaya devam ederken üzerlerine su geldi, az kalsın onları batıracaktı. Jack dümeni kullanıp onları ileriye sürdü. Sanki yelkenlerin hepsi açılmış gibi dalgaların üstünü yararak hızla gidiyorlardı. Kuzeybatıya doğru.

Sonra birden Seph durumu anladı; vahiy gelmişti sanki. *Artık Sığınak’ta değilsin. Hiçbir yerde değilsin ama bir yere gidiyorsun ve yanında üç kişiyi daha götürüyorsun.*

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, tenlerine buzdan iğneler gibi çarpıyordu. Giysileri ve saçları bedenlerine yapışmıştı ve fırtınanın gürültüsü bitmek bilmeyen bir feryat gibiydi. Ma-

dison amansızca tutunuyor, ağırlığını tekneyi dengede tutacak şekilde ayarlıyordu. Jack hâlâ dümeni çeviriyordu, Seph ve Ellen da camadanlı küçük bir yelken açmışlardı. Tekne bilinmeyen bir yöne doğru gidiyordu. Trinity'den uzağa.

Seph'in aklına umutsuzca bir fikir geldi. Küpeşteye sıkıca tutunarak, teknenin kçına doğru ilerledi, oradaki koltuğun altında bir depo kısmı vardı. Kapağını zorla açıp parlak sarı renkte, plastik bir silindir çıkardı. Seph küpeşteye doğru geri tökezledi, ödülünü elinde sıkıca tutmuş göğsüne bastırıyordu.

Jack, "Botla ne yapıyorsun sen?" diye sordu.

Seph iki kolunu da küpeşteden sarkıttı, sonra da bacağına kaldırdı.

"Seph, yapma!" Madison ölümüne tuttuğu küpeşteyi bıraktı ve ona doğru kaydı. Sonra da tekne sallandı ve Madison ıslak güvertede kayıp düştü. Küpeşteye tutunup oturur pozisyona geldi. Sağ gözünün üzerindeki bir kesikten kan akıyor, aktığı anda da yağan yağmura karışıyordu.

Seph, "Olduğun yerde dur!" diye bağırdı ve diğer bacağına da küpeşteden sarkıttı. Dış tarafa tutundu, üzerine büyük dalgalar çarpıyordu, botu doğru pozisyona koymaya çalıştı.

"Seph!" Madison yeniden ona doğru ilerliyordu. "Sen ne yapıyorsun?"

Seph, "Görmüyor musun? Bu fırtına benim yüzümden," dedi.

Jack dümen koluyla mücadele ediyor, teknenin rüzgâra karşı enine dönmesini engellemeye çalışıyordu. "Eğer bunun büyücülük olduğunu sanıyorsan yanıliyorsun! Bir büyücü bile havayı kontrol edemez."

"O zaman bunu bana açıkla!" Seph eğer bırakmaya cüret edebilse kolunu sallardı. "Ben kaçıyorum. Belki siz kurtulursunuz."

Jack çaresizce, "Haydi ama!" dedi. "Tekneye geri gel. Şu ana kadar iyi dayandık."

“Sadece yolculuk değil, gittiğimiz nokta da sorun,” dedi. Tekne görünmez bir motor tarafından itilmekteymiş gibi hâlâ batıya gidiyordu.

Bundan sonraki kısım zordu. Bir şekilde botun üzerine inmesi gerekiyordu. Küpeşteye arkasını dönüp dişleriyle CO² tüpünün fitilini tuttu ve hızla çekti. Bot patlayan sarı bir bomba gibi şişti ve Seph tam küpeşteyi bırakmıştı ki birinin bedeni ona çarptı.

Havanın içinde kolları bacakları birbirine karışmış bir şekilde düştü. Bot suya pat diye indi, bir saniye sonra da Seph ve ona çarpan kişi bota yuvarlandı. Üstlerinden bir dalga geçti ve şişme bot mantar gibi yüzeye fırladı. Seph kendini kurtardı, yana yuvarlandı ve oturur pozisyona gelip ağzındaki suyu tükürdü.

Yanında da Madison vardı, öksürüp su püskürtüyordu. Seph ellerini onun kollarının altına kaydırıp onu doğrulttu, sırtına vurup ciğerlerindeki suyu çıkarmasına yardım etti. Saçları birbirine karışmıştı, dişleri birbirine vuruyordu ve korkudan ölecekmiş gibi görünüyordu.

Seph gerçekten inanamıyordu. “Neden böyle bir şey yaptın?” diye sordu.

Madison sadece başını salladı. Seph iyice sarılıp onu bedeniyle ısıtmaya çalıştı. Tekne ortalarda görünmüyordu. O ve Madison hâlâ rüzgârda uçuşuyordu.

Jack karanlık sularda gezen sarı bir nokta olan botu bir an için görür gibi oldu, sonra da fırtına botu yuttu. Seph’i son anda tutmaya çalıştığı küpeşte de duruyordu. Ellen afallamış, teknenin tabanında diz çökmüştü.

Tekne dalgalar çarptıkça yalpaladı ve sarsıldı. Jack ileri atılıp dümeni yakaladı, tekneyi rüzgâra doğru çevirdi, Ellen da ayağa kalkıp botu bulabilmek için etraflarındaki yüzeyi taradı.

Fırtına diniyor gibiydi. Rüzgâr azaldı, yağmur yavaşladı ve durdu. Teknenin mide bulandıran sallanışı sona erdi. Ellen

küpeşteyi bıraktı, rengi biraz yerine gelmişti. Jack batıya doğru baktı, orada kasvetli dalgaların üzerinde duran karanlık bir örtü vardı. Doğudaysa hava açılıyordu.

Seph McCauley ya da Madison Moss'tan bir iz yoktu.

Seph çok geçmeden ne yaparsa yapsın botun hızını ya da yönünü değiştiremediğini anladı. Arkasına uzandı, yanlardaki ka-
uçuk saplara tutundu. Madison da yanına sığınmış, başını Seph'in omzuna koymuştu. Çok şiddetli bir dalgaya denk geldiklerinde üstlerine oluk oluk su akıyordu ama şimdikinden daha fazla ıslan-
maları mümkün değildi. Seph aklına gelen tek yöntemle işbirliği yapmaya çalışsa da fırtına etraflarında şiddetle devam ediyordu.

Nereye giderlerse gitsinler durumun kötü olacağına emindi fakat eğer Havens'a doğru gidiyorlarsa yanlış yöndelerdi.

Madison'a baktı. Gözleri açık, kıpırdamadan yatıyordu, sol eli hâlâ can yeleğini sıkıca tutuyordu. Sonunda, çok fazla uyarıcı karşısında geri çekilen bir hayvan gibi uykuya daldı.

Uyandığında hava kararmıştı ve fırtına hâlâ devam ediyordu, şimşeklerin parıltısı gözlerini acıtıyor, gök gürültüsü ondan uzaklaşmakta olan bir çatışmanın sesi gibi homurdanıyordu. Ancak onu uyandıran şey gök gürültüsü veya şimşekler değil, bot yere değdiğinde sürtünmenin yaptığı gıcırtydı.

Yanma doğru bakınca, botun bir sahilin sığ kısmına sürük-
lendiğini gördü. Sıradan, kum ve çakıllı bir göl kıyısıydı. Botun etrafındaki su yüzeyi fırtınanın getirdiği yosun ve tahta parçala-
rıyla doluydu.

Madison'ı sarsarak uyandırdı. Madison gözlerini kırptırdı, sonra da doğrulmaya çalışırken biraz bocaladı. Seph bileklerinden tutup onu kaldırdı. "Bir yerde kıyıya vurmuşuz. Büyük ihtimalle benim burada olduğumu biliyorlardır ama senin yanımda oldu-
ğunu bildiklerini sanmıyorum."

Seph bottan dize gelen suyun içine kaydı ve ardından Madison'm da çıkmasına yardım etti. Botu önlerinde sürükleyerek kıyıya doğru suyun içinden ilerlediler. Seph'in her yerinde yaralar, kesikler, çizikler vardı.

Botu sahilde yüksek bir yere koyup sudan çıkardılar ve kaçıp gitmeyeceğinden emin oldular. Seph demirlemek için ortasına büyük bir kaya koydu. Bottan güzel bir korunak yapabilirlerdi ama fosforlu sarı bir bot biraz fazla dikkat çekiciydi.

Sahilin üç yanı sık ağaçlarla dolu bir ormanla çevriliydi. Kumun üzerinde yer yer fırtınanın getirdiği ıvr zıvr ve yağmurun oluşturduğu benekler vardı, ayak izi yoktu. Seph ürperdi. Hava serin, Seph de sırsıklamdı. Yağmur neredeyse durmuştu.

"Haydi." Seph açık sahilden uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu.

Yaz sonu geldiği için karanlık ormanda çalılık çoktu. İçinden geçmek için savaş verirlerken üstlerine su akıyordu. Seph her iki tarafındaki loşluğa gözlerini kısarak yolu açmaya çalıştı. Sonunda iki ağacın eğilmiş olduğu bir yer buldu, daha kuru sayılabilecek, yarısı yapraklarla dolmuş bir tür mağara oluşturmuşlardı. En iyi seçenek değildi belki ama o anda çok seçici olamazdı.

Madison'a, "Sen burada bekle," dedi. "Eğer yaprakların içine girersen daha sıcak olabilir."

Madison saçlarını arkaya savurdu. "Bence birbirimizden ayrılmazsak daha iyi olur. Sana yardım edebilirim."

"Eğer beni arıyorlarsa ayrılmamız daha iyi. Nerede olduğumuzu ve neler olup bittiğini öğrenmeye çalışacağım, sonra geri geleceğim. Eğer güneş doğduğunda gelmemiş olursam bir ev ya da karakol bulmaya çalış." Leicester ya da mezunlardan başka biri olmasını umdu. Aklına gelen tek plan buydu.

Madison kaşlarını çatıp saçlarına takılan yaprakları çıkardı. "Eğer geri gelmezsen, Cadı Çocuk, peşinden geleceğim." Sonra da büyük ağaçların arasındaki gölgelerin içine girdi.

Seph onu avlayanların büyük ihtimalle geldikleri sahili hedef alacaklarını düşünüp, doğuya, sahilden uzağa doğru yürüdü. Kıyı şeridini otlarla sarılı bir yol izliyordu. Birbirine girmiş ağaçların, dikenli çalılarının ve zehirli sarmaşıklarının arasından gitmeye çalışmaktansa patikadan gitmek daha kolaydı. Fırtınadan sonra nemli hava dağılmış ve hava oldukça soğumuştü. Bulutlar sert bir rüzgârla doğuya doğru demir almıştı, gökyüzünde birkaç yıldız parlıyordu. Kuşlar şafak sökmeden önceki şarkılarına başlıyordu.

Bir kilometreden fazla yürüdükten sonra harap olmuş bir iskele ve kapısına kilit vurulmuş, pencerelerine tahta çakılmış bir kulübe gördü. Üşümüş, ıslak biri için iki ağacın arasındaki boşluktan daha iyi bir barınak olacağına kanaat getirdi. Bir de asma kilit cılız görünüyordu. Eğilip patikadan bir taş aldı.

Arkasından gelen hafif bir ses onu tehlikeye karşı uyardı. Gergin birinin sesi, büyü dilinde konuşuyordu. Daha küçük bir hedef olmak için çömelmiş halde döndü ve taşı fırlattı. Taş Peter Conroy'un tam alnına geldi, gözlüklerini paramparça edip büyüü hemen kesti. Seph dizlerine atıldı ve yokuştan yuvarlanarak suya düştüler. Sığ suda güreşip birbirlerine büyüler gönderip karşıladılar, sonra Seph Peter'ı kafakola alıp başını ona hareketsizleştirme büyüü yapabilecek kadar suyun altında tuttu. Sonra da Peter'ı omuzlarından tutup sahile sürükledi, bu pek kolay olmamıştı çünkü Peter onun yarısı kadar daha kiloluydu.

Peter telaşlı, yüzü kızarmış, hırıltılar çıkarıyordu. "İnhaler!" dedi. Seph Peter'ın ceketinin cebine elini soktu, inhaleri buldu ve ona bir nefes verdi. Hırıltı geçti ve Peter artık boğuluyormuş gibi görünmüyordu ama hâlâ korkudan taş kesilmiş haldeydi.

"Lütfen Dr. Leicester'a söyleme," diye yalvardı. Serin havaya rağmen alnı boncuk boncuk terlemiş, yüzüne akıyordu.

Seph, "Eğer bana neler döndüğünü söylersen hiçbir şey söylemem," dedi. "Neredeyiz?"

"Ben... ben... Second Sister. Second Sister'dayız."

Seph çömeldi. “Second Sister mı? Orası Loncalararası Konferans’ın yapılacağı yer değil mi?”

Peter zavallı bir şekilde başını salladı. “Dr. Leicester herkes gelmeden önce seni buraya getirmemizi istedi.”

“Beni siz mi getirdiniz buraya? Ama nasıl yaptınız? Büyücülerin havayı kontrol edemeyeceğini sanıyordum.”

“Genellikle edemezler. Ama Dr. Leicester, bizi kullanıyor, bizi birbirimize bağlıyor, ve hepimiz birleşince ne isterse yapabiliyor.”

“Sizi bağlıyor derken ne demek istiyorsun?” Jason da bu terimi kullanmıştı ama Seph onun ne anlama geldiğini tam anlamamıştı. “Yani, bana şapelde yapmak istediği şey gibi mi?”

“Bu bir büyü. Okuldayken, ben... ben büyücülüğü daha hayatımda hiç duymamıştım ve o korkunç kâbusları görüyordum, Dr. Leicester onunla bağlantı kurarsam kâbusların sona ereceğini söyledi. Ve sona da erdiler gerçekten, sadece... o bizi ele geçiriyor ve korkunç şeyler yaptırıyor bize. Kontrolünün ele geçirilmesi gibi.” Yavaşça yutkundü. “Trevor için üzgünüm. Noel’de, sen yemeğe geldiğinde biz onu daha yeni öldürmüştük, sen de geldin ve hiçbir şeyden haberin yoktu.”

Seph o garip Noel yemeğini, herkesin durmadan içişini hatırladı. Warren Barber’m Seph’i onlara katılmak için fazla iyi olmakla suçlayışını. Martin Hall’un bıçak zoruyla Barber’ı tutmasını, yüzünden akan yaşları, *Yeterince kan dökülmedi mi?* deyişini.

Seph, “Oradan ayrılamıyor musunuz? Ya da birleşip ona karşı gelemiyor musunuz?” dedi.

Peter’m açık renkli gözlerine yaşlar dolmuştu. “Bizlerle bağlantı halinde. Sürekli taşlarımızla bağlantı halinde. Eğer ona karşı koymaya çalışırsak, sanki içimizi ateşe veriyor gibi hissediyoruz.” Gözyaşları aktı. “Eskiden kâbusların kötü olduğunu sanıyordum.”

Seph başına neler gelmiş olabileceğini düşünüp titredi. Hâlâ da gelebilirdi. “Leicester ne yapmayı planlıyor? Benden ne istiyor?”

“Bilmiyorum. Ama hepimiz seni arıyoruz.”

Seph dayanamayıp omzunun üstünden baktı ve karanlık kayı şeridini taradı. “Burada kim var?”

“Dr. Leicester. Geriye kalan on dördümüz de buradayız. Aaron Hanlon, biliyorsun şeyden sonra... hmm... Warren ve Bruce’la birlikte seni geri getirmeye çalıştıkları zaman öldü.”

Gözünün önüne Hanlon’ın Vermilion Nehri’nde yüzüstü yatışı geldi. “Adada başka ne var?”

Peter şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Şarap mahzeni var, tabii. Ve birkaç tane terk edilmiş kulübe ve balıkçılık kampı. Hepsisi onun.”

Şimdi biraz zor bulurdu yardımı. “Buraya nasıl geldiniz? Tekneyle mi?”

Peter, “Dr. Leicester’m bir teknesi var,” dedi. “Mahzende bir iskele var, birkaçımız da uçakla geldik.”

“Buradan mahzene nasıl gidebilirim?”

“Kıydaki patıkayı takip edebilirsin. Ama seni bekliyorlar. Adadan geçen bir yol daha var. Onu gözlüyorlardır muhtemelen.”

“Herhangi bir önerin var mı?”

“Teslim olabilirsin?”

Seph karaya vurdukları sahilin yakınında saklanmakta olan Madison’ı düşündü. Gidip onu bulmalı ve güvenli bir yere götürmeliydi. Öyle bir yer varsa tabii.

Elinde Peter sorunu vardı. Leicester Seph’in adada olduğundan şüpheleniyor olabilirdi ama kesin olarak bilmiyordu. Seph öyle kalmasını tercih ederdi.

Peter kımlıdadı, Seph’in ifadesinden bir şeyler anladı. “Beni böyle bırakma. Eğer Dr. Leicester beni bulursa işi batırdığımı anlayacaktır.”

Seph, “Seninle ne yapacağım ben şimdi?” diye sordu.

“Eh.” Peter bir fikir bulmaya çalıştı. “Beni öldürebilirsin mesela.”

Seph, Peter'ı öldürmedi, onun yerine bağlayıp tahtalarla kapatılmış bir kulübenin içine gizledi. Leicester ve mezunların orayı arayabileceklerini biliyordu ama yapacak başka bir şey bulamadı. Sonunda Peter oradan kaçmayı başaracaktır, diye mantık yürüttü.

Seph Madison'ın gizlendiği yere geri giden yola baktı. Belki de misafirhaneye yakın bir yerde daha az yol üstünde olan bir sığınak bulabilir, sonra da belki tekneyi çalmanın ya da adanın dışına telefon açmanın falan bir yolunu bulurlardı.

Seph iki ağacın birbirine doğru eğilip aralarında mağara gibi bir boşluk oluşturduğu yeri buldu. Fakat içi boştu. Madison gitmişti, durduğu yer çiğnenmişti. Tam bunu algıladığı anda bir hareketsizleştirme büyüsü ona şiddetle çarptı.

Yaprakların arasına düştü ve bir düzine el onu yakaladı. Onu ayağa kaldırdılar ve Seph tanıdık yüzlerden oluşan bir kaleydoskop gördü: Bruce Hayes, Kenyon King, Martin Hall, Wayne Eggars. Sonra da görüş alanına Warren Barber girdi. Seph'i bir ağaca yapıştırıp bir, iki, üç kere yumruğu geçirdi. Yüzüne, karnına ve sonra tekrar yüzüne.

Sonunda Barber onu bıraktı. Seph sert bir şekilde yere çarptı ve orada kaldı, bacağı rahatsız bir açıyla duruyor, başı dönüyordu. Biri onu tekmeledi.

Seph bir boğuşma sesi duydu, Barber küfretti, Hanlon hakkında bir şey söyledi ve King, "Warren! Hey, Warren! Delirdin mi? Dr. Leicester'm onu canlı ele geçirmek istediğini biliyorsun." dedi.

Leicester onu neden canlı istiyordu? Ve Madison neredeydi?

İzlemeye pek vakti olmadı. Onu baş aşağı çevirdiler ve ellerini arkasına sıkıca bağladılar. Birçok el onu ayağa kaldırdı. Sonra da misafirhaneye doğru yürümeye başladılar. Ellerini kollarının altına koyup, kot pantolonunun belinden tutarak onu taşıdılar. Kötü bir şekilde yapılmış bir kukla gibi ellerinde sallanıyordu.

Su damlatan ağaçların arasından ışık göründü. Seph doksan metre ötede büyük bir taş yığını görebiliyordu.

Kayaların bir çıkıntısı gibi duran devasa bir ev, bir kaleydi bu. Etrafında incelikle yapılmış yollar ve bahçeler vardı, ıslak yaprakların arasında yıldızlar gibi parlayan küçük ışıklarla aydınlanıyordu.

Onu yan girişten içeriye soktular, taş döşemeli, sık demir lambalar ve dar pencereler bulunan uzun bir koridora girdiler. İçerisi kadifelerle ve avcılık sahnelerinin resmedildiği elde dokunmuş kilimlerle döşenmişti. Birkaç köşeyi dönüp bir kapıyı açtılar, sonunda kitap raflarıyla dolu büyük bir çalışma odasına girdiler. Bir ucunda taş bir şömine vardı. Yerler doğudan gelen halılarla kaplıydı. Odanın bir yanında bilgisayar ve iletişim ekipmanıyla dolu bir çalışma masası ve kutsal objelerin bulunduğu bölme vardı.

“Dr. Leicester?” Hays boğazını temizledi. “Onu bulduk.”

Leicester mükemmel kamuflaje sahip bir yırtıcı gibi odanın gerisindeki gölgelerin içinden belirdi.

Duygusuz bir şekilde Seph'i inceledi. Seph, Hays ve Eggars'ın arasındaydı, kan, kum ve çamur içindeydi, bu zarif odaya hiç uymuyordu.

“Büyüyü bozup geri çekilin.”

Hays büyüyü bozdu ve Seph'i doğrulttu.

Leicester çalışma masasındaki çekmecelerden birini açtı ve bir dijital fotoğraf makinesi çıkardı. Seph'in farklı açılardan fotoğraflarını çekti, sonra da makineyi bilgisayarın yanına koydu. Çekmeceden bir bıçak alıp bir poşetle birlikte Eggars'a verdi.

“Saçından bir tutam kes. Sonra da ellerini çözüp üstünü çıkar.”

Eggars Seph'in saçından bir tutamı dikkatle kaldırdı, kesti ve poşete koydu. Sonra da Seph'in ellerindeki bağı kesti.

Seph omuzlarını hareket ettirdi ve acıyan bileklerini ovdu.

Eggars dudaklarını oynatmadan, “Üzgünüm, Joseph,” diye fısıldadı.

O ve Hays Seph'in pislik içindeki, kana bulanmış tişörtünü çıkardı. Leicester daha büyük bir torba verdi ve onu içine tıkıştırdılar.

Leicester, “Ona giyecek başka bir şey bulun,” dedi ve Martin Hall odadan çıktı.

Seph titreyerek beklerken Leicester şöminenin yanındaki küçük bir dolabı açtı, yandaki raflarda duran şişelerden birini seçti ve bir bardağa amber içkiden birkaç santim koydu.

Arkasını dönmeden, “Bir şey ister misin, Joseph?” diye sordu. Seph hiçbir şey demedi.

Leicester güldü. “Rahatlar mısın? İnan bana, sana elimden geldiğince zarar vermemeye çalışacağım. En azından birkaç gün boyunca.”

Martin yıpranmış koyu mavi bir *sweatshirt* getirdi ve Seph'e verdi. Seph de alıp üzerine geçirdi.

Leicester, “Dışarıda bekleyin,” dedi. Mezunlar itaatkâr bir şekilde dışarı çıktı.

Müdür her şey olması gerektiği gibiymişçesine, “Evet,” dedi, “Second Sister’a hoş geldin.” Durdu, Seph’in tepki vermesini bekledi ve tepki gelmeyince hayal kırıklığına uğradı. “Evet. Lonscalararası Konferans’ın yapılacağı yer. Burayla hava atmak için sabırsızlanıyoruz.”

“Beni neden buraya getirdin? Benim bununla hiçbir alakam yok.”

“Birkaç gün burada kalacaksın, en azından baban gelene kadar.”

Babam. Seph’in göğsünde bir davul çalmaya başladı, boğazına doğru yükseliyordu.

Leicester onun yüzündeki ifadeyi yanlış yorumladı. “Cidden. Bunu ne kadar süre boyunca bir sır olarak saklamayı düşünüyordun?”

“Benim babam öldü.” O eski yalanı hatırlamıştı.

Yazılım mühendisi. Yangında öldü...

“Seni Havens’a casusluk yapman için gönderdi, değil mi? Ve sonra da tam sırrın açığa çıkacakken seni alması için Linda Downey’yi gönderdi.”

“Ne?” Tıpkı okulda onu suçladığı zamanki gibiydi. Fakat o zamanlar hep o suçluydu.

“Yine de Ejderha’nın kendi oğlunu tehlikeye atmasına şaşır-
dım. Senin yeteneklerine çok fazla güveniyor olmalı.” Leicester
içkisini bardakta döndürdü. “Senin ikna edilmeye neden bu
kadar dayanıklı olduğunu çok merak ediyordum. Sen ve Jason
Haley teklifimi geri çeviren tek öğrencilerdiniz. Bir yerden destek
aldığınızı bilmeliydim.”

“Ejderha’nın babam olduğunu düşünüyorsun sen.”

Leicester gülümsedi, yan rafa döndü ve bardağını yeniden
doldurdu.

Seph, “Niye? Böyle düşünmenin sebebi ne?” dedi.

“Ejderha’nın Londra’da saklandığı yere operasyon düzen-
ledik. Ne yazık ki kaçmayı başardı ama orada seninle ilgili bir
klasör bulduk. Joseph McCauley. Bir hukuk bürosuyla yapılan
yazışmalar, İskoçya’daki bir okula kayıt belgeleri. Dunham’s
Field’dı ismi sanırım.”

Dunham’s Field. Seph Dunham’s Field’da altı ay dayanabilmişti.

“Senin geçmişini incelediğimizde bazı... uyumsuzluklar keş-
fettik.” Leicester içkisinden bir yudum aldı. “Görüyorsun ya, alt
loncaları takip etmeyi, onları inlerinden çıkarmayı daha kolay hale
getirecek kayda değer bilimsel beceriler geliştirdik. Bizler daha
farklı bir dünyada iktidara geleceğiz. Sen ofisimde hatırı sayılır
bir miktar DNA’nı bıraktın. DNA’larınız eşleşti.”

Seph’in nabızı hızlandı. “Kiminle eşleşti?”

“Şimdi de sanıyorum ki babanın sana karşı bir sorumluluk
hissedip hissetmediğini göreceğiz.”

“Kiminle eşleşti?”

“Sen ve Ejderha birlikte çalıştığınıza göre, belki de bana ör-
gütünüzdeki diğer kişileri nerede bulabileceğimizi söyleyebilirsin.
Konferansa katılmayacak olanları.”

“Tabii. Eh, biliyor musun, ben Ejderha’nın varlığına inanmıyorum. Bence hepiniz onu bir bahane olarak kullanıyorsunuz. Bir günah keçisi olarak.”

“Şu ana kadar karşı koymanın bedelini anladığını sanmıştım. İşbirliği yapmayı isteyeceğini.” Ama Leicester hayal kırıklığına uğramış görünmüyordu. Yüzünde sanki bir ziyafete katılmak üzere olan birinin ifadesi vardı.

Leicester boş bardağını masaya koydu ve ona yaklaştı. Seph bir adım geri attı, bir adım daha, sonra durdu, hatırladığı acıyla bedeni gerildi. Snowbeard’la yaptıkları dersleri hatırlamaya çalıştı. Karşı büyüler. *Odaklan.*

Leicester omuzlarını tuttu. Dudakları oynuyor, büyülü sözleri söylüyordu ama Seph dinlemiyordu. Karşı büyüü oluşturmaktaydı. Leicester’ın parmaklarından alevler çıktı ancak onları fırlattığında, Seph onları toplayıp kükreyerek geri gönderdi.

Leicester haykırdı ve başından aşağı kaynar su dökülmüş gibi Seph’i bıraktı. Seph’in ona doğru uçan alev yağmurunu karşılamak için zamanında bir kalkan –sıkıştırılmış havadan bir duvar– oluşturmaya başardı. Seph de kendi kalkanını oluşturdu, sertleştirdi ve Leicester’ın bariyerine doğru bastırdı, müdürü geriye doğru itti; duvara doğru sıkıştırdı, iyice bastırdı. Aralarında berrak kalkanlarıyla yüz yüzeydiler. Leicester’ın gözleri şaşkınlıkla açılmış, gri gözbebeklerinin etrafında gözlerinin akı görünüyordu. Müdürün yüzünden ter aktı, çenesi sarf ettiği çabayla kasılmıştı. Ellerini kaldırdı, kalkana avuçlarını bastırarak Seph’i geri itmeye çalıştı. İki tarafta da alevler bir şelale gibi akmaya çalışıyor, hevesle geçecek delik arıyorlardı.

Seph, Jason’ı düşündü. Jason’ı, Trevor’ı, Jason’ın babasını ve kendini. Kaç kişi işkence görmüş, kaç hayat mahvolmuştu? Mezunlar da bir zamanlar onun gibi öğrenciydi, şimdiyse canavarlara dönüşmüşlerdi. Daha da sertçe bastırıp, Leicester’ı bir üzüm gibi ezerek canını içinden çıkarmaya çalıştı.

Mezunlar odaya akın edip onu geri sürüklediler, soğuk taş zemine serilene kadar ona büyüleriyle saldırdılar. Saçından tutup kafasını kaldırdılar ve boğazından içeri yoğun, tatlı bir sıvı döktüler. Mercedes'in iksirlerini hatırlayıp bu Weir boğan iksiri olmalı, diye düşündü. Weir cevherini etkisiz hale getirirdi. Öksürdü, tükürdü ve başını iki yana salladı fakat çoğunu yutturmaya başarmışlardı.

“Neden onu öldürmeme izin vermiyorsunuz?” diye fısıldadı. “Sizin sorunuz ne?”

Leicester'in emirler veren sesini duydu. Seph'i kaldırıp çalışma odasından çıkardılar. Dar bir merdivenden inip köşelerden döndüler, kontrol edemediği bedeniyle manevra yapabilmek için pek boşluk yoktu. Hava soğudu, burnuna nemli taş kokusu geldi. Önlerinde ışıklar belirdi, karanlık dağıldı. Kemerli bir kapıdan küçük, sade bir odaya girdiler. Şimdi de nem, maya ve fermanasyon kokusu geliyordu. Duvarlarda fiçılar diziliydi.

Eski bir şarap mahzeniydi.

Onu bir masaya yatırdılar, hareketsiz hale getirip yok oldular. Sırtüstü yatarken demir kafesin içindeki bir ampule gözlerini kısarak bakıyordu. Weir boğan etkisini göstermeye başlamıştı. Düşünceleri kederliydi, amaçsızca rastgele birbiriyle çarpışıyorlardı.

Madison. Madison Moss neredeydi? Kimse ondan bahsetmemişti. Ölmüş müydü? Tutsak mıydı? Yoksa kaçmış mıydı? Eğer kaçsa bile nereye gidecekti? Second Sister ne kadar büyüktü? Saklanabileceği bir yer var mıydı?

Bana geri dön, Cadı Çocuk. Yoksa ben senin peşinden gelirim.

Bütün gücüyle onun buradan uzak durmasını diledi.

Leicester, Ejderha'nın onun babası olduğunu söylemişti. Ve elinde kanıt olduğunu da. Eğer bu doğruysa neden onu hiç sahiplenmemişti?

Seph bir ses duydu, kapı açılıp kapanmıştı, ayak sesleri geliyordu. Leicester görüş hizasına gelip üzerine eğildi. Müdürün

sol eli bileğinin üstüne kadar sargı beziyle sarılmıştı. Sargının altındaki derisi kıpkırmızıydı ve su toplamıştı. Bu Seph'in eseri idi.

Gri gözleri de değişmişti. Artık düz, opak, metalik değillerdi. Nefretle alev alev yanıyorlardı.

Seph'in yanma deri bir çanta koydu. Eliyle Seph'in saçlarını alnından çekti, bu samimi hareket Seph'in tüylerini diken diken etti.

Müdür, "Şimdi," dedi. "Konuşalım bakalım."

ON ALTINCI BÖLÜM

ESKİ HİKÂYELER

Jack, evde beklemenin dayanılmaz olduğunu düşünüyordu. Jefferson Sokağı'ndaki ev insanların birbirlerine çattıkları, suçun havada asılı kalıp kimseye yüklenmediği, iç karartıcı bir yere dönmüştü.

Seph ve Madison'm kaybolmasından bu yana üç gün geçmişti. İlk gün, sahil güvenlik helikopterleri hava kararana kadar arama yapmıştı ama bottan bir iz yoktu. Arama ertesi günlerde de kayboldukları noktadan başlayıp giderek açılan daireler halinde devam etti. Saatler geçtikçe olumlu düşünmek zorlaşıyordu.

Fırtına geçtikten sonra, Jack motoru çalıştırmayı tekrar denedi ve motor da telsiz de çalıştı. Sahil güvenliğe telsizle haber verdiğinde, onlara Seph ve Madison'm fırtınada kıyıda birkaç kilometre uzakta suya düştüklerini söylemek zorunda kaldı. Emniyet güçleri tarafından sorgulanıp uyuşturucu ve alkol testinden geçtiler. Kazanın onların anlattığından daha sıradan bir sebebi olduğundan şüpheleniyor gibiydiler.

Sahil Güvenlik fırtınanın soğuk cephe önünde birden oluştuğunu söyledi. En azından radarda görünmüştü. Herkes Erie

Gölü'nün ağustosta hain davranabileceğinde hemfikir di. Ancak fırtma başka hiçbir tekneyi etkilememişt i. Sadece onlarınkini hapsedmişti.

Sahil güvenlik ve polisler onlara kötü davranmış sa da Linda ve Hastings onları daha da acımasızca sorguladı. Snowbeard'ın garajın üstündeki dairesini kumanda merkezi olarak kullanıyorlardı. Linda hareketsizce oturup odaklanmış tı, suratı porselen gibi beyazdı. Hastings de kafese kısı lıp kalmış bir kaplan gibi bir ileri bir geri gidiyordu.

Linda, "Leicester yaptı. Sen de biliyorsun bunu," dedi. Jack teyzesini hiç bu kadar periş an görmemişt i. Sanki... tükenmişti.

Hastings baş ını salladı. "Hiçbir büyücü havayı kontrol edebilecek kadar güçlü değildir." Jack'e döndü. "Bunun doğal bir fırtına olması mümkün mü? Seph de belki bunun büyücülerin iş i olduğunu düşünüp paniklemiştir?"

Jack, Ellen'a baktı, kaşlarını kald ırdı. Ellen omuz silkip baş ını başka yere çevirdi. Jack, "Erie Gölü'nde her şey mümkün," dedi. "Ama ben yıllardır yelkenliyle aç ılı rım ve daha önce hiç böyle bir şey görmemişt im. Hiçbir yelkenli açık değilken suyun üstünde bildiğin geriye doğru uçuyorduk. Seph ve Madison atlar atlamaz fırtına kesildi."

Ellen tezgâha yaslandı. "Benim merak ettiğim şey, eğer bunu yapan Leicester'sa, neden Seph'in geri gelmesini bu kadar istedi? Yani önce ormanda olanlar, sonra da..." Sesi azal ıp kesildi ve kafası karış tı.

Jack, "Ormanda olanlar mı?" diye sordu.

Ellen kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Ormanda Seph ve Leicester'la ilgili bir şey olmuş tu... ve unuttum galiba." Düşüncelerini dış arı dan düzenleyebilecekmiş gibi parmaklarını alına bast ırdı. Kararsız bir şekilde, "Büyücüler, Vermilion Nehri'nde Seph'e saldırdı," dedi. "Onu Havens'a geri götürecekl erini söylediler." Baş ını kald ırdı, gözleri fal taşı gibi aç ıldı. "İçlerinden birini öldürdüm."

Linda, “Sonra da *unuttun* mu?” diye sordu.

Ellen tamamen şaşkına dönmüştü. “Bilmiyorum, ben...”

Hastings yavaşça küftetti ve yumruğunu avcuna vurdu. “Seph. Sana zihin büyüü yapmış olmalı. Leicester Legends’ta ona ormanla ilgili bir şey söylemişti. Seph Leicester’a ondan uzak durmasını söyledi. Leicester onu kızdırdı, Seph de onun üzerine atlamaya çalıştı.”

Ellen kafasını salladı, kendi kendine mırıldanıyordu. Jack onun elini iki eliyle sıkıca tuttu.

Linda, “Eğer Leicester’ı bulursak Seph’i de bulmuş olacağız,” dedi.

Hastings, “Daha nereye bakmamız gerekiyor?” dedi, güç ve sabırsızlıkla yanıyordu. “Maine’de olmadıklarını biliyoruz. Leicester ve çıraqları gitmiş, okul kapalı. Cornwall’daki evinde değil, Kuzgun Geçidi’nde de değil. Bu üç yerde yoklar.”

Jack, “On gün içinde onlarla konferansta görüşeceğiz,” dedi soğuk bir ifadeyle.

Alt komite toplanmış ve seçimler yapılmıştı. Ellen Stephenson ve Jack Swift Savaşçı Loncası’nı; Linda Downey efsuncuları; Blaise Highbourne kâhinleri; ve Mercedes Foster, simyacıları temsil edecekti. Jack’in tanımadığı kişiler de vardı. Toplantılar Second Sister’da bir hafta sonu yapılacaktı.

Jack, “Beni rahatsız eden bir şey var,” diye devam etti. “Leicester ve D’Orsay hepimizin gelmesini kabul etti. Öyle demiştiniz.”

Hastings, “Öyle görünüyor,” dedi.

Jack, bu Hastings’in suçuymuş gibi, “Bunu neden yapınlar ki?” diye sordu. “Bizden nefret ediyorlar. Her şeyi Ellen’la ben turnuvada birbirimizi öldürmeyi kabul etmediğimizde başlattık.”

“Eh, sizin durumunuzda başka seçenekleri yoktu.”

Jack burnundan güldü. “Peki ya Linda teyze?” Ona doğru çenesiyle işaret etti. “Onlara zaten bir sürü sıkıntı çıkardı. Başka bir efsuncu bulamazlar mıydı? Uğraşması daha kolay biri mesela?”

“Ne demek istiyorsun?”

Jack, “Toplantıya kendi istediğimiz temsilcileri seçmemize izin verdiler çünkü bütün düşmanlarını tek bir yerde topluyorlar,” dedi. “Bu bir tuzak.”

Linda başıyla onayladı. “Belki de. Ama her iki türlü de gidiyoruz. Eğer gitmezsek onlar kazanır. Eğer gidersek...”

Hastings açık açık, “Eğer gidersek ne planladıklarını öğreneceğiz,” dedi. “İşin zor kısmı bunu başarıp oradan ölmeden ayrılmak.”

Jack yeniden denedi. “Eğer her loncanın bir oyu varsa o zaman her loncadan sadece bir kişiye ihtiyacımız var demektir. Ben gidebilirim, Ellen da burada kalır.”

“Ne?” Ellen dik oturdu, elleriyle dizlerini tuttu. “Niçin? Sence bununla başa çıkamaz mıyım?”

Jack, “Bir sürü büyücüyle oturup pazarlık yapmak istemediğini sen söylemiştin,” diye belirtti. “En azından saldırı gibi bir şey olursa büyücülük yeteneğimi kullanabilirim. Belki bu biraz koruma sağlayabilir.”

Ellen zarafetle ayağa kalkıp haşmetini gözler önüne serdi. Belki bu onun tişörtü ve kot pantolonundan belli olmuyordu fakat Jack onun dövüşe hazır durumda olduğunu biliyordu. Üç gün önce dövüşmüşlerdi ve Jack hâlâ o dövüşün ağırlarını hissediyordu.

Ellen’ın yanakları alev alevdi. “Eğer sen gidip hayatını riske atarken benim Trinity’de kalacağımı düşünüyorsan delirmişsin demektir. Geçen yaz kimin kılıcımın ucunda yere serildiğini bana söylesene?” Ellen bundan neredeyse hiç bahsetmiyordu. Haftada sadece bir ya da iki kere, o kadar.

Jack bir müttefik bulma umuduyla teyzesine döndü. “Oraya giden kişi sen olmak zorunda mısın, Linda teyze? Başka bir sürü efsuncu yok mu?”

“Ben gitmek zorundayım, Jack, inan bana.” Daha fazlasını söylemek ister gibi göründü, sonra kendini hemen tuttu ve alçak sesle, “Bunu başlatanlar biziz ve bunu sona erdirenler de biz olmak

zorundayız. Ayrıca sen benim başka birini bir tuzağa yollayabileceğimi düşünabiliyor musun?”

Ellen gözlerini devirdi. “Fark ettin mi, kadınları hep evde tutmaya çalışıyor.”

Şimdi de Jack ayağa kalkıp onunla yüzleşti. Dobra dobra, “Sevdiğim iki insanı tehlikeye atmamaya çalışıyorum,” dedi. “İkisinin de kadın olması benim suçum değil.”

Jack ve Ellen göze göz, dişe diş durdular, etraflarında döne döne güç yükseliyordu. Sonda Jack uzanıp bir elini Ellen’m başının arkasına koydu ve onu kollarına doğru çekti. Uzun bir süre birbirlerine sarılarak durdular.

Linda sonraki akşam ustalardan sonra yeni evine gitti. Dışarıdaki işlerin çoğunu bitirmiş, şimdi de içeri başlamışlardı. Araç gereçlerin bulunduğu odaya duvar kâğıdı ruloları ve boya kutuları yığılmıştı. Çoğunu Seph seçmişti.

Merdivenlerden ikinci kata çıkıp Seph’in odasına girdi. Şimdiden boş, terk edilmiş bir his veriyordu. Gördüğü büyük rüyaların sonu bu kâbusla bitiyordu. Sığınak olsun veya olmasın, onu koruyabileceğini düşünmekle ahmaklık etmişti. Açgözlülük yapmıştı ve işte sonucu da buydu.

Keşke Seph Havens’a hiç gitmemiş olsaydı. Keşke Seph’in Sığınak’tan çıkmasına, başka bir yerde saklanmasına izin vermiş olsaydı. Onu ve Madison’ı botta birbirlerine sıkıca sarılmış, karanlığın içinde savrulurlarken hayal etti.

Linda odanın köşesinde yere oturdu, kollarım dizlerine sardı ve hava kararırken hıçkırarak ağladı.

Bir süre sonra kafasını kaldırdı, artık tek başına olmadığının farkına vardı birden. Leander Hastings kapı aralığında durmuş, yüzü gölgelerin içindeydi.

“Demek buradaydın,” dedi.

Yaklaşıp Linda'nın başında durdu. Elini uzatıp kucağına bir şey bıraktı. İçinde iki fotoğraf, tomar yapılmış bir kumaş ve bukleli koyu renk bir saç tutamı vardı. Leander Hastings'e ait olabilmirmiş gibi duran fakat ona ait olmayan saçlar.

Linda önce fotoğraflara baktı. Bir bilgisayar yazıcısında basılmışlardı. Seph'in üzerinde pis, yeşil bir tişört ve kot pantolon vardı, temkinli bir şekilde kameraya bakıyordu. Açılardan birinde ellerinin arkasında bağlı olduğunu görebiliyordu. Poşetten kumaşı çıkardı. Seph'in fotoğrafta giydiği tişörtü bu; kana ve pisliğe bulanmıştı.

Hastings'e bakıp açıklamasını bekledi.

"Gregory Leicester benimle iletişime geçti. Seph elinde. Benimle buluşup bir anlaşma yapmak istiyor." Sesi. Sesinde bir şey vardı. Fakat Linda'nın düşünceleri deli gibi dönüp durmaya başlamıştı bile.

Seph hayattaydı! İçine sırayla panik, umut ve korku doldu. Ve o anda, *Leicester neden Hastings'le iletişime geçti?*

Hastings çömeldi, yüzleri neredeyse aynı hizadaydı. Yakındaydı. Linda kendini iyice duvara bastırdı ancak aralarına daha fazla mesafe koyamıyordu.

"İşte şimdi işin garip kısmı şu. Bana oğlumun elinde olduğunu söyledi." Durdu. "Ve benim de kafam karıştı çünkü benim bir oğlum yok."

Linda gözlerini çevirdi.

Gerçeği öğrenmiş bile. Duyduğu an anlamış olmalıydı. Adama tek gereken bir ipucuydu. Linda lafın tam anlamıyla, her yönden kapana kısılmıştı. Gerçeği gizlemenin faydası olmadığını biliyordu. "Üzgünüm, Lee."

"Ortadan kayboldun. Bir yıldan daha uzun bir süre boyunca seni aradım. Neredeyse delirecektim. Sonra geçen sene, mezardan çıkmış gibi birden beni aradın. Sadece iş için, sanki geçmiş hiç yaşanmamış gibi. Savaşçı yeğenin Jack'e yardım edip onu büyü-

cülerden kurtarabilir miyim diye.” Sinir olduğunu gösteren bir ses çıkardı. “Herhalde benim nerede olduğumu hep biliyordun.”

Linda çekinerek konuştu. “Eh, sen de itiraf etmelisin ki arayış çok açtın.”

Büyücü yere oturup Linda’nın yanındaki duvara yaslandı. Linda’ya yan yan baktı. “Ailene bebekten hiç bahsetmedin mi? Becka’ya bile mi?”

Linda kafasını salladı. “Kimse bilmiyor. Nick hariç. Genevieve LeClerc bana yardım etti. Onu iletişim ağlarından biri sayesinde tanıyordum. Doğum yapana kadar onunla birlikte kaldım. Varlığı benim için bir mucizeydi,” dedi. “Seph’le araları çok iyiydi.”

“Yani onu bu kadının yanına bırakıp terk mi ettin?” Acımasız olmak istemişti ve bunu başarmıştı.

Savunmaya geçerek, “Seph’in benim ona sağlayamayacağım bir düzene ihtiyacı vardı. Kimsenin onu bizimle ilişkilendirmesine izin veremezdim. Yapılması gereken şey buydu,” diye ekledi.

“Onun anne ve babasıyla olması gerekirdi. Sen bu seçimi bizim adına yaptın. Bu hiç adil değil. Ve Seph için de adil değildi.”

“Bu durumun benim haklı olduğumun kanıtı olduğunu görmüyor musun? Birileri babasının kim olduğunu anladı, şimdi de bedelini o ödüyor.” Yanaklarına gözyaşları aktı. “Onu güvende tutabilmek için her şeyi feda ettim. Önce seni. Sonra da onu.” Bir an konuşmadı.

Sonunda, yüzündeki yaşları elinin tersiyle sertçe silerek, “Leicester ne istiyor?” diye sordu.

“Yarın New York’a gitmemi ve tek başına olmamı istiyor. Benimle orada iletişime geçip koşulları söyleyecek.” Baş ağrıyormuş gibi alnına masaj yaptı. “Benim Ejderha olduğumu düşündüğünü biliyorum. Uzun zamandır böyle düşünüyor. Böyle düşünmesine izin verdim.”

“Peki ya senin o olmadığını öğrenirse?”

Hastings omuz silkti. “Bilmiyorum.”

Linda hemen, “Leicester’la benim görüşmeme izin ver,” dedi. “Onunla ben konuşayım. Bunun bir tuzak olduğunu biliyorsun.”

“Benim yerime seni kabul edeceğini nereden biliyorsun?” Başını salladı. “O seni politik bir figür olarak görmüyor. Sadece bir yerine iki rehinesi olur, o kadar. Mesaj bana yollandı, Linda. Eğer yarın gitmezsem. Leicester bana oğlumuzun başka, tekrar uzamayacak bir parçasını göndereceğini söyledi.”

Linda yüzünü ellerine gömdü.

Hastings onu yatıştırmak için Linda’nın sırtını sıvazladı. “Ayrıca bu çocuk için on altı yıl boyunca hiçbir şey yapmadım. Seph’in babasının kim olduğunu bilmesini istiyorum.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

YENİ TEHDİTLER

Seph her geldiğinde acı da geri dönüyordu, bu yüzden elinden geldiğince derine dalıp orada kalıyordu. Garip bir şekilde tersyüz olmuştu. Havens'ta geçirdiği zaman boyunca uykunun uçurumuna düşmekten korkmuştu. Şimdiyse orası Leicester'm elinde yıllarca sürmüş gibi gelen işkencelerden sonra bir sığınma yeri idi.

Fakat eller onu durmadan çekiyor, sesler durmadan başının etini yiyordu. "Joseph." Pes etti, gözlerini açtı ve Martin Hall'un endişeli yüzüne baktı.

"Ne istiyorsun?" demek istemişti ama sesi acılı bir hırıltı gibi çıkmıştı. Kâbus görür gibi uzun süredir haykırmaktaydı. Fakat kâbus değildi. Gerçekte.

Bu düşünce onu eğlendirdi, güldü. Başarısız bir şekilde. Vızıltı gibi çıkmıştı.

Martin, "Yapma, Seph," dedi. "Bir şey yemen gerek. Üç gündür uyuyorsun." Tatlı hamur işlerinden birini alıp canı çeksın diye Seph'in burnunun altında gezdirdi. Mayanın ve şekerin birbirine karışan kokusu midesini kaldırdı.

“Git buradan, Martin, ciddiym.” Seph kaşlarını çatmaya çalıştı ama bedeni emirlerine uymuyordu. Sanki derisi yüzülmüş, eti açıktaymış gibi hissediyordu. Örtünün ağırlığı bile dayanılmayacak gibiydi.

Ancak diğer yanında Peter belirdi ve birlikte Seph’i yarı oturur pozisyona getirdiler. Peter çenesini tuttu, ağzını zorla açtı ve Martin Weirboğan döktü. Seph sadece sembolik bir direnç gösteriyordu. Bu durum artık rutine binmişti.

Ancak bu sefer durum farklıydı. Ona bir leğen dolusu sıcak su, sabun ve lif getirmişlerdi. Peter onu tutarken Martin itinayla sweatshirt’ünü çıkardı ve vücudundaki kanı temizledi. Katlaşmış, göl suyu, ter ve dehşet karışımı kokan kot pantolonunu çıkardılar ve Seph inlememek için dudağını ısırırken ona temiz giysiler giydirdiler.

Kendini biraz sersem hissederek, “Ee, ne haber Peter?” diye sordu. “Bugün darağacına gidiyor muyum yoksa Leicester sonunda bana teslim mi oldu?”

Zayıf bir şakaydı ama Peter yine de güldü. “O gerçekten si... sinirinden kuduruyor, biliyor musun? Çünkü senden hiçbir şey öğrenemiyor.”

Seph gözlerini devirdi. Acımayan tek yeri orasıydı. “Hiçbir şey *bilmiyorum* zaten. Bu yüzden benden hiçbir şey öğrenemiyor.”

Peter, “Ama sen de pes etmedin,” dedi. Yüzündeki hayranlık apaçık belliydi. “Onunla bağlantı kurmuyorsun. Deli oluyor.”

“Evet, eh, sonsuza kadar dayanamam.” Seph derin nefesler aldı, umutsuzluğa düşmemeye çalışıyordu. Mezunların ona bir kahraman gözüyle bakmasına ihtiyacı yoktu. Onu ayakta tutan üç şey vardı. Birincisi, Havens’ta aylarca gördüğü işkencenin onu bir şekilde hissizleştirmiş olmasıydı. İkincisi, Peter’dan Leicester’a teslim olmanın bir ömür sürecek ızdırabın başlangıcı olduğunu öğrenmiş olmasıydı. Ve üçüncüsü, pes etmenin Second Sister’da bulunan Maddie’ye ihanet etmek olacağıydı.

Martin, “Senden korkuyor,” diye itiraf etti. “O yüzden sana Weirboğan içirip duruyor.”

Peter, “Çok havalıydı,” dedi. “Hani sen geldiğinde, onu duvara yapıştırmıştın ve gözleri yerinden fırlıyordu ya? O anda neredeyse al... altına edecekti.”

Seph parmaklarını sert buklelerinden geçirdi. “Öyle mi? O zaman neden işini bitirmeme izin vermediniz?”

Martin, “Birbirimize bağlıyız,” dedi. “Eğer Leicester ölürse biz de ölürüz.”

“Bunu bozmanın bir yolu olmalı.” Seph Peter’a, sonra da Martin’e baktı ama onlar onunla göz göze gelmekten çekindiler.

Seph bitkin düşüp nefesini uzun uzun bıraktı. “Burada tuttuğunuz başka biri var mı?”

Martin ve Peter birbirlerine bakıp kafalarını salladılar. Martin, “Sadece sen,” dedi.

Demek Maddie, Leicester’ın eline düşmemişti. O zaman neredeydi? Kendi kendine, *saklan*, dedi. *Her şey bitene kadar saklan*.

Temiz tişörtünü çekti. “Bunlar niye?”

Peter sanki biri dinliyor olabilirmiş gibi temkinlice etrafına baktı. “Sanırım bir ziyaretçin var.”

Az çok insan içine çıkabilecek hale geldiğinde onu tekrar dar merdivenlerden yukarı çıkardılar ve sessiz koridorlardan geçip oraya geldiği gece Leicester’ın yanına götürdükleri çalışma odasına gittiler. Yarım düzine mezun ortalıkta gergin bir şekilde dolanıyordu. Seph gelince onu bir koltuğa oturtup bir halatla ellerini koltuğun kollarına bağladılar. Seph hiç karşılık vermeden onlara uydu. Weirboğan etkisini gösteriyordu ve sihir olmadan bu kadar kişiye birden karşı koyması mümkün değildi.

Leicester üstünde kot pantolonu ve yepyeni beyaz bir gömlekle içeri girdi. Bruce Hays’le biraz konuşup Seph’in arkasına geçti ve ellerini omuzlarına koydu. Seph şimdiden büyücünün

dokunuşunu hissedebiliyordu. Leicester'm parmak uçlarından güç, heyecan ve evet, korku akıyordu.

Seph tepki vermemeye çalışarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Baban geldi. Senin hâlâ hayatta olduğuna dair kanıt istiyor."

Seph bunu daha tam algılayamadan kapı açıldı ve Warren Barber arkasında bir adamla birlikte içeri girdi. Leander Hastings'ti bu.

Hastings hemen onlara doğru ilerlemeye başladı, ta ki Leicester elini kaldırıp onu birkaç metre ötede durdurana kadar. Hastings, Seph'in bir eksiği olmadığını görmek istercesine o mesafeden Seph'i inceliyordu.

Leander Hastings onun babasıydı. Bu doğru olabilir miydi? Seph koltuğa çakılmış, ayakları yerde, sırtı dik, önündeki görüntüyü içine alabilecekmiş gibi nefesini içine çekiyordu: yüzünün yapısı, kendininkine benziyordu ama daha zayıf, profili daha keskin hatlıydı. Karışık koyu saçları dağınıktı. Çukur gözlerinin üstündeki kalm kaşları. Seph ileriye atılmaya kalktı. Leicester elinin altında hareket eden kasları hissetmiş olacaktı ki sıkıca tutup, "Yapma," dedi.

Hastings, "Konuştuğumuz gibi geldim," dedi. "Anlaşma buydu: benimle çocuğu takas edecektik."

Seph sesine kavuştu. "Onunla anlaşma yapma! Ona güvenemezsin!" Leicester onu iyice sıktı ve Seph'in içine yani bir acı girdi, etkin bir şekilde sesi kesildi, gözlerine yaşlar doldu.

Hastings'in yüz ifadesi değişmedi ama sanki kristalleşti, yeşil gözleri hiçbir rüzgârın kıpırdatmadığı gölgeli havuzlar gibiydi.

Leicester bunu fark etmemiş gibiydi. "İsyancılar Ejderha olmadan ne yapacaklar? Casuslar ağının iplerini elinde tutacak kimse olmayacak. Dikkat etmeyenleri tuzağa düşürecek kimse olmayacak."

Hastings, "Kendi başlarının çaresine bakacaklardır, şüphesiz," dedi, kelimelerini dikkatle seçtiği belliydi. "Şimdi Seph'i bırak." Öne doğru bir adım attı ve Leicester elini yeniden kaldırdı.

“Önce seni zapt etmem lazım.” Leicester mezunlara başını salladı. Onlar da büyücüye yaklaştılar fakat sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi bir metre kadar yakınında durdular, yaklaşmıyorlardı.

Leicester iç çekip Seph’in sağ elini koltuğun yanındaki masanın üzerine koydu. Serçe parmağını diğerlerinden ayırdı ve masadan daha önce kullanmış olduğu bıçağı aldı. Seph dehşet verici bir şekilde büyülenmiş izliyordu, hızla, kesik kesik nefes alıp veriyordu, pembe eli rengi ağartılmış masanın üzerinde korunmasız duruyordu.

Hastings Leicester’ın ne yapmayı planladığını gördü. Hemen, “Tamam,” dedi.

Leicester, “Böyle daha iyi,” dedi.

Mezunlar ağır bir zincirle Hastings’in ellerini kelepçeledi.

Leicester Martin Hall’a başını salladı, “Tork⁹,” dedi.

Martin masanın üzerindeki mücevherlerle kaplı bir kutuyu açtı ve içinden altından, ısıldayan bir şerit çıkardı, üzerinde rün kabartmaları vardı ve mücevherlerle süslüydü. Onu, büyücüye dokunmamaya dikkat ederek Hastings’in boynuna sardı. Martin’in elleri titriyordu, onu kapatabilmesi için birkaç kere denemesi gerekti. Bağlandığı anda metal zedelendi ve mücevherler sönen yıldızlar gibi karardı.

Hastings tasmanın altında bir parmağını gezdirdi. “Bu çok nadir bir parça, Gregory. Kimden çaldın bunu?”

Leicester gülümsedi. “Hazine’den geldi tabii ki. Ejderha’nın kaçak oluşunu özleyeceğim aslında. Kaybolan her şey için onu suçluyorduk. Küratör bunun kalan zamanında seni oldukça uysal tutacağını garantisini verdi.”

Leicester ağırlığını değiştirdi, masadaki eli daha da sıkıca tuttu. Bıçak inerken Seph’in gözlerini kapatacak zamanı oldu.

9 (İng.) Torc. Ucu açık, sert, yuvarlak bir tür kolye. (ç.n.)

Sağ elinde korkunç bir acı vardı ve bir süre kendini bunun başka birinin eli, başka birinin acısı olduğuna ikna etmesi gerekti, ondan alman şeye karşı ilgisini yitirmesi gerekiyordu.

Bir dakika boyunca birkaç derin nefes alması gerekti ancak gözlerini açtığında artık eline bir tür mesafeyle bakabiliyordu. Serçeparmağı değil, orta ve yüzük parmaklarının uçları, hatta işaretparmağı da tırnak hizasından kopmuştu. Cilasız ahşap masanın üzerine çok fena kan akıyordu.

Seph derin bir nefes daha aldı, çenesini kaldırdı ve odanın karşısında duran Hastings'e baktı. Büyücüyle bir an göz göze geldiler. Yüzü ifadesizdi ama Seph onun öfkesini hissedebiliyordu, odada saldırmaya hazırlanan bir canavar gibiydi.

Hastings bakışlarını Leicester'a çevirdi. Yavaşça, "Bunu unutmayacağım," dedi.

Leicester, "Amacım da buydu zaten," dedi, gülümsüyordu. "Seni tutan bağların çalışıp çalışmadığından emin olmalıydım. Çünkü çocuğu bırakamam. Onunla ilgili planlarım var."

Hastings'in gözleri mezunlardan Seph'e, sonra da tekrar Leicester'a döndü. "Planlar mı?"

"Joseph'a ortaklık teklif ettim. Bayağı ikna edici olabiliyorum." Kanlı bıçağı Seph'in üzerine sildi ve umursamadan masaya bıraktı. "Anlaştığımız zaman, yaklaşmakta olan konferansta özel bir rol oynayacak."

"Aklında ne var?"

"Onu kullanarak konferansa katılanları yok edeceğim. Senden başlayarak."

Mahzene vardıklarında Seph bayılmak üzereydi. Sadece onu dirseklerinden tutan Martin ve Peter'm çabaları sayesinde ayakta duruyordu. Peter Seph'in gömleğinin eteğini kanayan eline sarmış gizlice baskı uyguluyordu.

Hastings mahzendeki odayı inceliyor, kalitesiz bir otele giden bir müşteri gibi kaşlarını çatıyordu: Bir köşede Seph'in yatağı, yanında kıyafetleri, ortada da Leicester'ın korkunç tezgâhı duruyordu. Oda mağara gibiydi, neredeyse kare sayılırdı, altına yedi metreydi, nemli taş zemini ve ıslak, organik bir kokusu vardı. Bir köşesine alçıpanla içinde duş ve tuvalet bulunan derme çatma bir bölme yapılmıştı. Elektrik tesisatı tavandan geçiyor, ortada odaya sert bir ışık yayan dört çıplak ampullü lambaya gidiyordu. Köşeler karanlıkta kalmıştı.

“Umalım da misafirhanenin geri kalanı daha rahat olsun.” Hastings onlara eşlik eden yarım düzine mezuna döndü. “Pansumana, sargı bezine ve antiseptiğe ihtiyacımız var. Buraya yastık, yorgan, havlu, sabun ve yeni giysiler getirin.” Emirleri sanki tutsak değilmiş de misafirini karşılayan bir ev sahibi gibi rahatça veriyordu. Seph'e döndü. “Ne yemek istersin?”

Seph kafasını salladı ve yere oturana kadar duvara dayanıp kaydı. Gözlerini kapdı ve yaralı elini kalbinin üzerine koydu.

Hastings, “Bize yine de bir şeyler getirin,” dedi mezunlara. “Onu bir şeyler yemeye bakalım ikna edebilecek miyim?”

“Evet, efendim.” Mezunlar neredeyse çıkarken eğileceklerdi. Seph kapının diğer tarafındaki bir kolun yerine girdiğini duydu.

Hastings, “Dr. Leicester'm öğrencileri kendileri adına düşünmeye alışıktır,” dedi. Seph'in yanında diz çöktü. “Eline bir bakayım.”

Seph gömleğine akan kanı görmezden gelerek elini sıkıca göğsüne bastırdı. “Doğru mu?”

Hastings topuklarının üstüne oturdu. “Ben babanım, evet. Baba oğul olarak ilk karşılaşmamızın bu koşullar altında olmasından dolayı üzgünüm.”

“Kim olduğumu ne kadardır biliyordun?”

“Üç gün önce öğrendim. Ne yazık ki Gregory Leicester'dan.”

“Biri beni tanıyordu.” Seph gözlerini Hastings’in yüzünden ayırmıyor, ayrıntıları zihnine kazıyordu.

“Evet. Biri tanıyordu.” Büyücü Seph’in elini eline aldı ve kanayan parmaklarını çözdü, onları gömleğinin eteğine sardı ve hafif bir baskı uyguladı.

“Kim?”

“Annen.” Büyücü sakince konuşuyordu, bu açıklamanın yaratması gereken duygu seline dair hiçbir iz yoktu.

“Annem.” Ve o anda, daha soruyu soramadan ölürüm korkusuyla hemen devam etti. “Kim?”

“Belki de bu konuyu Leicester’m elinden kurtulduktan sonra konuşsak daha iyi olur.” Hastings sanki kurtulmalarına birkaç saat kalmış gibi söylemişti bunu. “O annenin kim olduğunu bilmiyor ve bunun öyle kalmasını tercih ederim.”

Seph elini çekti. “Hayır. Yeterince bekledim. Beni babamla Gregory Leicester tanıştırmış olabilir ama annemin kim olduğunu bana sen söyleyeceksin.”

Hastings başını hafifçe yana eğdi. “Pekâlâ.” Parmak uçlarından örümcek ağı gibi incecik teller çıkarttı, odanın yarısını kaplayacak şekilde etraflarında geniş bir çember çizdi. Seph’in şaşkın bakışları karşısında da sadece, “Kulak misafiri olunmasını önler,” dedi.

Büyücü başparmağı ve işaretparmağıyla alnına masaj yaptı, sırları açıklamakta zorlanan bir adama benziyordu. “Linda Downey.”

Linda Downey. Onu, alışkanlıklarını, en sevdiği yiyecekleri bu kadar iyi tanıyormuş gibi görünen, onun velisi gibi davranan, onun için Trinity’de bir ev yaptıran Linda Downey.

Nick Snowbeard’m sözlerini hatırladı. *Linda ve Hastings yıllar önce birlikteydiler.*

Seph Hastings’in elini yeniden tuttuğunu neredeyse fark etmedi bile. Şimdi acı yerine hafif bir gıdıklanma hissediyordu. Hastings kemerindeki keseden küçük bir şişe aldı, tıpasını çıkarıp Seph’e

uzattı. Seph temkinlice bir yudum aldı. Hastings, “Bitir onu,” diye emretti ve Seph şişeyi kafasına dikti. İçine yayılıp onu ısıttı.

Hastings, Seph’in yanma geçti, omuz omuza, duvara yaslanmış, elini bırakmadan oturdu. Büyücünün gücü ona akıyor, acısı geçiyordu.

Hastings gülümsedi. “Sanırım torka rağmen içimde biraz güç kalmış.”

“Nasıl yani? Ne işe yarıyor o?”

Hastings omuz silkti. “Güç emiyor.”

“Ah. Bana da Weirboğan veriyorlardı.”

“Görünüşe göre biz tehlikeli bir ikiliyiz.”

Seph tehlikeli olma fikrini, babasıyla işbirliği içinde olma düşüncesini sevdi.

Hastings tekrar ilişkiler konusuna döndü. “Annen seni çok önemsiyor. Şu son birkaç gündür kendini kaybetmiş durumda.”

“Öyle diyorsan öyledir.”

“Sadece seni korumaya çalışıyordun, Seph.”

“Tabii. Benim iyiliğim içindi. Şimdi neden bütün hayatım boyunca bir öksüz olduğumu anlıyorum.” Ona yalan söylemişlerdi. Hepsi ona yalan söylemişti. Genevieve. Kendi annesi.

Hastings doğru kelimeleri bulmaya çabalar gibi gözlerini kapadı. “Biz tanıştığımızda senden çok da büyük değildi. Ama büyücülerin ellerinde çok ızdırap çekti. Takas’ı hiç duymuş muydun?”

“Büyücüler tarafından yönetilen yetenekli insan ticaretinin yapıldığı bir tür gizli köle pazarı. Genellikle efsuncular ve savaşçılar. Linda da bir süre oraya düşmüştü. Bu şekilde tanıştık. Ben Takas’la mücadele ediyordum. O da bana katıldı.

“Tehlikeli bir işti. Her zaman kaçıyorduk, casus ağıımızı geliştirip başka isimlerle yaşıyorduk. Linda bu konuda özellikle çok iyiydi çünkü büyücüler genellikle efsuncuları küçümser.

“Sonunda büyük ihtimalle yakalanacaktık. Ama gençken hiç ölmeyeceğim sanıyor insan. Ve savaş zamanında geleceği pek düşünmüyorsun.

“Sonra Linda birden ortadan kayboldu. Tekrar Takas’a düştüğünden emindim. Ama meğerse sana hamile olduğunu keşfetmiş.”

Seph çok genç bir Linda Downey’yi gözünün önüne getirmeye, onun yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı.

“Eğer düşmanlarımız senin varlığını öğrenirse onların hedefi haline geleceğini biliyordu. Bu yüzden seni terk etti.”

“Neden sana söylemedi?”

Hastings omuz silkti. “Bu kararı destekleyeceğime inanmıyordum ve haklıydı da. Benim ailem –senin ailen– babam, ağabeyim ve ablam, hepsi Güller tarafından öldürüldü. Kimse kalmadı. Ben de sahip olduğum tek aileden, oğlumdan vazgeçmeyi reddederdim.

“O da seni tam olarak terk edemedi. Seni gözetti, okullarını ayarladı, karnelerini aldı. Leicester ve D’Orsay seni o şekilde öğrendi.”

Seph başını duvara yasladı. “Bütün hayatım boyunca bunun hayalini kurdum. Sonunda annemle babamı buldum ve şimdi de... Leicester ben onunla bağlantı kurmayı kabul edene kadar bana işkence edecek. Bunu başarınca da beni, seni ve sevdiğim herkesi öldürmem için zorlayacak.”

Hastings koluna dokundu. “Cesur ol, Seph.”

Seph afallamış halde başını kaldırdı. Linda Downey’nin onu kurtardığı gün söylediği cümleydi bu.

Hastings, “Beni buraya hiç getirmemeliydi,” diye devam etti. “Fırsatı olduğu anda beni öldürmeliydi. Hava atma ihtiyacı, insanlara kabadayılık yapıp korkutma arzusu onun sonu olacak.”

Seph, “Ama istediği şey elinde,” dedi. “Herkes tam onun tuzağına doğru geliyor ve yapabileceğimiz hiçbir şey yok.”

Hastings tam gözlerinin içine bakarak, “Gregory Leicester’ın sana bir daha elini sürmesine izin vermeyeceğim,” dedi. Ve bunun aksini gösteren bütün kanıtlara rağmen Seph ona inandı.

Seph, “Bir şey daha var,” dedi. “Madison burada. Legends’taki kız. O... hmm çıkarıcı.”

Hastings daha dik oturdu. “Nerede?”

Seph başını salladı. “Bilmiyorum. Karaya vurduğumuz gecedan beri onu görmedim. Onun burada olduğunu bildiklerini sanmıyorum.”

“Leicester’ın onu ele geçirmesine izin veremeyiz. Birkaç sebepten dolayı.” Hastings bunu uzun uzun düşündü.

Sonra kapı sürgüsünün geri çekilme sesini duydular. Martin ve Peter içeri girdi, yastık, yorgan, ilkyardım malzemeleri ve iki portatif karyola getirmişlerdi. Bunların yanında Seph için temiz giysiler ve akşam yemeğinden kalmış yemeklerin bulunduğu bir tepsi getirmişlerdi. Karyolaları bir köşeye kurdular ve üstlerine battaniyeleri serdiler. İçeri küçük bir tahta masa ve iki sandalye taşıyıp yemekleri koydular. Hastings için bir şişe şarap bile gelmişti, Martin açtı. “Second Sister’in geçen seneki mahsulünden yapılan Zinfandel şarabı,” diye açıkladı. “Düşüncelerinizi bekliyorum.”

Ve odadan çıktılar, kolu yerine yerleştirdiler. Hastings, Seph’e baktı. Dudaklarının kenarları kıvrıldı. “Daha iyi otellerde de kalmıştım ama işler iyiye gidiyor gibi.”

Hastings bağlı ellerini kullanarak Seph’in yaralı elini gazlı bezle sardı ve sıkıca bağladı. Sonra da Seph’in kanlı gömleğini çözüp birlikte omzundan çıkardılar. Seph dikkatli bir şekilde ellerini yeni gömleğin kolundan geçirdi ve giyip düğmelerini ilikledi.

“Masada oturmak ister misin?” Hastings biraz garip bir şekilde ayağa kalktı. Bileklerindeki zincirin arası yedi santim falandı.

Seph başını salladı. “Aç değilim.” Öğrendikleriyle tamamen doymuştu, kaybedeceği şeylerle de içini yiyordu.

Hastings, “Bir şey yemen gerektiği konusunda ısrar ediyorum,” dedi. “Böyle bir durumda fırsatın olduğunda yemelisin.”

Seph babasının kaç kere böyle bir durumda kaldığını merak etti. Annesiyle babası katil, casus, ajan olmuşlar, isyanın tam ortasında yer almışlardı. Jason olsa buna ne derdi acaba?

Hastings bir tabak hazırladı, Seph tek eliyle rahatça yiyebilsin diye bir tavuğu parçalara ayırdı; yanma peynir, üzüm ve bir dilim ekmek koydu. Seph’in duvara dayandığı yere getirdi tabağı. Sonra da bir bardak şarap getirdi. Seph şoke olmuş bir şekilde ona baktı. “Onu içmelisin, Seph. Eğer güzelse belki iyi gelir.”

Çaresiz durumuna karşın, Seph kendine bakıldığını hissediyordu.

Hastings yanma oturdu, kendi tabağını dizlerinde dengeledi, yanma da bir bardak şarap koydu.

Seph, “Bu ‘ejderha’ ismi nereden geldi?” diye sordu.

“Sihirli loncaların nasıl kurulduğuyla ilgili efsaneyi biliyor musun?”

Seph başını salladı. Daha önce bu konu hiç açılmamıştı.

“Rivayete göre loncaların atası yüzyıllar önce İngiltere’nin kuzeyinde sihirli bir vadiye giden beş kuzenmiş. Muhteşem bir hazineyi koruyan bir ejderhayla karşılaşmışlar. Hazinenin büyük bir kısmını o vadide bulunan değerli taşlar, sihirli eşyalar ve benzeri şeyler oluşturuyormuş. Ejderha onları karşılamış ve onlara onur misafirleri gibi davranmış. Fakat kuzenler açgözlüymüş ve ejderhanın hazinesine sahip olmak istemişler. Bir gece uyuyan ejderhanın altındaki hazine odasına gizlice girmişler. Ejderha uyandığında, çaldıkları mücevherleri yutmuşlar. Onlar ilk Weir cevherleri olmuş ve kuzenlere sihirli güçler bahşetmiş.”

Şarap etkisini göstermeye başlamıştı. Seph başını Hastings’in omzuna koydu. Eğer bir gün gelip de Second Sister’daki bir zindanda oturup babasından peri masalları dinleyeceğini duysaydı asla inanmazdı.

Hastings bardağındaki şarabı bitirdi ve bardağını yeniden doldurdu. Eli biraz titreyince taş zemine şarap döküldü. Seph ilk kez büyücünün bitkin ve yorulmuş olduğunu fark etti, bıkkınlığın derin çizgileri yüzüne kazınmıştı.

Seph huzursuz hissedip, “İyi misin?” diye sordu.

Hastings, “Uzun bir gün oldu,” dedi. Sonra da hikâyesine devam etti. Hikâyeyi şaşırtıcı derecede iyi bir şekilde anlatıyordu.

“Kuzenlerden biri ona sözlü büyülerin yeteneğini veren taşı yutmuştu. Büyücü oydu elbette.

“Böylece büyücü ejderhayı yenip sihirli vadinin kontrolünü eline almak için bir plan yaptı. Diğerlerine büyü yapıp onların ona itaat etmelerini sağladı çünkü diğer kuzenlerin yeteneklerine ihtiyacı vardı. Simyacı güçlü bir zehir yaptı, efsuncu şarkılar söyleyip ejderhayı uyuttu, savaşçı karışımı ejderhanın ağzından içeri döktü falan filan. Bu hikâyenin birkaç farklı versiyonu var. Bazıları ejderhanın hemen öldüğünü söylüyor. Bazıları ejderha bugüne dek o dağda uyumakta diyor.

“Bazılarıysa bu hikâyenin sadece bir masal olduğunu söylüyor. Bazıları ejderhanın bir gün uyanıp sihirli loncalar tarafından yapılan yanlış düzeltceğini ve hepimizi öldüreceğini söylüyor. Diğerleri de ejderhanın bir gün uyanıp alt loncaları büyücülerin otokrisisinden kurtaracağını söylüyor. İsim de bu yüzden.”

Birkaç dakika sessizce yemeklerini yediler. Sonra Hastings başını duvara dayayıp tavana baktı. Konuştuğunda sanki kendi kendine konuşur gibiydi. “Acaba bir baba oğluna böyle bir anda ne söylemeli, insan merak ediyor.” Ellerini dizlerine koydu, zincirler yumuşak bir şekilde birbirlerine çarptı. “Hayatımı yüceliğin peşinde geçirdim. Büyük cesaret gerektiren şeyler, büyük intikamlar ve korkunç nefret gösterileri. Hatta fırsat çıktığında büyük bir aşk bile yaşadım.” Gülümsedi.

“Annen beni ailemin kaybı yüzünden Güller’den intikam almayı bir saplantı haline getirmekle suçluyor. Ve bu doğru. Bana

yapılan yanlışlar şu ana kadar yaptığım her şey için; öldürmek, ihanet etmek, tahrik etmek, hırsızlık için bir bahaneydi. Hepsi devam için. Çok münasip bir bahane.

“Her şeyi ve herkesi feda etmeye hazırdım. Bunun karşılığında neyi feda ettiğimi daha yeni fark ettim. İlişkiler bir dizi günlük fedakârlıklardan oluşur. Anlaşmalar, tavizler ve gri bölgelerden. Bu ağın içine düşersin. Bir görev üstünde olan biri için pek uygun değil.”

Seph sert zeminde kıpırdadı. Hastings daha iyi bir baba olamadığı için özür mü diliyordu? Ama Seph’in varlığını bile bilmiyordu ki. “Bana bunları neden söylüyorsun?”

“Sende kendimi görüyorum. Senin benim yaptığım hataların aynısını yapmanı istemiyorum. Büyük bir yanlışın cezasını çekip, daha sonra ondan uzaklaşabilmenin; küçük, muhteşem derecede önemli anlardan oluşan bir hayat kurmanın mümkün olduğunu düşünmek zorundayım.”

“Ama ben hâlâ...”

“Sadece bana bu dediğimi düşüneneğine söz ver.”

Hastings sessizliğe gömüldü. Seph birkaç dakika sonra baktığında büyücünün duvara yaslanıp uykuya dalmış olduğunu gördü. Belki de konuşmayı yorgunluk ve şarap yaptırmıştı.

Seph tabağını kenara koyup duvara en yakın duran yatağa uzandı. Hastings’in ona içirdiği iksir her ne ise işe yarıyordu. Onunla birlikte şarabı da içince gözlerini açık tutamaz olmuştu.

Berbat ve aynı anda muhteşem bir gündü. Muhteşemdi çünkü babasını bulmuş ve annesinin kim olduğunu öğrenmişti. Berbat tarafım pek düşünmemeye çalıştı ama yine de olduğu gibi oradaydı ve görünüşe göre onu çok daha berbat şeyler bekliyordu. Ancak babasının sözlerini hatırladı ve içi ısındı.

Ben de sahip olduğum tek aileden, oğlumdan vazgeçmeyi reddederdim.

Ve böylece, uykuya daldı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

KAVUŞMALAR

Önce çıplak ampullerin gözkapaklarının içine batan ışıklarını fark etti. Ardından yakınında sessizce sürmekte olan bir sohbetin sesini duydu. Her nedense sağ eli onu rahatsız ediyordu, parmakları şişman sosisler gibiydi; çok hassastılar. Birkaç muhteşem dakika boyunca nerede olduğunu unuttu. Sonra da her şeyi hatırlayıp seslerin kimden geldiğini görmek için gözlerini açtı.

Köşelerden birindeki gölgelerin altına çekilmiş olan masada iki kişi oturuyordu. Seph'e yakın olan Hastings'ti. Diğer kişinin kim olduğunu göremiyordu, bu yüzden dirseklerinin üzerinde doğrulup karanlığın içine doğru baktı. Nedense Hastings'le olan ilişkisini kabullenmek, ona isminden başka bir şekilde seslenmek garip geldi, bu nedenle yüksek sesle, "Hastings?" dedi.

Diğer kişinin sesi, "Hâlâ hayatta," dedi, yavaşça güldü. Ses ve gülüş tanıdıktı ama Seph öldüğünü ya da rüya gördüğünü sandı çünkü bu sesi bir daha asla duyamayacaktı. Sesin sahibi ayağa kalkıp ona yaklaştı ve ışığın altında durup ona baktı.

“Hey, sudan çıkmış balık,” diye fısıldadı, sağ kulağındaki altın küpe ışığı yansıtıyordu. “Yoksa vücut mu çalışıyorsun? Büyümüşsün galiba.”

İmkânsızdı. Mümkün değildi. “Jason?” Seph bunu düşündüğünden biraz yüksek sesle söylemişti ve Jason parmağını dudaklarına götürdü.

“Dikkatli ol. Mezunların bu kavuşmaya gelmelerini istemezsin. Kesin batırırlar.” Çarpık bir şekilde sırttı. Saçları uzamış gibiydi, dikenleri hâlâ eğri büğrüydü. Uçları azıcık ağartılmıştı. Havens’tan ayrıldığından beri her nerede kalıyorduyse, kendi stilini koruyamamıştı. Taşlanmış kot pantolon ve sweatshirt giyiyordu. Seph’in hatırladığından daha zayıftı ancak daha bir canlı gibiydi, sanki eti yontuldukça ruhunun ateşi daha da canlı yanmaya başlamıştı.

Seph, “Leicester senin öldüğünü söylemişti,” diye fısıldadı, bir hayaletle konuşuyor gibi konuşmak uygun gelmişti.

“Onun bildiği kadarıyla öyleyim.” Jason karyolanın ucuna oturdu. Seph oturur pozisyona geldi ve Jason’ı kucakladı.

Jason garip bir şekilde sırtını sıvazladı. “Hey, kimse sana babana benzediğini söylemiş miydi?”

“Ne oldu? Nasıl kaçtın?” Seph, Jason’ı bıraktı ve duvara arkasını yasladı, bunun doğru olduğuna onu ikna edecek bir açıklama bekledi.

Jason boşluğa gözlerini çevirdi. “Oradan kaçtığımı söylemek biraz abartı olur. Beni Weir ağında yakaladılar. Bariyerin yapılandırmasını değiştirmişlerdi, bu yüzden karşı büyülerim işe yaramadı.” Durdu, Seph’le paylaşacağı şeyleri seçip düzenlediği belliydi. “Leicester herhalde benim boğulmuş olmamın açıklaması en kolay şey olduğunu düşünmüştü. Bu yüzden benimle... şey... konuşmayı bitirdiklerinde, beni koya götürdüler.

Seph titredi. Kaykhanedeki kâbusundan beri, boğulmaktan korkar olmuştu.

Jason devam etti, kısa, hesaplı cümleler kuruyordu. “Çok şükür, Leicester beni hareketsizleştirmede. Herhalde benim çırpınıp mücadele ettiğimi görmek istiyordu. Beni su altında tuttular. Onlarla bir süre boğuştum, sonra *dyrne sefa*’yı kullanıp uzaklaştım. Bildiğin ölü gibi görünüyordum ama hiç deniz suyu bile yutmadım. Cesedimi ‘buldular’, üvey annemi arayıp kötü haberi verdiler ve bir ceset torbası içinde ertesi gün yolladılar.”

Seph sessizce, “Biz hiçbir şey duymadık,” dedi. “Sen birden ortadan kayboldun. Leicester bana söyleyene kadar senin kaçabildiğini sanmıştım.”

“Havaalanında kaçtım, fermuarı açınca birkaç kişiyi korkuttum.” Sırttı. “Orada birkaç zihni temizlemek zorunda kaldım. Sonra da eve gidip orada işleri yoluna koydum, ailemin cesedim gelmedi diye Havens’ı aramalarını engelledim.” Başını salladı. “Anaweir’lere şükürler olsun. Eğer istemiyorsan onlara hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin.

“Sloane’u aradım ama bana senin okuldan ayrıldığını, velinle birlikte olduğunu söylediler. Seni öldürdüklerini sandım.

“Sonra da lisedeki *hacker* arkadaşlarımdan birini aradım. O sırada Ejderha internette mesajlar yayımlıyordu; sırlar, şifreli mesajlar falan. Arkadaşıma onların kaynağını bulmasını söyledim, bunların geldiği makinenin yerini bulmasını istedim.”

Jason sırttı. “Sonra bir baktım, senin baban *benim* izimi sürmüş. O büyücü ellerini boğazıma sarıp kimin için çalıştığını ve bu Ejderha’yla neden bu kadar ilgilendiğini sordu.”

Hastings omuz silkti, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Gece boyunca uyumuş olmasına rağmen hâlâ solgun ve bitkin görünüyordu. Boynundaki tork neredeyse kapkara olmuştu, açık havada kalan bir gümüş parçası gibi.

“Tabii ki Leander Hastings’i duymuştum. Herkes duymuştur onu. Onu beni öldürmemeye ikna etmek kolay değildi. Ona Havens’ı, Gregory ve çetesinin ne işler çevirdiğini anlattım, portalı

ve nasıl çalıştığını gösterdim. Doğal olarak, karşı taraftan olmadığımı anlayınca, gerçekten ilgisini çekmiştim.”

Seph, Hastings’e bakarak, “O yüzden mezunları biliyordun,” dedi. “Ve Legends’ta sana portal taşıyı gösterdiğimde şaşırmadın.”

Hastings başını salladı. “Jason’ın sana yardım ettiğini öğrene kadar senin Leicester için çalıştığını sandım. Legends’taki sohbetimizden sonra, Jason’a seni sordum ve senin doğruyu söylediğini anladım.”

“Ve benim Jason’ın öldüğünü düşünmeme izin mi verdin?” Seph inanamayarak başını salladı.

Hastings tereddüt etti. “Leicester ve mezunların Jason’ın hayatta olduğunu öğrenmemeleri önemli.”

Jason konuyu değiştirip, “Şimdi, bakalım o yaşlı pislik sana neler yapmış,” dedi. İstemeye istemeye, Seph sağ elini uzattı. Jason nazikçe elini çevirerek, yaralı parmaklarına dikkat ederek inceledi. Yavaşça, “Sana bir cadı eli vermiş, Seph,” dedi.

“Cadı eli mi? Neden bahsediyorsun?” Seph elini geri çekti.

Jason ciddi bir ses tonuyla, “Üç orta parmak, üçü de aynı boyda. Eski Sihir. Cadı eli,” dedi.

Tam o anda, kapı sürgüsünün çekilme sesini duydular ve tam kapı açılırken Jason fark edilmez oldu. Martin Hall ve Bruce Hays gelmişti.

Martin bir kahvaltı tepsisi taşıyordu. Tepsiyi masaya koydu. Hastings’e, “Şarabı nasıl buldunuz?” diye sordu.

Büyücü, “Mükemmeldi,” diye karşılık verdi ve kapının yanındaki boş şişeyi gösterdi. “Beğendiğimi iletin.”

Martin kendinden memnun görünüyordu. Gözlüğünü çıkardı, gömleğine sildi ve tekrar taktı. “Fazla tatlı değildi umarım?”

Hastings tekrar, “Mükemmeldi,” dedi.

Martin, “Afiyet olsun,” dedi. “Bu gece bir şişe daha getireceğim. Diğer misafirler yarın gece varacak, bu nedenle saat ondan sonra oldukça meşgul olacağım,” dedi neredeyse özür diler gibiydi.

Mezunlar gitti ve kapı sürgüsünün yerine girdiğini duydular. Bir süre sessizce oturdular, gittiklerinden emin oldular, sonra da Jason tekrar ortaya çıktı.

Seph ve Hastings kahvaltılarını masada ederken, Jason karyolalardan birine oturdu. Tabağını yere bırakmadan önce çok bir şey yemedi. Ayağa kalktı, kafesteki bir kaplan gibi bir ileri bir geri yürüdü.

Seph tabağını itip, “Ee, burada ne işin var?” diye sordu. Sol eliyle yemek garip gelmişti. Muffinine tereyağı sürmemişti çünkü bıçağı kullanabileceğini sanmıyordu ve kimseden yardım istemek zorunda kalmak istemiyordu. “Buraya nasıl geldin? Tutsakları ziyaret falan mı ediyorsun sadece?”

Jason yürümeyi kesti. Hastings’le yine göz göze geldiler.

Jason, “Babanla birlikte çalışıyorduk,” dedi. Seph, Jason’m bu tecrübeyi yaşamış olmasından dolayı bir parça kıskançlık hissetti. “Onu buraya getirdiklerinde ben de otostop çekip geldim.” Tereddüt etti, devam etmek için izin istemiş gibi Hastings’e baktı.

Hastings başıyla onayladı. “Planın tam olarak ne olduğunu bilmesek de Jason’la birlikte onu altüst etmek için elimizden geleni yapacağız. İlk yapacağımız şey, seni buradan çıkarmak olacak.” Eliyle etrafını gösterdi.

“Nasıl yani?” Seph bir birine, bir ötekine baktı.

Jason, “Onların seni bulmak için adayı aramalarını istemiyoruz. Burası fazla küçük,” dedi. “Bu yüzden seni öldürmemiz gerekiyor.”

Martin mahzene girer girmez, bir şeylerin farklı olduğunu fark etti. Her nasıl oluyorsa daha boştu ve ölümcül bir sessizlik vardı. Odanın içine daha da ilerlemeden önce, gözlerinin kısık ışıklara alışmasını bekledi. Sonunda karyolalarda uzanmış iki şekil gördü. Fakat kimse onu karşılamak için doğrulmadı.

Öğle yemeklerinin olduğu tepsiyi masaya kadar götürüp kahvaltının bulaşıklarını almak için yere koydu. Bruce Hays kapıda

duruyordu. Garsonculuk oynamayı sevmiyordu ama Martin için sorun değildi. Aslında Ejderha'ya hizmet etmeyi bir tür ayrıcalık olarak görüyordu. Öğle yemeklerini masaya, kahvaltı bulaşıklarını da tepsiye aktardı.

“Öğle yemeği!” diye bağırdı. Çorba getirmişti ve soğumasını istemiyordu.

Hastings yerinden kımıldamadan konuştu. “Canım istemiyor,” dedi sessizce.

“Peki ya Seph?” Martin diğer karyolayı gösterdi.

“Onun da ihtiyacı yok artık.” Hastings durdu. “O öldü.”

Martin bir an donup kaldı. “Neden bahsediyorsunuz?” diye sordu. Bruce Hays bir saldırı bekliyormuş gibi temkinlice odanın içine doğru bir adım attı. Martin Seph'in karyolasına yürüdü. Seph sırtüstü yatıyordu, yüzü çarşafların üstünde solgun ve balmumu gibiydi, koyu saçları yastığa düşmüştü, sargılı ellerini kavuşturmuştu, cansızdı. Martin parmaklarıyla Seph'in çenesinin altına bastırıp nabzını yokladı. Kalbi atmıyordu ve soğuktu. Az ışıktaki bile Martin boynunun dibindeki morarmayı görebiliyordu.

Martin konuşamayacak gibiydi. Seph'i sevmişti, onu hep sevmişti. Ve Leander Hastings gibi güçlü ve şarapları bu kadar tanıyıp takdir eden biriyle tanışmaktan da mutlu olmuştu. Şimdiyse her şey mahvolmuştu.

Topuklarının üzerinde çömeldi. Hâlâ kapıda dikilen Bruce Hays'e, “Git Dr. Leicester'ı getir,” dedi.

Hays tereddüt etti. “Burada tek başına...” Lafını bitirmedi.

Martin sabırsız bir şekilde başını salladı. “Git getir onu.”

Bruce omuz silkti ve gitti, arkasından kapının sürgüsünü çekti.

Martin, Seph'in yüzüne bakarak, “Bunu nasıl yapabildin?” diye sordu. “O senin oğlundu.”

Hastings hiçbir şey demedi.

Kapıdan gelen sesler duyuldu, birileri acele içindeydi. Kapı savrulup açıldı ve önce Gregory Leicester, ardından da Bruce Hays,

Warren Barber ve Peter Conroy içeri girdi. Hastings doğruldu, elleri dizlerinde bekledi.

Leicester Hastings'e bakmadan Seph'in karyolasının yanında diz çöktü ve parmaklarını üzerinde gezdirdi, nabzını kontrol etti, boynundaki morluklara dokundu. Başını salladı, yüzü öfkeli bir maskeydi.

Büyücü tükürür gibi, "Demek o kadar da yufka yürekli değilmişiz, değil mi Hastings?" dedi ve ayağa kalktı.

Warren Barber, sesi yükselerek, "Güçlerinin kontrol altında olduğunu sanıyordum," dedi. "Hiçbir şey yapamayacağını sanıyordum."

Hastings, sanki tecrübelerine dayanıyormuş gibi, "Bir çocuğu öldürmek çok da zor değil," dedi. "Güçlerim olsun ya da olmasın."

Leicester, "Senin bu çocuğu öldürmekte zorlanacağını düşünmüştüm," dedi. "Sanırım yanılmışım." Gri gözlerinde kin dolu bir takdir vardı. "Şimdi zayıf noktadan ortadan kalktı, aferin sana. Ama ta buraya kadar oğlunu öldürmek için niye zahmet ettin? Biz senin yerine seve seve hallederdik."

Hastings başını salladı. "Hayır. Ben ona karşılık pazarlık yapmak için gelmiştim, unuttun mu? Ve sen de anlaşmayı bozdun. Seph onu bekleyen şeyden korktu. Onu bundan kurtarmamı istedi, ben de kabul ettim." Hiç pişmanlık duymadan Leicester'la göz göze geldi. "Ben dua ettim ama ona bir rahip bulamaz mıyız?"

Leicester başını salladı. "Onun ruhu senin problemin, Hastings, onu özgür bırakmayı sen seçtiğine göre."

Hastings, "O zaman en azından cesediyle ben ilgileneyim," diye karşılık verdi.

Leicester tereddüt etti, rehinesinin kaybıyla sarsılmıştı. Martin, müdür acaba Hastings'i şu an, konferanstan önce mi öldürmeye karar verecek diye merak etti. Hastings ne kadar güçlü olursa olsun, Martin daha önce olduğu gibi hep birlikte bunu yapabileceklerini biliyordu.

Fakat hayır. Dr. Leicester'ın başka planları vardı. Gözlerini Hastings'e çevirdi ama odada bulunan diğerlerine hitap etti. "Hastings güçlerinin kontrol altında olmasına rağmen tehlikeli olduğunu kanıtladı. Çocuk da öldüğüne göre onu duvara zincirlememiz gerekiyor diye düşünüyorum. Onu Bruce ve ben halledeceğiz. Warren; sen, Martin ve Peter cesedi alın, ağırlık bağlayıp göle atın. Misafirler geldiğinde su üstüne çıkmasını istemeyiz.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

SECOND SISTER

Warren Barber, keşke Leicester Joseph'in cesedinden kurtulma görevi için başka birini seçseydi diye düşündü. Belki de Leicester, Hall ya da Conroy'un duygusal bir saçmalık yapacaklarından en-dişelenmişti. Ne yapabilirlerdi ki? Başında ağıt mı yakacaklardı? Çocuk ölmüştü zaten.

Cesedi adanın ucundaki koruluğun ilerisinde bulunan or-manın içindeki patikadan taşımışlardı, burada alçak bir kayalık doğrudan derin sularla birleşiyordu. Burası iskeleden ve şarap mahzeni alanında olabildiğince uzaktaydı. Ceset ağır olmasa da uzun ve garip bir yükü; çalılıkların arasından ve engebeli ze-minden götürmesi zordu. Sonunda yüklerini kayalıkların ucuna bıraktıklarında pişmiş, terlemiş ve yorulmuşlardı.

Şimdi de ağırlık olarak kullanabilecekleri bir şey bulmaları gerekiyordu. Yanlarında bir halat tomarı getirmişlerdi ancak kayalıkların tepesinde uygun bir şey bulamadılar. Sonra Warren restorasyon sırasında kullanılan beton blokları hatırladı. Diğer ikisine, "Gidip mahzenin arkasındaki o bloklardan birkaç tane

getirin,” diye emretti. “Birini kafasına diğerini de ayaklarına bağlarız. Ben de Joseph’a göz kulak olurum.”

Bir sivrisineğe vuran Conroy, “Biz niye gidiyormuşuz?” diye mızızlandı.

Hall kavgaya etmeye hazır olmuş gibi cesedin başında durdu. “Biz Seph’le dururuz. Sen git.” Yol boyunca surat asmış ve yardım etmeye yanaşmamıştı. Warren, McCauley’le birbirlerine girdikleri Noel gecesi Hall’un ona bıçak çektiğini unutmamıştı.

Warren iç çekti ve gözlerini devirdi. “Bakın, *geri zekâlılar*, onun hiçbir yere gittiği yok. Hepimiz gidiyoruz. Gitmişken içecek soğuk bir şeyler de alırsız.” Seph’in bedenini uçurumun dik yüzündeki bir çalılığın altına çekip tekrar mahzene gittiler.

Kırk beş dakika sonra her biri elinde bir blokla geri geldi. Halattan iki parça kesip, betondan geçirerek sıkıca bağladılar. Fakat cesedi almaya gittiklerinde orada yoktu. Warren emin olmak için çalılığın her tarafını aradı.

Peter, “S... sizce onu bir hayvan alıp götürmüş olabilir mi?” diye sordu. Tombul suratından terler akıyordu ve inhallerinden bir nefes çekti.

Warren sinir olmuş bir şekilde, “Nereden bileyim?” dedi. “Tarzan mıyım ben?”

“Buralarda o kadar büyük bir hayvan olduğunu sanmıyorum.” Martin’in suratında sanki ilginç bir konu üzerinde sohbet ediyorlarmış gibi bir ifade vardı. “Çakallar ve belki de balık kartalları vardır.”

Bir an için sadece rüzgârın ve Peter’in hırıltısı duyuldu. Sonra Warren, “Bakın, bundan Leicester’a söz etmek yok. Bir cesedi kaybettiğim için cehennem azabı çekemem. McCauley’i göle attık oldu bitti. Anlaşıldı mı?”

Hall ve Conroy gözleri fal taşı gibi açık, başlarını salladılar.

Seph birdenbire uyandı, sadece üzerine eğilmiş olan birinin farkındaydı. Garip bir şekilde yumruğunu savurdu ve biri bileğini sıkıca tuttu. Jason, “Eğer o elinle bana yumruk atarsan üzülürsün,” dedi. Seph rahatlayınca, onu bıraktı. “Aramıza sonunda katıldın.”

Seph toprak zemin üzerindeki battaniyelerin üzerinde yatmaktaydı. Önce hâlâ mahzende olduğunu sandı çünkü odanın duvarları ve tavanı taştı. Ancak ışık içeriye köşede göremediği bir kaynaktan geliyordu ve yüzüne serin, nemli hava esiyordu. Doğrulup oturdu.

Yaşama alanına dönüştürülmüş bir mağaradaydı. Yiyecek kutuları ve konserveler duvara yığılmıştı ve köşede de bir tüplü ocak duruyordu. Giysiler toprağa gelmesin diye tahta bir kasanın üzerine konmuştu. Görüş alanının içinde üç gazyağı lambası vardı. Arka tarafa kitaplar ve başka kasalar yığılmıştı.

Seph, “Neredeyse Havens’taki odan kadar havalı,” dedi.

Hemen yanında da bütün bu karışıklığa hiç uymayan, düzgünce toplanmış bir yatak vardı, üzerinde de bir Cincinnati beysbol şapkası duruyordu.

“Günaydın, Cadı Çocuk.”

Seph o kadar hızlı döndü ki dirseğini mağaranın duvarına çarptı.

“Madison!”

Üzerinde bir erkek gömleği ve paçaları kıvrılmış bir kot pantolon vardı. Saçlarını lastik tokayla bağlamış ve boynunda kırmızı bir bandana düğümlenmişti. Bir tek bunları görebilmişti çünkü o anda Madison kollarım ona sardı. “Beni sakın bir daha öyle korkutayım deme yoksa minik minik derini yüzerim,” dedi.

“Korkutmak mı?” Seph, Madison’ı omuzlarından yakaladı, onu incelemek için uzakta tuttu. “*Seni* mi? Sen kaybolmuştun. Sana ne oldu? Neredeydin?”

“Eline ne oldu?” Daha yakından incelemek için sarılı elini tutup yakından baktı. “Sanki *ben* çaresizmişim gibi davranıyorsun ama bir de *kendine* bak...”

Arkasından Jason'ın sesini duydu. "Flört etmeyi keser misiniz? Kendimi fazlalıklıkmışım gibi hissediyorum. Yani onaylamıyor falan değilim. Eğer bir adada mahsur kalacak olsam, ben de yanımda bir kız getirirdim."

Maddie ona soğuk bir bakış attı. "Neden?.."

Seph dirseğini ovdu. "Ben ciddiylim. Jason'la birbirinizi nasıl buldunuz?"

Maddie arkasına yaslandı ve kollarını dizlerine sardı. "Sen beni o saklanma yerinde bıraktıktan sonra, yarım düzine cadı adam oraya geldi, ben de kaçmak zorunda kaldım. Onların seni yakaladığını gördüm ama hepsiyle tek başıma başa çıkamazdım."

Jason battaniye yığınınına uzandı. "Geçen gece seni bıraktıktan sonra arkadaşımı kalenin oralarda gizlice dolaşırken buldum. Ve onun fark edilmez haldeyken beni görebilmesine de şaşırmadım. Hastings'm tarifine göre onun kim olduğunu anladım. O yüzden gelip villamda misafirim olmasını teklif ettim." Gözlerini devirdi. "Onu ikna etmek kolay olmadı. Masum büyücülerden sihri emen bir vampirle arkadaş olurken aklından neler geçiyordu, Seph?"

Madison uzata uzata, "Masumlara bir şey yapmıyorum," dedi. "Sihrinizi kendinize saklarsanız iyi geçiniriz."

Seph, "Neredeyiz?" diye fısıldadı. Bedeni kaskatı kesilmişti ve ağrıyordu, bir de her yeri çizikle doluydu, sanki dikenli çalılırlar arasından sürüklenmiş gibi. "Neler oldu?"

Jason sırtıttı. "Portal taşı, eh, mükemmel bir şekilde çalıştı. Tıpkı koydaki gibi. Çok acımasızca bir hareketti, gerçekten, bir babanın kendi oğlunu öldürmesi. Eğer gerçeği bilmesem ben de kesin ağlardım. Leicester çok sinirlendi. O ya da bu şekilde elinden kaçıp durdun. Öldün falan. Leicester adamlarını senin cesedini göle atsinlar diye gönderdi. Ben araya girdim."

Seph başını kaldırdı, telaşlanmıştı. "Ne yaptın, ne yaptın?"

"Seni gölden çıkarmam gerekebilir diye düşünüyordum ama bir şeyler içmeye gidip seni tek başına bıraktılar."

“Leicester bunu öğrendiğinde bir şeylerin ters gittiğini anlayacak.”

“İnan bana. Bunu öğrenmeyecek. Leicester başarısızlığı öyle kolay kolay affetmez.” Jason sırttı, cılız bedenini gerdi. “Neden ben de bir kalede yaşayan o kahramanlardan olamıyorum, bilmiyorum. Hep bodrum katında ya da mağaralarda oluyorum.”

Seph, “Tamam ama biz neredeyiz?” diye sordu tekrar.

“Adanın kuzey tarafındayız, uçurumdaki bir mağarada. İç Savaş’tan önce, buraya Kanada’ya kaçmaya çalışan köleleri saklıyorlarmış. Sonra da Yasaklama¹⁰ zamanı kaçak içkileri. Şimdi de biz varız. İstersen bir bak.” Jason girişi gösterdi.

Seph sallanarak ayağa kalktı, girişe doğru topallayarak gitti ve dışarı baktı. Doğrudan göle çıkıyordu, herhalde Kanada’ya bakıyor, diye düşündü Seph. Ta aşağıda, dalgalar kayalara çarpıyordu. İki taraf da sarp uçurumdu. Donuk, gri bir gündü ve havada yağmur kokusu vardı.

“Buradan aşağı nasıl iniliyor?”

Jason, “Bir patika var,” dedi. O ve Maddie girişte yanma gelmişlerdi.

Seph, “Eğer burası bu kadar tarihi bir yerse başkalarının burayı bulmalarından korkmuyor musun?” diye sordu.

Jason başını salladı. “Burası Büyük Göller Müzesi’nden çaldığım elyazmasında gösteriliyor.” Kayaya doğru yaslandı. “Dinle. Bugün konferansa temsilcileri getiren bir tekne Trinity’den kalkacak. Bu da öğleden sonra geri döneceği anlamına geliyor.”

Seph omuz silkti. “Ee?”

“Seni fark edilmez yapıp ona bindireceğiz ve buradan gideceksin.”

“Neden ben?”

10 (İng.) The Prohibition: ABD’de 1919-1933 yılları arası, ülke çapında alkol satışı, üretimi ve taşınmasının yasak olduğu dönem. (ç.n.)

“Hastings’e söz verdim.”

“Peki ya Maddie?”

“Eh.” Jason kafasını kaşıdı. “Maddie’yi fark edilmez yapamayız. Bu yüzden onu mahzenin tam önünde tekneye nasıl bindirebiliriz, bilmiyorum.”

Seph, Jason’a ve Maddie’ye baktı. “Sence onu burada bırakıp gider miyim? Buraya gelmiş olması bir kere benim suçum.”

“Senin ardından bota ben atladım.” Maddie koluna dokundu. “Bu kararı ben kendim verdim.”

“Bir gölde boğulmak var, bir de Gregory Leicester var. Sen ona karar vermedin.”

“Sen verdin sanki.” Rüzgâr saç tutamlarını yüzünün etrafında uçuşturdu.

Jason iki elini de kaldırdı. “Seph. Bana göre bir kişiyi kurtarmak hiç kimseyi kurtarmamaktan daha iyidir. Herkes senin öldüğünü düşünüyor. Tıpkı benim gibi. İnan bana, bu çok rahatlatıcı bir şey. İstedğin yere gidebilirsin. Leicester’ın veya diğerlerinin peşinde olduğunu düşünerek endişelenmen gerekmeyecek.”

“Hayır.”

“Burada bir katliam olabilir. Eğer şimdi gidersen bundan kaçabilirsin. Daha sonra intikamını alırsın. Bunu beklemiyor olacaklar. Onlara neyin çarptığını bilemeyecekler.

Seph somurttu. “Bir katliamın intikamını almak istemiyorum. Onu durdurmak istiyorum.”

Jason ufka doğru baktı. “Söylemesi kolay.”

Maddie, “Tekne geldiğinde onları uyarsak olmaz mı?” diye önerdi. “Sonra hep birlikte geri döneriz.”

Jason, “Leicester’ın bir fırtına daha çıkarmasını ne engelleyecek?” dedi. “Tekneyi buraya geri getirebilir, onu yakabilir ya da gölün dibine batırabilir. Tertemiz.”

“Pekâlâ.” Maddie bir an düşündü. “O zaman onları arayıp uzak durmalarını söyleyelim.”

“Cep telefonum çalışmıyor. Adada hiç sabit hat görmedim, mahzende bile.” Jason ceplerini karıştırıp bir paket sigara çıkardı ve rüzgâra karşı dumanı üfledi. “Doğruyu söylemek gerekirse onu durdurabilir miyiz, bilmiyorum. Onu bir şekilde mezunlardan ayırmamız gerek. Onlara bağlı olduğu sürece, herhangi bir büyü savaşından galip çıkacaktır. Ondan daha zekice hareket etmemiz lazım.”

Seph, “O zaman ondan daha zekice hareket ederiz biz de. Hiçbir yere gitmiyorum,” dedi.

“Hastings çok sinirlenecek.”

“O zaman sinirlensin.” Seph, adama bak, babam olduğunu öğrenip hemen bana emirler vermeye kalkıyor, ne âlâ, diye düşündü. Boynundaki *dyrne sefa*’ya dokundu. “En azından Hastings’i... babamı oradan çıkarabiliriz, değil mi?”

Jason başını salladı. “Eğer onu kaçırmaya kalkarsak burada olduğumuzu kesin anırlarlar. Eğer aramaya kalkarlarsa bizi bulurlar.”

Maddie saçındaki lastiği çıkardı, elleriyle saçlarını düzeltip tekrar taktı. “Yani buraya Bay Hastings’le hiçbir plan yapmadan mı geldiniz?”

Jason sigarasını mağaranın duvarında söndürdü ve izmariti kahve kutularından birinin içine attı. “Plan *bu*, ne yazık ki.” Seph’e döndü. “Baban senin peşinden gelerek bilinçli bir seçim yaptı. Buradan canlı çıkamayacağı ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordu.”

Seph, Hastings’in mahzende yaptığı konuşmayı hatırladı. Gerçekten de ölüm döşeginde verilen nasihatleri andırır yanları vardı. “Yani sadece *pes* mi ediyor?”

“Bence seni mirasçısı olarak görüyor. Yani o eğer, şey...” Jason boğazını temizleyip gözlerini devirdi.

“Onun boynuna ne bağladıklarını gördün. Ona *gefyllan de sefa* deniyor, Yüksek Sihre karşı büyücü savaşları sırasında yapılmış bir şey.”

Seph, “Nedir o?” diye sordu. “Hastings onun büyüyü emdiğini söylemişti.”

“*Kalp öldüren* anlamına geliyor; büyücünün cevherini etkisiz hale getirir. Takıldıktan sonra, sadece onu takan büyücü geri çıkarabilir. Bir büyücüyü beş gün içinde öldürebilir.”

Linda binaya bakıp, gerçekten de kale gibiymiş, diye düşündü. İskeleden mahzene giden yola saksılar içinde krizantemler ve yıldız çiçekleri dizilmişti. Birileri mevsim sonu olmasına rağmen burayı çekici bir hale getirmek için çok zahmet etmişti.

Ön kapıdan girince karşınıza hemen muazzam bir antre çıkıyordu. Masada oturan genç bir büyücüde herkes için anahtarlar vardı. Kendini Martin Hall olarak tanıttı ve kendisinin şarap mahzeninin şarap uzmanı olduğunu söyledi. Aslında burası birçok kibar genç büyücüyle doluydu; antredeki büyük piyanoyu çalan gergin minik adam, ona odasını gösteren çocuk. İçinden bir ses Seph’in onların hepsini tanıdığını söylüyordu.

Martin Hall’a Dr. Leicester’ın gelip gelmediğini sordu. Bir anlık kibar bir kafa karışıklığından sonra, evet dedi, tabii ki gelmişti. Demek Leicester bir süredir oradaydı. Bu da Seph’in oralarda olabileceği anlamına geliyordu. Eğer hâlâ hayattaysa tabii.

Fakat Hastings neredeydi? Hastings Leicester’la buluşmaya gittiğinden beri tek bir şey duymamıştı.

“Dr. Leicester’a onunla bu akşam, konferans başlamadan önce buluşmak istediğimi iletebilir misiniz?” Martin’e bir kart verdi. “İsmimi tanıyacaktır.”

Odası antikalarla, eserlerin kopyalarıyla ve her yanında kadife örtüler bulunan dört direkli bir yatakla döşenmişti. Penceresi göle bakıyordu, tabii hava karardığı ve saat geç olduğu için pek bir şey göremiyordu. Ancak pencereyi açtığında aşağıda bir yerlerde kayalara vuran dalgaların sesini duyabiliyordu. Laptopunu kurdu ve çantasından çıkardığı kâğıtları çalışma masasına yaydı, içlerinde

Legends'taki konsey toplantısında öne sürülen iki anayasa da vardı: onlarınki, bir de Leicester ve D'Orsay tarafından önerilen.

Düşünceleri uzaklaştı. Leicester büyük ihtimalle anlaşma yapmayacaktı. Neden yapsındı ki? Bütün kozları elinde tutuyordu.

Kapı çalındı. Martin Hall gelmişti. "Dr. Leicester müsait olup olmadığını öğrenmek istiyor."

Eh. Leicester kesinlikle hevesliydi. Linda, "Olur," dedi. Portföyünü aldı ve Martin'i takip edip merdivenlerden indi ve arka koridora yöneldiler. Birkaç köşeyi döndükten sonra Martin onu cevizle döşenmiş bir kütüphaneye getirdi.

"Dr. Leicester birazdan size katılacak." Martin eğilerek odadan çıktı.

Linda odaya göz gezdirdi. Duvarlarda kitap rafları vardı ve bir yanda bilgisayar ekipmanının olduğu bir çalışma masası duruyordu. Biri taş şöminedeki ateşi yakmıştı ve yerlere pahalı kilimler serilmişti. Bu sahne tanıdık geldi.

Portföyüne elini attı ve Leicester'ın Hastings'e gönderdiği Seph'in fotoğraflarını çıkardı. Evet. Fotoğraflar burada, bu kütüphanede çekilmişlerdi. Demek ki Seph yakın zamanda burada bulunmuştu, belki de bir ya da iki gün önce. Linda fotoları inceledi. Seph kapının yakınında duruyordu, korunmasız ve üşümüş görünüyordu, ıslak saçları kafasına yapışmıştı.

"Second Sister'a hoş geldin." Linda arkasından gelen sesi duyunca yerinde sıçrayıverdi. Arkasına döndüğünde Gregory Leicester'ın kapı aralığında durduğunu gördü; üzerinde süveter ve kot pantolon vardı, ayağında çorapsız giydiği güverte ayakkabıları vardı. Burada kendini evinde hissettiğini gizlemek adına hiçbir çaba göstermemişti. Linda içgüdüyle odanın ortasına ilerledi, burada daha fazla manevra yapabileceği boşluk vardı ve bir duvara kısılp kalma şansı daha azdı. Leicester yandaki büfeye gitti, bir şişe seçti, ustalaşmış elleriyle mantarını açıp iki bardak doldurdu. Birini Linda'ya uzattı.

“Bunu dene. Sauvignon blanc. Bizim için yeni bir şey.”

Linda bir yudum aldı. “Biraz fazla tatlı geldi.” *Bu senin oğlunu kaçırın adam*, diye düşündü. Bu adam çocuklara işkence eden biri.

Leicester, “Martin’e yarın akşam daha sek bir şey getiririm,” dedi. Durdu. “Geleceğini duyunca sevindim.”

Linda, “Öyle olacağını umuyordum, kendin ayarladığına göre,” dedi. Şarap bardağını elinde çevirdi. “Seph nerede?”

Düz gri gözlerinde bir kırışma oldu ancak hiçbir şey söylemedi ve devam etmesini bekledi. Amacı korkutmaktı ancak tam tersi etkiyi yarattı. Eğer Linda’nın elinde bir silah olsaydı onu vurmuş olurdu. Linda onun yerine bardağını bitirip masaya koydu.

“Onu kaçırdın. Hastings’e seninle buluşmasını, bir anlaşma yapmak istediğini söyledin. Onun nerede olduğunu bilmek istiyorum.”

Gözlerini yeniden kırıştırdı. Eğlenme. Beklenti. Ve Linda o anda onun ne diyeceğini anladı. Bunu duymak istemiyordu, bunu onun yüzüne bakarken duymaya katlanamazdı, bu yüzden arkasını döndü.

Leicester tam arkasında durdu, çok yakındaydı. Nefesini boynunda hissedebiliyordu. Yavaşça, “Joseph öldü,” dedi. “Hastings onu öldürdü.”

Linda ondan uzaklaştı ve tekrar yüz yüze geldi.

“Sen bir yalancısın.”

“Bu sefer değil.” Bir duraklama oldu. “Nasıl öldürdüğünü bilmek ister misin?”

“Hayır.”

“Onu boğdu.”

Gözlerinin önüne o güçlü ellerin Seph’in boynuna dolandığı görüntüsü geldi, yumrukları beyazlamış, sıkıyordu.

“Hastings nerede? Bana kendisi anlatsın.”

Leicester olduğu yerde Linda’ya bakmaya devam etti, hiçbir şey söylemedi.

“Bana Seph’in cesedini göster,” dedi. “O zaman sana inanırım.”
 “Gölde.”

“O zaman konuşacak hiçbir şeyimiz yok.” Sonra da Leicester’ı iterek geçip koridora çıktı.

Odasına geri döndüğünde, Linda kendini yatağa attı ve karanlığın içinde uzanıp başının üzerindeki tentenin koyu karanlığına gözlerini dikti. Kendini birçok kere içi boşaltılmış bir kap gibi boş ve soğuk hissediyordu. Bütün hafta ağlayıp durmuştu. Şimdi de gerçekler beklediğinden çok daha feciyken gözleri kuruydu.

Leicester, Seph’in Hastings’in ellerinde can verdiğini söylemişti. Buna inanabilir miydi? Hastings’in birini öldürebilmesi tabii ki mümkündü. Fakat kendi oğlunun canına kıyabilir miydi? Belki de. Onu Leicester’ın ellerinden kurtarmak için yapabiliirdi.

İkinci ihtimali, yani Hastings’in Linda’nın gidip kendince bir anlaşma yapmadığından emin olmayı istemesi ihtimalini düşünmek istemedi.

Her iki türlü de Leicester bir budalaydı. Tam da Hastings’in eline oynamıştı. Linda’yı bütün konferans boyunca merak içinde tutmalı, umutlarını öldürmemeliydi. Çünkü artık kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Seph mağaraya girince Madison dizlerinin üzerinde doğruldu ancak kimin geldiğini görünce tekrar arkasına yaslandı. “Ah, seni mişsin. Bu kadar erkenden dönmeni beklemiyordum.” Soğuktan titreyerek, battaniyesini omuzlarına daha da sıkı sardı. Mağara soğuktı ve üzerinde montu yoktu. “Baban ne dedi?”

“Onu göremedim.” Mağaranın zeminine oturup Madison’ın karşısındaki duvara yaslandı. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Her yeri sırsıklam olmuştu, saçlarından, boynundan sular akıyordu.

Jason mağaranın gölgelerinden çıkıp Seph’e bir havlu uzattı. “Ne oldu?”

“İçeri giremedim. Mahzenin etrafına bir ağ çekip araziye içine almışlar. Eğer onu aşacak olursak burada olduğumuzu anlarlar.”

Jason alçak sesle küfretti. “Eğer burada olduğumuzu anlarlarsa bu kayanın içinde saklanabileceğimiz tek bir delik bile olmaz.”

Seph yüzündeki saçları çekti. “Ama neden bir duvar örmüşler ki? Eğer burada olduğumuzu bilmiyorlarsa kimin girmesini engellemeye çalışıyorlar?”

Madison, “Herkesi *içeride* tutmaya çalışıyorlardır,” dedi, asık suratla Jason’ın azalan yiyecek stokunu karıştırıyordu.

“Bu arada *içeride* neler dönüp bittiğinden hiç haberimiz yok. Ve babam dört gün sonra ölmüş olacak.”

Jason mağaranın girişine oturup bir sigara yaktı. “Hastings, Leicester’ın yarınki konferans oturumlarında neler olacağını bekleyip göreceğini düşünüyor. Her zamanki taktiklerini kullanarak, yani kabadayılık yapıp gizli zihin büyüleri kullanarak istediklerini elde etmeye çalışabilirler önce. Bütün Büyücü Konseyi sözde her şeyin iyi gittiğinden emin olmak için burada olacak. Belki de bu oyundan haberdarlardır. Planladıkları her neyse.”

“Hastings’le konferans için bir plan yapmış mıydınız?”

Jason göle doğru baktı. “Benim planım konferans salonunda gezinmekti. Ortalık karıştığında da bir glamour’la herkesin dikkatini dağıtıp Leicester ve D’Orsay’i öldürecektim.”

“Kulağa bir plan değil de intihar girişimi gibi geliyor. Mezunlarla bağlantıda olduğu sürece onu yenmenin bir yolu olmadığını bana kendin söylemiştin.”

“Aklıma gelen en iyi fikir bu, tamam mı?” Jason sigarasından bir nefes çekti, ağzından uzunca dumanı çıktı. “En azından korkudan altlarına edecekler.”

Seph o ana kadar hep Jason ya da Hastings’in bu karmaşadan kurtulmak için bir plan yapmalarına güvenmiş olduğunu fark etti. Başarılı olup olmaması adına bir sorumluluk üstlenmeden onlara bir şekilde yardım edebileceğini.

Fakat Hastings mahzende zincire vurulmuştu, güçleri azalıyordu. Seph, Snowbeard'la geçirdiği yazdan sonra hem güç hem de büyü kullanımında Jason'ı geçmişti. Jason'm glamour'ları oldukça ikna ediciydi ancak onlar sadece göz boyamacaydı. Fiziksel bir tehdit oluşturmuyorlardı. Leicester'ın tek yapması gereken şey, kaynağını bulup onu yok etmekti.

Düşünmeye devam ettikçe, eğer Seph onu durdurmanın bir yolunu bulmazsa Leicester'ın kazanacağını hissediyordu. Tek şansları onları şaşırtmaktı ve şimdi de bunu yapamayacaklardı.

Seph, "Fark edilmeden konferansa sızmamız mümkün değil," dedi. "Onlara fark ettirmeden Barber'm Weir ağından geçemeyiz."

"Ben geçebilirim."

Seph de Jason da Madison'a bakabilmek için oldukları yerde döndü. Konservelerden birini açmış içindekileri karıştırıyordu.

Seph, "Nasıl yani?"

"Weir ağından geçebilirim. Size yardım edebilirim." Bir çorba konservesi getirip kapağını açtı ve Seph'e uzattı. "Cadı Çocuk. Şunu bir ısıtver."

Seph elleriyle çorbayı ısıttı ve ona geri verdi.

Jason, "Bu plan hoşuma gitmedi," dedi. "Bu sadece büyü gücüyle alakalı değil," dedi. "Eğer seni yakalarlarsa..."

"O zaman ben de yakalanmam." Sıcak çorbadan bir yudum aldı. "Senin planından daha iyi."

Seph, "Doğru söylüyor," dedi.

Jason, "Ne yani?" dedi. "Oraya yalnız başına gitmesini mi istiyorsun gerçekten?"

Seph başını salladı. "Bak. Sevdiğim herkes şu anda bu adada. Eğer bir şey yapmazsak burası kan gölüne dönecek. Eğer her şey kötü giderse, sonsuza dek bu mağarada saklanamayız. Er ya da geç yakalanacağız. Elimizde hem yetenek hem de şaşırtma ola-nağı var. Bunları bir şekilde onlara karşı kullanmanın bir yolunu bulmak zorundayız."

❧ YIRMİNCİ BÖLÜM ❧

LONCALARARASI KONSEY

Jack eleştiren gözlerle konferans odasını inceledi. Büyük, üç katlı bir salondur, ikinci katın üç tarafı bir galeriyle çevriliydi. Salonun ortasında etrafı koltuklarla çevrili, cilalı, uzun bir masa vardı. Diğer koltuklar duvara dizilmişti. Her bir koltuğun önünde, masaya entegre düz ekranlar ve altlarında da klavyenin bulunduğu bir çekmece vardı.

Salonun bir ucundaki şömine o kadar büyüktü ki uzun boylu biri içine rahatça yürüyebilirdi. Diğer ucuna da kahve, meyve suları ve börek çörekler hazırlanmıştı.

Jack geldiklerinden beri Linda teyzeyle konuşma fırsatı bulamamıştı. Odasına gitmişti ama ya içeride değildi ya da kapıyı açmıyordu. Bütün sabah Nick’le birlikteydi.

Jack en yakındaki ekrana bir göz attı. Ekranda, “Jackson Swift, Savaşçı Loncası,” yazıyordu. Masanın etrafında dolaşıp dün gece öğrendiği isim ve loncaları doğruladı. Alt komite her loncadan iki temsilci seçmişti. Kâhinler Trinity’den Blaise Highbourne ve İngiltere, Staffordshire’dan Aaron Bryan tarafından; simyacılar

Trinity'den Mercedes Foster ve İskoçya'dan Kip McKenzie tarafından; savaşılar da tabii ki Jack ve Ellen tarafından temsil ediliyordu. Linda haricindeki diğer efsuncu da, Jack'in önceki gece tanıştığı uzun boylu siyahi bir kadın olan Akana Moon'du.

Büyücüler dışındaki her loncanın iki temsilcisi vardı. Onlarsa dört kişiydi: Leicester, D'Orsay, Ravenstock ve Nick. Artı, Büyücü Konseyi'nin tamamı gözlemci olarak orada bulunuyordu. Diğer loncaların üyeleri de davetliydi ama hiçbirisi gelmeye cüret edememişti. Takas'm anıları, sözde "köle" loncaların üyelerinin hâlâ aklımdaydı.

Jack huysuz bir şekilde, büyücüler, diye düşündü. Hiç de lazım değillerdi. Ve içlerinden sadece birine güveniyordu.

Ellen koluna bir elini koydu. "Yine de sadece bir oy hakları var, Jack."

Hastings keşke orada olsaydı. Keşke Hastings'in nerede olduğunu bilseydi. Seph ve Madison'm da. En azından Ellen için olumlu düşünmeye çalışıyordu. Hâlâ ormandaki saldırı yüzünden kendini paralıyordu.

Ellen, sanki aklını okumuş gibi, "Sence burada bir yerlerdeler mi? Seph ve Madison?"

"Kim bilir..." Jack yolcularının kaybından kendini sorumlu tutuyordu. Eğer onları bulabileceğini bilse orayı yerle bir ederdi.

Gri, kalın bir süveter ve siyah kot pantolon giymiş olan uzun boylu, kel bir adam yan kapıların birinden içeri girdi ve masanın başındaki yerine geçti. Jack onu ilgiyle inceledi. Adam şu ünlü Gregory Leicester olmalıydı, Seph'in müdürü yani. Büyücü gü-lümseyerek masaya göz gezdirdi, gözleri bir an Linda'nın üzerinde durdu. Linda da başını kaldırıp doğruca gözlerinin içine baktı. Artık nasıl baktıysa Leicester irkildi.

Leicester, "Eğer herkes yerlerini alabilirse başlayabiliriz," dedi. "Geç bile kaldık diyebiliriz." Mırıltılar kesildi.

Jack ve Ellen istemeye istemeye koltuklarına geçtiler. Linda videoyu görmezden gelip Nick'in yanına geçti. Rengi solmuştu, gözlerinin altında morluklar vardı. Yine de haşın ve kararlı görünüyordu, ince çizgili takımının içinde kurumsal bir tarzda görünüyordu. Jack ve Ellen Nick'in yanına, Akana Moon da Linda'nın yanına oturdu.

Duvarın dibindeki koltuklara da Büyücü Konseyi'nin üyeleri oturuyordu. Jack aralarında tanıdık yüzler gördü. Ellen'ı turnuvaya sokan ve onu geçen yaz Trinity'de kaçırmaya çalışan büyücü, Geoffrey Wylie. Jack'i Oyun'da feda etmek için ona cevher nakli yapıp hayatını kurtaran Jessamine Longbranch. Diğerlerini tanııyordu.

Masanın altından Ellen'ın elini tuttu. Büyücülerden çekinmek için haklı sebepleri olsa da gelme konusunda ısrar etmişti. Bütün hayatını onların kontrolü altında geçirmişti. Eğer Ellen buna dayanabiliyorsa Jack de yapabiliirdi. Ve dürüst olması gerekirse, sağ elinde onun gücüne sahip olduğuna sevinliyordu.

Ortak konseyin katılımcıları tek tek tanıtıldı ve Leicester toplantı gündemini okudu. Sadece iki madde, iki farklı anayasa teklifi vardı: Hastings'in Büyücü Konseyi'nden zorla geçirdiği anayasa ve Leicester'la D'Orsay'in istedikleri. Leicester gündemin onaylanmasını istedi ve Nick elini kaldırdı.

"Öncelikle, bir kurul başkanı ve yazman seçilmesini teklif ediyorum," dedi. Asasının ucundaki ayı başı hafifçe parladı.

Konferans salonunun girişinde asasını ondan almaya çalışmışlardı. O da o zaman koridorda bekleyeceğini çünkü 465 yaşında olduğunu ve ona dayanması gerektiğini söyledi. Kapıdaki mezun onunla boy ölçüşemezdi, bu yüzden asası Nick'te kaldı.

Leicester omuz silkti. Otomatik olarak kendini başkan ilan etmişti. "Konsey gözlemcilerinden biri gönüllü olmak isterler mi?" Galerideki büyücülere baktı.

Nick hemen, "Başkan'ın büyücü olmayan biri olmasını teklif ediyorum," dedi. "Sanıyorum büyücü olmayan katılımcılarımızdan

bazılarına bunun adil bir süreç olduğuna dair güvence vermeye katkı sağlar.”

Kâhin Aaron Byran söz verilmesini beklemeden, “Bu önergeye katılıyorum,” dedi. Nick bir önceki gece geniş bir çevre edinmişti.

“Ne önergesi?” Leicester kafası karışmış gibiydi.

Nick, “Bu tek bir önerge,” dedi. “Birkaç kısımdan oluşuyor.”

Jack birden izleyici koltuklarındaki büyücülerden neredeyse fiziksel bir baskı hissetti. Büyücü olmayan Weir’ler gergin bir şekilde etraflarına bakındı. Büyücüler demokrasiye alışkın değillerdi. Onları huysuz etmişti.

Leicester, “Masaya bir önerge yatırıldı,” dedi. “Bu konuyu tartışmak isteyen var mı?”

Büyücü temsilcilerinden Jeremy Ravenstock, “Bu iyi bir fikir,” dedi. “Ve hepimizi daha rahat hissettirebilir.” Leicester’a kollarını çattı ve galeriyi taradı. Jack, o ana kadar, en çok büyücülerin konuştuğunu fark etti.

Konu uzamadı. Loncalararası Konsey oylama yaptı ve önerge kabul edildi. Büyücüler bile evet oyu vermişti.

Leicester iç çekti. “Kurul başkanlığı için aday ya da gönüllü olmak isteyen var mı?”

Blaise Highbourne ayağa kalktı, her zamanki gümüş bileklikleri ve gerdanlığı duvar lambalarının ışığında parıltıladı. “Linda Downey’yi aday gösteriyorum.”

“Bir *efsuncuyu* mu?” Leicester tek kaşını kaldırdı. “Ciddi misiniz?”

“Bu adaylığa katılıyorum.” Efsuncu Akana Moon koltuğundan kalkmadı. Gergin görünüyordu, sesi titremişti ama yine de konuşmuştu.

Leicester, “Kızın bu görevi isteyip istemediğini bile bilmiyoruz,” dedi. “Ne de olsa biraz fazla gelebilir...”

Linda, “Kabul ediyorum,” dedi. “Kurallar belli olduğu sürece. Toplantının tarafsız başkanı olmayı kabul ediyorum. Ancak açık ve

net bir şekilde belirtmek isterim ki fikrimin belli olduğu konuları savunacağım.”

Leicester’in hoşuna gitmişti, “Elbette,” dedi. “Kabul edenler?” Önerge kabul edildi. “O zaman kararlaştırılmıştır. Başkan efsuncu.”

Linda açık bir sesle, “Adım Linda Downey,” dedi. “Bunu bir yere yazın, Dr. Leicester.”

Leicester kafasını kaldırdı, afallamıştı, gülümsemesi uçup gidiyordu. “Yazmanlık için gönüllü kimse var mı?” Kimsenin gönüllü olmadığı uzun bir sessizlik daha oldu. Büyücülerden hiç kimse sekreterlik yapmak istemiyordu ve büyücü olmayan temsilcilerden hiç kimse buna cüret edemiyordu. “Jack, sen hızlı yazabiliyorsun. Bana yardımcı ol.”

“Tamam.” Jack masanın altındaki çekmeceyi çekti, becerikli olduğu bir şey yapacağı için memnundu.

Linda başını salladı. “Teşekkürler, Jack. Şimdi, gündeme tekrar bir bakalım. Maddelerde herhangi bir değişiklik var mı?” Hiç değişiklik yoktu. “Eh, benim eklemek istediğim bir şey var,” dedi. “Önümüzdeki anayasaları oylamadan önce, bu anayasa değişikliği gereksinimini ortaya çıkartan sorunu tartışmamız gerekiyor diye düşünüyorum, yani büyücülerin, diğer Weir’lere karşı saldırganlıklarını.”

Şoke edici bir sessizlik vardı. Sonra Claude D’Orsay ayağa kalktı. İmalı imalı, “Ben bunun yapıcı olacağını düşünmüyorum, *Linda Downey*,” dedi. “Zamanımız kısıtlı ve ne de olsa buraya barış yapmak için geldik. İnsanların arasını bozacak eski defterleri açmanın ne anlamı var?”

Linda sakince, “Bazı sorunlar oldukça yeni,” dedi. “Hatta bazıları tam da *şu anda* gerçekleşiyor.” Bunu pat diye söylemişti. “Tarihten ders almayanlarımız, onu tekrar etmeye mahkûmdur.”

Yanlardan gelen sihirli baskı artıyordu. Linda sanki fiziksel bir darbe almış gibi tökezledi. Başını eğip Nick’e bir şeyler söyledi. Nick de ayağa kalkıp kolunu ona sarıp sabitledi ve asası parladı.

Bir süre sonra Linda konuşmaya devam edebildi. “Eğer konsey gözlemcileri bu oturuma katılmaktan kendilerini alamayacaklarsa buradan gitmemiz gerekecek.”

Büyücü Geoffrey Wylie duvardaki koltuğundan, “Bu bir şaka olmalı,” dedi.

Linda soğuk bir şekilde, “Sizi tanıyamadım, Bay Wylie,” dedi. “Siz bu süreçte bir katılımcı değil gözlemcisiniz. Bir daha konuşmaya kalkarsanız dışarı çıkartılacaksınız. Bir daha *düşünmeye* kalkarsanız buradan çıkartılacaksınız.”

Büyücü olmayan Weir’ler Linda’ya bir tür takdir ve hayret içinde bakıyorlardı. Jack salondaki büyücülerin başkan olarak efsuncuyu seçtiklerine daha şimdiden pişman olduklarından şüpheleniyordu.

Gözlemciler duruldular, hâlâ burunlarından soluyorlardı ancak baskı biraz azalmıştı.

Linda salona göz gezdirerek, “Bu konunun gündeme eklenmesini teklif edenler?”

Akana Moon, “Ben ediyorum,” dedi, cesaretine yeniden kavuşmak istiyor gibiydi. Onlara karşı gelircesine gözlerini Büyücü Konseyi’ne çevirdi.

Jack, “Ben de,” dedi. Ah, pekâlâ, diye düşündü. Hepimiz sonunda ölebiliriz ama o arada da onlara günlerini göstereceğiz. Fakat teyzesi için endişeleniyordu. Sanki kavga çıkarmak ister gibiydi.

Önerge kabul edildi.

Gregory Leicester konuştu. “Zaman bakımından, bu gerçekleri bulma girişimi konusunun anayasal konuları görüştüktten sonra konuşulmasını öneriyorum.”

Linda, “Bu bir önerge mi, Dr. Leicester?” diye sordu.

Leicester sinir olmuş bir şekilde tısladı. Teklifini önerge biçiminde ileri sürdü, D’Orsay de ona katıldı. Oybirliğiyle reddedildi.

Linda tatlı bir şekilde, “Eğer bir önerge sunmak istiyorsanız Dr. Leicester, diğer loncaların üyelerinin büyücülere saldırması konusunu da konuşabiliriz,” dedi.

Jack, Ellen’a, “Herhalde ancak iki dakika sürerdi,” dedi.

Leicester parmaklarıyla masada davul çalarak başını salladı.

“Konumuz diğer Weir’lere karşı büyücülerin saldırganlığı. Bu konuda bizimle bir şey paylaşmak isteyen var mı?” Linda masadakilere göz gezdirdi.

Jack ayağa kalktı. “Ben Jackson Swift, savaşçıyım. Aslında benim bir büyücü olmam gerekiyordu ama Dr. Longbranch sahtekârca bana bir savaşçı cevheri yerleştirdi.” Önce Jessamine Longbranch’e, sonra da Geoffrey Wylie’yi işaret etti. “Bay Wylie Oyun’da yer almamam için beni kaçırmaya çalıştı. Sonra da Dr. Longbranch onun için savaşmayı kabul etmeyince beni öldürmeye kalktı.”

“Seni nankör, melez köpek! Eğer ben olmasam şimdi hayatta bile olmazdın.” Longbranch kırmızıya boyanmış tırnaklarını yele gibi kabarık, kömür karası saçlarından geçirdi. Söylemek istediği başka şeyler daha varmış gibi görünüyordu fakat Linda Downey’e kaçamak bir bakış attı ve kendini tuttu.

D’Orsay soğukça, “Savaşçılar turnuvalar için yetiştirilir,” dedi. “Onların amacı budur. Bu doğal yeteneklerini kullanmaları için iyi bir yol. Bütün bu sızlanma neden anlamıyorum.”

Linda Downey, “Tam da bu diyalogu gerçekleştirmemiz için gerekli sebep,” dedi. “Başka?”

Neredeyse herkesin bir hikâyesi vardı ve sabah ilerledikçe kendine daha da güvenerek anlatıyorlardı. Jack, Linda teyzenin öyle görünmese bile grubu gaza getirişinden etkilenmişti. Oradan bir detayı kızıştırıyordu, şuradan bir soru soruyordu, salondaki büyücülerin meydan okumasının önünü kesiyordu.

Jack, Linda’nın bunu daha önce yapmış olduğunu düşündü. Bunu çok doğal bir şekilde yapıyordu çünkü. Grup ortak bir dert-

ten şikâyetçi olan öfkeli tek bir ses oluyordu. Yeni bir başlangıç yapma şansı olan bir ses.

Sonunda Ellen Stephenson ayağa kalkıp boğazını temizledi. “Benim de söylemek istediklerim var.” Eli yanma gidip orada olmayan bir silahı kavramaya çalıştı.

Linda, “Evet, Ellen,” dedi.

Ellen çenesini kaldırıp kendini topladı ve bu gelişmeden pek memnun değil gibi görünen Geoffrey Wylie’ye döndü. “Adım Ellen Stephenson, savaşıyım. Büyücüler beni turnuvalar için yetiştirileyim diye daha bebekken ailemden kaçırdılar. Çocukluğumu benden çalıp beni bir katile dönüştürdüler.” Jack’e baktı, Jack de ona cesaret vermek için başını salladı.

“Arkadaşım Jack’i öldürmeyi kabul etmediğimde, turnuva sahasında bana saldırıp beni öldürmeye çalıştılar.” D’Orsay’e baktı. Alçak sesle, “Bazılarınız bunu çok iyi biliyor çünkü bu işin içindeydiniz,” dedi. Oturdu. Diğer Weir’ler başlarıyla onaylayıp aralarında fısıldaştılar.

Linda, “Ellen Stephenson’a sorusu olan var mı?”

Claude D’Orsay, “Benim bir sorum var,” dedi. “Bu kız geçirdiği zor çocukluk için sızlanarak komitenin zamanını boşa harcamak yerine neden bir terapistle gitmiyor?”

Konferansa katılanlar öfkeyle homurdandı.

Linda, D’Orsay’i duymazdan gelerek, “Benim de bir hikâyem var,” dedi. Salona şöyle bir baktı, herkesin dikkati üzerinde olana kadar bekledi. “Anlatabileceğim çok fazla hikâyeye var aslında ancak sizlere oğlumdan bahsetmek istiyorum.”

Madison ağaçların kenarından üç kere gidip geldi, mahzenin arazisini taradı. Etrafta kimseler yoktu. Doğal olarak Leicester ve diğerleri konferans salonundaki oturuma odaklanmış olacaktı. Ayrıca soğuk, kasvetli, yağmurlu bir gündü. Tam evde olunacak bir gün.

Seph, “Onu görebiliyor musun?” diye sordu. “Arazinin tamamını kaplıyor.” Elini uzattı, sonra da bir şeye dokunurum diye korkarak geri çekti.

“Sana inanıyorum.”

“Kimi aradığını biliyor musun?”

Maddie başını salladı. “Piknikte karşılaştığımız, saçını geriye taramış olan sarışın çocuğu.”

“Doğru. Sessiz bir yerde bariyeri izliyor olacaktır. Şimdi, unutma, seni yakalamasını değil, sana güç aktarmasını istiyoruz. Seni güç aktarmadan yakalayabileceğini düşünmesine izin verme.”

Maddie, “Bunların üstünden hep geçmiştik,” diye mırıldandı. Kendine, *sen bunun için gönüllü oldun*, diye hatırlattı. Seph ve Jason’ı hayal kırıklığına uğratmaktan korktu. Ve onlarla birlikte herkesi.

Seph sanki lafım bitirmeden fırlayacakmış gibi Maddie’nin kolundan tuttu. Koyu kaşlarını çatmıştı, gözleri de ışıktaki renk değiştirip yeşilden altına, sonra da maviye döndü. Fakat parmaklarından hiçbir şekilde güç çıkmadı. Daha önce güçlerini bu kadar iyi kontrol edebilen bir cadıyla karşılaşmamıştı.

Tabii Seph McCauley’nin, onun içini titretmesi için büyüye ihtiyacı yoktu. Derin bir nefes aldı ve Seph’in dediği şeye odaklandı.

“Eğer seni yakalarsa deli gibi dövüş. Kaçmanı engellemek için güç kullanması gerektiğini düşündür.”

“Anladım.”

“Büyük ihtimalle seni ormandan hatırlayacaktır. O yüzden hikâyenin ne olduğunu biliyor musun?”

“Beni burada konuşarak mı öldüreceksin sen? Donuyorum.” Dişleri birbirine vuruyordu.

“Üzgünüm.” Utanmış görünerek kolunu bıraktı. “Sadece başına bir şey gelmesini istemiyorum, tamam mı?”

“Tamam.”

Maddie arkasını dönecekti ki Seph onu kendine çekip alından öptü. “Şans için,” dedi.

Madison şansı öpücüklerle artan bir kız olduğunu umarak avluyu geçti. Kilitlenmemiş arka kapıdan girdi ve saçındaki suyu silkti. Kimsenin bulunmadığı mutfığa girdi, etrafında yemek yapılırken meydana gelen enkaz sonra temizlenmeyi bekleyerek duruyordu. İçeride silah olarak kullanabileceği bir şey aradı, kesme tahtasındaki büyük bıçağı aldı ve kendine yakın tuttu.

Warren Barber nerede olabilirdi? Duvarın yakınında bir yerde olması gerekmiyor muydu? Toplantının yapıldığı konferans salonunda takılmadığını umdu.

Zemin kattaki odalarda bir hayalet gibi süzüldü. Barber orada da yoktu. Nefesi ve kalp atışları hızlandı. Zaman boşa geçiyordu. Bahçeyi denemeye karar verdi. Belki de yağmurda durmaması gerektiğini bilmiyordu.

Taş avluya çıkar çıkmaz, birinin konuştuğunu duydu. Ninni gibi bir şeyler mırıldanıyordu. Madison çakıllı bir patikadan, kırılmış küçük çalılıkların ve bakımsız krizantemlerle dolu çiçekliklerin arasından, salkımlarla sarılmış bir gölgeliğin içinden sese doğru yürüdü.

İşte Warren Barber oradaydı, iğrenç bir tür bahçıvan taklitçisi gibi görünmez duvarıyla ilgileniyordu. Küçük ayarlamalar ve düzeltmeler yapıyor, düğümleri çözüyor, onların yerine yenisini ekliyordu. Madison onun güçlü olduğunu düşündü. Hâlâ yağmur yağıyor, soğuk bir şekilde çiseliyordu ama Barber bahçenin köşesinin tamamını aydınlatıyordu. Giysileri kuru, hatta biraz tütüyor gibiydi. Islanmasınlar diye bir tür tılsım kullanıyordu.

O kadar odaklanmıştı ki Madison tam onun dibine geldiğinde başını kaldırıp onu fark edebildi ancak. “Bak sen,” dedi. “Bu da nesi?”

“Seph’e ne yaptın?” Madison aynı anda hem korkmuş hem de kararlı görünmeye çalışıyordu. Ki bu çok da zor olmamıştı çünkü zaten böyle hissediyordu.

Barber onu baştan aşağı süzdü ve çarpık dişlerini gösterecek şekilde güldü. Mavi gözleri o kadar açık renkti ki neredeyse renksizlerdi, kirpikleri görünmezdi. “Seni hatırlıyorum. McCauley’le birlikte nehirdeydin.”

“O nerede?” diye sordu, sesi hafifçe titredi.

Barber, “Buraya nasıl geldin sen?” diye sordu.

“Ben... ben onunla birlikte bottaydım.”

Barber ellerini uzatarak ona doğru yaklaşp, “Eh, şimdi,” dedi. “Şöyle yapacağız. Sen bana iyi davranırsan, ben de belki sana onun nerede olduğunu söylerim.”

Madison arkasından kasap bıçağını çıkardı. “Bana onun nerede olduğunu söylersen, ben de bunu kullanmam.”

Barber’ın gözleri bıçağı görünce büyüdü. Sonra da sırttı. “Kalbimi böyle kazanamazsın, güzelim.” Ellerini ona doğru uzatıp bir büyü yapmaya başladı.

Seph ve Jason ağaçların arasında çömelmişlerdi, gözleri büyücü duvarının üzerindeydi.

Jason, belki de üçüncü kez, “Umarım ona bir şey olmamıştır,” diye mırıldandı. “Belki de ikimizden biri onunla birlikte gitmeliydi, Barber adı bir oro...”

“O ne yaptığını biliyor.” Seph saatini kontrol etti. Neredeyse öğlen olmuştu. Madison yarım saattir yoktu ve duvar hâlâ ayaktaıdı. Ancak onun Barber’ı bulması ve planı uygulamaya başlaması uzun sürecekti. Peki ya yolda başka birine ya da birilerine rastlarsa?

“Niye bu kadar uzun sürüyor?” Jason yüzündeki yağmur sularını sildi. “Ya onu bulamazsa?”

“Eğer onu bulamazsa aramaya devam edecektir.” Seph tekrar saatine baktı. Öğlen olmuştu. Neredeydi? Belki de peşinden gitmelilerdi.

Seph mahzen binasına bakıp gözlerini kırptı ve tekrar baktı. Weir ağı bozuluyor, uçup gidiyor, binaya çarpıp dağılan küçük ışıık

demetlerine dönüşüyordu. Bir an boyunca taşın üzerinde buhar gibi durdu ve sonra da yok oldu.

Seph ve Jason salak gibi birbirlerine bakarak güldüler.

Jason, “Bunu başarabileceğini biliyordum,” dedi neşeyle.

“Haydi gidelim.” Ağaya kalkıp arazide ıslak yaprakları ezerek koşmaya başladılar. Madison’ın kullandığı girişten içeri sızdılar.

Madison onlarla mutfakta buluştu, rahatlamayla gaza gelmişti. “Bahçede,” dedi. Büyük bir bıçakla işaret edip elinde pala varmış gibi havayı yarıdı.

Barber çakıllı patikanın üzerinde sırtüstü yatıyordu, bütün gücü emilmiş, sırlıslam olmuş ve öfkeden köpürmüştü. Eğer gücü yetse dumanı tüterdi. Seph ve Jason’ı bulunca gözleri şaşkınlık ve korkuyla büyüdü.

Jason sırtarak, “Mezardan çıktık,” dedi. “Böö!”

Seph duygusuzca Barber’a bakarak, “Sence bu onu ne kadar süre tutar?” diye sordu.

Madison omuz silkti. “Cadı olan sensin. Benim hiçbir fikrim yok.”

Seph, “Onun ses çıkarmayacağından emin olmamız lazım,” dedi.

Seph, Barber’ın yanında diz çöktü, ellerini boyun kemiğine koydu ve hareketsizleştirme büyüsü yaptı. Barber bir kere seğirdi ve hareket etmeyi kesti.

Seph başını kaldırınca Madison’ın solgun yüzündeki mavi gözleriyle ona bakmakta olduğunu gördü. “Sen ona ne yaptın?..”

“Endişelenme. Sadece uzun bir uykuya daldı.” Seph ve Jason, Barber’ın karşı koymayan bedenini uygunsuz bir zamanda bulunma ihtimalinin daha az olduğu çalılıkların arasına sürüklediler.

Seph, Madison’a döndü. “Şimdi. Jason ve ben fark edilmez olacağız, sonra da salona sızıp neler olduğuna bir bakacağız. Küçük mutfaktan salona giden küçük bir koridor var. Seni almaya gelene kadar orada saklan.”

Madison kaşlarını çatıp parmağına uzun dalgalar halinde kurumakta olan saçını doladı. “Hoşuma gitmiyor bu. Bence bir arada olmalıyız.”

Seph ona güvence vermek için koluna dokundu. “Ne yazık ki seni oraya gizlice sokamayız. Lütfen, Madison.”

Sonunda başını salladı, hâlâ suratı asıktı.

Bruce Hays ve Kenyon King büyük salona açılan kapılarda nöbet tutmaktalardı. Arada mezunlardan biri misafirlere yapılan ikramları tazelemek ya da Leicester’a bir mesaj iletmek için içeri giriyordu. O anlardan birinde Seph ve Jason fark edilmez halde onların ardından konferans salonuna girdiler. Odayı baştan başa geçip oturumu daha iyi görebilecekleri büyük şöminenin üstünde durdular.

Weir temsilcileri cilalı meşeden yapılmış bir masanın etrafında dizilmişlerdi. Büyücü Konseyi’nin üyeleri çevrelerindeki koltuklara oturmuşlardı. Seph, Linda’yı masanın başında durmuş, toplantıyı yönetirken görünce şaşırdı. Öfkeli, solgun ve bitkin görünüyordu.

“Hangisi annen?” Jason’ın sesi tüyler ürpertici gelmişti.

“Konuşan.” Seph onun annesi olduğunu öğrendiğinden beri Linda’yı ilk kez görüyordu. Onu inceledi, ondan kendinden bir şeyler görmeye çalıştı. Herhalde babasına çekmişti ama belki de gözlerindeki bir şey...

Jason, “Hey,” diye fısıldadı. “Senden bahsediyor.”

Linda, “Joseph Downey McCauley adında bir oğlum vardı,” diyordu. “Babası da Leander Hastings’ti.”

Geçmiş zaman kullanıyordu.

Ve Seph sonunda anladı. *Benim öldüğünü düşünüyor. Bu yüzden bu kadar öfkeli.*

“Oğlumu zarar görmesin, büyücüler onu babasına karşı bir silah olarak kullanmasın diye sakladım. Onu koruyabilmek için ondan vazgeçtim.” Durdu. “Geçen sene Gregory Leicester’m

özel okuluna gitti. Dr. Leicester ona neredeyse bir sene boyunca işkence etti.”

Leicester, “McCauley bir büyücüydü,” diye protesto etti. Hâlâ geçmiş zaman kullanıyorlardı. “Her ne oluyorsa bu büyücüler arasındaki bir mesele.”

Linda Downey, “Oğluma yapılan saldırı, bana yapılmış demektir,” dedi. “Onu Havens’tan kurtarabilmişim ama geçen hafta, Dr. Leicester onu yeniden kaçırdı.”

Leicester, “Saçmalama!” diye çıkıştı. “Çocuk göldeki bir fırtınada kayboldu. Onunla benim hiçbir alakam yok. Aslında dediğin mümkün bile değil.”

Linda onu duymazdan geldi. “Dr. Leicester bunu Leander Hastings’i konferanstan uzak tutmak için yaptı.”

Leicester, “Bütün bunların arkasında benim olduğuma dair hiçbir kanıt yok,” diye karşı çıktı.

Linda, Jack’e bir harici bellek verdi. “Bunları ekrana koyabilir misin?” Jack girişe taktı. Birkaç tuşa bastı ve bir an sonra gündemin yerine ekranlarında bir fotoğraf belirdi. Seph’ti, elleri arkasında bağlanmıştı. Kütüphanedeydi.

“Dr. Leicester bu fotoğrafları Hastings’e gönderdi. Burada, şarap mahzeninde çekilmişler. İsterseniz, size tam çekildikleri noktayı bile gösterebilirim.”

Leicester koltuğuna arkasını yaslayıp ellerini masaya koydu. “Bunun amacının ne olduğunu anlamıyorum,” dedi. “Ne de olsa çocuğu ben değil, Hastings öldürdü.” Ve bunu söyleyerek her şeyi doğrulamış oldu.

Bir kez daha odaya sessizlik hâkim oldu. Jack’in beti benzi atmış, koltuğun yanlarını tuttuğu ellerinin yumrukları beyazlamıştı. Ellen gözyaşlarını sildi ve Leicester’a gözlerini dikti. Blaise ve Mercedes başlarını eğmiş masaya bakıyorlardı.

“Benim amacım ne mi?” Linda’nın yanakları pembeleşmiş, gözlerindeki altın parıltı geri dönmüştü. “Bir sene önce Kuzgun

Geçidi'nde feshedilen anayasanın yerine geçecek iki muhtemel Weir anayasasıyla ilgili görüşeceğiz. Biri eski sistemi öyle ya da böyle yeniden getirecek. Diğeriyse yeni bir düzeni.

“Sizlere mevcut düzenin değişmesine gerek olmadığı söylendi. Bütün lonca temsilcilerinin geçmişimizi ve büyücülerin üstünlüğünde geçen yıllar boyunca ödediğimiz bedeli hatırladığından emin olmak istiyorum. Bu insanların tam olarak kimler olduklarını anlamalarını istiyorum.”

Jason, “Anneni gittikçe daha çok seviyorum,” dedi. Seph cevap vermeden başıyla onayladı.

Linda gündeme geri döndü. “Şimdi. Her bir anayasanın sponsorlarına, tekliflerinin yararlarına ve gerekçelerine dair bir sunum yapmaları için on dakika vereceğiz. Dr. Leicester, Bay D’Orsay?”

Hâlâ dumura uğramış gibi görünen D’Orsay, ayağa kalkıp temsilcilere hitap etti. Savının özü, bazı kusurlarına rağmen, eski hiyerarşinin herkesin ihtiyaçlarına cevap veren, iyi bir sistem olduğuydu. Çeşitli loncaların rolleri açıldı ve yetenekleriyle doğru orantılıydı. Angajman Kuralları yüzyıllar boyunca bir tür Pax Romana” oluşturmuş, kan dökülmesini ve çatışmaları en aza indirmişti. Arada bir üzücü aşırılıklar yaşanmış olsa da büyücüler cömert liderler gibi hizmet etmişlerdi.

Sonunda Leicester bu yeni anayasayı kabul etmek için önerge sundu. D’Orsay onu destekledi. Oylanmaya sunuldu ve açık bir şekilde geri çevrildi. Dörde sıfırdı. Büyücüler ikiye iki bölündükleri için çekimser kalmışlardı.

Jeremy Ravenstock ikinci anayasayı sundu çünkü onu destekleyen Büyücü Konseyi’ndeki tek büyücüydü. Net, dobra bir konuşmacıydı ve hiç edebiyat yapmıyordu. Nick de onu destekleyen birkaç şey söyledi ve sonra Linda tekrar söz aldı.

11 (Lat.) Roma Barışı. Roma Cumhuriyeti’nin Son Savaşı’ndan Üçüncü Yüzyıl Krizi’ne kadar süren nispeten barış ve huzurlu dönem. (ed.n.)

Bütün katılımcılarla göz kontağı kurarak masaya göz gezdirdi. “Bunun zor olduğunu biliyorum. Katılmakla hepiniz bir risk alırsınız. Burada olmanız bile işin ne kadar ciddi olduğunu bildiğinizi gösteriyor. Büyüçülere hayır demeye alışık olmadığınızı fark ettim.

“Ancak yaşamlarınızın eski hiyerarşi altında nasıl olduğunu düşünmenizi istiyorum. Burada bu sabah duyduğunuz her şeyi düşünmenizi istiyorum. Bu... çocuklarımızın hayatlarının daha farklı olmasını sağlamak için bir fırsat.” Sesi biraz çatladı. “Bu fırsatı ziyan edersek bize yazıklar olsun.”

Seph annesine baktı. Minik bir kadındı, büyücü değildi ancak bu ortak konferansın tamamı ona esir olmuştu, hem büyüçüler hem de yıllar boyunca baskıya maruz kalmış diğer Weir’ler.

Hastings/Downey anayasası Loncalararası Konsey tarafından dörde sıfır kabul edildi.

Leicester eliyle bir işaret verdi ve Bruce Hays salondan çıktı.

Seph galerinin pencerelerinden bakıp saatin kaç olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Gün ortası bile olmamıştı belki de ama büyüyen fırtına pencereden gelen ışığı azaltmıştı ve çiseleyen yağmur bir boraya dönüşmüştü.

Yine de Linda henüz bitirmemişti. Masadakilerin üzerinden bakıp duvara dizilmiş olan Büyücü Konseyi temsilcilerine konuştu.

“Dr. Leicester oğlumun öldürülmesinin bir büyücü meselesi olduğunu iddia ediyor. Öyle olsun. Angajman Kuralları büyüçüler arasındaki savaşları çok uzun süredir yasaklamıştır. Eğer Dr. Leicester oğlumun Hastings’ın ellerinde ölmesine tanık olduysa bu konuda ne yaptı? Hastings nerede? Hastings sizin meslektaşınız, Büyücü Konseyi’nin bir üyesi. Belki de bu konuda kendi adına konuşmasına izin verilmeli.”

Galerideki büyüçüler kııldandılar. Bataklık sazlarının arasından geçen rüzgâr gibi içlerinden bir fısıltı geçti. Longbranch, “Hastings *nerede* cidden?” diye sordu. “Bu fikri kendisi hayata geçirdiği için gelmemesine şaşırdım.”

Leicester yergiyle, “Bir efsuncu tarafından yönetilip sorgulanmaya izin vermenize şaşırdım,” dedi. “Dediğim gibi bu büyücülerini ilgilendiren bir mesele.”

Ravenstock, “Ama Hastings *sahiden de* Büyücü Konseyi’nin bir üyesi,” diye belirtti. “Ve en az bizim kadar kurallar altında korunmayı hak ediyor.”

Adam Sedgwick, “Leander Hastings bir katil, entrikacı ve kendi türüne ihanet eden bir hain,” dedi.

Jason, “Bütün büyücüler gibi,” diye mırıldandı.

Seph, Sedgwick’in Legends’taki toplantıda Leicester’ı destekleyen bir müttefiki olduğunu hatırladı. Uzun boylu, aristokrat tipli bir adamdı, büyük ihtimalle konseydeki en genç kişiydi.

Sedgwick, “Köle loncaları kışkırtıp onların sözcüsü olarak onların bu isyanını cesaretlendirdi,” diye devam etti. “Sizce büyücülerin desteği olmadan bu raddeye gelebilirler miydi?”

Geoffrey Wylie, “O zaman nerede kendisi?” diye sordu ve imalı bir şekilde etrafına baktı. “Eğer bu onun oyunuysa oyunun yazarı nerede?”

Ravenstock, “Eğer bu onun zaferiyse o zaman neden tadını çıkarmak için burada değil?” diye ekledi. Konunun özüne yaklaşıyordu. “Konsey üyesi ya da katılımcı olarak burada bulunması gerekiyor.”

Linda, “Belki de bu civarda bir arama yapmalıyız,” diye önerdi. “Belki de Büyücüler Konseyi, Dr. Leicester’a neden bir düzine genci Havens denen okulda işe aldığını, onlara işkence ettiğini ve onları kölesi yaptığını sormak isterdi. Belki de konsey Leicester ve D’Orsay’in böyle bir güçle ne yapmaya çalıştığını bilmek isterdi. Onun bu gücü gerçekten efsunculara, savaşıtlara, siyacıtlara ve kâhinlere karşı kullanacağını mı sanıyorsunuz?” Yan taraflardaki vızıltı bir homurtuya dönüştü. Seph kımlıdayıp, “Onlara Hastings’in nerede olduğunu söyleyeceğim,” dedi.

Jason kolunu tuttu. “Bir şeyler olmak üzere. Önce bırakalım onlar ellerini göstereyin.”

Bruce Hays döndü ve Gregory Leicester'a bir rulo parşömen verdi. Leicester boğazını temizledi. "Bu konuya bir saniye sonra değineceğiz. Ama konudan sapmadan önce başladığımız işi neden bitirmiyoruz? İmzalamamız gereken yeni bir anayasa var."

Jason, "Bu mantıklı değil," dedi. "Yeni anayasayı imzalamak için can atıyor olamaz."

Buna cevaben Seph galeriye baktı. Konferansa katılanlar farkında olmadan, mezunlar onlara doğru bakarak korkuluktaki dizilmeye başlamışlardı, bahçede hareketsiz yatan Warren Barber hariç.

Leicester tekrar konuşmaya başladı. "Her loncadan bir temsilcinin imzalaması gerekiyor. Aranızda bu onura kimin sahip olacağına karar verebilirsiniz." Durdu. "Kâhinler Loncası'yla başlayacağız."

Blaise Highbourne ve Aaron Bryan masanın bir yanında birlikte oturuyorlardı. Hays parşömeni onların yanına getirip önlerine koydu. Bryan kalemi aldı ama Blaise okuyordu. Parmasını sayfaya koydu ve bir paragrafı tekrar okudu.

Seph yüzünü izliyordu ve ifadesinin değiştiğini gördü. Blaise Leicester'a baktı. "Bu oyladığımız belge değil."

Leicester omuz silkti. "Bu belge daha önce değerlendirdiklerimizden *farklı*." Sesi sertleşti. "Ancak yine de hepiniz onu imzalayacaksınız."

Jeremy Ravenstock ayağa kalktı. Soğukça, "Biz zaten bir anayasa seçtik," dedi. "Başka bir belgeyi de imzalamayacağız."

Leicester galeride duran mezunlara baktı, sonra da tekrar Ravenstock'a döndü. Elini uzattı ve parmaklarından mavi alevden bir ok fırladı. Bir an için Ravenstock darbenin etkisiyle etrafı alevlerle çevrili, dönen bir silüet oldu. Sonraki an ise yerde hareketsiz yatıyordu, altındaki taş zemin yanmıştı. Hava yanmış et kokusuyla dolarken ufak bir tutam duman yükseldi. Herkes şoke olmuştu.

Leicester, “Sadece tek bir büyücüye ihtiyacım var,” dedi. “Ve ben de imzalayacağım. Diğer herkes gözden çıkarılabilir. Temsili hükümet deneyimizin sonuna geldik.”

D’Orsay’ın bir hareketiyle salonun bütün kapıları kapandı.

Konseyn birkaç üyesi ayağa kalktı. Wylie öfkeyle, “Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?” diye sordu.

“Bunu.” Leicester galerideki mezunların gücünü toplayarak salondaki herkese şiddetle çarpan bir hareketsizleştirme büyüsü yaptı, herkes felç olup koltuklarına yapışmıştı. Bundan sadece Claude D’Orsay, Adam Sedgwick ve büyü yapılmadan önce kalkanları hazırlamış olan, Seph’in tanımadığı bir kadın etkilenmemişti. Bir de şöminenin iyice içine doğru geri çekilmiş olan Seph ve Jason.

D’Orsay Leicester’m yanında yerini aldı. Sedgwick ve kadın büyücü onlara katıldı, gülümsüyorlardı.

Seph, Jason’a, “Sedgwick’in yanındaki kadın kim?” diye sordu.

Jason, “Nora Whitehead. Sıkıntı,” diye yanıtladı.

D’Orsay konuştu. “Saygıdeğer meslektaşlarım, Büyücü Konseyi’nin üyeleri, bu küçük toplantımıza katıldığınız için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Görevimizi çok daha kolaylaştırdınız.”

Gülümsedi. “Gerçekten köle sınıfım memnun etmek için bu kadar zahmet edeceğimi mi düşündünüz?” Başını salladı. “Ancak bu, Büyücü Konseyi’nin en güçlü üyelerini tek bir yerde toplayabilmek için mükemmel bir bahaneydi.

“Biz büyücüler artık durmadan tartışıp kendi aramızda savaşamayız. Görüyorsunuz ya, yıllar boyunca güç kaybettik. Dışsiziz. Alt loncaların isyanını başka nasıl açıklayabilirsiniz? Bu isyan acımasızca bastırılmalıydı. Artık daha açık miras kurallarına sahip, yeni ve daha sade bir anlaşmanın altına birleşmemizin zamanının geldiğine inanıyoruz.”

Leicester parşömeni açtı, podyumun ceviz yüzeyinin üzerinde düzleştirdi, boğazını temizledi ve esir tuttuğu seyircilerine okumaya başladı.

Her şey oradaydı. Lonca hiyerarşisinin yeniden uygulamaya sokulması. Leicester'm alt lonca adını verdiği loncaların hizmetkâr statüsünün kanunlaştırılması. Sığınak'ın kaldırılması. Bir savaşçı üreme programı başlatılıp sonunda da turnuvaların devam etmesinin sağlanması.

Fakat yeni rejimde turnuvalar sadece gelenek uğruna, eğlence için yapılacaktı. Artık onların güç dağılımındaki rolleri gerekli olmayacaktı. Gregory Leicester ve Claude D'Orsay hayatları boyunca lonca efendileri olacaklar ve iki büyücü hanesinin de sahip olduğu büyümlü eşyaların kontrolünü ellerinde tutacaklardı, mirasları da erkek çocuklarına kalacaktı. Mezunlar Leicester ve D'Orsay'e bağlı bir disiplin gücünün merkezini oluşturacaktı. Her türlü büyücü anlaşmazlıklarına hakemlik edecek ve diğer büyücülere uygun gördükleri şekilde disiplin vereceklerdi.

Leicester okumayı bitirdiğinde salona baktı. "Sorusu olan?"

Kızıl güllerle süslenmiş bir ceket giyen konsey büyücülerinden biri, Seph'in tanımadığı yaşlı bir adam konuştu. "Evet. Benim bir sorum var. Siz ikiniz aklınızı mı kaçırdınız?"

D'Orsay Leicester'a başını salladı ve Leicester da yaşlı adamı olduğu yerde yakıp kül etti. Başka soru yoktu.

Leicester, "Pekâlâ," dedi. "O zaman imzalara geçelim." Dik-katini kâhinlere, Aaron Bryan ve Blasie Highbourne'a çevirdi. "Bay... Bryan'dı değil mi? Kalemi elinize aldığınızı görüyorum. Bay Hays?" Bruce Hays parşömeni önüne itti.

Bryan kalemi masaya bırakıp inatçı bir şekilde başını salladı, destek için masadakilere baktı. Hays omuzlarını tuttu, ellerinden güç aktardı. Kâhin acıyla nefesini tuttu, yüzünden kan çekilmişti. Hays eğilip yavaşça kulağına fısıldadı. Sadece birkaç dakika sürdü. Kâhin imzaladı.

Leicester gülümsedi. "Zor değildi sanki? Ve acı çekmeniz de gerekmiyor. Size kalmış."

Simyacılar Loncası'na geçtiler ve Hays ıkna gücünü Mercedes'e değil, Kip McKenzie'ye odakladı. Trinity uzun zamandır isyanın odak noktasıydı. Leicester ve D'Orsay diğer temsilcilerin daha kolay korkutulabileceğini ummuşlardı.

Kip de Aaron Bryan'dan daha fazla dayanamadı. Herkes bunun umutsuz bir vaka olduğunu görebiliyordu. O çok kısa süreliğine tadını çıkardıkları güç illüzyonu sis gibi dağılmıştı. Bir kez daha bütün kuralları koyanlar, insanlara kabadayılık edenler, büyücülerdi.

Hays parşömeni Akana Moon'a götürdü. Fakat Leicester başını salladı. Masanın arkasından yürüyüp Linda Downey'nin arkasına geçti. Ellerini hafifçe omuzlarına koydu, sanki onu resmi olarak ele geçiriyordu.

Leicester, ismine vurgu yaparak, "Belki de *Linda Downey* bu şerefe nail olmak ister," diye önerdi. "Bugünkü oturumda bu kadar önemli bir rol oynadığı için."

Linda ifadesizce ileriye bakıyordu, suratı bir umursamazlık maskesiydi.

Linda Leicester'ın belgesini imzalamaktansa ölür, diye düşündü Seph. Odaya göz gezdirdi. Bütün kapılar büyülü bir şekilde kapatılmıştı. Planlarını uygulamaya koymak için hiçbir şey yapamazlardı.

Jason'a, "Madison'a ulaşmamız lazım."

"Duvarların içinden geçemeyiz."

Seph bacaya bakıp başını salladı. Jason'ın ince bedeni bile oradan sığmazdı.

Masada, Akana Moon Leicester'a, ondan da Linda'ya baktı. Parşömeni kendine çekti. Çabucak, "Ben imzalarım," dedi. Ve de imzaladı.

Sonra da sadece Jack ve Ellen kalmıştı geriye, ikisi de Trinity'den gelen savaşçılardı.

Hays, "Kim yapsın?" diye sordu. sırtıyordu. Ellen ve Jack, aralarında bir karşı koyma paktı yapıyormuşçasına birbirlerine baktılar.

Hays bir Jack'e bir de Ellen'a baktı. Bir an kararsız kaldıktan sonra, Ellen'ı seçip ellerini omuzlarına koydu. İçine çatırdayarak güç aktı. Ellen kaskatı kesildi, nefesini hafifçe içine çekti, gözleri büyüdü ama hiçbir şey söylemedi. Hays ona doğru eğilip kulağına fısıldadı. Jack izliyordu, sanki üzerine atlayacak gibiydi ama Ellen inatla başını salladı.

Linda, içinde duygu bulunmayan bir ses tonuyla, "Ellen," dedi. "Lütfen. Bir anlamı yok. İmzala."

Ellen başını salladı ve Hays tekrar içine alevleri yolladı. Ellen'm yüzündeki kan çekildi. Kanatana kadar dudağını ısırdı, hâlâ hiçbir şey söylemiyordu. Hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu ve sonra Hays onu bıraktı, kızın kafası öne düştü, yüzünden masanın üzerine terler akıyordu. Jack uzun bir tıslamayla nefesini bıraktı.

Hays Leicester'a bakıp çaresizce omuz silkti. "Korkarım... eğer daha fazlasını yaparsam onu öldürebilirim."

Leicester iç çekti. "Yanlış yapıyorsun çünkü. Kalemi çocuğa ver. Eğer imzalamazsa kızı öldür." Bu fikir Hays'in ilgisini çekmiş gibi görünüyordu ama daha pek bir şey yapamadan Jack adını belgeye karaladı ve Hays'e geri itti. Ellen ona kötü kötü baktı ama Jack onun gözlerinden kaçtı. Ve her şey sona ermişti.

O sırada Seph ve Jason salon boyunca yürüyüp emin olmak için bütün kapıları denemişlerdi. Hepsi kilitliydi.

Leicester ve D'Orsay kimsenin partiden erken ayrılmadığından emin olmak istemişti. Ancak Seph galerideki mezunlara baktığında içlerinden bazılarının orada olmadığını fark etti.

Anayasa "kabul edildikten" sonra, Leicester tekrar belgeye göz gezdirdi ve büyücüler adına süslü bir şekilde imzalarken kısa bir süre beklediler.

Leicester, "Şimdi de geriye sadece bu yeni anayasayı Kuzgun Geçidi'ne götürüp kutsamak kaldı," dedi. "Ama önce ilgilenmemiz gereken bir disiplin konusu var."

❧ YIRMİ BİRİNCİ BÖLÜM ❧

BÜYÜCÜ DİSİPLİNİ

Fermantasyon odasının arkasındaki kilerde zaman yavaş geçiyordu. Dış dünyadaki gelişmelere, hava durumuna ya da gerçekleşen olaylara dair hiçbir kanıt yoktu. Martin önceki gün Hastings'e kahvaltı getirmişti ama o zamandan beri görünmemişti. Bu yüzden Jason ona ulaşamamıştı.

Hastings acıkmamıştı zaten. Uyuyup duruyordu, bedeni kaynaklarını koruyor, cevherinden gücün emilmesine karşı koymaya çalışıyordu.

Bir tuzağa düşmüş olmasına alışmak zaman alıyordu. Bütün yaşamını onlardan kaçmayı başararak geçirmişti. Yine de Seph, en azından şimdilik de olsa tehlikeden uzaklaşmıştı. Şimdiye Trinity'ye geri dönmüş olmalıydı. Hastings kendini bununla avuttu. Soyu çok eskilere dayanıyordu ve şimdi de Seph'le devam edecekti. Yüz yıldan fazla süren risk ve entrikalar boyunca, bu hiç önemli görünmemişti gözüne. Şu ana dek.

Kapıdan gelen hafif bir ses birinin geldiğini haber verdi. Kapının sürgüsü çekildi ve sonra da çıplak ampulün ışığı yanınca bir an için kör oldu.

Biri gelip başında durdu, arkasından ışık vuruyordu.

“Bay Hastings.”

“Martin? Ne hoş bir sürpriz.” Bu birkaç kelime bütün nefesini harcamıştı.

Martin yanında diz çöktü. “Sizi almaya geliyorlar. Sadece birkaç dakikamız var.”

“Beni almaya mı geliyorlar?” Hastings bir ilgi kıvılcımı göstermeye çalıştı. “Ne için?”

“Sizi öldürmek için. İki büyücüyü öldürdüler bile. Ve bence sizden sonra da başkalarını öldürecekler.” Martin yere bakıyordu.

“Kimi öldürdüler?”

“Ravenstock’ı. Ve Büyücü Konseyi’nden Hadrian Brennan’ı.”

“Büyücü Konseyi’nden mi?” Hastings’in bulanık zihnini bunu bir tür plana oturtmaya çalıştı. “Neden onlara saldırıyorlar? Neler oluyor?”

Martin’in gözleri ondan kaçtı. “Dr. Leicester yeni bir anayasa yazdı. Herkes imzaladı. O ve D’Orsay artık ölene kadar kral. Bunun gibi bir şey işte.”

“Anlıyorum. Peki, Martin. Sen neden buradasın?”

“Size bütün olanlar için üzgün olduğumu söylemek istedim.”

Hastings iç çekti. “Eğer günah çıkarmaya geldiysen seni affetmem pek mümkün değil.”

Fakat Martin devam etti. “Joseph’i neden öldürdüğünüzü anlıyorum. Bu cesur bir hareketti. Dr. Leicester ona... işkence ediyordu. Leicester bir korkak. Joseph’tan korkuyordu o. Bizim... bizim yardımımızla bile. O yüzden ona sürekli Weir boğan içirip durdu. Ve sizden de korkuyor. O yüzden bana torku taktırdı.”

Ve o anda beklenmedik bir şekilde gülümsedi, gözlüklerinin ardındaki kahverengi gözlerinde ışıklar parladı. “*Gefyllan de sefa*’yı sadece onu takan kişi çıkarabilir,” dedi. Halkaya uzandı.

Hastings bir elini kaldırdı. “Bunu yapmak istediğine emin misin? Büyük ihtimalle sonuç pek fark etmeyecek.”

“Benim için edecek.”

“Leicester seni öldürür.”

“Umurumda değil.” Martin yine Hastings’e uzandı, boynundaki halkayı tuttu ve mandalıyla oynadı. Tork klank diye taş zemine düştü. İs karasıydı, zedelenmişti ve Martin’in üç gün önce yerleştirdiği mücevherli halkayla alakası kalmamıştı.

O anki etkisi hiç hoş değildi. Hastings’te kalan azıcık güç cevherine çat diye geri girdi, her şeyden çok kaynağını koruyordu. Hastings bir an Martin Hall’un üstüne başına kusacağını sandı. Başını duvara yasladı ve derin nefesler aldı.

“Sana şükran borçlu değilim diyemem ama bunu bir iki gün önce yapmış olsaydın keşke.”

Martin halkayı aldı. “Şimdi de büyüüyü tersine çevireceğim. Ama cevherinizi eski haline getirmek biraz zaman alacak korkarım. Ve...” Kapıya doğru baktı. Hastings de duymuştu. Biri geliyordu.

Martin acele edeyim derken biraz sakar bir şekilde halkayı tekrar Hastings’in boynuna geçirdi. Hastings’in ona uymaktan başka şansı yoktu. Yükten kurtulmuş bir şekilde ölmeyi tercih ederdi. Kapı tam açılırken Martin karşı büyüüyü mırıldandı.

Leicester onu getirmeleri için sadece üç mezun göndermişti çünkü hem Hastings’in güçlerinin kaybolduğunu varsayıyordu, hem de salondaki konsey üyelerini kontrol altında tutması gerekiyordu. Onlara liderlik eden Bruce Hays, Martin’i görünce birden durdu. “Burada ne yapıyorsun sen?”

Martin hiç duraksamadan, “Mr. Hastings’ten yaptığımız her şey için bizi affetmesini istedim,” dedi. “Bizim başka hiçbir seçeneğimiz olmadığını anlamasını istedim.”

“Ah, lütfen.” Hays gözlerini devirdi. “Yeni anayasayla ne kadar güçlü olacağımızın farkında mısın? Kuralları biz koyacağız. Bütün silahlar elimizin altında olacak. Köle loncalara istediğimiz gibi kullanabileceğiz.”

Hastings gücün geri döndüğünü hissedebiliyordu, belli belirsiz bir sızıntı gibi, midesine inen iyi brendi gibi. Çok yavaşça.

Hays duvardaki zincirleri çözdü. Onu ayağa kaldırıp kapıya doğru ittiler, Martin Hall da arkalarından geliyordu. Onu ite kaka merdivenlerden yukarıya, kilerin dışına, daha ferah havaya çıkardılar.

Salona girdiklerinde Hastings hızla etrafına baktı. Weir temsilcileri salonun ortasındaki ahşap bir masanın etrafında oturuyorlardı, oldukları yere hapsedilmiş bedenlerdi. Büyücü Konseyi'nin otuz küsur üyesi de duvara dizilmişti, aynı şekilde âcizdiler.

Linda masanın başında oturuyordu. Leicester tam arkasında durmuş, ellerini onun omuzlarına koymuştu. Linda'nın yüzünde efsuncu maskesi vardı, her anlama gelebilecek o dikkatlice hazırlanmış boş ifade. Hastings bunun Leicester'ı mahvettiğini görebiliyordu ve gülmesini engellemeye çalıştı.

Fakat Linda o anda Hastings'i gördü ve maskesi biraz kaydı. İfadesi karmaşıktı: şaşkınlık, acı, bir soru. Hastings kendine, oğlumuzu öldürdüğümü sanıyor, diye hatırlattı. Ve onun gerçeği belki de asla öğrenemeyecek olduğunu fark etti.

Salonun kapıya bakan duvarında devasa bir şömine vardı. Ocağın tam önüne cellat taşı gibi görünen bir şey yerleştirilmişti. Leicester'm genç büyücüleri onun etrafında dolanıyorlardı. Demek gittikleri nokta orasıydı.

Hays, Hastings'i taşın tam arkasına yöneltti. Mezunlar şöminenin iki yanında kemer oluşturacak şekilde geçtiler; ortalarında taş, aralarındaki boşluğun hizasında konferans masası vardı. Dış cephedeki büyücüler ve masadaki diğer Weir'ler teneffüs zamanı gelmek üzere olan öğrenciler gibi kımıldanıp fısıldaşmaya başladılar.

Leicester seyircilerine döndü. "Yeni anayasaya göre, ihanetin cezası hızlı ve doğrudan olacak, geçmiş yüzyıllarda olduğu gibi. Bu hepimiz için geçerli.

“Yıllar boyunca, kendine Ejderha diyen bir büyücü Angajman Kuralları’nın idaresine engel olup köle loncaların kendi meşru lortlarına ve efendilerine karşı ayaklanmalarına sebep olmuştur. Bu kadar uzun süredir hayatta kalmış olması da bizim düzenli bir yaptırım gücümüzün olmadığını göstergesidir.

“Çabalarımız sonucunda, Ejderha’yı yakalayıp onurunu lekelediği ve kötüye kullandığı yeteneğini etkisiz hale getirdik. Şimdi de sizlerin huzurunda adaleti sağlayacağız.”

Kalabalığın içinde heyecan ve korku dolu bir gümbürtü dolaştı: Dış taraftaki büyücülerden heyecan, masadan da korku gelmişti.

Mezunlardan ikisi ileriye yürüdü, ellerinde taşıdıkları zarif kadife cüppeyi Leicester’m omuzlarına örttüler. İki mezun daha uzun, mücevherli bir kutuyu tutarak öne geldi ve Leicester’m önünde diz çöktüler. Leicester da içinden güzel bir asa çıkarıp iki eliyle hafifçe tuttu.

“Ejderha adıyla da bilinen, Leander Hastings, ihanetten ve köle loncaları isyana teşvik etmekten suçlu bulundun. Cezan verilmeden önce söylemek istediğin bir şey var mı?”

Hastings kaşlarını kaldırdı. “Suçlu mu bulundum? O kısmı nasıl olduysa atlamışım. Hangi mahkeme tarafından?”

“Sen bir hainsin, Hastings. Yargı sürecini hak etmiyorsun.”

Hastings onu süzdü. “Her zaman süslenip püslenmeyi sevmişsindir, Gregory. O halde devam edelim.”

“Ve böylece bu suçlardan dolayı ölüme mahkûm edildin. Cezan hemen verilecek.”

“Leicester! Konuşabilir miyim?” Linda’ydı.

Hastings alçak sesle küfretti. “Linda, hayır. Bırak ne olacaksa olsun.”

Linda onu duymazdan geldi. “Bu adamın suçlarıyla ilgili söylemek istediğim bir şey var.”

Hastings, Leicester'a, "Ne yapacaksan yapar mısın artık?" dedi. "Bu gece öldürmen gereken başkaları yok mu daha?" Duvara dizilmiş olan büyücülere baktı, onlar da huzursuzca kıpırdandılar.

Leicester gülümsedi. "Hayır, Hastings, bence onu dinlemeliyiz. Ne de olsa onun oğlunu öldürdün." Linda'nın oturduğu yere geri gitti. Onu hırçın bir şekilde ayağa kaldırdı ve onu salonun önüne getirip sanığına doğru çevirdi. "Konuş!"

Fakat Linda, Hastings'e doğru konuşmadı. Onun yerine dönüp toplantıdakilere doğru konuştu. "Leicester ve D'Orsay övgüyü hak ediyorlar. Gerçekten de çok etkinler. Ejderha'yı buraya, Second Sister'a çekebilmek için hayatlarını tehlikeye atarak ergenlik çağındaki bir çocuğu kaçırdılar. O ünlü Leander Hastings'i yakaladılar, onu bir şarap mahzenine kilitlediler ve birkaç saat sonra onu ölüme mahkûm ettiler. Şimdi de onu özetle idam etmeyi teklif ediyorlar.

"Ejderha'nın işlediği suçlar neler? Zor sorular sorma alışkanlığı olduğu biliniyor. Taşların altını çevirip altında ne olduğunu ortaya çıkaran bir istihbarat şefi kendisi. Sırları açığa çıkarıyor. Takipçileri arada sihirli eşyaları çalıp bir yerleri havaya uçuruyor. Yine de Ejderha'nın en büyük suçu lonca hiyerarşisi konusundaki gerçekleri açığa vurmasıymış gibi geliyor bana."

Salonda çıt çıkmıyordu. En ufak bir ses yoktu.

D'Orsay duyduklarına inanamıyormuş gibi başını salladı.

Linda devam etti. "Zorbalık en etkili hükmetme yöntemidir. Ancak yargı sürecinin bir amacı olduğunu, etkinlik ve adalet arasında bir fark olduğunu belirtmek isterim. Çünkü görüyorsunuz ya, Ejderha Leander Hastings değil. Benim."

Linda lafını bitirdiği an Seph bunun doğru olduğunu anladı. Leicester ve D'Orsay'ı tahrir edişindeki zarafetten. Leander Hastings'in suratındaki ifadeden. Sonunda açığa çıkan bunca gizemli olaydan.

Bir bulmacanın çözümü, onun ne olduğunu bildiğiniz zaman çok aşikârdır.

Jason onu dürttü. “Demek öyle, Seph. Meğerse Ejderha’nın oğluymuşsun,” dedi umursamaz bir alaycılıkla.

Leicester ve D’Orsay, onu daha önce hiç görmemişçesine Linda’ya bakıyorlardı. Ve bir daha onu asla hafife almayacaklardı belki de.

Leicester, yeniden dengesine kavuşmaya çalışarak, “Pekâlâ,” dedi. “İsyancıların beyni ve maşası elimizde. Adaletin ciddi bir şekilde yanlış uygulanmasını zamanında engellediğiniz için, size çok minnettarız, Bayan Downey. Görünüşe göre bir değil, iki kişinin idam edilmesi gerekiyor.”

D’Orsay aceleyle, “Yapma, Gregory,” dedi. “Tabii ki öyle bir şey gerekmiyor. Sence de büyük bir ziyan olmaz mı, yani, bir *efsuncuyu* idam etmek? Elbette rehabilite edilebilir.”

Seph, “*Bir şeyler* yapmamız gerek,” diye mırıldandı. “Baştaki planımızı uygulayamasak bile.”

Jason, “Ayrırlıp yerlerimizi alalım,” diye fısıldadı. “Ben gale-riye çıkıyorum.”

Seph kendini küçük mutfağın hemen dışındaki oyuğa gizledi. Dönüp korunan kapıya hafifçe tıklattı, Madison’ın onu duymasını, Leicester ve D’Orsay’ın de duymamasını umdu.

“Madison!”

Cevap yoktu. Seph tekrar salona dönüp şöminenin yanındaki gizlendiği yerden başını çıkardı.

Leicester galip gelmişti çünkü Leicester asasıyla beklerken Seph’in annesi ile babası bir grup gergin mezun eşliğinde salonun önüne götürülüyordu. Seph’i “gruba almaya” çalıştığı o gece açık hava şapelindeki asaydı. Üzerinden on yıl geçmiş gibiydi.

Leicester gülümseyerek, “Belki de bu seferlik ‘önce hanımlar’ dememeliyiz,” dedi. “Böylece oğlunu öldürmüş olan adamın idamını izleyebilirsin.”

Hastings’i zorla dizlerinin üstüne çöktürdüler. Leicester asasını iki eliyle kavrayıp havaya kaldırdı.

Sonra Martin Hall, “Bakın!” dedi. Leicester’ın omzunun üzerindeki bir şeye odaklanmıştı. Leicester arkasını döndü ve arkalarındaki havanın ısıldayıp hızla korkunç bir şeye dönüştüğünü gördü.

Zeminden ta büyük salonun tavanına kadar uzanıyordu. Dört bir yandan alevler fışkırdı, tavanda kıvrılıp taş zemini yaladı. Toplantıdakilerin üzerine bir kıvılcım şelalesi aktı ve galerinin içinde patladı. Görüntü sürekli şekil değiştiriyordu ama zaten uzun süre bakılamayacak kadar parlaktı. Gün ortası olmasına rağmen galerideki pencerelerden gelen ışık sönmüştü sanki. Salon sadece parıldayan kanatları bir duvardan diğerine uzanan bir ejderhadan gelen ışıkla aydınlanıyordu.

Mezunlar geri çekilip tutsakları taşın orada yalnız başlarına bıraktı. Hastings ayağa kalkıp ardında Linda’yla birlikte ejderhayla yüz yüze geldi. Kafası karışmış gibi kaşlarını çatmıştı ama tam olarak korkmuş görünmüyordu.

Leicester önündeki görüntüden gözlerini alamıyordu, ışık yüzünün rengini silmişti. Seph müdürün zihninde olayı anlamaya çalıştığını hissetti, görüntünün ardındaki büyücüyü bulup yok etmeye çalışıyordu fakat hiçbir şey bulamıyordu, odaklanabileceği ne bir sihir izi, ne bir taş, ne bir et ya da kan vardı.

Kukla ustası Jason yukarıdaki galeriye güvenli bir şekilde gizlenmişti.

Ejderhanın sesi salonun içinde yankılandı. “Geçen sene Yaz Ortası Günü Kuzgun Geçidi’nde kutsanmış olan anayasayla oynamaya cüret eden de kim?”

Mezunlar kımıldanıp mırıldandı, tekrar geri adım attılar.

Leicester, “Evcil hayvanın güzelmiş, Hastings,” dedi. “Adı ne?”

Hastings ejderhadan Leicester’a baktı, sonra da kafasını salladı. “Benim değil.”

“Bir görüntü yaratmak için çok az güç gerekir. Görünüşe göre seni henüz tam kurutamamışsınız. Bakalım öldüğünde yok

olacak mı?.." Mezunlara döndü. "O sadece bir resim. Bize zarar veremez. Devam edin."

Mezunlar isteksizce ilerlediler.

Şimdi sıra ejderhayı biraz dışı yapmaya gelmişti. Seph fark edilmezlik büyüsunü bozdu ve mutfağın arkasındaki kısmi saklanma yerine geri çekildi. Leicester'a odaklandı, bütün uzuvlarından güç çekti, gücü kollarında ve parmaklarında topladı, sonra da ejderha ateş püskürürken bütün gücüyle fırlattı. Alevler Leicester'a çarptı, derisinin üstünde saldırgan yılanlar gibi dolaşp, şık giysilerini yaktı ve esasının başına çekilmeden önce etrafındaki zemini alazladı. Leicester hâlâ ayaktaıdı, afallamıştı ancak hasar almamıştı. Mezunlara bağlyken aşırı güçlüıdü.

Seph yine de bir izlenim bırakabilmişti. Mezunlar artık Leicester'ın zararsız dediğı "resmin" salonun her yerine alevler püskürttüğünü düşünüyordu. Birbirlerini ite kaka salonun gerisine kaçtılar.

Eğer büyücü alevi onu etkilemiyorsa belki de başka bir şey denemeliıdı. Salonun ön tarafına doğru tavanda muazzam büyüklükte bir şamdan asılııdı. Seph kabloları kavurdu, metal parçaları akkor hale gelene kadar yaktı. Sonunda kopup tamamını yere indirdi. Leicester tam zamanında yolundan çekilmeyi başardı.

Duvara dizili lambalardaki alevler alazlanıp tavana fırladı, tavan kirişlerini kömür haline getirdi. Sonra Seph kucak dolusu havayı topladı, sertleştirdi ve galerinin pencerelerini patlattı. Cam parçaları taş zemine yağıyordu. Fırtınanın sesi birden yükselmişti, üzerlerine sağanak yağmur geldi.

Ejderha yeniden konuştu. "Leicester'ın büyücü köleleri! Sizden çalman şeyi geri almanın zamanı geldi. Size öğretildiği gibi hep birlikte çalışırsanız herkesten daha güçlü olursunuz. Birinin size sahip olduğuna inanıyorsunuz ama her şeyden önce bana aitsiniz!"

Seph bunun doğru olduğundan pek emin değildi fakat Leicester'ı çileden çıkarmaya yetmişti. Korkudan sinmiş olan

mezunlara haykırdı. “Bu bir büyü, sizi geri zekâlılar! Hepsinin arkasında bir büyücü var! Size göstereceğim.” Dönerek asasını öne savurdu. Kristal ucundan alevler fışkırıp Hastings’e çarptı, geriye doğru taş zemine uçtu, giysileri tütüyor, hareket etmiyordu.

Rüzgârın çığlığı ve yağmurun sesi dışında bir ölüm sessizliği çöktü salona.

Linda, Hastings’in yanında diz çöküp başını kucağına koydu.

Leicester ejderhaya dönüp baktı. Uzun bir an kederle üzerlerinde durdu, kanatları biraz alçaldı, sonra da şaha kalktı, ağzını açıp sarkıt büyüklüğündeki dişlerini gösterdi.

Alevler ileri atılıp Leicester’ı yuttu. Ejderhanın sıcak nefesi salonun öbür ucuna kadar uzanıp kapı eşiğinin ceviz kaplamasını kararttı ve konferans masasındaki kâğıtlar alev aldı. Odayı duman ve kafa karışıklığı doldurdu. İnsanlar çılgınlık atıyor, bağırarak emirler veriyor, bırakılmayı istiyorlardı.

Ancak alevler söndüğünde, Leicester hâlâ ayakta; gözle görülür şekilde tutuşmuş ve huzursuz olmasına rağmen.

Wylie kenardan, “Oturduğumuz yerde yanıp kül olmadan bizi serbest bırak!” dedi. “Adam mezarından büyü yapamayacağına göre bu açıkça Hastings’in işi değil.”

Şimdi de Leicester ejderhaya odaklanmıştı, canavarın üzerine asasını uzatmış birbiri ardına büyücü alevi gönderiyordu. Ejderhaya bir şey olmuyordu ancak bu saldırı altında konferans salonunun duvarı parçalanmaya başlamıştı. Seph üstüne duvar parçaları düşmesin diye tekrar küçük mutfağa girdi. Devasa taş şömine bir enkaz yığına dönmüştü ve konferans salonunun ötesindeki koridorları görebiliyordu.

Seph başka hedefler aradı. Claude D’Orsay patlamalar başladığında kendini korumaya almıştı. Sedgwick ve Whitehead ortalıkta görünmüyorlardı.

Seph acı ve çaresizlik içinde yumruğunu duvara geçirdi. Babası ölmüş, konferans salonunun zemininde yatıyordu. O ve Jason

mahzeni yerle bir ediyorlardı fakat eğer Leicester'ı alt edemezlerse hiçbir işe yaramayacaktı. Er ya da geç, müdür neler döndüğünü anlayacak ve onları enseleyecekti. Aklına sadece mezunları tek tek yenip, Leicester'ın gücünü azaltmaya çalışmak geliyordu.

Ama Seph hepsi olmasa bile en azından birkaçının Leicester'ın planına istemeden katılmış olduğunu biliyordu. İnhaleriyle birlikte Telaşlı Peter Conroy'u, prensip sahibi şarap uzmanı Martin Hall'u düşündü. Fizikçi Wayne Eggars'ı ve ufak tefek müzik öğretmeni Ashton Rice'ı düşündü. Kendini zorlayıp aklından bir öncelik sıralaması yaptı. İlk sırada Barber vardı tabii fakat o bahçedeydi. Ardından da Ellen ve diğerlerine işkence etmekten hoşlanan Bruce Hays geliyordu.

Bu sırada Gregory Leicester'a aralıksız saldırarak onu ve diğerlerini meşgul etmeyi sürdürdü, ateşini Jason'm ejderhasından geliyormuş gibi görünecek şekilde yönlendiriyordu. Dikkatli bir şekilde gizlendiği yerden çıkıp Bruce Hays'i aradı ve büyücü aleviyle karşı karşıya geldi, son anda bir kalkan oluşturup tekrar gizlenerek kaçabilmişti.

Leicester rahatlamış bir sesle, "Ah," dedi. "Sanırım suçluyu sonunda bulduk."

Seph mutfağın içine iyice saklanarak bir plan yapmaya çalıştı ve geri geri giderken onu belinden yakalayan birine çarptı.

"Cadı Çocuk! Burada kıyamet kopmuş sanki. Neden beni bulmaya gelmedin?"

Madison'dı.

Seph kelimelerini boşa harcamadı. "Kapılar kilitliydi. Ve şimdi de beni gördüler."

Leicester saklandığı yere saldırısını sürdürüyordu. Seph üzerlerine duvar parçaları düşerken Madison'ı duvara savurup kendi bedenini ona siper etti. Koca bir parça baş döndürücü bir kuvvetle sağ dirseğine çarptı ve kolu uyuştı. "Bak, buradan gitmen

gerek. Büyülere karşı dayanıklı olabilirsin ama üzerine bir duvar düşerse ölürsün.”

Madison başını salladı. Saçlarına moloz parçaları takılmıştı ve suratı alçı tozuyla kaplıydı. “Hayır. Plana uymamız lazım.”

“Doğru. Sanki bu mümkün.”

Seph, Madison’ı arkasına alarak dikkatle ilerledi. Tam giriş salonuna gelmişti ki Leicester ona seslendi.

“Joseph! Bu saçmalığı bırak ve çık. Annen seninle konuşmak istiyor.”

Seph bir kalkan oluşturup kapı aralığında durdu ve konferans salonuna baktı.

Leicester enkazın ortasında ayakta duruyordu, bir kolunu Linda Downey’ye sarmış, diğeriyle de boynunu tutuyordu. “Teslim olursan yaşamasına izin veririm.”

Seph tereddüt etti, Madison’a dönüp baktı. “Onu bırakacak mısın?”

Leicester gülümsedi. “Tabii ki. Efsuncularla bir sorunum yok.”

Linda haykırdı. “Seph! Sakın ha!” dediği anda Leicester onu susturdu.

“Peki ya o?” Seph başını sallayan Madison’ı işaret etti. “Arkadaşımı da bırakacak mısın?”

Eğer Leicester Madison’ı gördüğüne şaşırdıysa bile bunu belli etmedi. “Söz veriyorum.”

“Pekâlâ.” Seph mutfaktan uzaklaştı ve derin bir nefes alıp kalkanını indirdi.

Leicester, Seph kapıdan iyice uzaklaşana kadar bekledi. Linda’yı hâlâ bir kalkan olarak kullanarak, esasını kaldırdı. Bir alev seli, Seph’i kesinlikle kül etmesi gereken bir saldırı ona doğru fırladı. Hayatında yaptığı en zor şeylerden biri belki de buydu: Seph, Madison Moss’un arkasına geçerek bütün darbenin ona çarpmasına izin verdi.

Seph, Leicester'ı izledi. Büyücü önce gözleri ışıldayarak, kendini beğenmiş halde, zafer kazanmışçasına gülümsedi. Sonra şüphe ve korkuyla dolarken ifadesi değişti. Elleri önde, büyüün kuvvetiyle hâlâ Madison'a bağlı halde geriye doğru tökezledi. Güç mezunlardan onun içine, ondan da Madison'a akarken kendini kurtarmaya, asayı bırakmaya çalıştı.

Odanın her yerindeki mezunlar güçleri tükenirken sendeleyip düştü, tıpkı Seph'in o gün plajda düştüğü gibi. Sonra Leicester da sırtüstü düştü, gözleri fal taşı gibi açık, kopuk bir güç hattı gibi etrafa kıvılcımlar saçarak şiddetle titriyordu. Mezunlarla bağlı kopmuştu. Seph, Madison'm etrafından dolaşp ona doğru koştu.

Fakat Jason daha hızlıydı. Galerinin korkuluklarından bir an sarktı, sonra da Leicester'm yanına indi. Büyücünün kıvranan bedeninin yanında diz çöküp ona doğru uzandı ama Seph onu geriye savurdu.

“Eğer suyunun çıkmasını istemiyorsan ona dokunma.”

Etraflarına bakıp bir silah aradılar, Jason eğilip şömineden düşmüş kocaman bir taş parçasını yakaladı. Birlikte taşı aralarına alıp kaldırabildiler.

Taşla Leicester'ın kafasını ezdiler. Topukları uzun bir dakika boyu yeri dövdü, sonra da hareket etmeyi kesti.

Jason, “Bu, babam, Jason Haley içindi,” dedi.

Seph, “Ve de *benim* babam, Leander Hastings için ve Trevor Hill için ve yetenekli olsun olmasın, Havens'ın bütün öğrencileri için,” diye ekledi. Yüzünü başka yöne çevirip ürperdi. Jason molozun arasına oturup ellerini yüzüne gömdü.

Seph başladıkları şeyi bitirmesi gerektiğini, mezunların niyetini belirlemesi, Claude D'Orsay'i bulması ve bahçedeki Warren Barber hakkında bir şey yapması gerektiğini biliyordu. Ancak bunların hiçbirini yapmadı.

Bir adım daha atacak gücü kalmamıştı ama kendini zorlayıp tökezleye tökezleye Madison'm duvara dayandığı yere gitti, kızın

gözleri şoktaymış gibi açık, yumrukları sıkılmıştı. Seph'in de üstü başı kana bulanmıştı, dirseği şişmiş ve molozun düştüğü yer deforme olmuştu. Madison'a sarıldı. Kalbinin atışını, kısa, kesik nefeslerini göğsünde hissedebiliyordu.

Tekrar tekrar, "Her şey yolunda," ve "Üzgünüm," deyip durdu. Sonra Madison Seph'in omzunda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve Seph eliyle küçük daireler çizerek sırtını sıvazladı.

Sonunda ayrılp elini tuttu ve annesinin babasını kollarında tuttuğu yere götürdü. Pişmanlıkla dolu halde annesinin yanında diz çöktü ancak bunu ifade edecek sözler yoktu.

Gözlerinden yaşlar akıyor olsa da Seph'i parlak bir gülümsemeyle karşıladı. Elini tutabilmek için Hastings'i kımıldatarak, "Hayattasınız!" dedi.

Seph kendi gözyaşlarını tutmak için gözlerini kırıştırdı. "Anne," dedi, bu kelime ağzına büyük ve garip gelmişti. Sonra da sesi çatladı. Kısık sesle, "Üzgünüm," dedi.

Fakat o hâlâ oldukça ıslak bir şekilde gülümsüyordu. "Hayattasınız derken *ikinizi* de kastediyordum."

Mümkün olamazdı. Seph öne eğilip babasma baktı ve uzanıp yanağına dokundu. Yanağı sıcak, kanlı canlıydı. Hastings kaşlarını çatıp inleyerek diğer tarafa doğru kımıldadı. Gözkapakları titredi, sonra da açıldı ve yüzüne odaklandı.

Seph inanamayarak kafasını salladı. "Anlamıyorum. Leicester seni havaya uçurmuştu. Kimse ondan sonra hayatta kalamazdı." Uzanıp babasının boynundaki halkaya dokundu. "Hele senin durumundaki biri."

"Martin Hall sayesinde." Hastings'in sesi hırıltılı bir fısıltıydı. "Salona gelmeden önce halkayı çıkarıp büyüü tersine çevirmişti." Durdu uzun bir nefes aldı. "Hâlâ zayıftım ama bir kalkan oluşturmayı başardım. Annene ya da bana saldırmasını bekliyordum."

Ağzının kenarları neşeyle kıvrıldı. "Söylemeliyim ki ejderha beni şaşırttı. Jason'ın onunla ne yapmak istediği hakkında hiçbir

fikrim yoktu.” Linda’nın yardımıyla dik oturmaya çalıştı. “Senin Trinity’de olman gerekmiyor muydu?”

Jason onun arkasından konuştu. “Bu herife artık kimse kolay kolay kabadayılık edemez. Ahmağın teki ona büyücülük eğitimi veriyormuş.”

Seph dönüp ona baktı ve Jason gerçekten zarif bir şekilde eğilerek selam verdi. Linda’ya sırtarak, “Ejderha’yla tanışmak benim hayalimdi,” dedi. “Ama niyeyse onu hep uzun, gri sakallı bir büyücü olarak kafamda canlandırmıştım. Sanırım bunu daha çok beğendim.”

Leicester’m ölümüyle birlikte birkaç büyü bozuldu. Hareketsizleştirme büyüleri bozuldu, Loncalararası temsilcileri ve Büyücü Konseyi birbirine endişeyle bakan iki uzak gruba ayrıldı. Bazıları doğaçlama bir itfaiye grubu oluşturup salonun her yerinde için için yanan alevleri söndürmeye başladılar.

Ellen, Leicester’m asasını alıp yakınında tuttu. Jack bir yerlerden korkunç görünümlü bir bıçak çıkardı ve göstere göstere taş sütunlardan birinde biletti.

Nick Snowbeard, Hastings’le ilgilenmeye geldi ve o anda Seph’in kendine güveni arttı.

Madison hâlâ şokta görünüyordu, gözleri suluboyayla boyanmış bir hayalet gibi duruyor, dişleri birbirine vuruyordu. Seph onu konferans masasındaki koltuklardan birine oturttu, keşke onun için ne yapabileceğimi bilsem diye düşündü.

Wylie ve Longbranch Konsey’in geri kalanından ayrılıp yanlarına doğru geldiler. Seph’e gözlerini dikerek, “D’Orsay nerede?” diye sordular.

İyi bir soruydu. Seph, “Nereden bileyim?” diye yanıtladı. “Biraz meşguldüm.”

“Anayasa da kayıp. Eğer onu Kuzgun Geçidi’ne ulaştırmayı başırırsa tam bir felaket olacaktır.” Wylie sanki bütün bunlar Seph’in suçuymuş gibi bakıyordu.

Seph, “O zaman peşine düşseniz iyi olur, değil mi?” dedi. “Belki onu iskelede yakalarsınız.”

Longbranch, “Önce ortaklarıyla ilgileneceğiz,” dedi.

Konsej komplocuları ortalıkta görünmüyordu ama mezunlar Seph’in kumsalda olduğu gibi oldukları yerde çaresizce yatıyordu. Ancak en azından hayattaydılar. Maddie Leicester’ın gücünü emdiğinde onunla olan bağları kopmuştu.

Longbranch, Seph daha onun ne yapmaya kalktığını anlamadan Ashton Rice’in yanına gidip diz çöktü ve parmaklarını çenesinin altına geçirdi.

“Hey!” Seph sağlam eliyle büyücünün elini tutup ondan çekti. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

Kadın Seph’e şaşkınlık dolu, sinir olmuş bir ifadeyle baktı. “Bu genç adamlar onun ortakları. D’Orsay ve Leicester’ın müttefikleri. Şansımız varken onları yok etmemiz en iyisi.”

Seph, “Onlara tam olarak müttefik demezdim,” dedi. “Onların çoğu aslında mağdur durumdaydı.”

“Neler olduğunu anlamıyor musun?” Longbranch karşısında zihinsel engelli biri varmış gibi konuşuyordu. “Bu bir savaş. Büyücüler arasındaki barış sona erdi. Hangi taraftasın sen?”

Birdenbire Jack ve Ellen yanlarında belirdi. Jason ve Madison arkasından geldiler.

Seph, “Sizin yanınızda değilim. D’Orsay’in yanında da değilim. Savaşınızı bensiz yapmak zorunda kalacaksınız,” dedi.

Longbranch, “Göreceğiz,” dedi. Elini uzattı ve Seph o uzun, kırmızı tırnaklarının mesafesinden çıkmak için bir adım geri attı. “Güçlüsün, kabul ediyorum. O konuda babana çekmişsin. Diğer konularda da onun yolundan gidip gitmeyeceğine karar vermen gerekecek.”

Gözlerini Madison'a çevirip ona sanki ilginç bir türmüŖ gibi baktı. Boynundaki zincirin ucundaki büyük bir zümrütle oynayarak, "Kız arkadaşının adı ne?" diye sordu.

Seph o soruya bir yanıt vermedi.

Longbranch hıhladı. "Hayatını köle loncalara hizmetçilik ederek mi geçireceksin yoksa gerçek gücün bulunduğu büyücüler dünyasına mı gireceksin. Bunu iyi düşün."

Seph, "Düşünmeme gerek yok," dedi ama Longbranch çoktan arkasını dönmüştü.

Jack ve Ellen merakla Jason'a bakıyordu. Gregory Leicester'ın ölümüyle Jason'ın harareti ve heyecanı azalmış gibiydi. Taş sütunlardan birine yaslandı; yorgun, cılız ve neredeyse hasta görünüyordu. Seph'e Trinity'deki ilk gününü, yabancı olduğu zamanı hatırlattı.

Seph, "Jack Swift ve Ellen Stephenson, bu Jason Haley," dedi. "Havens'tan bir arkadaşım. Benim hayatımı kurtardı."

Leicester hâlâ düştüğü yerde yatıyordu. Seph onun ölüm şeklinde hiçbir şekilde sevinmedi, sadece inanılmaz bir rahatlama ve büyücünün ölümünün, kendisinin ve sevdiklerinin hayatta kalması demek olduğunu hissetti.

Daha henüz özgür kalmış olan Warren Barber, galeriden konferans salonuna, savaşın sonunda hayatta kalanlara baktı. İnanılmaz bir sevinç hissetti. Artık yine kendisine aitti, hiçbir otoriteye bağı değildi. Kısa bir süre öncesine kadar, Leicester hiç ölmeyecekmiş gibiydi. Fakat herkes gibi o da ölmüştü. Mezunların geri kalanı ceset gibi yerde yatıyordu. *Onlar hükmedilmeyi hak ediyor*, diye düşündü. Ancak Warren Barber etmiyordu. Bunun bir daha olmasına asla izin vermeyecekti.

McCauley'nin kız arkadaşını düşündü ve nefesi hızlandı. Önce, nehirde King'i alt etmişti. Sonra da Warren bahçede ona büyü yapmaya çalışıp küt diye yere yapışmıştı. Leicester ve mezunlara

da aynısı olmuştu. Bu kız güçlü cevhere sahip bir büyücü müydü yoksa bir tür tılsım mı taşıyordu? Warren uzman değildi ama bir gün öğrenirdi elbette.

Elinde olmadan elini gömleğinin altına sokup teninde duran parşömene dokundu. Hays'in onu çalışma masasında sakladığı yerden aşırarak kolay olmuştu. Second Sister'daki bütün gizli yerleri biliyordu.

Onunla ne yapacağına henüz karar vermemişti fakat onun bir gücü temsil ettiğini biliyordu. D'Orsay onu ele geçirmek için her şeyi yapardı. Konseydeki diğer herkes gibi. Warren Barber niye kral olmasını ki?

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

TRINITY VE CUMBRIA

“Gördüğün gibi İngiltere’de büyük bir ailemiz var, Seph.” Hastings rüzgârdan dağılmış çalılıkların arasından yükselen mezar taşlarını işaret etti. “Ne yazık ki hepsi toprağın altında.”

Seph çömelip kırık bir granit parçası aldı eline. Yazıyı kapatan yosunları temizleyene kadar en yakındaki taşın üzerini kazıdı. HASTYNGS. Parmaklarıyla yazının üzerinden geçip büyük taş eve baktı. Asık suratlı tepelerin ortasına kuzeyin ihtişamıyla oturmuştu, taş duvarlarla çevrili bir vadide yer alıyordu. Daha akşamüzeri olmasına rağmen ışık azalıyordu. Bu kadar kuzeyde gün erken kararıyordu. Cumbria’da. Atalarının memleketinde. Hastings –babası– bu evin nesillerdir ailesine ait olduğunu söylemişti.

O bakarken Jason evden çıktı, dikkatlerini çekmek için onlara el salladı ve tekrar içeri girdi. Seph, “Sanırım yemek hazır,” dedi. Eldivenli ellerini tekrar cebine soktu.

“Sanlı ben kendi ailemi ve yuvamı bulunca Jason kendininkini kaybetmiş gibi geliyor,” dedi.

Hastings İskoçya’ya doğru daldı, yüzü zamanla eskimiş tepeler gibi kasvetli ve hareketsizdi. “Jason’a eğer Trinity’de kalıp okulu

bitirirse onu büyücü politikasının içine sokacağıma söz verdim.” Bakışlarını çevirmeden Seph’in dile getirilmemiş itirazına karşılık verdi. “İnan bana, öfkenin esiri olmanın bedelini çok iyi biliyorum, ama yine de onu vazgeçiremedim. Hâlâ D’Orsay’in peşine düşmek istiyor.”

Weir loncalarının politik kaderi hâlâ belirsizdi. Second Sister’da toplanan konsey, dağılmadan önce Hastings-Downey anayasasını imzalamıştı ancak belgeyi nasıl kutsayacakları açık değildi. Leicester-D’Orsay anayasasının nerede olduğu bilinmiyordu. Ve, beş yüz yıldır ilk kez büyücüler resmen savaştaydı.

Linda ve Hastings sık sık bütün gece süren strateji oturumları yapıyordu evde. Bazen Hastings sabah hâlâ orada oluyordu.

Aile babası rolü Hastings’e kolayca gelmemişti. Hastings ve Seph’in birlikte geçirdikleri zamanın çoğu eğitimle geçiyordu: büyüler ve karşı büyüler, Eski Sihir konusunda dersler. Seph babasının kendi güvenliği için onun büyücülük yeteneklerini elinden geldiği kadar geliştirmeye çalıştığını fark etti. Bu Hastings’in sevgisini kendi acımasız tarzıyla gösteriydi.

Madison hâlâ Legends’ta çalışıp Trinity’de okula gidiyordu. Endişelerine rağmen üst kalite, grunge, sanat öğrencisi kültürüyle iyi kaynaşmıştı.

Eserleri kampüse yakın bir galeride bile sergilenmişti.

Second Sister’daki olaydan beri Seph’ten uzak duruyordu. Kendini geri çekip ilişkilerinde daha önce orada olmayan bir riski fark etmiş gibi sırlar saklıyordu. Yeterince arkadaşça davranıyordu fakat Seph neredeyse onunla yalnız kalmaktan kaçtığı hissine kapılmıştı. Linda Noel için onunla İngiltere’ye uçmayı teklif etmişti ama o Coalton kasabasındaki evine gitmişti.

Seph ona bir hediye almıştı, Londra’daki bir galeride bulduğu dört tane çerçeveli katedral eskizi.

Hastings rüyalarını böldü. “Geri dönsek iyi olur. Noel arifesinde akşam yemeğine geç kalmak olmaz.”

Yemek büyük salonda mum ışığında yeniyordu, dana rosto, sebze ve ev yapımı ekmek: bu dört kişilik bir ziyafetti ve herkesin eli değmişti. Sonrasında, dışarıda kar yağarken ateşin karşısına geçip İngiliz rokfor peyniri ve armut yiyip şarap içtiler. Daha sonra da havaya göğüs gerip köydeki Katolik kilisesindeki ayine katıldılar. Seph kar yağışının devam etmesini diledi. Hastings kızağı çıkaracağına söz vermişti.

Şömine köşesindeki çam ağacının altında ıslıl ıslıl paketlerin içinde merak uyandıran ihtimaller duruyordu.

Önce Hastings başladı. Seph'e kendi özel koleksiyonundan iki büyü kitabı verdi. Jason'a bir çift İngiliz tırmanış çizmesi verdi, kış aylarında tepeleri tırmanmak için idealdi. Linda'ya da ucunda lâl taşı bulunan simyacı yapımı düz gri renkli bir kolye.

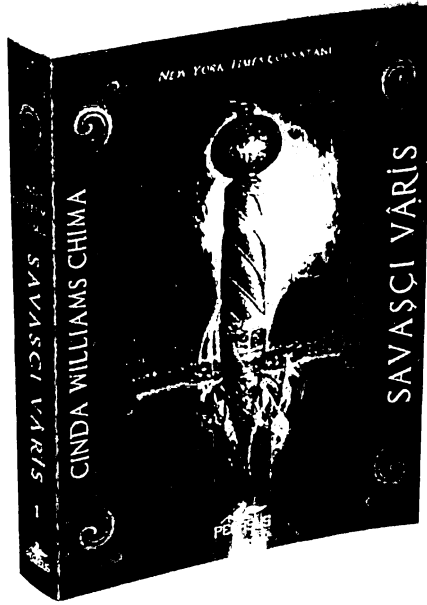
Linda, Hastings'e bir kaban, Jason'a İskoç yününden kalm bir kazak hediye etti. Seph'e de gizemli bir paket verdi. Hediyeyi Seph'in ellerine bıraktığında, Seph ağırlığını hissedip, paketi daha açmadan içinde ne olduğunu anlamıştı. Kendi Weir kitabıydı, geçmişî ellerindeydi.

Seph yazın ve kışın olanlara bir bakınca, kişisel felsefesinin değişmiş olduğunu fark etti. Her zaman, "Çok beklentiye girmezsen, hayal kırıklığına uğramazsın," derdi. Bu, kendini korumak için bir tür tılsımdı onun için.

Asla annesiyle babasının olmasını beklememişti, hele Linda Downey ve Leander Hastings gibi karmaşık bir çifti hiç. Aile olarak hâlâ bir grup yabancidan ibarettiler. *Neler olacağımı kim bilir?* Ancak iyimserliğine engel olamıyordu.

Madison onun için hâlâ bir bilmeceydi ama çözmeyi umduğu bir bilmeceydi. Bunun yürümesi için bir yol bulacaktı çünkü sonunda bazen beklentiye yükseltmek gerektiğini anlamıştı. Ve bazen, en çok arzuladığınız şeyi elde etmek için dünya ve sevdiğiniz insanlar üzerinde hak iddia etmeniz gerekiyordu.

Gerçek dünya ile efsaneyi ayıran gizemli bir perdenin
ardında, birbiriyle mücadele eden iki büyük hane...
Büyüye ve onun gizli emanetine hükmetme savaşının
ortasında kalan genç bir adam...

“Sürprizlerle ve entrikalarla dolu, neredeyse
kusursuz bir roman...”

Voya

“Kadim büyüleri ve modern gençliği zekice
birleştiren bir hikâye.”

Kliatt

CINDA WILLIAMS CHIMA, halen öğretim görevlisi olarak çalıştığı Akron Üniversitesi'nden mezundur. Bağımsız bir yazar olarak yerel ve ulusal medyada yayımlanan yüzden fazla kitap eleştirisi, makale ve deneme yazmıştır. Beslenme hakkındaki köşe yazıları, *The Plain Dealer* gazetesinde düzenli olarak yayımlanmaktadır. Chima, Ohio'da yaşamaktadır. *Savaşçı Vâris*, ilk gençlik romanıdır.

CINDA WILLIAMS CHIMA

SAVAŞCI VARİS

Kapak İllüstrasyonu: Larry Rostant